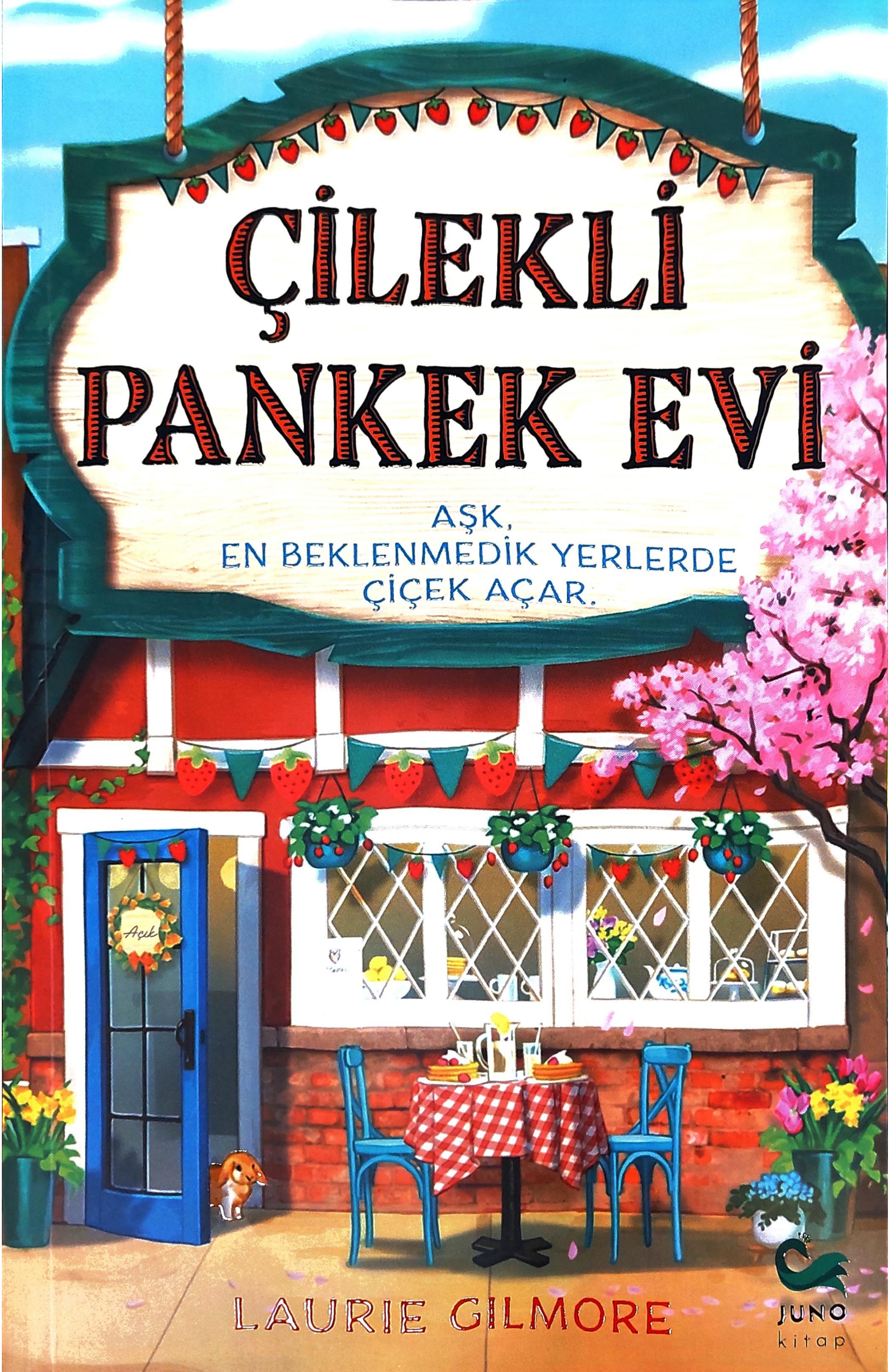
ÇİLEKLİ PANKEK EVİ

AŞK,
EN BEKLENMEDİK YERLERDE
ÇİÇEK AÇAR.

LAURIE GILMORE

JUNO
kitap

Dünyaca ünlü bekâr şef
Archer, bir kızı olduğunu öğrenene kadar
küçük bir kasabaya yerleşmeyi hiç düşünmemişti.
Ama şimdi Dream Harbor'ın yeni bir şefe, Archer'ın ise
Olive'i büyütebileceği bir topluluğa ihtiyacı var.

Geçici işlerle geçinen ve kirasını zor denkleştiren Iris ise yeni bir iş ve kalacak yer arayışındadır. Archer'ın yatılı bakıcı aradığını duyduğunda kaçıp gitmek ister... ama başka seçeneği yoktur. Iris kendini bir anda bambaşka bir hayatın içinde bulur. Üstelik yakışıklı yeni patronu tam karşı odada yaşıyor ve üstsüz yemek yapmayı seviyor.

Profesyonel kalmak ne kadar zor olabilir ki?

THG
0802648
ZLZ

398.00

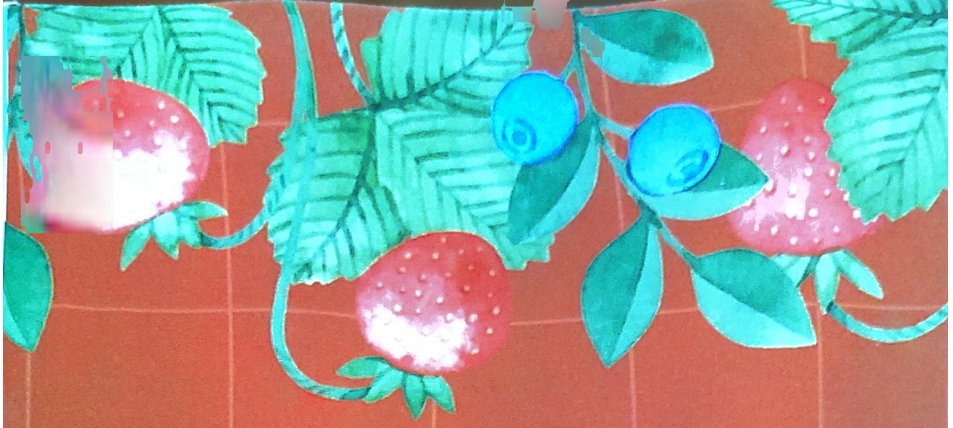
Çevirmen: Belgin Selen Haktanır

JUNO kitap

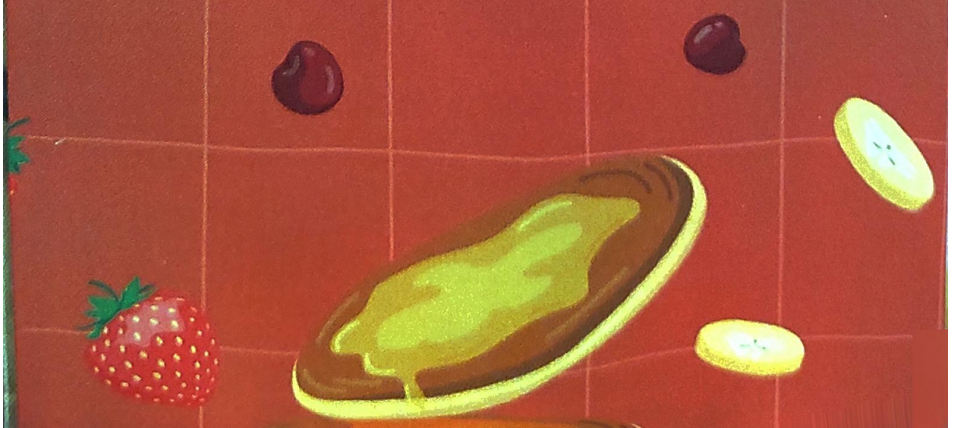
ISBN 978-625-93428-7-0
9 786259 342870

@juno_kitap | KDV'den muaftır.

Yetişkin okurlar içindir.

USA Today, New York Times ve **Sunday Times** çoksatan listelerinde zirveye tırmanan *Dream Harbor* serisi, uzun zamandır İngiltere ve ABD'deki kitapçıların vitrinlerini süslüyor. Seri kısa sürede küresel bir fenomene dönüştü. Bu büyüleyici hikâyeler onlarca dile çevrilerek dünya çapında okurların kalbini fethetti.

@ayisigikitap

ÇİLEKLİ PANKEK EVİ

LAURIE GILMORE

Ay Işığı KİTAPLIĞI

JUNO kitap

Juno Kitap - 46

ÇİLEKLİ PANKEK EVİ
Laurie Gilmore

Orijinal Adı: **The Strawberry Patch Pancake House**

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Çeviren: Belgin Selen Haktanır
Redaksiyon: Merve Özdolap
Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2026

ISBN: 978-625-93428-7-0

Copyright © 2025 by Laurie Gilmore

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No:8/F Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

ÇİLEKLİ PANKEK EVİ

LAURIE GILMORE

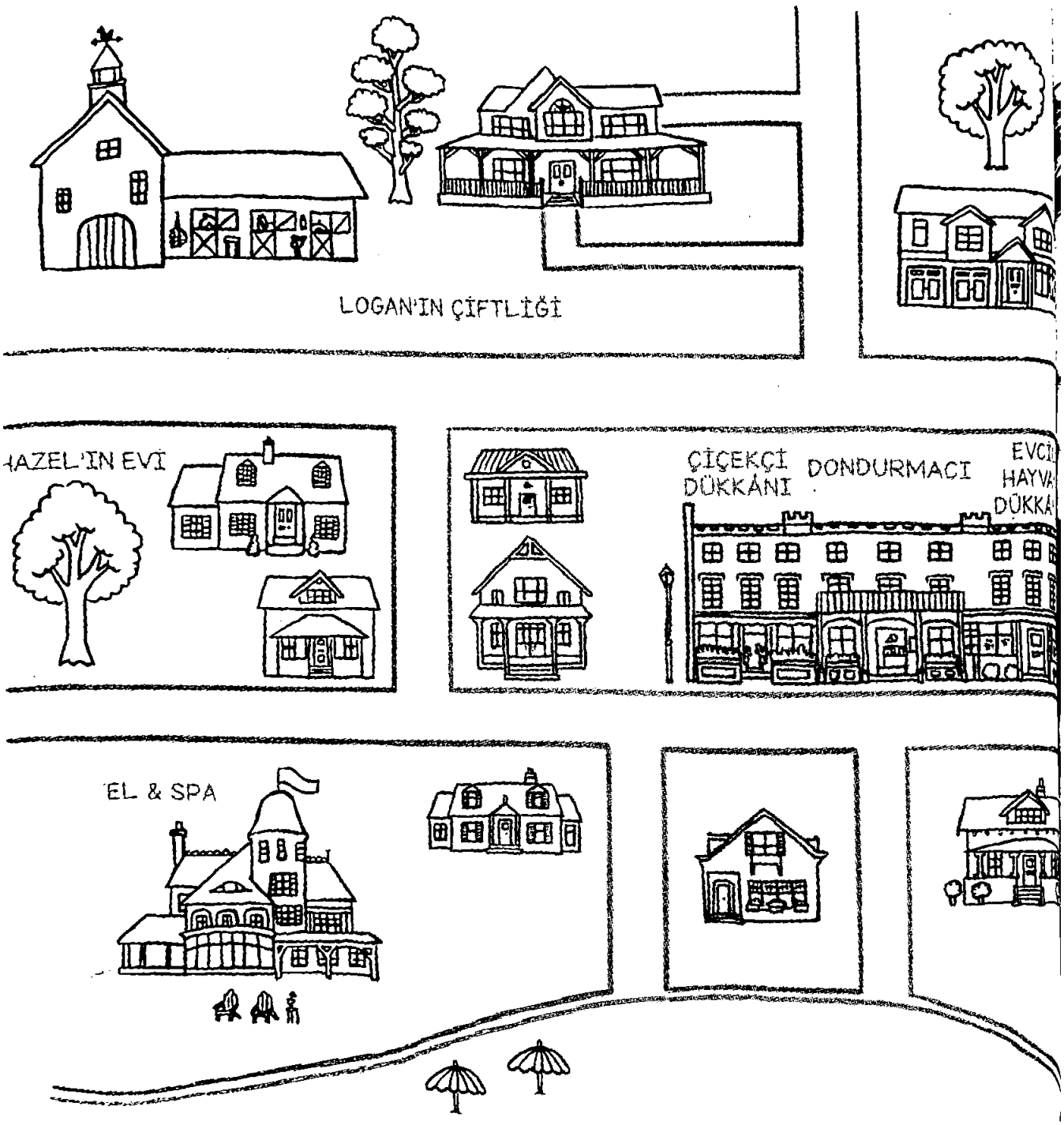
@ayisigikitap

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

JUNO
kitap

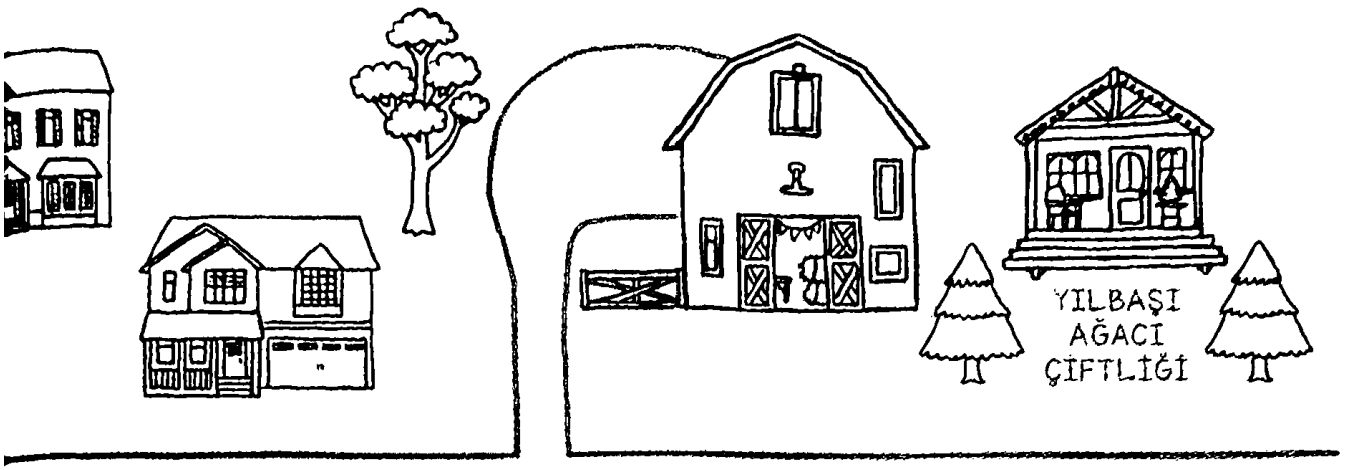
Beni bir anne yaptığı için F'ye ve
o zamandan beri beni ayakta tuttuğu için V'ye.
Hâlâ bu kitabı okumanıza izin yok ama
verdiğiniz ilham için teşekkür ederim.

@ayisigikitap

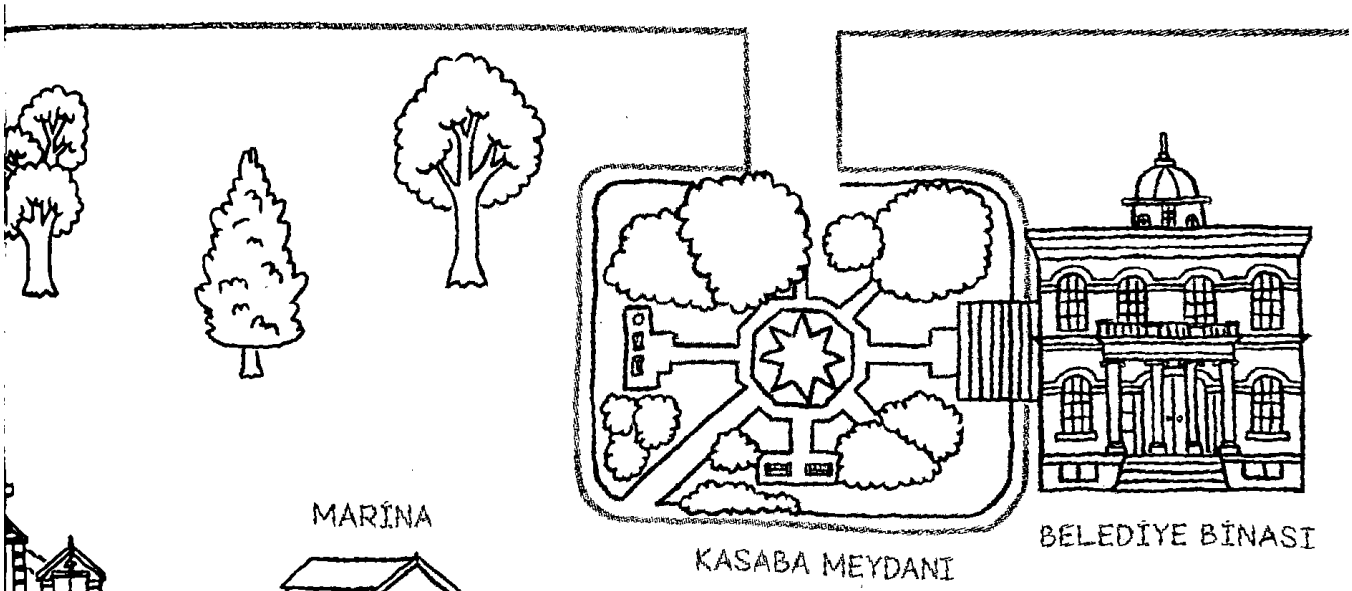

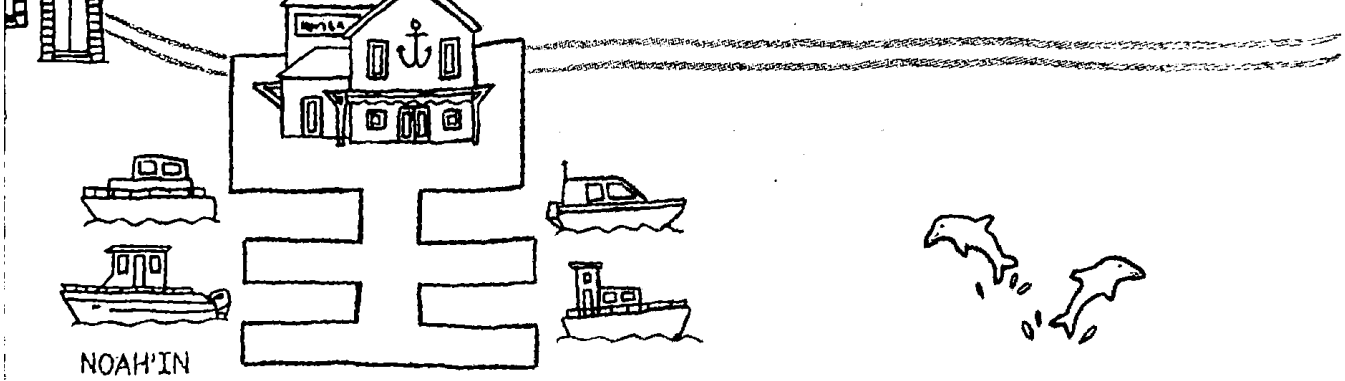
DREAM HARBOR

@ayisigikitap

Birinci Bölüm

Archer Baer, kısa bir süre önce akla hayale gelmeyecek bir şekilde baba olmuştu. Gerçi baba olmayı hayal bile etmemişti. Müzmin bir bekar, işkolik bir şef olarak bir çocukla ne yapacaktı ki? Bakmaya vakti olmadığı için evine bitki bile almamıştı. Ayrıca çocukların bir Benjamin bitkisinden daha fazla bakım gerektirdiğinden de emindi.

Ama bir hafta önce onu arayan ve hayatını altüst eden avukatın dediğine göre bir kızı vardı. O güne kadar hiç karşılaşmadığı ya da haberdar olmadığı beş yaşında, küçük bir kız. Üstelik kızının annesi Cate, bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Artık ona, neden çocuktan hiç söz etmediğini ve buna rağmen doğum belgesine onu babası olarak yazdırdığını sorma şansı yoktu.

Düşündüğünde tüm bunlar ona hâlâ çılgınca geliyordu. Cate'in büyüdüğü o garip ufak kasabadaki Ana Cadde'de yürürken bile bu durum ona gerçekmiş gibi gelmiyordu. Archer ve bir *baba* olmak mı? Mantıklı değildi. Bıkkınlıkla başını salladı, nafile yere mahmurluğunu dağıtmaya çalıştı. Kahve içmesi gerekiyordu. Yıllardır bu kadar erken bir saatte kalkmamıştı. Paris'teki farklı mutfaklarda çalışmak, onu resmen gece yaşayan birisine dönüştürmüştü. Nadiren sabahın birinden önce evine dönerdi. Küçücük bir kıza nasıl bakacaktı?

Avukat, kızının yaşlı anneannesinin yerine onun yanında kalmasının daha iyi olacağına emindi ama Archer bu konuda oldukça şüpheliydi.

Ne yaptığını bilen birisinin yanında kalması daha iyi olmaz mıydı?

Düşünceleri yeniden Cate'e döndü. Onunla beş yıldır konuşmadığı hâlde öldüğüne inanamıyordu ve artık aklından geçen yüzlerce soruyu ona sorma şansı yoktu.

Cate Carpenter. Onunla Boston'da çalıştığı şık bir restoranda tanışmıştı. Cate restoranın ön tarafında görevliydi, kendisiyse bir aşçı yamağıydı. Cate çok güzel ve komik bir kadındı. Sadece birkaç kere birlikte olmuşlardı. Zaten Archer, Michelin yıldızlı bir şef olmaya dair o çılgınca hayalini gerçekleştirmek için Avrupa'ya gitmeyi planlıyordu. Cate ona bu yüzden mi bebekten söz etmemişti? Yıllar içinde bunu ona bin kere söyleyebilirdi. Peki, neden söylememişti?

Söylemiş olsaydı ne yapardı? Her şeyden vazgeçer miydi? Hayalinden. Kusursuz işinden. En iyi olma çabasından. Durumdan haberdar olsaydı bu ufak New England kasabasına daha önce döner miydi? Onunla evlenir miydi?

Kendisi için büyük bir özenle hazırladığı planı mahvettiği için ona içerler miydi?

Boğazını yakan yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştı. Artık bunların hiçbir önemi yoktu çünkü Cate hayatta değildi. Tanrı aşkına, Cate *ölmüştü* ve şimdi kızıyla tanışacaktı. Olanlar resmen bir trajediydi. Ama Archer kahve içmeden bunların hiçbiriyle başa çıkamayacaktı.

Oraya vardığından beri ilk kez kasaba merkezine gidiyordu. Kasaba... eski bir kartpostaldan fırlamış gibi şirin bir yerdi. Şirindi ve çok ama çok *küçüktü*. İki yanı ağaçlıklı olan sokakta birkaç dükkân vardı ve tamamı iki şehir bloğu büyüklüğündeydi. O kadar. Ticari bölgeden hemen sonra

yerleşim bölgeleri başlıyordu. Paris'in inanılmaz enerjisine sahip değildi. İyi bir fincan kahve içme umudu hızla tükenmeye başlamıştı.

Soğuk bir gündü, özellikle de sabahın köründe buz gibiydi. Kışın soğuğu hâlâ dinmemişti ve mart ayının ilk haftası olmasına rağmen dükkânların kapılarındaki çiçek çelenkleri ya da plastik lale buketleri kaldırılmamıştı. Her birinde yakında yapılacak olan Paskalya yumurtası avıyla ilgili bir ilan vardı. Tüm bunlar onun için biraz... fazla şirindi. Gerçekten de *burada* mı yaşayacaktı? Burada, New England cazibesini pazarlayan reklam filmlerinden fırlamış gibi duran bu kasabada mı? Midesinin bunu kaldırabileceğini sanmıyordu. Hayatının çiçek çeleklerinden ve yumurta avlarından daha gerçekçi olmasını yeğlerdi.

Dükkân sahipleri kapılarını açmaya başlamıştı ve birkaç dakika önce sessiz olan sokak hızla kalabalıklaşıyordu. Archer derin bir paranoyaya kapılmıyorsa insanların çoğunun ona baktığından emindi.

Harika. Bu tam da ihtiyacı olan şeydi. İstediği tek şey çocuğuyla ilgili durumu anlamak ve Paris'e, mutfağına, gerçek hayatına dönmekken meraklı, ufak kasaba halkı burnunu işine sokacak gibiydi. Bu garip sokak, ilkbaharı yansıtan abartılı dekoruyla ve meraklı insanlarıyla hiç de ona göre değildi. Büyük bir şehirde, kimsenin kimseyi tanımadığı kalabalığın arasına karışmayı özlemişti bile.

Bir evcil hayvan dükkânının önünden geçerken vitrindeki tavşanları ve dükkân sahibinin dostane bir tavırla el salladığını görmezden geldi. Çiçekçide ya da dondurmacıda da durmadı. Bir yerlerde mutlaka bir kafe olmalıydı!

Ah, işte orada! İleride "Pumpkin Spice Kafe" yazan bir tabela gördü. Kaşlarını çattı. Aşırı tatlı mevsimsel içeceklerden başka bir şey bulabileceğini umuyordu. Sokağın karşısına

geçti ve kafenin yanında bir bar olduğunu fark etti. Kasabada kaldığı sürede oraya da gidebilirdi.

Kafenin önündeki karatahtada yeni bir lahana smoothie'sinin ve limonlu yaban mersinli çöreklerin reklamı yapılmıştı. Dükkândan taze kavrulmuş kahve kokusu yayılıyordu ve Archer çoktan vücudunun canlanmaya başladığını hissediyordu. Şükürler olsun. Kızıyla –bu sözcüğe hâlâ alışamamıştı ama *kızıyla*– yarı uykulu bir hâlde tanışamazdı.

O sözcüğü, o sorumluluğu ve bir çörek almayı isteyip istemediğini düşünerek, pek de dikkat etmeden kapı kolunu tutup çekti ama tam o sırada kapı aniden açıldı ve neredeyse yüzüne çarpıyordu.

"Neler o..." Sanki kafeden nereye gittiğine bakmadan dışarı fırlayan *kendisiymiş* gibi bağıran kadının tiz çığlığı yüzünden lafını tamamlayamadı.

"Olamaz!" diye cıyakladı kadın ama çok geçti. Elindeki smoothie tepsisi Archer'a doğru kaydı, kadın üstüne düşecek gibi oldu, parlak kızıl saçları yüzüne savruldu ve Archer tam zamanında onu kollarından tutup düşmesini engelledi.

Kadın "Lanet olsun," diye mırıldandı, yeşil smoothie'nin Archer'ın önünden aşağı süzüldüğü ve kendi kıyafetini de küçük yeşil damlalarla benek benek yaptığı yere bakıyordu.

Archer az kalsın öfkeyle bağıracaktı. Lanet olsun! Bunun için vakti yoktu. Giysilerini değiştirmek için kiraladığı o salak ufak eve gidecek kadar vakit yoktu. Şeyle... şeyle... *kızıyla* tanışmaya geç kalamazdı. Lahana smoothie'leriyle dolu bir tepsi taşıyan insan kılığında bir kasırga tarafından ezilip geçilmeyi hiç hesaba katmamıştı!

Yine de öfkeli bir ses çıkarmış olmalıydı ki kadının gözleri panikle irileşti ve yanakları pembeleşti.

"Çok özür dilerim," dedi. "Geç kaldığım için acele ediyordum, etrafıma dikkat etmedim ve..."

"Sorun değil," dedi Archer gergin bir tavırla ama bunu kesinlikle samimiyetle söylememişti. Hayatının en önemli randevusuna smoothie lekeli bir gömlekle gidecekti. Smoothie lekeleri içindeki bir baba, insana güven veren bir baba profili çizemezdi. Her zamanki özgüvenli tavrına bürünmeye gayret etti.

"Hayır, gerçekten de büyük bir sorun. İzin verin de size yardım edeyim."

Archer o anda hâlâ kadının kollarını bırakmadığını ve ona fazla yakın durduğunu fark etti. Ellerini indirdi, geriye doğru bir adım atınca da arkasından kapanmış olan kapıya çarptı.

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi. Kafenin tezgâhına ve karşısındaki uzun kuyruğa göz attı. Büyük bir ihtimalle kahve içecek kadar bile vakti kalmamıştı. Kızıyla lekeli bir gömlekle ve kafein yoksunluğundan kaynaklanan bir baş ağrısıyla tanışacaktı. Harika. Resmen harika.

"Lekeyi biraz sileyim."

Kadın en yakındaki masadan bir avuç peçete almıştı ve bunları göğsüne bastırıyordu. "Bunun faydası olur sanırım. Fazlasını peçeteler emer, sonra tuvalette sabunla biraz çitilerseniz..." Kadın konuşurken peçeteleri göğsüne bastırmaya devam ediyordu ve neşeli ses tonu Archer'ı garip bir şekilde rahatlatmıştı. Ellerinin baskısı, göğsünde gidip gelişi ve konuşurken dudaklarının hafifçe kıpırdayışı, Archer'ı bir hayli sakinleştirmişti. Hatta içinden kendisini kadının dokunuşuna bırakmak geçiyordu. Bu telaşlı kadınla konuşmaya devam etmek istiyordu. Ona neden bir tepsi dolusu smoothie aldığını sormak istiyordu. Kime almıştı? Kadın bir ofise değil, bir antrenmana gidecekmiş gibi giyinmişti. Altında kalçalarını saran daracık bir tayt ve üstünde minik smoothie damlaları olan, karnının ufak bir kısmını açıkta bırakan minnacık, sportif bir tişört vardı. Karnının açıkta kalan kısmından gözlerini ayırsa iyi olacaktı.

Tanrı aşkına, derdi neydi? Kendisini zihnen çocuğuyla tanışmaya hazırlaması gerekiyordu, mahallenin kafesindeki bu güzel kadınla flört etmeye değil.

Archer iç çekti, bakışlarını kadının karnının tehlikeli çıplak bölgesinden ayırdı ve endişeli yüzüne çevirdi. Kadın güzel dudaklarını üzgün bir ifadeyle büzmüştü.

Kahretsin, Archer. Dudaklara bakmak da yok.

Artık. Yapman. Gereken. İşe. Odaklan.

"Yerler önemli değil!" diye seslendi tezgâhın arkasındaki bir kadın. Sesi duyan Archer, dikkatini önündeki kadından bir an için ayırdı ve ona bakakaldığı için kendisine kızdı. "Joe paspası getiriyor!"

Kadın, Archer'ın göğsünü silmeye devam ederken "Tamam, teşekkürler Jeanie. Kusura bakma," dedi. Elleri vücudundaki saldırısına devam ediyordu. Kadın ona çok yakın duruyordu. Archer şampuanının kokusunu hissedebiliyordu. Çilek kokulu muydu? Tanrı aşkına. Kendisine gelmesi gerekiyordu.

"Olur böyle şeyler," dedi Jeanie omzunu silkerek.

Yaşlı bir çift, dikkatle yerdeki birikintinin ve Archer'ın yanından dolandı. "Biraz ağır ol, Irisciğim."

Kızıl saçlı kadın –demek ismi Iris'ti– iç çekerek "Biliyorum, Estelle," dedi. Doğruldu, nihayet temizlik çabalarına bir son verdi. "Haklısın."

"Aferin," dedi Estelle, Iris'in yanağına hafifçe vurarak. Yanındaki kır saçlı adam şaşkın bir ifadeyle Archer'a gülümsedi.

"Zor bir sabah mı oluyor?" diye sordu.

"Evet, öyle olmaya başladı."

Yaşlı adam güldü. "Umarım düzelir."

"Gel, Henry," dedi Estelle adamın koluna girip elindeki smoothie'yi yudumladı. "Bugün Iris'ten önce sınıfta olacağım sanırım. İyi ki kendi içeceğimi getirmişim." Dışarı çıkarlarken güldü.

Iris de gülerek karşılık verdi ama tekrar Archer'a dönüp, yüz ifadesini görünce ciddileşti. "Şey, sanırım lekeyi çıkaramayacağım." İkisi birden Archer'ın beyaz gömleğindeki parlak yeşil lekeye baktı.

"Tabii ki çıkaramayacaksınız." Archer iç çekti. Bu olanların hiçbiri ona yardımcı olmuyordu. Kızıyla tanışmadan önce aklı allak bullak olmuştu ve ihtiyacı olan son şey kasabanın yoga öğretmenine ya da kadın her kimse ona sulanmaktı.

Iris yüzünü buruşturdu. "Çok özür dilerim. Size içecek bir şey alsam? Ne istersiniz?"

Archer, kuyruğa ve yüzlerinde milyon tane soruyla ona bakmıyormuş gibi yapan ama bunu beceremeyen insanlara tekrar bir göz attı. Fazla dikkat çekmeden kasabaya girip çıkma çabası başarısız olmuştu. Yeniden Iris'e döndü, çatık kaşlarına ve büzülmüş dudaklarına baktı. Iris'in spor giysilerinin üzerine geçirdiği fermuarlı kapüşonlu eşofman üstü, bir omzundan aşağı kaymıştı ve Archer'ın dikkatle bakmaması gereken çıplak bir alan daha oluşturmuştu.

Hemen oradan uzaklaşmalıydı.

O gün kimsenin sorularını yanıtlayacak ya da gününü çoktan mahvetmiş olan bu kadının yanında duracak hâli kalmamıştı.

"Vaktim yok," dedi aksi bir tavırla ve sırtını Iris'e, şok içindeki yüzüne ve kahve sırasında bekleyen insanların ön yargılı bakışlarına döndü. Oraya arkadaş edinmek için gelmemişti. Kızıyla tanışmak için oradaydı. Kızı için doğru kişi olduğuna inanıp inanmamasıysa önemsizdi.

"Canavar!" Küçük kız gömleğinin ön tarafındaki yeşil lekeye baktığı anda dehşet içinde çığlık attı ve koltuğun arkasına koştu. Demek çocuğuyla ilk karşılaşması düşündüğü kadar iyi geçmeyecekti.

"O bir canavar değil, canım. Baban," dedi Cate'in annesi Paula. Küçük kızın arkasına gizlendiği koltuğa doğru sevgiyle gülümsedi. Archer onunla daha önce tanışmamıştı. Bu da Cate'le olan ilişkisinin geçici ve önemsiz olduğunun bir başka kanıtıydı.

Paula bir oksijen tüpü yardımıyla nefes alabiliyordu ve burnundaki hortum çocukla –*onun* çocuğuyla– ilgilenmek için yardıma ihtiyacı olduğunu açıkça gözler önüne seriyordu. Koltuğun arkasına kaçmadan önce birkaç saniye görebildiği çocuğuyla...

"O zaman, neden üstünde yeşil kusmuklar var?" diye sordu küçük kız gizlendiği yerden çıkmadan.

Archer gömleğine baktı. Minik kız haklıydı. Smoothie lekesi gerçekten de canavar kusmuğu gibi gözüküyordu. "Şey... sadece smoothie," dedi. Paula başını salladı.

"Duydun mu, Olive? Sadece azıcık smoothie dökülmüş, o kadar."

"Çıkmıyorum," dedi Olive. *Kızı Olive.*

"Tamam, canım. Şimdilik orada kalabilirsin." Paula, Archer'a gülümsedi. "Lütfen, otur. Olive ilk başlarda çekingen davranabilir."

"Ben çekingen değilim," dedi cılız bir ses. "Sadece canavarları sevmiyorum."

Archer yüzünü buruşturdu. "Çok özür dilerim," dedi lekeyi açıklamaya çalışarak. "Bu sabah bir smoothie kazası oldu ve gömleğimi değiştirecek vaktim olmadı."

"Elbette, hiç sorun değil," dedi Paula ama gülümserken bile yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. "Her şeyin yoluna

girecceğinden eminim." Archer o anda anladı. Her şeyin *mutlaka* yoluna girmesi gerekiyordu. Bu kadın kızını kaybetmişti ve torununa bakacak kadar sağlıklı değildi.

Mesele sadece kendisi ve hayatı, bencilce ihtiyaçları değildi.

Lanet olsun.

Hafifçe öksürdü. "Evet. Tabii ki yoluna girecek. Olive'le kısa sürede birbirimize alışacağımıza eminim."

Paula'nın yüz ifadesi, Archer'ın torununa "alışmakla" ilgili büyük planları olmasından pek de etkilenmediğini belli ediyordu ama gerçekten de Archer'ın o anda söz verebileceği en iyi şey buydu. Sırf onun ismini söylemesi, Olive demesi bile bir ilkti. Nedense ismini yüksek sesle söylemezse tüm bunların gerçek olmasını engelleyebilirmiş gibi bunu yapmaktan kaçınmıştı.

Ama bu gerçekti. Olive gerçekti. Üstelik ondan ödü kopmuştu.

Kafedeki kadına lanetler okudu. Kadın üstüne yemyeşil bir smoothie dökmemiş olsaydı, bunların hiçbiri olmazdı. Sonra bir de o incecik kâğıt peçeteler bir işe yarayabilirmiş gibi ellerini göğsünde gezdirmişti. Kesinlikle hâlâ Iris'in ellerinin göğsünün üstünde gezindiğini düşünmüyordu (ama sonra düşünebilirdi). O sırada daha büyük sorunları vardı.

Ama bunlarla ilgili ne yapması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

En büyük sorun da kızını koltuğun arkasından nasıl çıkaracağıydı.

Yarım saat geçmişti, kızının anneannesiyle sıkıntı içinde havadan sudan konuşurlarken avukat resmî belgeleri gözden geçiriyordu ve Olive hâlâ gizlendiği yerden çıkmamıştı.

"Demek Paris'te yaşıyordun," dedi Paula. "Orada yaşamayı seviyor muydun?"

"Orada yaşamayı *seviyorum*," dedi Archer şimdiki zaman kipini vurgulayarak. Kalıcı olarak kasabaya taşınacak hâli *yoktu*. "Hatta bayılıyorum." Ama oraya bayıldığını söylerken bile bunun kulağa doğru gelmediğinin farkındaydı. Çok az deneyimlediği bir yere nasıl bayılabilirdi ki? Archer'ın hayatı baş aşçı olduğu Beau Rêve'in mutfağından, restoran personeliyle birlikte işten sonra sık sık gittiği birkaç bardan ve dairesinden ibaretti. Paris'e mi, yoksa mutfağından dolayı saygı duyulan bir yerde çalıştığı fikrine mi bayılıyordu? Bunun bir önemi yoktu. Paris planının bir parçasıydı. Dream Harbor *kesinlikle* değildi.

Artık hayatında Olive de olduğu için her şeyin nasıl yoluna girebileceğini bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı. Hayatı bu olay yüzünden geçici olarak sekteye uğramış olabilirdi ama kalıcı bir durum değildi. İlgili herkes Olive'in onunla yaşaması gerektiğine karar verirse, ki bu hâlâ kocaman bir SORU işaretiydi, o zaman Olive'i de Paris'e götürürdü.

Onu Fransa'ya götürmek bir kenara, koltuğun arkasından çıkmasını sağlayamadığı gerçeğini düşünmek istemedi. Adım adım gidecekti.

"Tamam, Bay Baer." Çocuk velayeti avukatı Bayan Kaori Kim, başını belgelerden kaldırıp tekrar ona baktı. "Kasabada bir ev kiraladığınızı duydum."

"Evet. Olive'in kendi odası olacak." Sessiz bir sokakta müstakil bir ev kiralamıştı. Eve taşınıp eşyalarını yerleştirmişti ve küçük bir kıza uygun bir yatak odası hazırlamıştı ama tam olarak ne yapması gerektiğini bilmediğinden bulabildiği bütün pembe renkli şeyleri almıştı. Gerçek bir yuva sıcaklığından uzaktı belki ama Olive'in evi seveceğini umut ediyordu.

"Peki ya işiniz?" dedi avukat.

İş. Archer'ın içine kötü bir his çöktü. Tabii ya. Oradayken bir yerde çalışması gerekiyordu. Üstelik iş aramıştı. Kasabadaki ilk birkaç gününde, yakınlardaki bölgelerde bir şef pozisyonu bulmaya çalışmıştı ama sonuç alamamıştı. Arama alanını çok dar tutmuştu ama çalıştığı zamanlarda Olive'i ne yapacağını bilemiyordu. Uzak mesafeler ya da geç saatlere kadar süren mesailer uygun olmazdı. Hem şimdilik kasabada kalmaları gerekiyordu. Herkes Olive'in anneannesine, arkadaşlarına ve okuluna yakın bir yerde yaşamasının bu geçiş dönemini kolaylaştıracağını düşünüyordu. Mantıklıydı ama bu durum Archer'ı kısıtlıyordu ve iş açısından elinde iyi seçenekler kalmıyordu.

"Aklıma harika bir yer geldi!" diye araya girdi Paula. "Gladys yeni bir aşçı arıyor." Sevinçle Archer'a baktı.

"Yeni bir aşçı mı?" dedi Archer alçak sesle.

"Evet, lokantası için!" Paula bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyormuş gibi yüzü aydınlanmıştı.

"Lokanta mı?"

Paula başını salladı.

"Muhteşem," dedi Bayan Kim dosyasını kapatarak. "O hâlde, geçici bir velayet anlaşması için her şeyimiz tamam. Bay Baer, önümüzdeki altı ay boyunca Olive'den sorumlu olan esas kişi olacaksınız, Bayan Carpenter'ın da ziyaret hakkı olacak. Deneme süresi sona erdiğinde tekrar bir araya geleceğiz ve çocuğa en iyi koşulları sağlayacak kararı vereceğiz."

Archer sadece başını sallayabildi. Bütün yüzü uyuşmuş gibiydi. *Bir lokanta* aşçısı mı? Artık hayatı bu muydu? Bir banliyö babası ve ufak bir lokanta aşçısı. Midesi bulanmaya başladı. Bir lokantada çalışarak Michelin yıldızını nasıl alacaktı?

Kaori koltuğun kenarından arkasına baktı. "Bayan Olive, bu ayarlama sizin için de uygun mu? Bir süre babanızın

yanında yaşayacaksınız ve kendisi size çok iyi bakacak. Hepimiz size çok iyi baktığından emin olacağız." Kaori kulağa kötü bir şeylerin habercisi gibi gelen bu son cümleyi söylerken, bütün kasabanın gözünün üstünde olacağını açıkça anlatan bir ifadeyle Archer'a baktı. Archer zaten o sabah Pumpkin Spice Kafe'de bunu gayet iyi anlamıştı.

Olive'in yanıtını duyamadı ama yanıtın iyi olmadığından emindi çünkü Kaori'nin ciddi avukat ifadesi yerini endişeli dost ifadesine bırakmıştı.

"Biliyorum, tatlım," diye fısıldadı koltuğun minderlerinin üstünden eğilerek. "Ama bazen cesur olmamız gerekir."

Kaori'nin de Paula'nın da gözleri dolmuştu. Archer, onlar çok sevdikleri birini henüz kaybetmişken kendi hayatı için endişelendiğinden dolayı bir kez daha kendisini çok kötü hissetti. Olive'in annesini kaybetmesinin üzerinden sadece birkaç ay geçmişti. Şimdi, bir de onun yanında yaşamak zorundaydı.

Archer yerinden kalktı, Kaori'nin yanına gidip çömeldi. Koltuğun kenarından baktığında Olive'in iri kahverengi gözleriyle ona baktığını gördü. Gözleri tıpkı Cate'in gözlerine benziyordu. Kalbi sızladı.

"Selam, Olive."

Olive ona bakmaya devam etti ama en azından kaçmaması iyi bir gelişmeydi.

Archer hafifçe öksürdü. "Evet, bunun biraz garip olduğunu ve yeni tanıştığımızı biliyorum ama en azından deneyelim, tamam mı?"

Olive alnını kırıştırdı.

"Bence annen ikimizin... arkadaş olmasını isterdi," dedi Archer.

"Doğru," dedi Kaori. "Anneni tanıyordum, babanla vakit geçirmeni çok isterdi."

İster miydi? demek istedi Archer. Avukatın dediği doğruysa, neden Cate ona kızından hiç söz etmemişti? Ama bunu sormanın sırası değildi. Olive ne yapacağını bilemiyormuş ve korkuyormuş gibi ona bakarken ve kendisi ona nasıl yardım edeceğini bilmiyorken bunu soramazdı.

Ama Archer pes etmezdi. Dahası başarısız olmazdı.

Dünyanın en zorlu mutfaklarından bazılarında aşçı yamağı olarak hayatta kaldıysa minnacık bir kız çocuğuyla da başa çıkabilirdi. Değil mi?

Elini uzattı ve heyecanla beklediği birkaç saniye boyunca Olive sadece eline baktı. Ama sonra nihayet minik elini avcuna koydu.

Bu bir başlangıçtı.

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

İkinci Bölüm

Iris içinden bir kez daha hesap yaparken pankekini tabağındaki kıvamlı, şekersiz akçaağaç şurubuna doğru itti. Ama hesabı kaç kere yaparsa yapsın, denklem hep aynıydı. Kirasını ödeyemeyecekti. Ev sahibesi geç kalan son üç ödeme konusunda inanılmaz sabırlı davranmış olmasına rağmen Iris, bu sefer o kadar anlayış göstereceğini sanmıyordu. Özellikle de önceki ay ona, "Iris, bu son! O kiraya ihtiyacım var," demişken. Gayet açıktı. Iris iki gün içinde kira parasını denkleştiremezse sokakta kalacaktı.

İç çekti ve lokantada oturduğu bölmenin yanındaki büyük pencereden dışarı baktı. Cama vuran yağmur damlaları da onu neşelendirmedi. En sevdiği yoga öğrencilerden biri ve ufak lokantanın sahibi olan Gladys karşısına oturdu.

"Bugün neden bu kadar üzgünsün, canım?"

Iris omzunu silkti. "Her zamanki şeyler. Bugünlerdeki günübirlik iş ortamında geçinemiyorum." Yirmi altı gibi gayet olgun bir yaşta olan Iris'in herkesin sözünü edip durduğu kariyerlerden birini yapması gerekebilirdi. Emekli fonu ve maaşı olanlardan. Her ay halk merkezinde sınırsız ders ve bedava çiçek getirisi olanlardan değil, gerçek Amerikan doları ödeyenlerden. Gerçi bedava çiçeklere de bayılıyordu.

Gladys kaşlarını çattı.

"Merak etme. Ben bir şeyler düşünürüm." Iris gülümsemeye çalıştı. "Her zaman bir yolunu bulurum." Gerçekten de bulurdu. Her zaman yeni bir iş, daha ucuz bir daire, tekinsiz bir ev arkadaşı bulurdu. Iris bir süredir tek başınaydı. Annesi, ateşli ve tutkulu yeni sevgilisiyle Florida'ya taşındığından beri Iris genel olarak Dream Harbor'da tek başına yaşıyordu. Bir tek kuzeni Rebecca vardı ama Iris bir daha hayatta Bex'in koltuğunda yatıp kalkamazdı. Kadının üç kedisi vardı ve gece geç saatlere kadar trompet çalıyordu. Bir ev arkadaşına uygun bir evi yoktu. Iris gece yarısına kadar caz grubunun provasını dinlemeye, sonra da yüzüne serilen en az iki kediyle uyumaya dayanamazdı. En azından bunu bir kere daha yapamazdı.

Mutfaktan gelen bir gümbürtü ve ardından sıralanan bir dizi küfür, Iris'in düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu.

"Bu da ne böyle?"

Gladys keyifsizce gülümsedi. "Yeni şef."

"Yeni *şef* mi? Burası... için mi?" Iris yıpranmış bölmelere ve eski mantar zemine baktı. O lokantaya bayılırdı ama tam olarak seçkin bir yer sayılmazdı doğrusu.

"Burayı yeniliyoruz," dedi Gladys omuzlarını dikleştirerek. "Ayrıca yeni bir menüye ihtiyacımız var."

Iris pankekinin son lokmasını ağzına attı. "Gün boyu servis edilen pankeklerden vazgeçmeyeceksiniz, değil mi?"

"Tabii ki hayır!"

"Oh, rahatladım." Iris berbat lokanta kahvesiyle dolu fincanın üstünden ona gülümsedi.

"Aslında..." dedi Gladys birden canlanarak. "Sorununa bir çözüm bulmuş olabilirim."

"Yani... Zaman zaman garsonluk yapabilirim..."

"Hayır, burayı demiyorum," dedi Gladys onun teklifini geçiştirerek. Vardiya başına birkaç tabak kırdıktan ve ağırlığı

kadar pankek yedikten sonra, belli ki Iris garsonluk için en uygun aday değildi.

"Aklıma daha iyi bir fikir geldi," dedi Gladys. "Çocuk bakıcılığına ne dersin?"

Iris bölmede geriye yaslandı, Gladys'in teklifine fiziksel olarak karşı koyması gerekiyormuş gibi ellerini önüne kaldırıp salladı. "Çocuk bakıcılığı mı? Kesinlikle olmaz."

"Neden olmasın? Çok enerjiksin, harika bir öğretmensin. Bakıcılıkta çok başarılı olursun."

"Hayır, ben *yetişkinlere* öğretmekte başarılıyım. Yetişkinler gerçek insan iletişimi kurabilirler. Çocuklar bambaşka bir konu."

Gladys onun çocuklara yönelik derin ve ısrarcı güvensizliğini yutmamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Çocuklar da iletişim kurabilirler."

Iris hayır anlamında başını salladı. "Ne yapacakları asla belli olmaz ve bana hep gizli planlar yapıyorlarmış gibi gelir. Ayrıca neden hep o kadar yapışık oluyorlar?"

Gladys gülerek başını iki yana salladı. "Çocuklar da insan sonuçta. Eminim ki minik bir kızla başa çıkabilirsin."

Sadece insan mıydılar? Onlara yıkıma neden olmaya kararlı ufak, anlaşılmaz insanlar demek daha doğru olurdu. Iris çocukluğunun büyük bir kısmını yetişkinlerle geçirmişti. Daha doğrusu, yetişkinlerle ve Bex'le geçirmişti ama Bex'le hemen hemen yaşıtlardı. Ufak kardeşleri ya da kuzenleri yoktu. Hiçbir zaman mahallesindeki çocuklar için bakıcılık yapmamıştı. Üstelik, oyuncak bebeklere zerre kadar ilgi duymamıştı.

Büyüme çağındayken en yakın arkadaşı, üst katlarında yaşayan ve o sıralarda yetmiş yaşında olan tatlı komşuları Josie'ydi. Annesi işteyken, Iris okuldan eve geldiğinde ona Josie bakardı ve Iris ona tapardı. Josie en güzel öyküleri anlatır,

en güzel spagettiyi pişirirdi. Bugün hâlâ ocakta makarna sosunun kaynamadığı bir pazar günü, ona pazar günü gibi gelmezdi. Bunu ona Josie öğretmişti.

Yaşlı insanlar bilgelik doluydu. Ufak çocuklarsa sadece... yaramazdı.

"Kimin için çalışacağım?" diye sordu Iris. Bu çılgınca teklifi ciddiye almak gibi bir niyeti yoktu ama merak etmişti.

Gladys bakışlarını mutfağa çevirdi. "Şey..." Mutfakta bir gümbürtü daha koptu, birisi bir küfür daha savurdu.

Iris'in gözleri irileşti. "Şu anda personeline avaz avaz bağıran adamın küçük bir çocuğu mu var?"

"Cate Carpenter'ın başına gelenleri duydun mu?"

"Elbette." Herkes duymuştu. Trajik bir olaydı. Iris, Cate'le aynı okulda okumuştu ama hiçbir zaman yakın arkadaş olmamışlardı. Yine de bu kadar genç bir insanın başına böyle bir şey geldiğini duymak insanı altüst ediyordu ve kendi hayatınızda ne yaptığınızı sorgulamanıza neden oluyordu.

"Şey, belli ki küçük kızın babasını bulmuşlar."

"Babası mutfağındaki manyak mı?"

"O, manyak değil," dedi Gladys bıkkınlıkla iç çekerek. "Dünyaca tanınmış bir şef ve lokantamı canlandırıyor."

"Hımm."

Gladys omzunu silkti. "Kızına bakabilmek için bir işe ihtiyacı vardı. Bir aşçı arayan tek yer bizdik."

"Demek artık bir şefin var..."

"Dünyaca tanınmış bir şef."

"Tavada pankek çeviren dünyaca tanınmış bir şef mi?"

Gladys sırıttı. "Menünün tamamını yenileyecek."

"Peki, Lionel bu konuda ne düşünüyor?" Gladys kocasına lokantalarının artık tanınmış bir şef tarafından idare edileceğini söylediğinde Iris orada olmak isterdi. Gladys'in yüzündeki

ifade bu konuşmanın Iris'in tahmin ettiği gibi geçtiğini açıkça anlatıyordu.

"Sakinleşecektir," dedi Gladys ellerini masada kavuşturarak. "Evet, iş konusunda ne düşünüyorsun?"

"Gladys, yardımcı olmayı çok isterdim. Gerçekten. Ama bir bakıcı olmak için gereken özelliklerin hiçbirine sahip değilim."

"Çok saçma! İlk yardım sertifikan var, yaratıcısın, enerjiksin, eğlencelisin, sorumluluk sahibisin..." Gladys özelliklerini parmaklarıyla saymaya devam etti. "En önemlisi de müsaitsin."

Iris başını iki yana salladı. "Olmaz. Özür dilerim."

"Başka ne seçeneğin var?"

"Büyük bir ihtimalle... Ben şey yapabilirim..."

Iris kekeledikçe Gladys'in yüzünde daha bilmiş bir ifade belirdi.

"Bir şeyler düşüneceğim." Mac'in Barı'nda bazı vardiyalara kalabilirdi ya da Jeanie'nin sahibi olduğu PS Kafe'de yeni bir baristaya ihtiyacı olabilirdi veya böbreklerinden birini satabilirdi. Gününü küçük bir çocukla geçirmekten başka her şey olurdu. Kira ona tatil döneminde yine iş vereceğine söz vermişti. Sadece sekiz, dokuz ay kadar dayanması gerekiyordu. Basitti.

"Saçmalıyorsun. Bakıcılık işinin yatılı olduğunu söylemiş miydim?"

"Kira ödemek zorunda değil miyim yani?"

Gladys'in bilmiş gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Aynen. Kira yok. Kız da anaokuluna gidiyor. Günün büyük bir kısmında evde olmayacak. Derslerini vermeye devam edebilirsin."

Iris'in yaptığı hesap hızla değişmeye başlamıştı. Kira ödemek zorunda olmazsa *ve* derslerini vermeye devam edebilirse *ve* üstüne üstlük bu bakıcılık işinden para kazanabilirse

nihayet hayatında ilk kez maddi durumunu düzeltme şansı olabilirdi. Belki bu kadar sıkıntı çekmesine gerek kalmazdı.

Lanet olsun şu sinsi Gladys'e ve iyi fikirlerine.

"Peki, tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Sanırım kızı okula giderken hazırlaman ve okuldan alman gerekecek. Babası işten eve dönmeden önce öğleden sonraları sorumluluk sende olacak ama bununla başa çıkabileceğinden eminim, Iris."

"Neden bu kadar ısrar ediyorsun?" Kasabanın tamamı işinize burnunu sokan ısrarcı ve meraklı, dedikoducu ve iyi niyetli insanlarla doluydu ama Gladys genellikle kimsenin işine karışmazdı. Kocası, iki kızı, Iris'in sayamayacağı kadar çok torunu ve işletmesi gereken bir lokantası vardı. Başkalarının saçmalıklarıyla uğraşacak vakti yoktu.

Kadının yüz ifadesi yumuşadı. "Onlar da zor durumda, sen de zor durumdasın. Neden birbirinize yardım etmeyesiniz?"

Iris tam zor durumda olmadığını söylemek üzereyken Gladys'in bakışı onu susturdu. Tabii ki zor durumdaydı.

"O küçük kız annesini kaybetti ve babası elinden geleni yapmaya çalışıyor..."

Mutfakta yine bir gümbürtü kopunca Gladys'in sözleri yarım kaldı ama Iris'in yufka yüreğini etkileme çabaları meyve verdi. Ne diyebilirdi ki? Hayır, annesini kaybeden o zavallı küçük kıza yardım etmeyeceğim mi? Bu korkunç bir şey olurdu.

Hem bu düşünce hem de her gece trompet provasına maruz kalma ihtimali onu "Peki, tamam. Yapacağım," demeye itti.

Gladys çok sevindi. "Harika! Archer'a söylerim. Hah, işte orada." Gladys küt diye açılan mutfak kapısına baktı. *Oydu.* Iris'in hayatında gördüğü en öfkeli adam, mutfakta kopan gürültü patırtı arasında içeri girdi. İnsanın tüm vücuduyla

kaşlarını çatması mümkün müydü, bilmiyordu ama adam tam olarak bunu yapıyordu. Beyaz renkli şık aşçı önlüğü bile kahverengi gözlerindeki öfke ifadesini yumuşatamıyordu. Koyu kumral saçları, sanki bunları çekiştirmiş ve en sonunda vazgeçmiş gibi alnına düşmüştü. Kaşları çatıktı ve birbirine bastırdığı dudakları yüzünde ince bir çizgi oluşturmuştu. Her yanından gerilim yayılıyordu. Üstüne lahana smoothie'si döktüğü için onu öldürmek istiyormuş gibi bakan adamdı bu. Sevgi dolu baba tipine pek benzemiyordu.

"Archer!" diye seslendi Gladys. Iris'i ikna ettiği için sesi neşeli ve gururluydu. "Sana kusursuz bakıcıyı buldum!"

Archer'ın fırtına bulutlarını andıran bakışları Iris'e çevrildi.

Iris potansiyel patronuna hafifçe gülümseyip el salladı. Adam onu smoothie olayından hatırlamışsa bile bunu belli etmedi. "Bana özgeçmişini yolla," diye bağırdı ve arkasını döndüğü gibi hışımla mutfağa girdi.

Nasıl bir işe bulaşmıştı böyle?

Üçüncü Bölüm

Archer arka taraftaki otoparkta arabasına bindiğinde saat altıya çeyrek vardı. Lokanta kahvaltı ve öğle yemeği için erkenden açılıyordu ama saat üçte kapanıyordu. Dolayısıyla ortalığı toparladıktan ve ertesi sabah için her şeyi hazırladıktan sonra bile, eve yıllardır olmadığı kadar erken dönüyordu.

Bu da garip kasabaya taşındığından beri hayatının ne kadar altüst olduğunun başka bir kanıtıydı. Eskiden o saatlerde çocuğuyla yine sessiz bir akşam yemeği yemek için evine değil, çalışmak için restorana giderdi.

Çocuğuyla.

Tanrı aşkına, hâlâ Olive'i çocuğu olarak düşünmeye alışamamıştı. Çok korkunç bir şey miydi bu? Ona ânında âşık olması mı gerekirdi? Bilmiyordu. Neyin normal olduğuna dair bir fikri yoktu. İnsanlar suratları kıpkırmızı kesilmiş, avaz avaz bağıran yeni dünyaya gelmiş bebeklerini ânında seviyorlar mıydı? Belki de seviyorlardı. Belki Olive'e karşı biyolojik bir çekim hissetmesi gerekirdi ama o âna kadar aralarındaki ilişki son derece garipti.

Ana Cadde'de arabasıyla şirin ufak dükkânların önünden geçerken bıkkınlıkla ofladı. Gladys haklıydı. Lokantanın, bir tabloyu andıran bu kasabaya uyum sağlaması için yeni bir imaja ihtiyacı vardı.

Kiraladığı müstakil evin bulunduğu iki yanı ağaçlarla çevrili ara sokağa girdi. Hayatında bir kez olsun böyle bir sokakta yaşamayı istememişti. Bir an bile, işten çıkıp yeşil bahçeli, tahta çitli bir eve döneceğini hayal etmemişti. Ailesine döneceğini de hayal etmemişti.

Bu tür şeyler bazıları için güzel olabilirdi. Ama Archer için değildi.

Onun bir şef olması gerekiyordu. Onu takdir edecek insanlar için gurme yemekler pişirmesi gerekiyordu. Amerika'nın ufak bir kasabasında tavada pankek çevirmesi değil.

Off. Garaj yolunda alnını direksiyona yasladı. Ona ait olmayan bir hayata adım atmadan önce biraz zamana ihtiyacı vardı. Onun için bir yuva olmayan o eve adım atmadan önce. Ona bir yabancı olan çocuğun yanına dönmeden önce.

İnledi.

Yetişkin olan kendisiydi.

Olive'e hak ettiği hayatı vermeliydi.

Olive eninde sonunda onunla konuşmaya başlayacaktı, değil mi?

Evet. Tabii ki konuşmaya başlayacaktı. Daha aynı evde yaşamaya başlayalı bir hafta bile olmamıştı. Olive'in her şeye alışması için biraz zaman gerekiyordu. Kendisinin de. Archer sürücü koltuğundan kalktı ve ön bahçeden kapıya gitti. Ona ait olmadığını hissettiği kapıyı çalmaya dair şiddetli bir istek duydu. Ama en azından şimdilik ona ait olduğu için içeri girdi.

"Bay Baer, hoş geldiniz." Olive'le yerde Candy Land oynayan geçici bakıcı Kimmy ayağa fırladı. "Görüşürüz, evlat." Olive'in saçlarını karıştırdı, çantasını kaptı ve kapının orada dikilen Archer'ın yanına gitti.

"Teşekkürler, Kimmy."

"Rica ederim. Ücreti Venmo'yla yollayabilirsiniz."

"Tamam, tabii."

"Yarın bana ihtiyacınız var mı? Çünkü tiyatro kulübü toplantım var. *Dük ve Ben*'de başrol oynuyorum. İnanabiliyor musunuz?"

Archer'ın esas inanamadığı şey bir lisenin nasıl bir *Bridgerton* romanını sahneleyebildiğiydi ama bunun bir önemi yoktu.

"Bir bakıcı tutmak üzereyim, o yüzden sana çok ihtiyacımız olmayacak."

"Tamam, harika. Görüşürüz, Olive."

Küçük kız sadece Kimmy'nin arkasından baktı, iri kahverengi gözleriyle genç kızın gidişini izledi. Archer, Olive'i ilk gördüğünde onun Cate'e olan benzerliğine inanamamıştı. Beş yıl önce tanıdığı kadının minik bir kopyası gibiydi. Yuvarlak yüzünü çevreleyen ve çenesinin hemen altında biten koyu kahverengi saçları, alnını kaplayan perçemi, onu dikkatle süzen ve ânında yetersiz olduğunu düşündüğünü ele veren gözleri. Gerçi yetersiz bulma kısmı Olive'le ilgiliydi. Cate o zamanlar ondan çok hoşlanmış gibiydi.

"Evet..." Archer ufak oturma odasına birkaç adım daha attı. "Seninle oyun oynamamı ister misin? Şey... Candy Land'i diyorum." Eliyle hafifçe oyun tahtasını işaret etti.

Olive gözlerini kırpıştırdı.

"Başka bir şey de yapabiliriz. Ben... şey... bir film falan açabilirim? Ya da boyama yapabiliriz." Boyama mı? Archer sekiz yaşından beri eline pastel boya almamıştı. Ama o noktada, birbirlerine bakmaktan başka her şeyi yapmaya razıydı. O korkunç ilk sabahtan beri Olive'in ona sadece tahammül ettiği, bu işi yapabilecek kapasiteye sahip olmadığını düşündüğü izlenimine kapılmıştı. Eh, kendisi de öyle düşünüyordu.

Olive başını iki yana sallayıp koltuğa çıktı. Eski püsküü battaniyesini üstüne çekti. Anneannesi bu battaniyenin

bebekliğinden kaldığını, bunu asla kaldırmaması ya da yıkamaması gerektiğini, kaybolacak olursa ne Olive'in ne de onun uyuyabileceğini söylemişti. Yani Archer hiç baskı hissetmemişti doğrusu!

Olive peluş koala oyuncağına sarıldı, uzaktan kumandayı alıp en sevdiği programı açtı; kek pişirme yarışması.

Archer göğsünde ince bir sızı hissetti.

Belki Olive gerçekten de ondan bir şeyler almıştı.

Kapı çalınınca Olive'e bakmaktan başka bir şey yapabildi. Kimmy'nin bir şey unutmuş olabileceğini düşünerek kapıyı açtı ama gelen kişi Kimmy değildi. Tahmin etmiş olması gerekirdi.

"Merhaba, Archer!" Nancy, karısı Linda ve velayet avukatı Kaori karşısında duruyorlardı. İlk geldiklerinde başının derde girdiğini sanmıştı ama bu, üç kadının dört gün içinde üçüncü gelişleriydi. Onların gelmedikleri günse kafede tanıştığı Estelle ve Gladys, sırf "oradan geçtiklerini" söyleyerek uğramışlardı.

Archer, Nancy'nin eski öğrencileri dâhil kasabadaki tüm çocukların iyiliğini gözetmeyi görev edinmiş emekli bir anaokulu öğretmeni olduğunu öğrenmişti. Linda ise çoğunlukla bu işe eşlik etmek ve Archer'ın ne kadar az ilerleme kaydettiğini yüzüne vurmak için orada gibiydi. Bu ikiliye bir de velayet davasından sorumlu olan kadın katılınca, üçü göz korkutucu bir hoş geldin komitesi oluşturmuşlardı.

Bu sefer Nancy'nin elinde devasa boyutlarda bir güveç kabı vardı. Archer'ın kaç kişiyi doyurması gerektiğini düşünüyordu acaba?

"Size ufak bir akşam yemeği getirdim," dedi kabı Archer'ın ellerine tutuşturarak.

Archer onları bir şef olduğuna ve gayet güzel akşam yemekleri pişirebildiğine ikna etmeyi başaramamış olduğundan sadece bir teşekkür mırıldanmakla yetindi.

Kaori başını uzatıp içeriyi görmeye çalışarak "Olive nasıl?" diye sordu.

"İyi."

"Demek hâlâ seninle konuşmuyor, ha?" dedi Linda. Archer'ın yanından geçip içeri girdi.

"Alışacak, merak etme," dedi Nancy. O da içeri girerken hafifçe Archer'ın koluna vurdu. Archer onlara karşı gelmedi. Olive'in sağ ve iyi olduğunu kanıtlamak için onları içeri almanın daha iyi olduğunu, kadınların her şeyin yolunda olduğunu gördükten sonra gittiklerini görmüştü.

İki yaşlı kadının Olive'e tatlı sözler söyleyişlerini izlerken iç çekti. Olive, iki kadın koltukta yanına oturduğu anda onlara gülümseyip, gününün nasıl geçtiğiyle ilgili bütün soruları yanıtlarken Archer saçma bir kıskançlığa kapıldığını hissetti.

"Hepimiz senin yanındayız," dedi Kaori.

"Evet," diye alaycı bir sesle güldü. "Hepinizin bana kalpten inandığı belli. Olive burada yaşamaya başladığından beri kapımızdan ziyaretçi eksik olmadı."

Kaori ona çok önemli beyin hücreleri noksanmış gibi baktı.

"Tabii ki ziyaret edeceğiz," dedi. "O kızı çok seviyoruz ve açıkçası seni pek de iyi tanımıyoruz."

"Haklısın."

"Ama belli ki Cate iyi bir insan olduğunu düşünmüştü. O yüzden sana bir şans tanıyorum."

Archer sırtını kapı çerçevesine yasladığında akşamüzeri güneşi yüzüne vurdu. "*İyi* birisi olduğumu mu düşünüyordu?"

"Aslında senden hiç söz etmemişti."

Archer yüzünü buruşturdu. "Kalbim kırıldı."

Kaori omzunu silkti. "Söylediği tek şey, seni hayatta daha büyük şeylerin beklediğiydi. Sana ayak bağı olmak

istemiyordu. Olive *onun* hayaliydi. Senin hayallerini mahvetmek istemiyordu."

Archer yine ona baktığında Kaori'nin gözleri dolmuştu. "Çok üzgünüm," dedi Archer.

Kaori burnunu çekti, elinin tersiyle gözlerini sildi. "O, harika bir insandı Archer. Olive de öyle."

Archer duygulandığını hissederek öksürdü. "Biliyorum. Ben... elimden geleni yapıyorum."

Kaori dikkatle yüzüne baktıktan sonra hafifçe omzuna vurdu. "Bir çocuğu yetiştirmek için bir köy gerekir. O köy biziz." Gözlerinin içine baktı. "Ayrıca gözümüz üstünde."

"Çok rahatladım," dedi Archer keyifsizce.

Kaori gülümsedi. "Rahatlamalısın zaten. Olive'e sahip çıkıyoruz. Sana da. Yardım almayı kabul et, Archer. Bu şekilde her şey daha kolay olur."

Kaori onun yanından geçti ve Olive ona sıkı sıkı sarıldı. Archer kapıyı kapattı, bu yeni güvece buzluktaki diğer güveçlerin arasında yer bulmak için mutfağa gitti.

Yardım almayı kabul etmekte başarılı değildi ama Olive için bunu deneyecekti. Gerçi pek bir seçeneği de yoktu. Gerekli olduğu takdirde, bu kadınların onu alt edebileceğinden adı gibi emindi. Bunun gerekli olmaması için elinden geleni yapacaktı.

Ufak bir yer bulup güveci tepeleme dolu olan buzluğa tıktı ve kapağını kapattı.

İşte, olmuştu. Yardım almayı kabul etmişti.

@ayisigikitap

Dördüncü Bölüm

Ertesi gün Iris, Archer'ın evine tam onun dediği saatte vardı. En fazla on dakika geç kalmış olabilirdi. Ama Archer ona bir saat geç kalmış gibi kızgın bir ifadeyle bakıyordu.

"Geç kaldın," dedi Archer kollarını göğsünde kavuşturarak. Bu on dakikalık gecikme, işten atılmasına –ya da işe alınmamasına– yetecek bir hataymış gibi girişi tamamıyla kapatmıştı. Iris o öğleden sonra sadece onunla ve Olive'le tanışmak için eve gitmeyi kabul etmişti. Henüz işi yapacağını bile söylememişti. Hiç tanımadığı bir adamla aynı evde yaşamaya razı olacak kadar çaresiz değildi. En azından bunu ikinci kere yapamazdı. İlk seferinde adamı lokantanın camına asılmış bir ilandan bulmuştu. Adam, sözde bir ev arkadaşı arıyordu ama esas yapmak istediği, Iris işteyken onun iç çamaşırlarını çalmaktı.

Iris bir külot hırsızı durumu daha yaşamak istemiyordu.

"Affedersin. Dersim geç bitti." Mayosunu çıkarıp üstünü değiştirmiş ve soluğu orada almıştı. Sırtından aşağı uzanan ıslak saç örgüsünden hâlâ su damlaları akıyordu ve erken ilkbahar esintisi çıplak kollarının ürpermesine neden olmuştu. Eşofman üstünü spor salonunda unutmuştu. Yine.

Saç örgüsünü omzunun üstünden önüne çekti ve ön basamakta sıktı. Başını kaldırdığında Archer hâlâ sinirliydi. Kim bilir, belki de hâlâ smoothie olayı yüzünden kızgındı.

"Olive'in saat iki buçukta okuldan alınması gerekiyor."

Iris de sert bir ifadeyle Archer'a baktı. "İşi kabul *edersem*, ders saatlerimi Olive'in programına göre ayarlarım." Çenesini kaldırıp bekledi. Adam onu içeri alacak mıydı, yoksa mülakatın tamamını evin ön basamağında mı yapacaklardı?

Archer bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra, bakışları tam sol göğsünün üstünde saçlarının askılı spor bluzunda bıraktığı ıslak lekeye kaydı. Iris tam onun bir sapık gibi davrandığını düşünecekti ki Archer bluzunu beğenmemiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Belli ki askılı spor bluz, tayt ve her daim ıslak olan saçlar standartlarını karşılamıyordu. Kafede de aynı şey olmuştu. Archer'ın onu dikkatle süzdüğünü sanmıştı ama ona bir içecek almayı teklif ettiğinde adam arkasına bile bakmadan kaçmıştı.

Neyse ki bir şey olmamıştı çünkü Archer onun patronu olacaktı. Belki.

Archer sert ve dikkatli gözlerini yüzüne çevirdi. Tanrı aşkına, onun filmlerde gördüğü şefler gibi bir mutfakta zavallı aşçı yamaklarına bağırıp çağırdığını hayal edebiliyordu. Mükemmeliyet talep ettiğini. İşlerini eksiksiz yapmalarını talep ettiğini. Bu tür bir adamı tatmin etmenin nasıl bir his olabileceğini düşününce her yanına hafif bir ürperti yayıldı.

Bu gereksiz düşünceyi hemen aklından çıkardı. Bu adam ondan mükemmeliyet bekliyorsa büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Iris düz çizgilerden değil, süslü kıvrımlardan oluşuyordu. Kendi derslerine girdiği zamanlar hariç (bunu öğrencilerine yapamazdı) hep geç kalırdı. Bir sürü yarım bırakılmış hobisi ve yarısı okunmuş kitabı vardı. Yeteri kadar iyiydi ama asla kusursuz değildi. Her zamanki davranış kalıbıyla hareket ederse bu işe altı aydan uzun süre devam edemezdi. Belki ikisinin de canını sıkmadan hemen oradan toz olmalıydı.

Ama Archer nihayet onu süzmeyi bırakıp kenara çekildi. Iris tereddütle onun peşinden gitti, direkt oturma odasına açılan dar bir antreden geçti. Oturma odasında minik bir kız koltuğa oturmuş, kek pişirme yarışması izliyordu. Iris parmak arası terliklerini çıkarıp kapının oradaki diğer ayakkabıların yanına koydu. Minnacık bir çift spor ayakkabı görünce gerginlikten midesi düğümlendi. Bu kadar küçük bir insandan nasıl sorumlu olabilirdi?

Bakıcılık kesinlikle kötü bir fikirdi.

Baba gerzeğin tekiydi. Çocuk çok minikti. Kendisi de bu işe hiç uygun değildi.

Şansını Bex'le denemekten başka çaresi yoktu.

Tam bunu söylemek üzere ağzını açtığında Archer'ın kızını izlediğini fark etti. Adamın... kafası karışmış gibiydi. Çıkış yolunu bir türlü bulamadığı bir labirentte mahsur kalmış bir adam gibi gözüküyordu. Hüzünlü ve biraz da paniğe kapılmış gibiydi. Yardıma ihtiyacı olduğu belliydi.

Archer ona baktığını fark edince hemen yüzüne korkutucu patron ifadesini yerleştirdi.

"Önce mutfakta konuşalım, sonra seni Olive'le tanıştırırım."

"Tamam, tabii."

Yanından geçerlerken Olive bakışlarını televizyondan ayırmadı bile. Aslında mutfak ve oturma odası tek odaydı ve bu iki alanı, ufak bir mutfak adası ayırıyordu. Iris adanın önündeki sandalyeye oturdu, Archer da karşısına geçip ellerini adanın üstüne dayadı. Gömleğinin kollarını sıyırmıştı ve kollarının alt kısmı açıktaydı.

"Kollarında bir spatula ya da bunun gibi bir şeyin dövmesi olması gerekmez miydi?" dedi Iris.

Archer kaşlarını kaldırdı. "Ne dedin? Neden böyle bir şey yapayım?"

Iris omzunu silkti. "Bilmem. Şefler öyle yapmazlar mı? Mutfak aletleri, et parçaları gibi şeylerin dövmelerini yaptırmazlar mı?"

"Et parçaları gibi şeyler mi?" Archer bunu komik bulmuş ama gülmemeye çalışıyormuş gibi dudakları kıpırdadı.

"Neden söz ettiğimi bilmiyormuşsun gibi davranma. Hani, şu kalp kıran şef olayını diyorum. Tabii, dövmelerin başka bir yerindeyse..." Iris onun vücudunu işaret edecek oldu ama Archer'ın yüzündeki dehşet ifadesini görünce eli havada donakaldı.

Tanrı aşkına, bu kadın ne diyordu?

"Şey... özür dilerim. Unut gitsin."

"İşi konuşmaya ne dersin?" Archer'ın dudakları yine gülmemeye çalışıyormuş gibi kıpırdadı.

Iris başını salladı; Archer'ın gerçekten kalp kıran, karizmatik bir şef tipi olup olmadığını ya da geniş göğsünün ve sırtının dövmelerle kaplı olup olmadığını düşünmek zorunda kalmadığı için rahatladı.

"Iris?"

"Ha?" Iris gözlerini kırpıştırarak gerçek dünyaya döndü. Archer'ın ona kızına bakıcılık yapmasıyla ilgili sorular sorduğu gerçek dünyaya. Onun vücuduyla en ufak bir ilgisi olmayan gerçek dünyaya. Onun vücudu umurunda bile değildi. Smoothie lekesini temizlerken elinin altında hissettiği sert göğsünü de hâlâ düşünmüyordu mesela. Bu adamın vücudunun konuyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Yüzünün de yoktu. Karşısında tezgâhta hâlâ dümdüz duran büyük ellerinin de. Tanrı aşkına, parmakları ne kadar uzundu. O parmaklar muhtemelen bir sürü şey yapabilirdi...

Iris hafifçe öksürdü. "Pardon, ne dediğini duyamadım."

Archer ona yine aynı ifadeyle, evine çağırdığı için hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu. O da onun kadar çaresiz durumda olmalıydı. Iris en iyi seçeneğiyse Gladys'in dediği kadar zor durumdaydı.

"Daha önce çocuklarla ilgili bir iş yaptın mı diye sordum."

"Ha... şey... Tam olarak yaptığımı söyleyemem."

"Tam olarak derken?"

"Çocuklar gibi savunmasız bir grup olan yaşlı insanlarla çalışırım," dedi Iris. Bu cümleyi gergin bir gülümsemeyle, önceki gece Bex'le prova ettiği gibi söylemişti.

Archer bu saçmalıklara inanması gerektiğinden emin değilmiş gibi hafifçe başını salladı. Gerçi söylediklerinin tamamı saçmalık sayılmazdı, sadece bir mülakatta söylenebilecek süslü cümlelerdi. Iris yaşlı öğrencilerinin anaokulu dönemindeki çocuklarla kıyaslanmaya bayılacaklarından emindi ama itiraf etmeyi hiç istemese de bu işe çok ihtiyacı vardı.

"Halk merkezinde ders veriyorum."

Ders verme kısmı Archer'ın ilgisini çeker gibi olunca devam etti. "İlk yardım sertifikam var ve... yaratıcıyım ve..."

Gladys başka hangi özelliklerini söylemişti?

"Ve şu anda müsaitim." Neden bunu söylediğinde yanakları kızarmıştı? "Yani hemen işe başlamak için müsaitim." Yine gülümsedi ama adamın dik bakışlarıyla karşılaştı. Archer'ın ifadesi bir anlığına yumuşar gibi oldu ve Iris testi geçmiş olabileceğini düşündü. Ta ki Archer bakışlarını ondan ayırıp dudaklarını birbirine bastırana dek.

"Kahve?" dedi.

"Lütfen."

Archer ona bir fincan kahve koymak için arkasına dönünce Iris, onun yoğun bakışlarının baskısından kısa bir süreliğine kurtuldu.

"Nasıl içersin?"

"Sütlü ve şekerli, lütfen."

Archer her şeyi tezgâha koydu ve Iris kahvesine sütle şeker eklerken onun kahvesini sade içtiğini fark etti. Her yanından yayılan gerilim yüzünden bir fincan mis gibi papatya

çayı içse daha iyi olurdu, diye düşündü ama bunu söylemek ona düşmezdi.

"Öyleyse işle ilgili sorumlulukların üstünden geçelim mi?" dedi Iris kahvesini yudumlarken.

"Evet. Tabii." Archer fincanını tezgâha bıraktı, bakışlarını Olive'in koltukta oturduğu yere ve tekrar Iris'e çevirdi.

"Her sabah beşten önce evden çıkmam gerekecek. Zaten bu yüzden yatılı bir iş teklif ediyorum, senin için de uygunsa. Ben işe gittikten sonra Olive'i uyandırmak, hazırlamak ve okula götürmek senin sorumluluğunda olacak. Dediğim gibi, saat iki buçukta okuldan alınması gerekiyor. *Tam* iki buçukta. Ben genellikle altı gibi evde oluyorum."

Tekrar Olive'e baktı ve sesini alçalttı.

"Konuşmuyor."

"Konuşmuyor da ne demek?"

Archer'ın yüzünde utançla karışık bir öfke ifadesi belirdi. "*Konuşabiliyor.* Sadece benimle konuşmuyor." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Terapi görüyor, çok zor ve travmatik bir olay yaşadığını biliyorum ama ben sadece..." Yine bıkkınlıkla bağırmak istiyormuş gibi ona baktı ama yutkunarak sakinleşmeye çalıştı. "Onun için istikrarlı bir hayat kurmak istiyorum. Ben evde olmadığımda yanında birisinin olmasını istiyorum. Bu yüzden... bakıcı bizimle yaşarsa iyi olur diye düşündüm... Ama senin için uygun değilse..."

Archer resmen fısıldıyordu ve ikisi de tezgâha eğilmişti. Iris onun gözlerindeki endişeyi, kaşlarının ortasında beliren çizgiyi, gün boyunca saçlarını çekiştirdiği için saçlarının nasıl havalandığını görebiliyordu. Endişeli, yorgun ve korku içindeki hâli, Iris'in içinde tatlı ve şefkatli bir his uyandırdı.

Iris her zaman iç sesini dinlerdi.

"Şartlar bana uygun," dedi. Archer'ı da gülümsetme gayretiyle tatlı tatlı gülümsedi. Archer'ın sadece omuzları azıcık

gevşedi ama Iris o anda bununla da yetinebilirdi. "Burada kalmamın Olive'in yanımda rahat etmesi için faydalı olabileceğinde hemfikirim. Bu sayede işe de geç kalmam."

Archer şaşkınlıkla güldü.

Bu iş tamam. Iris sırıttı.

"Teşekkür ederim. Gerçekten de..." Archer öksürdü. "Çok zor bir hafta geçirdim."

"Tahmin edebiliyorum."

Archer yine ona bakıyordu ama bu sefer bakışları azıcık yumuşamış gibiydi. Hatta öfkeli olmadığında gözlerinin rengi çok tatlı bir koyu kahveydi. Elini bıkkınlıkla saçlarının arasında gezdirmediğinde saçları hafifçe alnına sarkıyordu. Iris onun dudaklarının biraz daha gevşediğini, gülümsediğini ve yüzünü aydınlattığını hayal edebiliyordu. Sonra bir şey fark etti.

Archer Baer, yani potansiyel yeni patronu seksi bir adamdı.

İşte, bu hiç iyi bir haber değildi.

Patronundan hoşlanamazdı! Bu çok kötü olurdu. Çok kötü, Iris.

Archer'ın dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı, ona belli belirsiz gülümsedi ama bu yeterliydi. Sol yanağındaki minik gamzenin ortaya çıkması için yeterliydi.

HAYIR! Neden? Az önce bu adamın evinde yaşamayı kabul etmişti ve şimdi bir gamzesi olduğunu mu görüyordu? Gözleri de hoştu. Saçları yumuşacık gözüküyordu. Bir de keşfedilmeyi bekleyen gizli dövmeleri olabilirdi.

Iris çok büyük bir hata yaptığını düşündü.

Küt diye taburesine oturdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Archer doğrularak.

"Evet. Yolunda. Kesinlikle yolunda."

Archer'ın ona yine karşısında çılgın bir kadın varmış gibi baktığını gören Iris toparlanır gibi oldu ama Archer'ın bakışları yine arkasına kaydı ve panik içinde irileşti.

Iris de arkasına bakınca bunun nedenini anladı.
Koltuk boştu ve ön kapı ardına kadar açık duruyordu.
Olive gitmişti.

@ayisigikitap

Beşinci Bölüm

Archer'ın berbat başlayan günü, göz açıp kapayıncaya kadar daha da berbat hâle gelmişti. Büyük bir iradeyle yeni bakıcının çok hoş olduğunu düşünmemeye çalışırken kızı bir anda ortadan kaybolmuştu. Yine. Bir hafta olmuştu ve küçük kızına göz kulak olmayı bile beceremiyordu.

"Aman Tanrım! Nereye gitti?" Iris'in endişeli sesi, Archer'ın düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı. Eve taşındıklarından beri bu üçüncü ortadan kaybolma olayı olmasaydı Archer daha fazla paniğe kapılabilirdi.

"Biliyorum sanırım." Hızla Iris'in yanından geçip dışarı fırladı ama Iris'in peşinden geldiğini hissedebiliyordu. Nasıl bir çocukla karşı karşıya olduğunu gördükten sonra kararından vazgeçmeyeceğini umdu.

Gladys ona kusursuz bakıcıyı bulmakta yardım edeceğini söylediğinde kadının kendisi gibi birisinden söz ettiğini sanmıştı. Yaşça daha büyük, tatlı, büyükanne gibi davranan birisi olacağını düşünmüştü. Iris Fraser gibi birisi değil. Genç ve güzel, iş mülakatına üstünde bir tayt, askılı ıslak bir bluz ve parmak arası terliklerle gelen birisi değil. Üstüne smoothie döktükten sonra her yanını ellemiş birisi değil. Çilek gibi kokan birisi değil.

Archer kızsa mı, yoksa tahrik mi olsa bilemiyordu. Hayır, bu doğru değildi. Bakıcıdan tahrik olmaması gerektiğini yüzde yüz biliyordu. Hatta insanın evinde bir bakıcı olmasının bir numaralı kuralının da bu olduğundan emindi. Ama Iris daha çok müthiş dadı Bayan Doubtfire gibi görünseydi ve daha az kendisi gibi olsaydı, o kurala uymak büyük ölçüde kolaylaşırdı.

Peşinde kafasını karıştıracak kadar çekici bir bakıcıyla bahçeden komşunun evine geçerken elini saçlarının arasından geçirdi. Aslında onu işe almamalıydı. Başka birisini bulması daha iyi olurdu. Daha uygun birisini. Ama çaresiz hâldeydi. Lokanta onsuz otomatik pilotta idare ediyordu ama orayı gerçekten de baştan yaratacaksa tam zamanlı olarak orada bulunması gerekiyordu.

Mutfak, artık kendisini biraz olsun becerikli hissettiği tek yerdi. İşine geri dönmeliydi ve çocuğunun bakımı için yardıma ihtiyacı vardı.

Archer bir anda durdu.

Iris arkadan ona çarptı.

"Ah!" diye bağırdı. "Affedersin."

Archer arkasına bakınca onun süklüm püklüm gülümsediğini gördü.

"Bu kadar ani durmanı beklemiyordum. Sorun ne?"

Archer sadece başını iki yana salladı ve kulak kesildi. Bu, oraya taşındığından beri sadece uzaktan duyduğu bir sesti. Kızının kahkahalarının sesiydi.

Seslerin komşusunun arka bahçesinden geldiğini anlayınca garaj yolundan o yöne gitti ve tahta çitleri tıklattı.

"Ah. Selam, Archer. Ben de tam Bayan Olive'i eve getiriyordum." Yeni komşusu Noah ona gülümsedi. Olive adamın omuzlarına oturmuştu ve Archer'ın bir saniye önce kızının yüzünde gördüğünden emin olduğu gülümseme silinmişti.

"Teşekkürler, Noah."

"Rica ederim." Noah onun arkasına baktı. "Selam, Iris. Burada ne işin var?"

Archer birbirlerini tanıdıklarını tahmin etmeliydi. O kasabada herkes birbirini tanıyordu. Çok sinir bozucuydu.

"Selam, Noah. Ben..." Iris, Archer'a ve tekrar Olive'e baktı. Büyük bir ihtimalle bu işin ne kadar zor olacağını hesaplıyordu. Archer, onun dilsiz bir kaçağı hesaba katmadığından emindi. "Bakıcılık pozisyonu için mülakata geldim."

"İnanılmaz, Olive. Duydun mu?" Noah küçük kızın omzundan sarkan bacağını çekti. "Iris bakıcın olabilir. Bu süper olur. Iris süperdir."

Iris gülümsedi. "Selam, Olive." El salladı ama küçük kız başını yana eğip Iris'in bakıcısı olması fikrini değerlendiriyormuş gibi dikkatle ona baktı. Archer kızının Iris hakkında ne düşündüğünü merak etti. Bu da önemli bir etkendi, değil mi? Küçük kızın sevmediği birisini işe almamalıydı.

"Bir bakıcı ne yapar?" diye sordu Olive. Kızının sesi, Archer'ın vücudundaki bütün kasların donmasına neden oldu. Gözlerini kırpmadı. Kızı orada olduğunu hatırlar ve içine kapanır korkusuyla nefes bile almadı.

Iris omzunu silkti. "Sanırım sadece birlikte takılacağız. Belki eğlenceli yerlere gideriz. Araba kullanabiliyorsun, değil mi?"

Olive başını iki yana salladı, Archer'ın az önce duyduğu o kıkırdama sesiyle karşılık verdi. Archer kalbi artık göğsüne sığmıyormuş gibi garip bir hisse kapıldı.

"Araba kullanamayacak kadar küçüğüm."

Iris buna inanamıyormuş gibi kaşlarını çatınca Archer gülümsememek için kendisini zor tuttu. "Emin misin? En azından bir doksan beş falan olmalısın." Iris onun Noah'nın omuzlarında oturduğu yüksekliği işaret edince Olive yine güldü.

"Noah'nın omuzlarındayım!" Olive hafifçe adamın başına vurunca Noah sırıttı.

"Ay! Haklısın. Pardon, benim hatam. O zaman eğlenceli yerlere giderken arabayı ben kullanırım."

"Ne tür yerlere?"

"Yüzmeyi sever misin?"

"Yüzme bilmiyorum."

"Ben sana öğretirim."

Archer tam yüzme dersleri konusunda anlaşmadıklarını söylemek üzereyken Olive'in yüzü bu olasılıkla aydınlandı ve Archer'ın kalbi resmen eridi. Olive öyle gülümseyecekse Iris ona paraşütle atlamayı bile öğretebilirdi.

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Ah. Baban izin verirse yani." Iris bu etkileşim başladığından beri ilk kez Archer'a baktı ve sanki neşeli hava bir anda yok oldu.

Olive'in gülümsemesi silindi.

Archer öksürdü. "Bir şeyler düşünürüz."

Iris kocaman bir gülümsemeyle Olive'e baktı. "Baba dilinde şu anlama geliyor: Yeteri kadar sorarsan kesinlikle pes ederim ve bunu yapmana izin veririm," dedi göz kırparak. Olive'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Neden eve gidip bunu konuşmuyoruz?" dedi Archer. Olive tamam anlamında başını sallayınca Archer biraz ilerleme kaydettiklerini hissetti.

Noah küçük kızı yere indirdi ve Olive veda ederken ona sıkı sıkı sarılınca Archer kıskançlığa kapılmamaya gayret etti.

"Gel, evlat. Biraz birbirimizi tanıyalım." Iris garaj yoluna döndü ve Olive peşine takıldı. İkisini eski arkadaşlarmış gibi yan yana yürürken gören Archer, Iris'i kesin olarak işe alacağını biliyordu. Iris'in hâlâ işi istediğini umut etti.

"Tekrar teşekkürler, Noah. Sürekli buraya kaçtığı için kusura bakma."

"Bizi hiç rahatsız etmiyor," dedi Noah gülümseyerek. "Her seferinde seni korkuttuğu için üzgünüm."

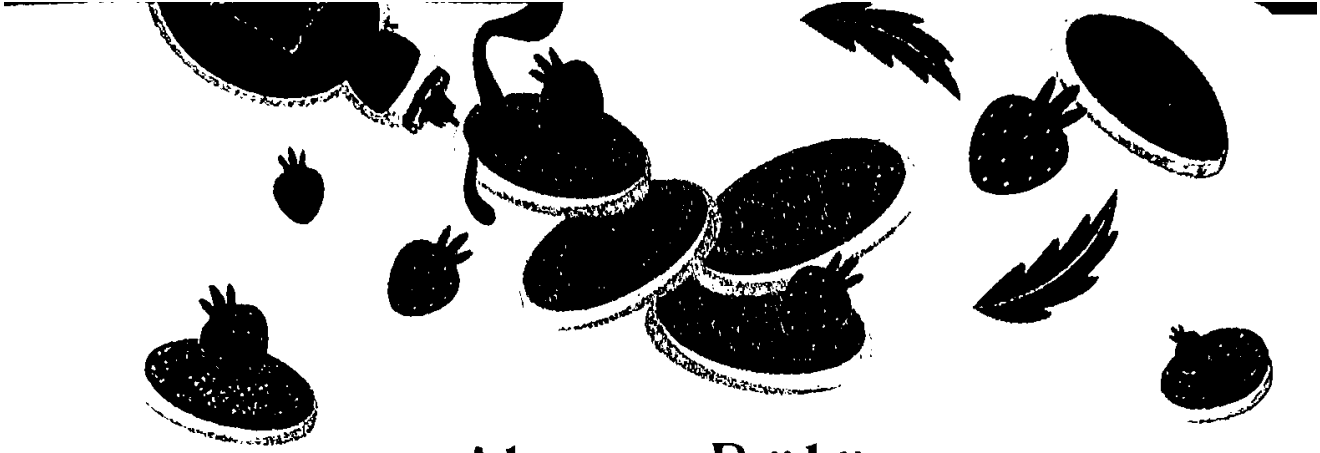
Archer derin derin oflayınca Noah hafifçe koluna vurdu. "Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Yakında bu duruma alışacaktır."

"Evet. Tekrar teşekkürler."

Noah kız arkadaşı Hazel'la paylaştığı evin bahçesinde gözden kayboldu. Archer o evi kiraladığında Hazel'ın Cate'i tanıdığını bilmiyordu ama Olive için komşu evde dostane bir yüz olmasından dolayı mutlu olmuştu. Tabii, Olive sürekli ortadan kaybolmaya başlayana kadar.

Sadece daha uzağa gitmeyeceğini umut ediyordu.

Ebeveynliğe başlayalı daha bir hafta olmuştu ama Archer kalbinin buna dayanabileceğinden emin değildi.

Altıncı Bölüm

"Demek bir adamla ve çocuğuyla aynı evde yaşayacaksın?" dedi Bex. Iris'in gardırobunun yarısını boca ettiği yatağa uzanmıştı; giysilerin diğer yarısı çoktan bir spor çantasına tıkıştırılmıştı.

"Öyle denebilir." Iris eski bir kazağı göğsüne tuttu. "Kalsın mı, bağışlayayım mı, yoksa çöpe mi gitsin?"

"Çöpe," dedi Bex ile Kira aynı anda. Iris'in Yılbaşı Ağacı Çiftliği'ndeki işi o sezon için sona ermişti ama Kira'yla arkadaş olmuşlardı.

"Daha talihsiz insanları o kazağa maruz bırakma," dedi Kira gülerek. Iris'in döner çalışma sandalyesini çevirdi.

Iris kazağı çöp öbeğine attı.

"Bir daha anlatsana, çocukları dehşet verici bulan sen nasıl oldu da bir bakıcı olarak işe başladın?" diye sordu Kira dönmeyi kesmeden.

"Onlardan korkmuyorum."

"Ama öyle söylemiştin! Yanılmıyorsam, çocukların 'dehşet verici, sağı solu belli olmayan ve insana sürekli yapışan' tipler olduğunu söylemiştin."

"İğrenç," dedi Bex kaşlarını çatarak. "İnsana sürekli yapışan mı?"

"Gerçekten de öyleler," dedi Iris delinmiş bir askılı bluzu çöp öbeğine fırlatırken. "Yapışkanlar yani. Ama Olive sadece küçük bir kız. Onunla başa çıkabileceğimden eminim. Bana hiç korkutucu gelmedi," diye yalan söyledi. Iris yeni işiyle ilgili çok endişeliydi ama arkadaşlarına bunu belli etmek istemiyordu. Belli ederse onu vazgeçirirlerdi ve bu işe *gerçekten* de ihtiyacı vardı. Üstelik kira da ödemeyecekti.

Kira ona inanmıyormuş gibi bakmak için dönmeyi kesti.

"Bir tanecik çocukla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?" dedi Iris saç örgüsünü omzunun üstünden savurarak.

"Tabii ki başa çıkabileceğini düşünüyorum. Ama dediğim gibi, kiranı ödemekte zorlanıyorsan benimle kalabilirsin. Bol bol yerimiz var."

Iris kaşlarını çattı. Arkadaşının bu teklifine minnettardı. Gerçekten. Ama Kira ile Bennett'ın aşk yuvasında kalmak ona hiç cazip gelmiyordu. Kira erkek arkadaşı yanına taşındığından beri mutluluktan havalara uçuyordu ama Iris evde kalabalık etmek istemiyordu. Kira'nın son zamanlardaki ağzı kulaklarında hallerine bakılırsa, büyük bir olasılıkla sürekli seks yapıyorlardı ve Iris buna da şahit olmak istemiyordu.

"Sürekli çıplak falan gezmiyoruz ya," dedi Kira, Iris'in aklını okumuş gibi.

Bex bir kahkaha patlattı.

"Çıplak olsanız da olmasanız da kendimi garip hissederim. Yine de bu teklifin için minnettarım."

"Hey, ben de aynı şeyi teklif ettim." Bex, Iris'in satın aldığını hatırlamadığı bir başka kazağı ona fırlattı. Kazak, bağışlanacak giysiler öbeğine gitti.

"Senin teklifin için de minnettarım ama biliyorsun ki... programlarımız birbirine pek uymuyor." Iris sabahın birinde trompet gamlarını dinlemeye tahammül edemeyeceğini en nazik bu şekilde ifade edebilirdi. Böyle garip bir insandı işte.

"Bakın, ikinizi de çok seviyorum ve bu kadar seçeneğim olduğu için çok şanslıyım ama bence bakıcılık işi benim için en iyisi."

"Adam seksi olduğu için mi?" diye sordu Kira koyu kahverengi kaşlarından birini muzip bir tavırla kaldırarak.

"O, seksi mi?" dedi Iris ama birden tizleşen sesi onu ele verdi. "Fark etmemiştim."

Kira güldü. "Dream Harbor'ın kadın nüfusunun tamamı –ve erkek nüfusunun yarısı– onun seksi olduğunu fark etti."

Iris iki gün önceki mülakatından beri Archer'ın talihsiz seksiliğini düşünmüyormuş gibi kayıtsızca omzunu silkti. "Ben fark etmemiştim. Sanırım tipim değil."

"Hı-hı. Bu yalanı çok iyi biliyorum," dedi Kira bilmiş bir ifadeyle sırıtarak. Kendisi de Bennett için aynı şeyi söylemişti ve sonra bambaşka şeyler olmuştu. Artık resmen yapışık ikiz gibiydiler.

"Senin çiçek falan ekmen gerekmiyor mu?" dedi Iris.

"Hayır, şu anda gerekmiyor. Ama düşündüğün için teşekkürler."

Bex güldü. "Eyvah, Kira. Damarına bastın galiba." Kalkıp Iris'in geriye kalan giysilerini katlamaya koyuldu. Iris kuzeniyle kardeş gibi büyümüştü. Evleri yan yanaydı ve ikisinin annesi de bekârdı. Dördü hemen hemen her şeyi birlikte yapmışlardı. Bu yüzden Bex'e çekinmeden sesini kesmesini söyleyebilirdi.

Ama toplanmasına yardım etmek için geldiğinden Iris ona iyi davranmaya karar verdi.

"Damarıma basmadı. Kararım konusunda içim gayet rahat."

Arkadaşı ve kuzeni aynı hayret ifadesiyle ona bakakaldılar.

"Doğruyu söylüyorum! Dediğim gibi, bu işi yapabilirim."

"Ama yapmayı istiyor musun?" Kira'nın yüz ifadesi yumuşadı. "*Bakıcılık* yapmak istediğinden emin misin?"

Iris omzunu silkmemek için kendisini tuttu ve bunun yerine kendinden eminmiş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Evet, eminim. İnanın ki kolay olacak. Çocuk günün büyük bir kısmında okulda oluyor. Bedavaya bir odam olacak! Ne kadar para biriktireceğimi düşünsenize. Çocuğun okulu yaz tatiline girene kadar bu işi yaparım, sonra da Archer'a başka bir ayarlama yapması gerektiğini söylerim diye düşündüm. *İyi* bir plan bu."

Gerçekten de iyi bir plandı. Bunu uzun uzun düşünmüştü. Archer ve Olive yeni hayatlarına alışana dek onlara birkaç ay yardım edecekti, biraz para biriktirecekti ve hayatına devam edecekti. Her zaman yaptığı gibi. Hatta o gün geldiğinde Archer'a başka bir bakıcı bulması için yardım bile edecekti.

O bile birkaç aylığına bir çocukla başa çıkabilirdi.

Ne kadar zor olabilirdi ki? Evet, Olive sık sık evden kaçıyordu ve evet, henüz babasıyla konuşmuyordu ama artık Iris kaçtığında nereye gittiğini biliyordu. Hem Olive *onunla* konuştuğu için bu bir sorun olmayacaktı.

Ayrıca birçok insan işini sevmezdi. Maddi açıdan toparlanmak için bunu yapması gerekiyordu. Şimdilik. Sadece geciken faturalarını ödemek, daha iyi bir daire için ilk ve son ayın kiralarını biriktirmek ve diğer işlerinin banka hesabında bıraktığı boşlukları doldurmak için.

Iris bir çocuğu okula gitmesi için hazırlayabilir, onu her gün okuldan alabilirdi. Onun ebeveyni olacak değildi ve zaten genel olarak ebeveynlikle zerre kadar ilgilenmiyordu. "Annelik" yapmak, planladığı bir iş değildi. Ama bakıcılık, *anne* olmak anlamına gelmiyordu. Sadece her gün birkaç saat Olive'i hayatta tutması gerekiyordu.

Kolay olacaktı.

Yeni sloganı buydu ve buna bağlı kalacaktı.

"Tamam, öyle diyorsan öyledir. Ben sadece acele karar vermediğinden emin olmak istedim," dedi Kira.

Iris güldü. "Ciddi misin?"

Kira'nın ciddi ifadesi silindi ve kıkırdamaya başladı. "Ciddi olmaya çalışıyordum!" Sandalyeden kalkıp Iris'e sarıldı. "Sadece hiçbir evi görmeden satın alma."

"Hepimizin güven fonu yok, bebeğim."

Kira sırıttı. "Artık benim de yok. O günler çok geride kaldı."

Iris güldü. "Toplanmama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ama şimdi gitsem iyi olacak. Çiftlik hayatı beni bekler!"

"Haklısın. Bu akşam yoga dersinde görüşüyoruz, değil mi?"

"Hayatta kaçırmam!" diye seslendi Kira koridordan Iris'in dairesinin kapısına doğru giderken.

Iris tekrar kuzenine baktı, onun planında kusurlar bulmaya devam etmesini bekledi ama Bex son gömleği de çantaya koydu.

"Bu adama dikkat et," dedi Bex yataktan kalkarken.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece dikkat et demek istiyorum. Savunmasız bir durumdasın, Iris. Senden faydalanmasına izin verme."

"Benden faydalanmasına mı? Bex..."

"Ciddiyim," dedi Bex ellerini havaya savurarak. "Bay Havalı Şef otoriter davranmaya, çalışanlarına emirler vermeye alışık... İşler büyük bir hızla tersine dönebilir."

Iris itiraz etmek için ağzını açtı ama vazgeçti. Archer'ın aksi bakışlarını, lokantada mutfaktan gelen bağırışları ve gümbürtüleri, her şeyi *vaktinde* yapmasıyla ilgili hatırlatmalarını düşündü. Bex haklı olabilir miydi? Archer da bakıcıya karşı dilediği gibi davranabileceğini düşünen adamlardan mıydı? Masum garson kızları sıkıştırıyor muydu? Korkutucu

hâl ve tavrını insanlara dilediğini yaptırmak için kullanıyor muydu?

Üstelik adamın evinde yaşayacaktı.

Aralarında garip bir durum yaşanırsa, bunu bildirebileceği bir insan kaynakları birimi olmayacaktı.

Düşüncelerinden sıyrıldı. "Onu Google'da arattım. Tek bir şikâyet, söylenti ya da uygunsuz davrandığına dair bir ifade görmedim. Adamın sicili tertemiz, Bex. Sorun yok."

"Hımm." Kuzeni ikna olmamış gibiydi. "Adam ya dediğin gibi tertemiz bir insan ya da pis işlerini gizlemekte çok başarılı."

"Bex..."

"Şunu al. Kendimi daha iyi hissederim."

"Bu da ne? Biber gazı mı?"

Bex sırıttı. "Evet. Sarkıntılık yaparsa diye."

"Sarkıntılık mı? Bex, kaç yaşındasın, seksen beş mi?"

Bex omzunu silkti. "Artık senin yaşlılar sınıfına katılmamalıyım sanırım."

"Haklı olabilirsin."

"Ama onları seviyorum."

"Ben de. Merak etme, Archer Baer bir şey yapmaya kalkışırsa öfkeli yaşlı hanımların peşine düşmesini sağlayabilirsin."

Bex'in gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Harika."

Iris biber gazını elinde tutmaktan korktuğu için yatağa fırlattı ve Bex'e sarıldı. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

"Annen Florida'ya kaçtığı için birisinin bunu yapması gerek."

"Kaçmadı. Şeyle birlikte olmak için taşındı..."

"Gabriel," dedi Bex keyifsizce.

"Evet, Gabriel," dedi Iris. Adamın ismini bile ezberlememişti. Gabriel, annesinin uzayıp giden kısa ömürlü erkek arkadaşlar listesindeki son numaraydı ama şu sıralarda annesini

mutlu eden erkek oydu ve bunu yargılamak ona düşmezdi. Annesi âşık olmaya bayılırdı. Sadece âşık olma hâli uzun sürmüyordu. Iris ve Bex, onun bu ilişkisinin ne kadar süreceğine dair bahse girmişlerdi. Iris adamın yıl sonuna kadar annesinin hayatından çıkacağını düşünüyordu.

"Sence ondan ayrıldıktan sonra geri döner mi?" diye sordu Bex geri çekilerek.

"Bilmiyorum. Annem sıcak iklimi sever, bu yüzden orada kalırsa hiç şaşırmam. Senin annen nasıl?"

"Her zamanki gibi." Bex'in annesi, yani Iris'in Heather teyzesi tamamıyla farklı bir yol izlemiş, erkeklerden uzak duracağına yemin etmişti ve artık Calabasas'ta bir aşramda yaşıyordu. Iris hâlâ oranın bir tarikat olmadığına tam olarak ikna olmamıştı.

"Benden selam söyle."

"Söylerim."

"Teşekkürler, Bex."

"Küçük kuzenim için her şeyi yaparım."

"Senden sadece iki ay küçüğüm."

"Olsun." Bex sandalyenin sırtına astığı yağmurluğunu alıp kapıya gitti. "Seni seviyorum. Görüşürüz!"

"Görüşürüz!"

Iris neredeyse bomboş kalan dairesinde durdu ve gülümsemeden edemedi. Onu seven insanlar ve yeni bir planı vardı. Iris'in sevdiği bir şey varsa, o da yeni bir başlangıçtı. Belki de bu yüzden sık sık iş değiştiriyordu. Temiz bir sayfa açmak gibisi yoktu ve ilkbahar bunu yapmanın tam zamanıydı! Iris, ağaçlarda hâlâ soğuktan gizlenen ufak tomurcuklar gibi açmaya hazırdı.

Nedeni ne olursa olsun (kesinlikle yeni patronunun seksi olması değildi), Iris yeni bir şeye başlayacağı için heyecanlıydı (daha doğrusu, kendisine bunu söyleyip duruyordu).

Yedinci Bölüm

Archer lokantanın mutfağının ortasında durmuş personelini süzüyordu. Maribel, Jess ve Cyrus karşısında hazır ola geçmiş bekliyorlardı. İki garson ve bir aşçı. Maribel otuzlu yaşlarının ortalarında gözüken, ebeveynlik işini anlamak istiyorsa Archer'ın yakından izlemesi gereken bir anneydi ama o âna kadar kadın sinir bozucu bir şekilde çıtını çıkarmadan çalışmış, bütün talimatlarını sızlanmadan yerine getirmişti. Jess liseden yeni mezun olmuş gibi gözüküyordu. Fazla geveze, fazla sakardı ama müşteriler onu seviyormuş gibiydi. Cyrus'a gelince, ezelden beridir orada çalışıyor olmalıydı.

Gerekli olan tüm temizlik ve düzenleme işlerini yapabilmek için sabah saatlerinde lokantayı kapatmışlardı. İçerisi hâlâ Archer'ın standartlarına uygun değildi ve üçlü tükenmiş gözüküyordu. Mutfak ise hâlâ darmadağındı.

Archer içinden küfredip ensesini ovuşturdu. Bu lokantayı gurur duyabileceği bir yere nasıl dönüştürecekti? Oraya nasıl *kendi* mutfağı diyecekti?

Bunu yapamazdı.

Ve yapmayacaktı. Bu lokanta işi, daha iyi bir şey bulana kadar geçiciydi. Ya da velayet olayı çözülene ve Paris'teki kariyerine geri dönene kadar. Çalıştığı eski restorandaki pırıl

pırıl mutfakla ilgili düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı. Personelinin önünde ağlamanın bir faydası olmazdı.

Oraya taşındığından beri yaklaşık iki hafta olmuştu ve Oli ve hâlâ ancak on sözcük söylemişti. Archer'ın düşünebildiği tek şey kızının ondan nefret ettiği ve kendisinin onu hayal kırıklığına uğrattığıydı.

Ama başarısız olmak bir seçenek değildi. Onun için asla olmamıştı. Altıncı sınıftayken ortaokulun futbol takımına giremediğinde, her gece önündeki topu göremeyeceği kadar karanlık olana dek pratik yapmıştı ve bir sonraki yıl takıma girmeyi başarmıştı. Lise ikideyken geometri dersinden C aldığında, dönem sonunda notunu A'ya çıkarabilmek için öğretmenini yeteri kadar ekstra kredi vermeye ikna etmişti. Bir şef olmaya karar verdiğinde, dört yıl aşçılık okulunda eziyet çekmiş, yıllarca mutfaklarda verilen her işi yapmıştı: bulaşık yıkamış, sebzeleri hazırlamış, yavaş yavaş basamakları tırmanmıştı. Başka bir şey için vakti yoktu. Yemek pişiriyordu ve uyuyordu.

Ama kesinlikle başarısız olmamıştı.

Bu saçma lokanta işini kabul ettiğinde, lokantanın sahibesi Gladys ona menüyü baştan hazırlayabileceğine ve mutfağı dilediği gibi idare edebileceğine söz vermişti. Mutfak berbat durumdaydı. Archer gerçekten de o mutfağın yıllardır nasıl sağlık denetimlerini geçtiğini bilemiyordu.

Ama artık kendisi devreye girmişti. Lokantada iyi bir çalışma düzeni oturtacaktı. Kızının onunla konuşmasını sağlayacaktı. Avukatları yetkin bir baba olduğuna ikna edip tam velayeti aldıktan sonra da onu Fransa'ya götürecekti ve yıllar önce çizdiği yolda ilerlemeye devam edecekti.

"Yarın soğuk odayı temizleyeceğiz," dedi ve üç çalışanın omuzları gözle görülür bir şekilde çökse de kimse itiraz etmedi. "Ayrıca açılıştan önce daha fazla yiyecek hazırlamamız gerekiyor. Böylece kahvaltı saati daha kolay geçer."

Cyrus başını salladı. Yaşlı adam, lokanta yetmişlerde açıldığından beri mutfakta yardımcı aşçı olarak çalışıyordu. Kıdemli olduğundan bütün gün Archer'ın önerilerine karşı çıkmıştı.

"Patron?"

"Efendim, Cyrus?" Archer koluyla alnındaki teri sildi.

"Gladys menüyü değiştireceğimizi söyledi."

"Doğru."

Cyrus gülerek başını iki yana salladı. "Kasaba halkı bu durumdan hoşlanmayacak."

Archer kaşlarını çattı. "Kasabanın hoşuna gidecek. Daha seçkin geleneksel yemekler olacak. Bunun nesinden hoşlanmayacaklar?"

"Seçkin kısmından," dedi Cyrus kıs kıs gülerek.

Jess de gülmeye başladı ama hemen toparlandı ve eliyle ağzını kapattı. Archer o gün sesini sık sık yükseltmiş olabilirdi.

"İnsanların hoşuna gidecektir. Bana güvenin. Ne yaptığımı biliyorum." Bir çocuk yetiştirmekle ilgili hiçbir şey bilmiyor olabilirdi ama yemek konusunu çok iyi biliyordu. Menüsünde enfes yemekler olacağını biliyordu. İnsanların hoşuna gidecekti. "Avrupa'nın dört bir yanında farklı mutfaklarda çalıştım. Ufak bir lokanta için yeni bir menü hazırlamakla başa çıkabilirim sanıyorum."

Cyrus'un gür beyaz kaşları havaya kalktı. "Avrupalıların neden hoşlandığını biliyor olabilirsiniz ama ben de Dream Harbor'ı iyi tanıyorum. İnsanların, özellikle de belediye başkanının en sevdiği pankekleri menüden çıkarırsanız..." Tehditkâr sözlerini tamamlamadı, sadece kasabanın pankeklerini insanların elinden alan adama acıyarak başını iki yana salladı.

Archer ofladı. Bunlar lokanta pankekleriydi. Ne kadar özel olabilirlerdi ki? "Menüyü bana bırakın."

Yaşlı adam omzunu silkti. "Kendi mezarını kazıyorsun."

Jess yine kıkırdadı, hatta Maribel bile hafifçe gülümsedi.

"Gidebilirsiniz."

Cyrus yine ona abartılı bir tavırla selam çaktı ve kadınlar eşyalarını toplayıp giderken sessizce kendi aralarında konuşmaya başladılar. Archer o gece için ışıkları kapatmadan önce mutfağa son kez göz gezdirdi.

Archer, bunun Maribel'in suçu olmadığını bilmesine rağmen ona "Pankekleri geri yolladılar da ne demek?" diye gürledi. Bu yaptığı onu tam bir pislik durumuna düşürse de Cyrus'un haklı olduğunu ama kendisinin bunu hayatta itiraf etmeyeceğini bilse de kendini tutamamıştı.

"Müşteri pankekleri sevmemiş," dedi Maribel tekrar ama bu sefer sesi daha kısık çıkmıştı.

Archer sinirle elini saçlarının arasında gezdirdi. Öyle ki kafa derisi acıdı. Tam kahvaltı saatlerinin ortasındaydılar ve o sabah birisi üçüncü kez pankeklerden şikâyet etmişti. Yeni pankeklerinden. Ricotta peyniriyle yaptığı, üstüne pudra şekeri serptiği ve kremalı limonlu sos döktüğü pankeklerden. Kesinlikle çok lezzetli olan pankeklerden. O âna kadar menüde yaptığı tek değişiklik buydu ve pankekler üç kere geri yollanmıştı.

Üç kere.

Ellerini bir havluya silip, bunu tezgâha fırlatırken Cyrus'un bilmiş gülümsemesini görmezden geldi.

"Kim?" dedi yemek alanına doğru yürümeye başladığında. Maribel apar topar peşine takıldı.

"İki numaralı masa. Belediye başkanı. Seni uyarmaya çalışmıştım ama..."

Archer döner kapıların arasından geçti ve hışımla iki numaralı masaya gitti. Korkunç bir kravat takan gözlüklü bir adam ona bakıp gülümsedi.

"Yemeğinizde bir sorun mu vardı, efendim?" dedi Archer. Görünüşe göre bir "pankek uzmanı" olan belediye başkanına avazı çıktığı kadar bağırmamak için kendisini zor tutuyordu.

"Ah, merhaba!" dedi belediye başkanı elini uzatarak. "Sen şef olmalısın. Ben de bu güzel kasabanın belediye başkanıyım. Pete Kelly."

"Archer Baer." Adamın elini sıktı ve çatık kaşlarını biraz gevşetmeye çalıştı.

"Bu da kızım Hazel."

"Selam, Archer."

Archer şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Komşusu belediye başkanının kızı mıydı? "Şey... merhaba."

"Olive nasıl? Noah onun yine bize uğradığını söyledi." Sanki kızı sürekli ondan kaçmıyormuş da misafirliğe gidiyormuş gibi "uğradı" demişti.

"Evet, kusura bakma."

Hazel onun özrünü geçiştirdi. "Sorun değil. Olive'i çok seviyoruz."

Komşuları Olive'i çok seviyordu. Kendisinin de çok sevmesi gerekirdi. Tanrı aşkına, çocuk kendi kızıydı. Bu düşünceyi aklından atmaya çalıştı. Yeni restoranının orta yeri (zihninde bile orayı sadece lokanta diye düşünmek istemiyordu çünkü düşünürse sinir krizi geçirebilirdi) çocuğuyla bağ kurma konusundaki beceriksizliğiyle ilgili tüm kaygılarını ortaya sereceği yer değildi.

"Anladım. Peki, teşekkür ederim." Belediye başkanına döndü. "Pankekleri sevmediniz mi?"

Belediye başkanı ona acırmış gibi gülümsedi. "Ben basit bir adamım, Archer. Sana Archie diyebilir miyim?"

Belediye başkanı, Archer ona kesinlikle hayır diyemeden devam etti. "Ben basit bir adamım, Archie ve sanırım eski pankekleri tercih ediyorum. Onlardan hâlâ var mı?"

Archer bıkkınlıkla oflamamak için kendisini tuttu. Diğer şikâyetler de aynıydı. Eski pankekleri daha çok sevmişlerdi. Onlara eski pankeklerden yapabilir miydi?

Yanıtın hayır olması gerekirdi. Hayır, onlara vasat pankekler yapamazdı çünkü orası artık onun mutfağıydı ve akçaağaç aromalı mısır şurubuyla servis edilen ve tadı kiremit gibi olan pankekler pişirmeyecekti.

Ama hayır demek zorunda olmasının esas nedeni, eski pankeklerin tarifinin onda olmamasıydı. Nedense başka kimsede de yoktu. Çok saçmaydı ama Archer orada çalışan kimseden tarifi alamamıştı.

Cyrus, pankekleri her zaman eski aşçı Martha'nın pişirdiğine ve kendisinin sadece omletlerden sorumlu olduğuna yemin etmişti. Archer'a lokantanın eski tarifleriyle dolu olan çok eski bir dosyayı göstermişti ama Archer henüz dosyayı inceleyecek zamanı bulamamıştı.

Dolayısıyla diğer şikâyet edenler için basit bir pankek hamuru hazırlamış ve bu pankekleri servis etmişti. Müşteriler tekrar şikâyet etmeye cesaret edememiş olsalar da toplanan tabaklarda epey pankek kaldığını fark etmişti. Belli ki bunlar da Dream Harbor standartlarına uygun değildi. Çok saçmaydı. Bunlar sadece pankekti! Müşteriler istese Archer onlara gözleri kapalı bir şekilde sufle bile yapabilirdi ama nedense undan, kabartma tozundan, yumurtadan ve sütten oluşan basit bir tarif onlar için yeteri kadar iyi değildi, öyle mi?

İnsanın kendisini okulda bulduğu ama kitap dolabını nasıl açacağını ya da ayakkabılarının bağcıklarını nasıl bağlayacağını hatırlayamadığı o kâbuslardan biri gibiydi bu. Her zaman

çok başarılı olduğu, yapabildiği tek şey bir şekilde artık işe yaramıyordu.

Hafifçe öksürdü.

"Size kesinlikle daha basit bir pankek yapabilirim. Hemen masanıza yollarım."

"Çok teşekkür ederim!" Archer gitmeye fırsat bulamadan Pete omzunu tuttu. "Kasabada bu kadar becerikli bir şef görmek bizi çok mutlu etti. Eminim ki yakında toparlanırsınız."

Archer başka bir şey demeden mutfağa gitmeden önce kendisini gülümseye zorladı. Toparlanmak mı? Tanrı aşkına, o dünyaca tanınmış bir şefti. Gayet iyi durumdaydı. Temelleri gayet sağlamdı. Dünyaca tanınmış temellerdi bunlar.

"Cyrus," diye bağırdı hışımla mutfağa girerken. Yaşlı aşçı sırıtarak ona baktı. "Bana basit pankek hamurundan biraz daha hazırla."

Cyrus gür kaşlarından birini kaldırdı ama itiraz etmedi. "Peki, şef."

"Maribel, belediye başkanından ücret alınmayacak."

"Peki, şef."

Peki, şef. Bu sözcüklerin eskiden bir anlamı vardı. Eskiden geminin kaptanı olduğu, idarenin ve kontrolün onda olduğu anlamına gelirdi. Ama şimdi lanet olasıca gemi batıyordu.

Sekizinci Bölüm

Garaj yoluna girip, Iris'i eşyalarıyla dolu iki çöp torbasını ön kapıdan içeri sokmaya çalışırken görene dek bakıcının o gün eve taşınacağını tamamıyla unutmuştu. Arabayı geri vitese takıp oradan bir an önce uzaklaşma dürtüsüne karşı koydu.

Hayatı buydu.

Evi buydu.

Çocuğu buydu.

Gözlerini yumdu ve gerginliğini dindirebilirmiş gibi şakaklarını ovuşturdu. Artık Paris'te yaşamıyordu. Orada artık bir evi yoktu. Dairesini senenin geri kalanı için bir arkadaşının arkadaşına kiralamıştı. Elindeki tek şey karşısında duruyordu. Artık zamanını yemek pişirerek, sigara içerek ve garson kadınlarla yatarak geçirmiyordu. Artık orada, banliyöde yaşıyordu, eve makul bir saatte dönüyordu ve lokantadan gelen maaş çeklerini sigara ve pahalı şarap almak için değil, kızına bakabilmek için kullanıyordu.

Doğru olan buydu.

Şimdilik. Bunu geçici bir süre yapması gerekiyordu. Her şey yolunda giderse, altı ay içinde o ve Olive Fransa'ya gidebilirlerdi.

Archer aklında bu güzel düşüncelerle arabadan indi ve Iris'in torbaları içeri sokmaya çalıştığı ön kapıya gitti.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Iris aniden ona döndü. İrkilmişti.

"Ah, selam." Yüzü kızarmıştı ve saç örgüsü biraz bozulmuştu. O gün saçları kuruydu ve Archer, onun saçlarının daha önceden hiç görmediği kızıl-sarı bir tonda olduğunu fark etti ve... ona bakakaldı.

Öksürdü ve torbalardan birini aldı.

"Teşekkürler," dedi Iris diğer torbayı kapıdan içeri iterek. "İnsan taşınana kadar ne kadar çok eşyası olduğunu fark etmiyor."

Aslında Archer'ın sorunu tam tersiydi çünkü kiraladığı evi doldurmak ve bir yuvaya dönüştürmek için eşya ve öteberi alması gerekiyordu. Ya da bir yuvaya benzer bir yere dönüştürmek için. Ama bunların hiçbirini ona söylemedi. Iris'in peşinden içeri girdiğinde, oturma odasına yığılmış birkaç torba ve kutu daha gördü. Gladys koltukta Olive'in yanında oturuyordu.

"Merhaba," dedi Gladys. "Lokantamda işler nasıl?"

Dürüst bir yanıt mı istiyordu? İnsanlar onun yeni menüye yaptığı ilk eklemelerden nefret etmişti, herkesin o çok sevdiği pankek tarifini bulamamıştı, personeli ondan nefret ediyordu ve hâlâ mutfağı istediği temizlik ve düzen seviyesine getirememişti. Başarısız oluyordu ama Gladys'in bunları bilmesine gerek yoktu.

"Gayet iyi."

"Harika!" dedi Gladys mutlulukla. "Böyle olacağını biliyordum."

"Selam, Olive," dedi Archer. "Okul nasıldı?"

Sorusunun arkasından içeriye çöken sessizlik, iki kadının ona acırmış gibi bakmasıyla daha da tatsız bir hâl aldı.

"O kadar iyi demek?" dedi Archer havayı yumuşatmaya çalışarak.

"Olive, neden babana kütüphanede okuduğun şu komik öyküyü anlatmıyorsun? Öyküyü hatırlıyor musun?" Gladys onu hafifçe dürttü ama Olive başını iki yana sallamakla yetindi.

"Sorun değil," dedi Archer. "İsterse sonra anlatabilir." Göğsünde birikmeye başlayan bıkkınlığı ve hayal kırıklığını yutkunarak gidermeye çalıştı. O gün başarısızlık üstüne başarısızlıkla karşılaşmıştı.

"Sana odanı göstereyim," dedi Iris'e dönerek ama gözlerindeki o acıma ifadesine bakmamaya çalıştı. İşi kabul etmesini sağlayan şey bu olsa bile, o acıma ifadesini görmesine gerek yoktu. İhtiyacı olan tek şey, Olive'e bakacak güvenilir birisiydi. Gerçi eşyalarını çöp torbalarıyla taşıyan birisi pek de *güvenilirim* mesajı vermiyordu ama çocuk bakımını yerel bakıcılarla ve emekli insanlarla sürdüremezdi ve elindeki en iyi seçenek Iris'ti.

Terapist, Olive'in istikrarlı bir ortama ihtiyaç duyduğunu söylemişti. O yüzden kızına vereceği şey buydu. Olive kendisini daha iyi hissedene kadar bunu yapacaktı ve sonra onu bildiği her şeyden koparacak, yurt dışındaki gerçek hayatına geri dönecekti.

Tanrım.

Hapı yutmuştu. Bir *kaza* yüzünden sonsuza dek orada yaşamaya mahkûmdu.

Kaza mı? Bu sözcük içinde yankılandı ve bunu düşündüğü için bile kendisini bok gibi hissetti. Derdi neydi? Olive'in koltuktan ona baktığını hissedebiliyordu; onun bir kaza olduğunu düşündüğünü, kaderin ona olabilecek en kötü babayı verdiğini biliyormuş gibiydi.

"Beni izle," dedi boğuk bir sesle. Olive'in sert bakışlarından ve Gladys'in iyi niyetli endişesinden uzaklaşma ihtiyacı hissederek Iris'in torbalarından birini aldı.

"Burası Olive'in odası," dedi üç yatak odasına açılan dar koridorda soldaki ilk kapıyı işaret ederek.

"Çok pembeymiş," dedi Iris. Başını içeri uzatıp şöyle bir odaya baktı.

"Nelerden hoşlanacağını bilemedim," diye itirafta bulunan Archer hızla yandaki odaya geçti. "Burası banyo."

Iris arkasından yaklaşıp içeri baktı. "Evdeki tek banyo mu?" diye sordu endişeyle.

Archer neden o âna kadar evde tek banyo olmasının sorun olacağını fark etmediğini düşündü. O âna kadar kendisinin ve Iris'in her gün aynı duşun altında çıplak olacağı aklından geçmemişti. Lanet olsun, dedi içinden. Şimdi Iris'in çıplak olduğunu hayal ediyordu.

"Bir kilit alırım. Hemen."

Geriye bakmadan koridorda yürümeye devam etti ve birden bu ev turuna bir son vermek istedi. "Burası senin odan." Soldaki son odayı işaret etti.

"Şuradaki senin odan mı?" Iris koridorun karşı tarafındaki odayı işaret etti.

Lanet olasıca koridorun karşı tarafındaki odayı! Neden o ev o kadar ufaktı? Bunu neden o âna kadar fark etmemişti?

"Şey... evet." Archer sıkıntıyla ofladı. Bu işi yapmaları mümkün değildi. "Bak, Iris, özür dilerim. İşi kabul etmezsen anlayışla karşılarım. Bu... Yani, ben... Bu işi uzun uzadıya düşünmemiştim."

Koridorda karşı karşıya duruyorlardı ama çok dar bir alan olduğundan birbirlerine rahatsız edici seviyede yakınlardı. Buraya taşınırsa hep böyle olacaktı. Her zaman. Bu ufak eve

sığmaya çalışırlarsa... Karşılıklı odalarda uyurlarsa... Aynı lanet olasıca banyoyu kullanırlarsa...

Iris onu izliyor, dikkatle süzüyordu. Düşünüyordu.

Aklından neler geçtiğini anlayabiliyor muydu? Onun en kötü türden şehvet düşkünü bir patron gibi davrandığını görebiliyor muydu? Archer onun *patronu* olacaktı. Ona asla dokunamazdı. Bakıcıyla yatıp kalktığı anlaşılırsa çocuğunun tam velayetini asla alamazdı. Parmakları sanki asla sahip olmadıkları bir şeyi kaybetmenin yasını tutuyorlarmış gibi iki yanında içgüdüsel bir şekilde yumruk hâlini aldı.

Bu, hayatı boyunca aklına gelen en kötü fikirdi.

Neyse ki Iris işi istemediğini söylemek üzereydi. Evdeki yaşam koşullarını gördükten sonra bu işi istiyor olamazdı.

"İşi yine de istiyorum."

Bir dakika. Ne? "Gerçekten mi?"

Iris omzunu silkti. "Bir işe ihtiyacım var ve bu işin hem maaşı iyi hem de kalacak yer veriyor. O yüzden, evet. İşi hâlâ istiyorum."

Lanet olsun. Onu kovabilir miydi? Onu derhâl kovmalıydı. O böyle görünürken kendisiyle aynı evde yaşamasına izin veremezdi.

Yani kulaklarının etrafında kıvrılan saçlarıyla ve ona çevrilmiş iri gözleriyle yumuşacık ve hoş görünürken. O gün Iris'in üstünde bir kot pantolon ve bir kazak gibi daha uygun giysiler vardı ama yine de taytıyla nasıl göründüğünü, narin kıvrımlarını nasıl gözler önüne serdiğini hatırlayabiliyordu.

Eyvah, hayır, hayır, hayır... Planı unut! Archer birlikte çalıştığı kişilerle yeteri kadar birlikte olmuş ve bunun çok kötü bir fikir olduğunu görmüştü. Üstelik o zamanlar herkesin geri dönebileceği bir evi vardı. Buna rağmen bu ilişkiler başına dert açmıştı. Baş şef olduğundan beri böyle bir şey yapmamıştı. Gücünü suistimal etmemeye büyük özen göstermişti.

Peki ya bu dinamik? Bakıcı ve iş veren... Yanlış anlaşılmalara neden olabilecek daha elverişli bir iş ilişkisi var mıydı?

Iris "Yine de işe başlayabilirim, değil mi?" diye sordu. Onun bu sorusu Archer'ın derin düşüncelerini bıçak gibi kesti. "Çünkü kaldığım daireyi boşalttım ve şu anda yeni bir daire kiralayabilecek kadar birikimim yok. Kuzenimin evi var ama bütün gece trompet çalıyor. Kira'nın evi de var ama onun ve Bennett'ın sürekli seks yaptığını duymak istemiyorum çünkü bu tür şeyler bir arkadaşlığın garipleşmesine yol açar, anlarsın ya?"

Anlamıyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordu. Pankek yapmayı, bir çocuk yetiştirmeyi, hele Iris Fraser'a nasıl hayır diyebileceğini bilmiyordu.

"Elbette." Elini saçlarının arasında gezdirip sırtını duvara dayadı. "Evet, tabii ki işe başlayabilirsin."

Iris buna çok sevindi. "Teşekkürler." Birden ciddileşti. "Ama şunu bil, yanımda biber gazı var."

"Biber gazı mı?"

"Sarkıntılık falan yaparsan diye." Iris torbasını alıp yeni odasına girdi.

Sarkıntılık mı? Tanrı aşkına. Ne biçim bir işe bulaşmıştı?

@ayisigikitap

Dokuzuncu Bölüm

Iris yatakta aniden doğruldu. Yabancı bir yatakta ve yabancı bir odadaydı. Gözlerini ovuşturup yüzüne düşen saçlarını yana attı. Sokak lambasının içeri sızan ışığı sayesinde oda sadece kısmen karanlıktı. Duvarlar çıplaktı, yatak örtüsü sıradan bir lacivertti. Odada, tek komodinin üzerinde bir gece lambası vardı. O kadar.

Hani neredeyse bir manastırda olduğunu düşünecekti. Rahibe okulu demek daha mı doğru olurdu? Yoksa inziva yeri mi? Doğru ifadenin ne olduğunu gerçekten de bilmiyordu ve saatin... Saatine baktı... Sabahın biri olduğu düşünülecek olursa, beyni çalışmıyordu ama oda kesinlikle bekâret yemini etmiş ya da sıfır dekorasyon zevki olan birisine aitmiş gibi gözüküyordu.

En sonunda yeni iş yerindeki yeni odasında olduğunu, beş saat sonra kalkıp neredeyse hiç tanımadığı küçük bir çocukla ilgilenmesi gerektiğini hatırladı. Ama sorun değildi.

Aşağıdan gelen gümbürtüyse bir soruna işaret ediyordu.

Bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı, henüz boşaltmaya vakit bulamadığı torbalara basmamaya çalışarak sessizce kapıya gitti. Bakıcılık işinin Olive'i gece vakti eve giren davetsiz misafirlerden korumayı kapsayıp kapsamadığından emin değildi ama yine de sesin nereden geldiğine bakmaya karar verdi. Ne olur ne olmaz.

Odasından dışarı adım attığında koridor karanlıktı ama banyodan bir gece lambasının ışığı sızıyordu. Duraksadı, mutfaktan sesler gelmeye devam ediyordu. Gecenin bir yarısı birisi yemek mi pişiriyordu? Archer'ın yatak odasının kapısı açık olduğundan mutfaktaki kişinin kim olduğuna dair iyi bir tahmini vardı ama meraklıydı; başkalarının işine burnunu sokardı ve belki de bu meşhur şefi iş başında görmek istiyordu. Bu yüzden parmak uçlarında koridorun sonuna kadar gitti ve köşeden başını uzattı.

Archer açık mutfakta hışımla metal bir kâsede bir şey karıştırıyordu. İşine odaklanmış bir hâlde kaşlarını çatmıştı ve kolları yaptığı iş yüzünden gerilmişti. Iris ağzının kuruduğunu hissetti. Archer'ın üstünde vücudunu saran beyaz bir atlet ve gri bir eşofman altı vardı. Iris'e göre bu, seksi bir gecelikle yemek pişiren bir kadının erkek versiyonuydu. Yatağa geri dönmesi gerekirdi. Bu ilginç şefin gecenin bir yarısı ne yaptığı onu ilgilendirmezdi.

İş tanımında kaslarını sergileyerek yemek pişiren seksi şefi gizlice izlemek gibi bir şey yoktu. Kendi iyiliği açısından da bu pek mantıklı değildi. Adam kesinlikle yasaktı. Birincisi, onun patronuydu; ikincisi, aynı evde yaşıyorlardı ve onun kızına bakıyordu. Bex bunun zor bir durum olduğu konusunda haksız sayılmazdı ve bu adamla arasında bir şey olabileceğini düşünerek durumu daha da zorlaştıramazdı.

Evet. Bu kadar. Yatağa geri dönmeliydi.

Gerçekten de yatak odasına geri dönmeye karar vermişti ama tam arkasını dönerken Archer başını kaldırdı.

Metal kâse büyük bir gümbürtüyle tezgâha düştü ve kâsedeki karışım atletine sıçradı.

"Tanrım!" diye bağıran Archer elini göğsüne bastırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Affedersin! Tanrım, çok özür dilerim!" Iris gizlendiği yerden telaşla çıktı, mutfakta kâğıt havlu aradı. "Bir ses duyunca, birisi Olive'i kaçırmaya çalışıyor olabilir diye gelip bakmak istedim ve... senin... senin..." Archer'ı, göğsünü ve kollarını işaret etti ve yine bakışlarının ona kilitlendiğini fark etti! Şu aptal kâğıt havlu neredeydi?

"Olive'i kaçırmaya çalışan birisi mi?"

Iris onun sesindeki hayret ifadesinin farkındaydı ama artık ona bakmıyordu. Adanın altındaki raflara eğilmiş kâğıt havlu arıyordu.

"İşte, buldum!" Doğrulup elindeki ruloyu Archer'a uzattığında, ona karşısında aklını yitirmiş bir kadın varmış gibi baktığını fark etti. Belli ki gerçekten de aklını yitirmişti. "Şey... al."

Archer onun uzattığı kâğıt havluyu aldı ve atletini sildi. Ama karışım üstüne daha da yayıldı. Iris en olmadık zamanda gülmemek için kendisini tuttu.

Sakın patronunun üstünü başını daha da yapış yapış hâle getirme!

"Olive'in kaçırılma tehlikesi altında olduğunu düşünmen için bir neden mi var?" diye sordu Archer kaşını kaldırıp tekrar ona bakarak.

"Hayır, özel bir neden yok ama gerçek suç podcast'lerini sık sık dinleyince insan biraz paranoyaklaşmaya başlıyor." Iris bu itirafının ardından yüzünü buruşturdu. Belki de Archer çocuğuna paranoyak birisinin bakmasını istemezdi. İnsanlara kendisiyle ilgili her şeyi söyleme dürtüsünü dizginlemesi gerekiyordu. Böyle bir şey söylemenin ne yeri ne de zamanıydı.

Archer o kılıkta karşısında dikilirken, üstelik atletinden akan karışım kumaşın bazı yerlerini şeffaflaştırmışken ve kendisi pijamasıylayken bunu yapamazdı. Tanrım, diye düşündü

üstünde ne olduğunu hatırlayınca. Daha doğrusu, üstünde ne olmadığını hatırlayınca.

Iris'in üstünde bol bir tişörtten ve bir külottan başka bir şey yoktu. O kadardı. Iris patronunun karşısına ALTINDA BİR ŞEY OLMADAN çıkmıştı. Yüce Tanrım, neden? Durumu kurtarabilirmiş gibi tişörtünün ucunu çekiştirdi ama bu hareketi Archer'ın dikkatini çıplak bacaklarına çekti.

Aradan bir saniye, sonra bir saniye daha geçti. Iris her yanının alev alev yandığını hissetti. Yeni patronu ve seksi muhteşem şef Archer, gecenin bir yarısı mutfağında onun bacaklarına bakıyordu. Biber gazı gerektiren bir durum muydu bu? Peki, yeni patronunun bacaklarına bakmasından *hoşlanması* biber gazı gerektiren bir durum muydu?

Belki de biber gazını kendisine sıkmalıydı.

Archer öksürdü, gözlerini bacaklarından ayırdı. Yüzünde daha farklı bir ifade vardı. Kendinden emin, kontrollü şef gitmişti. Ve yerine sadece bir anlığına, bir saniyeliğine kontrolü kaybeden, hayal kırıklığıyla değil... şehvetle bakan ama hemen toparlanıp dudaklarını yine birbirine bastıran bir adam gelmişti.

Iris güçlükle yutkundu.

"Üstüne bir şeyler giysen iyi olur," dedi Archer boğuk ama sert bir sesle. "Ya da odana dön."

Iris yanaklarının kızardığını hissetti ama bunun nedeninin utanç mı, yoksa ondan hoşlanması mı olduğunu bilemedi.

"Doğru, affedersin. Seni rahat bırakayım." Tişörtünü poposuna çekti ve hemen odasına kaçtı. Ama ancak uzun bir süre sonra uykuya dalabildi.

Iris, Olive'i hazırlamak için kalktığında Archer çoktan gitmişti. Bu yüzden ikisi baş başa kahvaltı etti. Iris bunun için şükretti çünkü akşamki çıplak bacak performansından sonra Archer'la yüzleşmeye hazır değildi. Archer'ın ona bir sonraki öğününde onu yemek istiyormuş gibi bakması saatlerce aklından çıkmamıştı. Hâlâ o ifadeyi düşünüyordu ve ufak bir çocukla ilgilenmesi gerekmeseydi bir süre daha bunu düşünebilirdi. Ama o gün buna vakti yoktu.

Olive mutfak adasının taburelerinden birine oturdu, kısa bacaklarını yüksek taburenin altında sallamaya başladı ve yüzünde Iris'in onunla ilgilenebileceğine inanmadığını açıkça belli eden bir ifadeyle ona baktı.

"Evet," dedi Iris elinden geldiğince "ben profesyonel bir bakıcıyım ve küçük çocuklarla vakit geçirmeye bayılırım" tavrına bürünmeye çalışarak. "Kahvaltıda ne istersin?"

Küçük kız kaşlarını çattı. "Aç değilim."

Hımm. İşinin daha ilk saatiydi ama bir sorun yaşıyordu. Onu kahvaltı etmeye zorlamalı mıydı?

"Ama okul için enerji gerek, değil mi? Matematik dersinin ortasında uyuyakalmak istemezsin."

Bunu duyan Olive duraksadı. Biraz düşünürken ufak burnunu kırıştırdı. Iris onun bu hâlinin gerçekten de çok şirin olduğunu düşündü. Objektif konuşmak gerekirse bir köpek yavrusu gibiydi. Ufak şeyler her zaman şirin olurdu.

"Onun aldıkları hoşuma gitmiyor."

Iris ancak birkaç saniye sonra Olive'in ne demek istediğini anladı. "Babanın aldığı kahvaltılıkları sevmiyor musun?"

Olive başını iki yana salladı.

"Bunu ona söyleyebilirdin sanırım," dedi Iris. Sonra kalkıp kendi odasına doğru gitti. "Bir dakika."

Çok geçmeden elinde bir kutu çilekli Pop-Tarts'la geri döndü. Bunlar olmadan hiçbir yere gitmezdi. Bu atıştırmalık, kusursuz bir acil durum kahvaltılığıydı.

"Bunlara ne dersin?"

Olive'in gözleri irileşti. "Daha önce hiç yemedim."

"Bunlardan hiç yemedin mi? Dostum, ebeveynlerin bunca yıl sana ne yedirdiler?"

Olive donakaldı. Iris donakaldı. Ne demişti böyle? Neden orada olduğunu unutmuş muydu?

"Öyle demem gerekirdi. Özür dilerim, Olive. Annenin harika birisi olduğunu biliyorum. Eminim ki sana muhteşem şeyler yedirmiştir."

Olive yüzünü hafifçe asmış, atıştırmalığın gümüş rengi ambalajıyla oynuyordu. Iris beş yaşındaki bir çocuğun nasıl yas tuttuğunu ya da annesine neler olduğunu ve neden tanımadığı insanlarla yaşamak zorunda kaldığını ne kadar anladığını bilmiyordu.

Birden kalbinin sızladığını hissetti.

"Bir dakika, sana hemen bunlardan bir tane ısıtacağım, tamam mı? Sonra tadına bakarsın ve istersen annenden söz edebiliriz ya da etmeyiz. Tamam mı, Olive?"

Olive başını salladı ama bir şey demedi. Koyu kahverengi gözleriyle mutfakta Iris'i izledi. Iris annesini yeni kaybetmiş olan bir çocuğa nasıl yardımcı olabileceğini bilmiyordu ama dikkat dağıtmakta üstüne yoktu.

"Önce ambalajını açacağız," dedi tiz bir sesle en iyi Julia Child taklidini yaparak. "Sonra *sadece* iki dakika tost makinesinde ısıtacağız!" Pop-Tart'ı abartılı bir hareketle tost makinesine koyarken, Olive'in kıkırdadığını duyup sevindi.

"Şimdi," dedi yüzünde bir gülümsemeyle buzdolabına dönerken "biraz meyve suyu alalım!" Kahvaltı hazırlama sürecini bir yemek programı sunuyormuş gibi anlatırken onu izleyen Olive'in kahkahalarının keyfini çıkardı.

Belki de bakıcılık işinde başarılıydı.

Kahvaltı hazırlama işini abartınca anaokuluna on dakika geç kaldılar ve Olive okula ayaklarında tek boynuzlu at terlikleriyle gitti ama Iris yine de hâlinden memnundu.

Olive'i güldürmüştü. Bakıcılık yaptığı ilk gün için hiç de fena değildi.

Onuncu Bölüm

İş yine bok gibi geçmişti. Yine yemekler geri dönmüştü, müşteriler şikâyet etmişti ve Cyrus bilmiş bilmiş sırıtmıştı. Archer üniversitede bir yardımcı aşçı olarak çalıştığı ve sebzeleri eğri kestiği için sürekli azar işittiği zamandan beri işinde bu kadar başarısız olmamıştı.

Berbat bir histi.

Archer güvenli sığınağını yitirmişti. Kendisini tamamıyla kontrol sahibi hissettiği tek yeri kaybetmişti. Artık hiçbir şeyi kontrol edemiyordu. Evinin ön basamağında durdu, ön kapısına baktı, elini saçlarının arasından geçirip içeri girmek için cesaretini toplamaya çalıştı. Komşular her gün tekrarlanan bu manzarayı izliyorlarsa büyük bir ihtimalle kafayı sıyırdığını düşünüyor olmalıydılar.

Kapıyı açtı ve... kimseyle karşılaşmadı. Koltukta asık suratlı bir çocuk, televizyonda sesi sonuna kadar açılmış bir kek pişirme yarışması, altında bir şey olmadan evde dolanan yeni bakıcı yoktu.

Archer o anıyı hatırlayınca nefesini tuttu. Üç gündür başarıyla bu anıyı bastırmayı başarmıştı. Üstünde sadece bir tişörtle, saçları yataktan kalktığı için dağılmış hâlde cinayet podcast'lerinden söz ederken gözleri parıldayan Iris. Daha birkaç gündür birlikte yaşıyorlardı ve pankek tarifini kusursuz hâle

getirme çabaları ile yarı çıplak bakıcı yüzünden iki saatten fazla uyuyabildiği tek gece olmamıştı.

Çantasını kapının yanına bırakıp şef önlüğünü çıkardı. O lanet olasıca şeyi hâlâ takıyor olması saçmaydı. Ufak bir kasaba lokantasında yemek yiyen insanlar, pankeklerini tavada çeviren adamın dört yıllık bir aşçılık okuluna gitmesiyle, Avrupa'daki en iyi şeflerden bazılarının yamağı olarak çalışmış olmasıyla ve son birkaç yıldır kendi mutfağını idare etmesiyle ilgilenmiyorlardı. Kasaba halkı o lokantaya istikrar ve rahatlık için geliyordu. Son yirmi yıldır yedikleri aynı lanet yemekler için... Zaten Archer'ın yeni tariflerinin heba olmasının nedeni de buydu.

Koridorun sonundan gelen kıkırdama sesleri, onu bir an için kasvetli düşüncelerinden uzaklaştırdı. Iris ile Olive'i, Olive'in yatak odasında yerde bağdaş kurmuş bir hâlde buldu. Etraflarında bir daire biçiminde dizilmiş peluş oyuncaklar vardı.

"Serçeparmaklar havaya!" dedi Iris, Archer'ın hayatında duyduğu en korkunç İngiliz aksanıyla. Minnacık bir çay fincanını serçeparmağını kaldırarak tutuyordu. Olive de kocaman bir gülümsemeyle aynı şeyi yaptı.

"Neden serçeparmaklarımızı kaldırmamız gerek?" diye sordu Olive. Henüz Archer'ın kapıda durduğunu fark etmemişti.

Iris kendine has tavrıyla, hayat oynadığı bir oyunmuş gibi omzunu silkti. "Böyle daha zarif gözüküyoruz," dedi. "Zaten bu hoş şapkaları da bu yüzden taktık." Üstünde kocaman kâğıt çiçekler olan hasır şapkasını geriye itti ve Archer'la göz göze geldi.

"Aa, Olive, bak!" dedi fazla neşeli bir sesle. "Baban gelmiş! Onu da çay partimize davet edelim!"

Archer odaya girdiğinde her zamanki gibi Olive'in tüm neşesinin silindiğini hissetti. Küçük kız gülümsemeyi kesti. Kahkahaları kesildi. Konuşma becerisini yitirdi.

"Şey, sorun değil. Eğlencenizi bölmek istemem," dedi.

Iris yerinden kalktı, Archer'ın yanına gidip elini tuttu. "Olmaz, ısrar ediyorum. Mutlaka bize katılmalısın. Çay çok güzel." Yine o korkunç aksanla konuşmaya başlamıştı ama işe yarıyormuş gibiydi. Olive gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

Iris onu yere çekti ve Archer daha neler olduğunu anlamadan kendisini gökkuşağı çizgili bir deniz gergedanının ve tek gözlü bir ayının yanında otururken buldu. Olive şapkasının altından onu süzdü.

"Davetiniz için teşekkür ederim," dedi Archer tereddütle kızına gülümseyerek. Olive aynı şekilde karşılık vermedi ama bakışlarını kaçırmadı. "Bir fincan çay harika olur."

Iris ona hayali bir fincan çay koyarken sırıttı. "Al, canım," dedi. "Olive de bana gününün nasıl geçtiğini anlatmak üzereydi. Anlat, Olive."

Iris bir dâhi de olabilirdi, çılgın bir kadın da olabilirdi ama korkunç aksanı, hayali çay, peluş davetliler ve ev yapımı şapkalar sayesinde Olive babasının yanında konuşacak kadar rahatlamıştı. Archer'ın içinden fincanının arkasına gizlenip ağlamak geçiyordu.

"Artık kafeteryada hepimizin yeri belli çünkü çok gürültü yaptık," dedi Olive. "Ama ben gürültü yapmadığım için haksızlık oldu."

"Tabii ki sen gürültü yapmazsın," dedi Archer birden. Bu haksızlığa aşırı sinirlenmişti. "Ne biçim bir okul bu? Yanlış bir şey yapmadığın hâlde seni neden cezalandırıyorlar? Yarın hemen okula gitmeliyim."

Iris ona sanki Archer aklını yitirmiş ama bir yandan da onunla gurur duyuyormuş gibi garip bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Sakin ol, babacık," dedi hafifçe Archer'ın dizine vurup. "Hemen okulu basmayalım bence."

"Ama haksızlık," diye homurdandı Archer. Olive hafifçe gülümsedi.

Iris güldü. "Birçok şey adilane değil. Bunu sen de fark etmiş olabilirsin."

Beş yaşında annesini kaybeden ve daha önce hiç görmediği babasıyla yaşamak zorunda kalan bir kız gibi mi? Evet, fark etmişti ama ikisi de bir şey demedi.

Iris tekrar Olive'e döndü. "Bak canım, bazen berbat şeyler..." Durup Archer'a doğru eğildi. "Berbat diyebiliyor muyuz?"

"Bilmiyorum." Archer henüz ebeveynlerin hangi sözcüklerden kaçınması gerektiğini düşünmemişti.

Iris omzunu silkti. "Bazen yanlış bir şey yapmasan da başına berbat şeyler gelir."

Olive onun o berbat şeylerden olduğunu düşünüyormuş gibi imalı bir ifadeyle ona baktı, Archer da biraz öyle düşündüğü için başını sallamakla yetindi.

"Ama," dedi Iris çay fincanını alıp "yolumuza devam etmeli ve hayatta güzel şeyler bulmalıyız. Arkadaşlarla yapılan çay partileri gibi. Öyle değil mi, Bay Higgenbottom," dedi yanında duran benekli kurbağayı okşayarak.

Olive kıkırdadı. "İsmi Bay Higgenbottom değil."

"Tabii ki öyle. Bana kendisi söyledi."

Olive yine kıkırdadı. "Hayır! İsmi Zıpzıp."

Iris kaşlarını çattı. "Zıpzıp mı? Bir kurbağa için çok kötü bir isim!"

"Bence iyi bir isim," dedi Archer. Iris ona şaşkınlıkla gülümsedi.

"Aa, sahi mi?"

"Evet. Zıplıyor, öyle değil mi?"

"Evet!" diye bağırdı Olive. "O, bir kurbağa. Zıplıyor." Belki doğrudan onunla konuşmuyordu ve belki bu Archer'ın düşündüğü gibi tam olarak bir bağ kurma ânı değildi ama Olive *onunla* konuşuyordu, *ona* yakın duruyordu ve bunlar harika işaretlerdi.

"Tamam, tamam," diyen Iris pes etmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Siz kazandınız. Peki, buna ne isim vereceğiz?" Mavi tavşanı işaret etti. "O da mı Zıpzıp olacak?"

Olive kaşlarını çatarak düşünürken, Archer gülümsediğini belli etmemeye çalışıyordu.

"Bay Mavi'ye ne dersiniz?" dedi ve Olive'in yüzü aydınlandı. Hem de ona bakarken!

"Evet. Bay Mavi olsun."

Iris gözlerini devirdi ama o da gülümsediğini gizlemeyi başaramıyordu. "Bu oyunda hiç iyi değilsiniz."

Olive heyecandan ayağa fırlamıştı. "Hayır, biz çok iyiyiz."

Aynı takımdalarmış gibi *biz* demişti.

Iris dilini çıkarınca Olive ona aynı şekilde karşılık verdi. "Evet, bu küçük hanım kesinlikle Prunella," dedi Iris üstünde bir önlük olan bir domuzu göstererek.

Olive gülerek cıyakladı. "Hayır! Prunella değil."

"Pinky olabilir mi?" dedi Archer.

"Bence ismi..." Olive düşünürken parmağını burnuna hafifçe vurdu. "İsmi Polly! Domuz Polly."

"İyi bir isim," dedi Archer ve kızı mutlulukla ona baktı. *Mutlulukla.*

Iris ufak çay partisi işe yaradığı için hâlinden gayet memnun gözüküyordu. Archer oyundaki aksanı ve şapkası yüzünden acaba Iris sandığından daha mı çok *Mary Poppins*'e benziyor diye düşünmeden edemedi.

Ama sonra o tişörtün altından görünen poposunu hatırladı ve bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

On Birinci Bölüm

Bu sefer Iris'in ayak seslerini duyduğu için mutfağa girmesine hazırlıklıydı. Böylece üstüne pankek hamuru dökerek rezil olmadı.

"Seni uyandırdım mı?" dedi Archer, Iris adanın karşısındaki tabureye otururken. Neyse ki o akşam tişörtünün altına bir şort giymişti.

"Hayır, sadece bir türlü uykuya dalamadım."

"Odan rahat değil mi? Çünkü istersen..."

"Hayır, hayır, odada bir sorun yok. Çok rahat." Iris omzunu silkti. "Bilmiyorum, sadece uyuyamadım."

"Hımm." Archer kâseye elekten geçirdiği unu koymaya devam etti. Belki de pankekler yeteri kadar kabarık değildi.

"Ne yapıyorsun?"

"Pankek."

"Gece yarısı pankek mi yapıyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

Archer bıkkınlıkla ofladı ama başını kaldırdığında Iris'in ona gülümsediğini gördü. Gülümsediğinde çok güzel oluyordu.

Hayır. Yasak.

"Lokanta müşterileri menüde yaptığım değişiklikleri iyi karşılamıyorlar."

"Buna hiç şaşırmadım. Bu kasaba alıştığı şeylerden kolay kolay vazgeçmez."

"Hımm."

"Peki, neden eski tariflere devam etmiyorsun?"

"Çünkü elimde o tarifler yok," dedi Archer sinirle. Bundan söz ettikçe sinirleniyordu.

"Ama sen bir şefsin."

"Evet."

"Ve nasıl pankek yapacağını bilmiyorsun, öyle mi?"

Archer elindeki çırpıcıyı küt diye kâseye çarptı. Iris irkildi.

"Gayet güzel pankekler yapıyorum."

"O zaman, sorun..."

"Sorun, bu kasaba halkının pankeklerin tadının aynı eskisi gibi olmasını istemesi ama o tarif bende yok, eski aşçı gitti ve personelin geri kalanı bana bir şey söylemiyor. Bunu tek başıma halletmeye çalışıyorum..."

Archer ellerini tezgâha dayadı ve başını eğdi. Iris elini elinin üstüne koyunca Archer düşüncelerinden sıyrıldı. Parmakları soğuk ve rahatlatıcıydı. Iris elini geri çekmeden önce Archer'ın elini hafifçe sıktı.

"Bir yolunu bulacağından eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Archer. Bunu gerçekten de merak ediyordu. Iris onun herhangi bir şeyi yapabileceğinden neden emin olacaktı ki? Oraya geldiğinden beri el attığı her şeyde başarısız olmuştu.

Iris omzunu silkti, uzun saç örgüsü omzundan aşağı kaydı. "Çözüm bulan birisine benziyorsun. Anlarsın ya," dedi, dövmelerinden söz ettiği zaman yaptığı gibi eliyle onu şöyle bir işaret ederek. Archer, Iris ona gerçekten dokunmuş gibi bir anda canlandığını hissetti. "Ne yaptığını bilen becerikli bir adamsın."

Archer hafifçe güldü. "Evet, ne yaptığımı çok iyi biliyorum doğrusu. Pankek yapamayan bir şef ve çocuğunun onunla konuşmasını sağlayamayan bir babayım."

"Bugün seninle konuştu."

Archer kaşlarını çattı. "Sırf sen onu oyunla kandırdın diye."

"Çocuklarla başa çıkmanın sırlarından birinin onları kandırarak bir şeyler yapmalarını sağlamak olduğundan eminim."

Archer boğuk bir kahkaha atmadan edemedi. Belki de bakıcısının çocuğunu kandırmaktan söz etmesi onu endişelendirmeliydi ama o noktada kızıyla olumlu bir etkileşime girdiği için o kadar minnettardı ki Iris'in tekniklerini sorgulamayacaktı.

"Sanırım senden biraz korkuyor," dedi Iris.

"Korkuyor mu? Benden neden korksun ki?" Doğru muydu bu? Olive'in yanında sakin ve yumuşak davranmaya çok dikkat etmişti. Tanrı aşkına, onunla boyama yapmayı teklif etmişti. Başka ne yapacaktı, ninni mi söyleyecekti?

Bu sefer Iris bıkkınlıkla ofladı. "Çünkü Olive hayatının tamamını annesiyle geçirdi ve şimdi hayatına iri yarı, göz korkutucu bir adam girdi."

"Göz korkutucu değilim."

Iris gözlerini devirdi. "Tamam, peki."

"Ben... Yani, deniyorum... Ona hiç bağırmıyorum."

"Bağırmana gerek yok, genel havanı diyorum."

"Genel havam mı?"

Iris yine iç çekti. "Evet, o gergin havan. Şu anda bana kemiklerimi görebiliyormuşsun gibi bakman mesela. İnsan geriliyor."

Archer gözlerini kırpıştırıp bakışlarını kaçırdı. Ona öyle dikkatle baktığını fark etmemişti.

"Bunları bilmediğine inanmakta zorlanıyorum. Bütün gününü mutfaktaki insanlara talimatlar vererek geçiriyorsun, değil mi? Yani özellikle göz korkutucu davranmıyor musun?"

"Burada değil. Evde öyle davranmıyorum. Ben sadece..." Archer iç çekti. "Bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum."

"Eminim ki çözeceksin."

"Pankek meselesi gibi mi?"

Iris ona öyle tatlı gülümsedi ki Archer'ın bütün kötü hisleri dağıldı, geriye sadece sıcacık bir his kaldı. "Pankek meselesi gibi."

Archer yine bakışlarını kaçırdı, ıslak malzemeleri kurutarak oyalanmaya çalıştı. "Tadım yapmak ister misin?" diye sordu karışımı hazırladıktan sonra. Iris hâlâ adada oturmuş onu izliyordu.

"Gecenin bir yarısı pankek yemek ister miyim? Evet, lütfen."

Archer gülümsemeden edemedi. Iris'in rahat tavırları âdeta bulaşıcıydı. Gecenin bir yarısı onu mutfakta oturması için teşvik etmemeliydi. Onu odasına yollamalı, bir çizgi çekmeli, aralarına bir sınır koymalıydı. Onlar sevgili değildi, hatta arkadaş bile değildi. Iris onun için çalışıyordu. Sorunlarını ona anlatmamalıydı ve kesinlikle onu teselli etmesine izin vermemeliydi.

Ama Archer mutfakta son derece disiplinli olmasına rağmen kadınlar konusunda her daim dikkatsiz davranmıştı. Elinde değildi. Kadınlardan hoşlanıyordu. Yumuşak olmaları hoşuna gidiyordu. Kim bilir kaç kere başını yaslayacak yumuşak bir omuz olsun diye kendisini yanlış kadınla aynı yatakta bulmuştu.

Archer kadınlarla ilgili kötü kararlar vermişti. Bu yüzden tavada biraz tereyağı eritti ve kocaman bir pankek yapmaya yetecek kadar karışım ekledi.

"Şu havalı çevirme numarasını yapacak mısın?"

"Havalı çevirme numarası mı?" dedi Archer kaşını kaldırarak. Iris'in onu yemek yaparken izlemesinden dolayı

heyecanlanmamaya çalıştı ama beceremedi. İki haftadır ilk kez ne yaptığını biliyormuş, kontrol sahibiymiş gibi hissediyordu. Sanki gerçek benliği tekrar yerine oturuyordu.

"Hani bir spatula kullanmadan tavayı sallayıp pankeki çevirirsin ya?"

Archer ona kendinden emin gibi bir gülümseme fırlattı ve hızlı bir bilek hareketiyle pankeki diğer tarafına çevirdi. Iris ellerini çırpınca, Archer karşısına hangi engel çıksa aşabileceğini hissetti.

Pankeki tezgâhta aralarında duran bir tabağa koyup ona bir çatal uzattı. Iris bir lokma almadan önce ona baktı. Archer o günlerde pek çok şeyde başarısız olabilirdi ama bir kadının ondan hoşlandığını hemen anlardı ve Iris'in gözlerindeki ateşli ifadeyi de kaçırmamıştı.

Iris lokmasını ağır ağır çiğnerken mutlulukla iç çekti. Archer onu pür dikkat izliyor, yorumunu bekliyordu.

"Çok lezzetli," dedi Iris bir lokma daha alıp. "Ama eskisiyle aynı değil."

Archer eğilip dirseklerini tezgâhın pürüzsüz yüzeyine dayadı. Kendisi de bir lokma aldı. "Sorun ne?"

Iris omzunu silkti. "Fazla iyi dersem çok mu garip olur?"

"Fazla iyi mi?"

"Tadı fazla güzel. Fazla kabarık. Sanırım lokantanın eski pankekleri daha yoğundu."

Tamam, o hâlde unu elekten geçirmeden koyacaktı.

"Bir karışım kullanmayı denedin mi?" dedi Iris bir lokma daha alırken. "Aunt Jemima gibi bir marka?"

"Bir karışım kullanarak mı pankek yapmamı istiyorsun?"

Iris güldü. "Tanrım, kalp krizi geçirecekmiş gibi konuşuyorsun. Sadece bir öneriydi."

Archer yüzündeki dehşet ifadesini silmeye çalıştı ama cidden, bir karışım mı? İnsanlara bir karışım kullanarak yaptığı

yemekleri servis etmesi mümkün değildi. Böyle bir şeyi hayatta kabul edemezdi.

"Tarifi biraz daha değiştiririm ama bir karışım kullanmam."

Iris pankekini bitirirken ona gülümsedi. "Demek bu işte çok iyisin, ha?"

"Yemek pişirmeyi mi diyorsun? Evet. Bu noktada öyle olduğumu umuyorum." Archer sırıttı ve birkaç kötü karar daha verdi. "Yarın akşam yemeğinde burada ol da sana gerçek yemek pişireyim." Iris ilk birkaç gece kuzeniyle yemek yemişti ama Archer birden ona bu hayal kırıklığı yaratan pankekten daha fazlasını servis ettiğinde yüzünün alacağı hâli görmek istedi.

Tehlikeli düşünceler bunlar, Archer. O, senin yemek pişireceğin birisi değil.

Ama her şeyde başarısız olurken Iris'in gülümsemesi ona başarı hissettirmişti. Daha fazlasını istiyordu.

Iris'in gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Tamam, bana akşam yemeği pişirebilirsin." Tabureden atladı. "İyi geceler, Archer."

Archer ancak Iris gözden kaybolduğunda yine ona bakakaldığını fark etti.

Ay Işığı Kitapliği
@ayisigikitap

On İkinci Bölüm

"Sana akşam yemeği mi pişirecek? Orada neler oluyor, Iris?"

"Bex, sakin ol." Iris, Olive okuldayken saat ondaki aerobik dersine gidiyordu. O gün okula zamanında gitmeyi başarmışlardı ve kendisini bu konuda gayet iyi hissediyordu ki kuzeni bu sorusuyla keyfini kaçırmıştı. Belki de gece geç saatte Archer'la yaptığı sohbeti, pankek tadımını ve ardından gelen akşam yemeği davetini ona söylememeliydi ama bu bir randevu gibi bir şey değildi ki.

"Olive ve kendisi için yemek pişirecek ve sadece onlara katılmamı istedi. Kulağa mantıklı geliyor. Aynı evde yaşıyoruz, o her evde olduğunda dışarı çıkamam."

Telefonun hoparlöründen kuzeninin derin derin ofladığını duydu. "Aranızdaki sınırı çok net tutmalısın, Iris. Adam senin *patronun*."

"Bunun farkındayım, teşekkürler. Hiçbir şey olmadı!" Archer yemek pişirirken ona kaçamak bakışlar fırlatması dışında. Ne de olsa Iris normal bir insandı. Ayrıca yeni patronunun ne kadar seksi olduğunu görmemek imkânsızdı. Ama Bex'in düşündüğünün aksine, kendisine hâkim olabilirdi. Sırf bir erkeği seksi buluyor diye hemen üstüne atlayacak değildi ya? Sınırların gayet farkındaydı ama lezzetli (ve bedava) bir yemeği geri çevirecek de değildi.

"Neyse, bugün derse geliyor musun?"

"Hayır, bugün gelemiyorum. Birkaç ders daha aldım."

"Tamam, sonra yazışırız."

"Lütfen dikkatli ol, Iris. Bu adamla işler ters giderse işsiz ve evsiz kalırsın. Tabii, benim teklifimi düşünmek istersen ayrı konu..."

"Seni seviyorum, Bex! Gitmem gerek!" Iris daha fazla nutuk dinlemeden telefonu kapattı. Büyüme çağlarındayken kızlar, annelerinin hayatına girip çıkan bir sürü erkek görmüşlerdi ve bu durum Bex'in erkeklere karşı temkinli bir tavır takınmasına neden olmuştu. Iris'e gelince, itiraf etmek istemese de bu konuda annesine benziyor olabilirdi. İş sicili gibi ilişki sicili de tam olarak istikrarlı değildi. İlişkilerinin de yemeye bayıldığı tavuk kanatları gibi sıcak ve hızlı olmasını tercih ediyordu.

Annesinden tek bir şey öğrendiyse romantik aşkın geçici ama seksin devam ettiği müddetçe eğlenceli olduğuydu. Annesi ilişkileri sona erdiğinde asla fazla üzülmüş gibi gözükmezdi ama annesinin dağılan ilgisinin son kurbanını özleyen kişi hep genç Iris olurdu. En sonunda annesinin son yakışıklı erkek arkadaşının günün birinde üvey babası olabileceğini umut etmeyi kesmişti ama belli ki bu arada hasar almıştı çünkü yetişkin Iris de hiçbir erkekle yakınlaşmayı denemiyordu.

Hayat böyle daha güvenli gibiydi.

Ayrıca patronuyla yatacak kadar pervasız biri değildi.

Arabasını halk merkezinin otoparkına bıraktı, spor çantasını alıp binaya girdi. İçeri girdiğinde hanımlar havuzun etrafında toplanmışlardı bile. Salon sıcaktı, nemliydi ve klor kokuyordu. Burası Iris'e yuvası gibi gelen bir yerdi.

Yaşlılar grubuna egzersiz dersleri vermek, Iris'in yıllardır sürdürdüğü bir işti. Öğrencilerini asla yüzüstü bırakmazdı.

"Günaydın, kızlar!" dedi herkesin dikkatini çekerek.

"Günaydın, Iris!" dedi kadınlar bir ağızdan. Iris gülümsedi. İşte, bu insanlar ona göreydi. Ona tam olarak ne istediklerini ve neye ihtiyaç duyduklarını söyleyebilen, tam anlamıyla gelişmiş insanlardı. Ne düşündüklerini tahmin etmesi ya da açlıktan ölüyorlar mı diye endişelenmesi gerekmiyordu. Hanımların tamamı o sabah tok ve mutlu gözüküyordu.

Iris klipsli defterine isimleri teker teker işaretlerken en sadık öğrencilerinden biri olan Carol "Yeni işin nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi gidiyor."

"Öyle mi? Olive nasıl?"

Iris neredeyse gülecekti. Bu kadınlar Olive'in nasıl olduğunu çok iyi biliyorlardı. Dönüşümlü olarak "öylesine uğradık" ya da "buradan geçiyorduk" mazeretiyle eve geliyorlardı. Archer'ın buzluğu "Olive nasıl?" güveçleriyle dolup taşmıştı.

"Olabileceği kadar iyi sanırım."

"Elbette, zavallı kız."

Iris kadınların daha fazlasını sormak için can attıklarını hissedebiliyordu. Resmen meraktan çatlıyorlardı. Ama Archer'ın hayatını bütün kasabanın gözlerinin önüne serecek değildi.

"Ya evdeki düzeniniz..." dedi Janet. "O da iyi gidiyor mu?"

Estelle ofladı. "Hepiniz o yakışıklı şefle aynı evde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorsunuz."

Janet mayosundaki devasa tropik çiçekler gibi kıpkırmızı oldu. "Ben öyle demedim."

"Ama onu kastettin."

"Hanımlar, derse başlasak iyi olacak," dedi Iris kadınları yatıştırmaya çalışarak. Belki de tam olarak ne istediklerini bilmek her zaman bir lütuf değildi. Bu kadınlar ince ayrıntıların peşindeydi.

"Şimdi bize hiçbir şey anlatmayacak mısın, Iris? Geçen yaz o müzik festivalinde tanıştığın adamla ilgili her şeyi anlatmıştın."

"Yoga inzivasında tanıştığın adamı da anlatmıştın."

"Markette manav bölümünde tanıştığın adamı da."

"Eh," dedi Iris, Marissa onun Pablo'yla geçirdiği terli hafta sonu macerasının ayrıntılarına giremeden. Gerçekten de çenesini kapalı tutmayı öğrenmesi gerekiyordu. "O, farklıydı. Bu sadece bir iş, Archer patronum ve her şey yolunda gidiyor."

Grup hayal kırıklığıyla ona baktı.

"Şimdi havuza girelim ve başlayalım," dedi Iris neşeli bir sesle havuza doğru yürüyerek.

Carol'ın Janet'a "*Gerçekten* de çok çekici," diye fısıldadığını duydu.

"Evet, öyle ama son zamanlarda lokantaya gittin mi? Orayı altüst etmiş durumda."

"Açıkçası o vücutla bana ne isterse pişirebilir." Kadınlar kıkırdamaya başladılar ve Iris yetmişlik ve seksenlik öğrencilerinin Archer'ın kaslı kollarıyla ve geniş göğsüyle ilgili hoş laflarını duyamayacağı kadar uzun süre suyun altında kalmayı dileyerek havuza atladı. Ne yazık ki ciğer kapasitesi buna yetmezdi. Bunun yerine egzersiz şarkı listesini açtı ve talimatlar yağdırmaya başladı.

Bir süre sonra herkes egzersize odaklandı. Archer'ın kollarının yemek yaparken nasıl göründüğüyle ilgili kendi şarkı listesini keyifle tekrar tekrar çalan Iris'in beyni dışında.

Hiç yardımcı olmuyorsun, beyin. Hem de hiç.

Olive anaokulundan eve geldiklerinde keyifsizdi. Bu yüzden o akşam Archer geldiğinde ikisi televizyonda kek pişirme yarışmaları izliyorlardı. Iris başta izledikleri programa pek ısınamamıştı ama şimdi dikkatle ekrandaki marka cüzdanın aslında pasta olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Archer içeri girdiğinde Iris "Hoş geldin," dedi ama ne o ne de Olive gözlerini ekrandan ayırdılar.

"Selam," dedi Archer şef önlüğünü çıkarıp sandalyeye fırlatarak.

"Gerçekten de pastaymış! İnanamıyorum." Iris elini dizine vurdu. Cüzdan gibi gözüken pastanın gerçek bir cüzdan olduğuna yemin edebilirdi.

"Demiştim sana," diye mırıldandı Olive ama bunu bilmiş olması bile keyfini yerine getirmedi.

"Ne yiyor?" diye sordu Archer Olive'e bakarak.

"Bir Pop-Tart," dedi Iris. Yüzünde büyük bir hayal kırıklığı ifadesi olan Archer'a baktı. Bir de bu adam çocuğunun neden onun yanında bu kadar sessiz olduğunu merak ediyordu. Olive o suratı görünce nasıl konuşabilirdi ki? Archer'ın bir heykelinkini aratmayan düzgün yüz hatları, âdeta bir hayal kırıklığı taşından oyulmuş gibiydi.

"Bunların ne kadar çok işlemden geçtiğini biliyor musun?"

"Tadının çok iyi olduğunu biliyorum ve Olive'e yedirebildiğim iki şeyden biri bu."

Archer kaşlarını çattı. "Diğeri nedir?"

Hah! Bay Yemekler Hakkında Her Şeyi Bilirim de kızının hangi yemekleri sevdiğini bilmiyordu.

"Çilek."

"Hımm." Archer mutfağa doğru gitti.

"Sen Pop-Tart'ını ye," diye fısıldadı Iris küçük kıza. "Ben aksi babanla konuşurum."

Olive babasına meydan okurmuş gibi atıştırmalıktan bir ısırık daha aldı.

"Aferin." Iris onun başını okşadı. O sabah, Olive'in saçlarını iki yandan örmüştü ama saç örgüleri o saate kadar biraz bozulmuştu. Yorgun ve uykulu gözüküyordu ve Iris bu minik yaratığa iyiden iyiye alışmaya başladığını inkâr edemiyordu.

Archer'ın peşinden mutfağa gitti. "Kötü bir gün müydü?"

Archer kaşlarını çatarak kendisine bir içki koydu. "Fena değildi."

"Ona ne yedirmemi istediğini hiç söylemedin. Eğer onaylanmış bir liste varsa buna ihtiyacım olacak."

Archer derin bir iç çekti, omuzları çöktü. "Hayır, özür dilerim. Ben sadece..."

"Sen sadece onun bir şeyler yemesini istiyorsun ve o da yiyor. Ona o şık Fransız yemeklerini sevmeyi daha sonra öğretirsin, olur mu? Adım adım gidelim."

Archer'ın bakışları ne düşündüğünü ele vermiyordu ama sonra hafifçe güldü. "Haklısın. Bir şey yediği sürece fark etmez."

"Aynen. Öte yandan ben gerçekten de Pop-Tarts dışında bir şey yemek isterim." Archer'ın tezgâha koyduğu torbaları fark etti ve boşaltmaya girişti. "Ne pişireceksin?" Iris mutfakta onunla sohbet etmesinin uygun olup olmadığını bilmiyordu ama Olive televizyon izlerken başında birisinin beklemesine gerek yoktu. Özellikle de Archer kızı artık evden kaçmasın diye kapılara çocuk kilidi koyduğu için.

"Kızarmış biftek," dedi Archer. Torbalardan birinden patates ve bir şişe şarap çıkardı. "Bir kadeh şarap ister miydin?"

Patronuyla içki içmek mi? Sınırlar bulanıklaşmaya başlamıştı. Ama ne yapabilirdi ki? Akşam yemeği hazır olana dek odasında mı gizlenecekti? Bu tür bir durumdan kaçınmak için evdeki ilk birkaç akşamı dışarıda yiyerek geçirmişti ama buna devam etmesi mümkün değildi. Orada yaşıyordu. Akşam yemeğinde bir kadeh şarap içebilirdi.

"Elbette, teşekkürler."

"Kırmızı olur mu? Biftekle çok iyi gider."

"Kulağa çok iyi geliyor." Iris onun şarabı koyuşunu ve torbadan geriye kalan malzemeleri çıkarışını izlerken, Archer'ın kasabaya gelmeden önceki hâlini hayal edebiliyordu. Ne yaptığını bilen, yetenekli bir adamdı. Becerilerine güvenen bir adamdı. Ve bunların hepsinden vazgeçmişti.

Iris hayatında hiç görmediği bir hızda patatesleri soyuşunu izlerken birden "Tüm bunlardan vazgeçmiş olman gerçekten de inanılmaz," dedi.

Archer'ın elleri hareketsiz kaldı. Hafifçe kaşlarını çatınca Iris bunu söylediğine pişman oldu.

"Yani sonsuza dek vazgeçtin demiyorum, sadece eski hayatını geride bırakıp Dream Harbor'a gelmiş olman, lokantada işe başlamış olman... sana çok... farklı geliyor olmalı."

Archer, Iris'in gülme sesi yerine kullandığını tahmin ettiği boğuk bir ses çıkardı ve patatesleri ince ince dilimlemeye geri döndü. Bir makine gibi. Iris onun elleri hakkında yanılmamıştı. Her türlü şeyi yapabilirlerdi.

"Farklı demek hafif kalır." Archer koltukta oturan Olive'e baktı ve nasıl becerdiyse parmaklarını kesmemeyi başardı. "Ama onu bırakıp gidemem."

"Birçok insan bunu yapabiliyor."

Archer patatesleri dilimlemeyi kesti, keskin bakışlarını yine Iris'e çevirdi ve Iris birden mutfağın fazla sıcak olduğunu hissetti.

Hafifçe öksürdü. "Babam zorlanmadan çekip gitmiş, üstelik benden haberi varmış. O yüzden..." Omzunu silkti. "Kızın için geri dönmüş olman çok anlamlı." Iris baba sorunları olduğunu kabul etmiyor, annesini hamile bırakan adamın hayatının üstünde bir etkisi olmasına izin vermiyordu ama Archer'ın geri dönmüş olması *gerçekten* de

anlamlıydı. Başını diğer yöne çevirip kurduğu hayata devam edebilirdi. Ama öyle yapmamıştı. Oradaydı. Ve elinden geleni yapıyordu.

Archer hâlâ ona bakıyordu ama bakışları hayal kırıklığına uğraşmış gibi değil de sanki onu işe aldığı için pişman değilmiş gibiydi.

Iris oturma odasına doğru "Hey, Olive," diye seslendi. Aralarına çöken gergin havayı dağıtmak istemişti. "Buraya gelmelisin. Baban gerçek bir yemek pişirme gösterisi yapıyor." Bunu söylerken Archer'a baktı ve bir an için yüzünde beliren gülümsemeyi keyifle izledi. Ama Archer hemen yüzüne nötr bir ifade yerleştirip patatesleri kesmeye devam etti.

Iris bir deneme daha yapıp, Archer'ı tekrar gülümsetemeden Olive yanlarına geldi. Sonra. Sonra tekrar deneyecekti çünkü artık o gülümsemeyi gördüğü için daha fazlasını istiyordu.

"Ne pişiriyor?" diye sordu Olive yanındaki tabureye tırmanırken.

"Biftek ve patates kızartması."

"Patates kızartmasını severim."

Archer hâlâ gözlerini yemekten ayırmamıştı ama dudakları hafifçe kıpırdadı.

"Ben de," dedi Iris. "Umarım kötü yapmaz," diye fısıldadı mahsusçuktan. Olive kıkırdadı.

"Uykumda bile biftek pişirebilirim. Yemeği mahvetmem," dedi Archer ve bir gece önce pankek yaparken yüzünde beliren bilmiş gülümsemeyle Iris'e baktı. Iris o an karşısında gerçek Archer olduğunu anladı.

"Uykunda yemek pişirmek ha! Vay canına, bu yemek programlarında ilginç bir gösteri olurdu, değil mi Olive?"

Küçük kız kaşlarını çattı. "Kulağa tehlikeli geliyor."

Archer güldü. "Uyanık kalacağıma söz veriyorum." Dilimlediği patatesleri bir kâse soğuk suya koydu ve kahverengi kâğıt pakete sarılı olan bifteği çıkardı.

"Ondan istemem," dedi Olive. Çiğ et parçasını görünce hemen dehşet içinde geri çekildi.

"Daha önce denedin mi?" dedi Archer yumuşak ve tatlı bir sesle. Iris'in dediğini göz önüne almış, onu korkutmamaya çalışıyormuş gibiydi. "Denersen belki seversin."

Olive başını iki yana salladı.

"Peki," dedi Archer omzunu silkerek. "O zaman, ben ve Iris daha fazla yeriz."

"Iris etten yiyecek mi?" diye sordu Olive Iris'e bakarak.

"Tabii ki. Sen de yersen mutlu olurum."

Olive yüzünü astı.

"Önce pişireceğim," dedi Archer. "Tereyağıyla ve biberiyeyle."

"Biberiye nedir?"

"Kokulu bir ottur. Gel, kokla." Archer ona bir biberiye dalı uzattı ve Olive bunu minik parmaklarının arasına aldı. Burnuna götürüp tereddütle kokladı. Archer yine hafifçe gülümsüyordu. Iris minik burnunun altına biberiye dalını tutan Olive'in mi, yoksa onu izlemekte olan Archer'ın mı daha şirin olduğuna karar veremedi.

"Güzel kokuyor," dedi Olive.

"Beğendin demek. Belki minik bir lokma denersin."

"Çok minik bir lokma," dedi Olive.

Archer güldü. "Mini minnacık bir lokma. Minik bir fare ısırığı gibi."

Bu sözler Olive'in hoşuna gitti. "Mini minnacık, ufacık bir fare ısırığı," dedi tatlı bir sesle.

"Hey, bir dakika! Seninkini ben yiyemeyecek miyim yani?" dedi Iris şaşırmış gibi. Olive yine kıkırdadı.

"Sana da var," dedi Olive dirseklerini tezgâha dayayarak. "Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Archer'a. Iris'in porsiyonu azaldığı için sinirlenmiş gibi oflamasına aldırış etmedi.

"Bifteği baharatlayacağım. Yardım etmek ister misin?"

Olive'in gözleri irileşti. "Evet!"

Archer şoktan ve mutluktan havalanıp uçacakmış gibiydi ama kendisine hâkim oldu ve tuzluğu ona uzattı. "Biraz tuz koymamız gerek. Kocaman bir tutam tuz koyabilir misin?"

Olive minik parmaklarını birbirine yaklaştırdı. "Bu kadar mı?"

"Daha büyük olsun." Archer büyükçe bir tutam tuz alıp bifteğin üstüne serpti. "Böyle. Şimdi sen yap."

"Oldu mu?"

"Mükemmel! Çok iyi oldu."

Olive mutlulukla babasına gülümsedi ve birbirlerinin tıpatıp aynısı olan gamzelerini gören Iris az kalsın bayılacaktı. Şarabından bir yudum aldı, ikisinin akşam yemeğini hazırlayışını izledi. Archer kızına her şeyi açıklıyordu, Olive de pür dikkat onu dinliyordu. Yemeklerini yemeye başladıklarında Iris boğazına oturan yumru yüzünden lokmalarını yutabildiğine şaşırmış hâldeydi.

İç sesine güvendiğine memnundu. O ikisinin ona ve birbirlerine ihtiyacı vardı ve bir araya gelmelerine yardım ediyordu. Ona ihtiyaçları kalmadığında, tıpkı Mary Poppins gibi şemsiyesini açacak ve süzülerek uzaklaşacaktı.

Ama o akşamki yemek gösterisinden sonra bunun ilk başta düşündüğü kadar kolay olacağından emin değildi.

On Üçüncü Bölüm

Birkaç gece sonra Iris banyodan odasına giderken, karanlık koridorda Olive'le çarpışmaktan kıl payı kurtuldu.

"Olive! Neden uyanıksın?"

Küçük kız yanıt vermeden, battaniyesini arkasından sürükleyerek koridorda yürümeye devam etti. Yüzünde Iris'e bir korku filmini fazlasıyla hatırlatan boş bir ifade vardı. Boynu az sonra gövdesinin üstünde dönmeye mi başlayacaktı?

"Olive, nereye gidiyorsun?" Iris onun peşinden oturma odasına gitti. Archer mutfağı toparlıyordu. İçeri girdiklerinde onlara baktı.

"Neler oluyor?"

Iris omzunu silkti. "Emin değilim. Umarım bir afacan hayalet durumu değildir." Tanrı aşkına, gerçekten de haklıydı. Çocuklar korkutucuydu. Tam bu çocuğu çözdüğünü düşünürken, çocuğa meşum bir hayalet dadanmıştı. Ya da onun gibi bir şeyler olmuştu.

"Ne durumu?" Archer başını iki yana salladı. "Olive, şu anda yatağında olmalısın."

Kızı ona ne baktı ne de yanıt verdi, sadece ön kapıya gidip kolu çevirmeye çalıştı. Iris ve Archer şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Ne yapıyor böyle?" diye fısıldadı Archer.

"Kaçmaya mı çalışıyor? Uykusunda kaçmaya çalışıyor olabilir mi?"

"Sence uyurgezer mi?"

"Açıkçası şu anda aklıma gelen en korkutucu olmayan senaryo bu."

Archer sessizce kızına yaklaşırken Iris peşinden gitti. Archer onun babasıydı. İlk önce o cinayete kurban gidebilirdi.

"Selam, Olive," dedi Archer alçak sesle. "Gel, seni yatağına götüreyim." Ellerini omuzlarına koyup onu kapıdan diğer yöne çevirmeye çalıştı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Iris telaşla. "Bir uyurgezeri uyandırmayın demezler mi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Archer. "Uyandırırsam ne olur?"

"Bilmiyorum!" Iris'in kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Karanlık ev ve Olive'in yüzündeki donuk ifade onu gerçekten de korkutmuştu.

"Sorun yok," diye fısıldadı Archer alçak ve sakin bir ses tonuyla. Karanlıkta insanın içini rahatlatan bir sesti. "Gel canım, seni yatağına götüreceğim," diyen Archer, Olive'i nazikçe odasına doğru çevirdi ve neyse ki Olive mahmur mahmur odasına doğru yürüdü. Archer odasına girip, onu yatağına yatırırken Iris koridorda bekledi. Her ihtimale karşı.

Archer odadan çıkıp kapıyı yavaşça arkasından kapattıktan sonra Iris "O, iyi mi?" diye sordu.

"Sanırım. Ama beni çok korkuttu doğrusu." Archer arkasındaki duvara yaslandı.

"Beni de. Ürkütücü bir manzaraydı."

Archer güldü. "Ürkütücü mü?"

"Korku filmlerindeki çocuklar gibiydi!"

"Ciddi ciddi izlediğin şeyleri sorgulamaya başlayacağım. Cinayet podcast'leri ve korku filmleri mi?"

Onunla dalga mı geçiyordu?

"Bir genç bir de yaşlı rahibi aramak üzereydim."

Archer güldü. Sessiz evde sesi alçak ve toktu. Iris arkasındaki duvara yaslandı ve kayarak yere çöktü. Archer mutfağa dönecekmiş ve onu orada yalnız bırakacakmış gibi ona baktı ama o da aynı şekilde kayarak yere oturdu.

"Şimdi evden çıkabilir diye gözüme uyku girmeyecek." Yüzündeki alaycı ifade silinmişti, yorgun ve endişeli gözüküyordu. Iris bir kez daha orada olmak için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini, kızı için ne kadar çok şey feda ettiğini düşündü.

"Çocuk kilitlerini devreye sok. Dışarı çıkabileceğini sanmıyorum."

Archer başını salladı ama sanki aslında kızına bir şey olmayacağını bildiği hâlde, bir yanı her zaman bunun için endişelenecekmiş gibi şüpheli gözüküyordu.

İşte, ebeveynlik insanın beyniyle böyle oyunlar oynuyordu.

"Sanırım artık böyle olacak," diye fısıldadı Archer kendi kendine konuşuyormuş gibi. Fiziksel temas kurmanın verdiği rahatlığı arayarak ayağını onunkine sürttü. "Her şey birbirini kovalayacak. Daha yeni yemek olayını çözdük ama şimdi uykusunda kaçmaya çalışıyor."

Ciddi bir andı. Archer çocuğu için endişeliydi ama durumun saçmalığı Iris'e komik geldi. Elinde olmadan kıkırdayınca, hemen eliyle ağzını kapattı. Archer şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Gülüyor musun?"

Iris gülmemeye çalışırken omuzları sarsılıyordu. "Evet?" diye cıyakladı. "Özür dilerim ama bana biraz komik geldi. Olive ikimizin de ödünü kopardı."

Archer başını iki yana salladı ama o da gülümseyecekmiş gibiydi.

"Bence bu bir 'gülmezsen ağlayabilirsin' ânı," dedi Iris hâlâ kıkırdarken. "Bu iş ikimizi de aşıyor." Büyük bir

ihtimalle, patronuna söylememesi gereken bir laftı ama ikisinin bunu birlikte yapıyor olması, Olive'le nasıl başa çıkacaklarını birlikte çözecek olmaları onu daha iyi hissettiriyordu.

Şimdilik.

Iris onun kızıyla tek başına başa çıkabileceğinden emin olana dek bu işi birlikte yapacaklardı ama sonra gidecekti çünkü bu... endişe ve yorgunluk seviyesi ve... büyük çaresizlik, uzun vadede planladığı bir şey değildi.

Ebeveynlik ona göre değildi.

"Onun varlığından gerçekten de haberin yok muydu?" diye sordu Iris. İşe başladığından beri bunu sormak için can atıyordu.

"Kesinlikle yoktu."

"Sen ve annesi..."

"Aynı restoranda çalışıyorduk, birkaç kere birlikte olmuştuk. Sonra ben Avrupa'ya gittim. Ondan bir daha haber almadım."

"İnanılmaz."

"Evet," diye iç çekti Archer.

Iris durup dururken böyle bir haber aldığını hayal bile edemiyordu.

"İleride çocuk istiyor musun?" diye sordu Archer.

"Tanrım, hayır," dedi hemen Iris. Ama bu tepkiyi verdiği için ânında pişman oldu. "Affedersin," dedi yüzünü buruşturarak. "Yani çocuklar harika ama ben kendimi asla bir anne olarak hayal etmedim... Ya sen?" diye sordu karanlıkta daha cesur hissedince. "Hep bir baba olmak istemiş miydin?"

"Tanrım, hayır," dedi Archer onun gibi. Acı bir gülümsemeyle karşısında oturan Iris'e baktı. "Ama şu anda bu noktadayım."

Iris gülümsedi. "Eski hayatın ebeveyn olmak için pek uygun değildi sanırım."

"Kesinlikle değildi. Sık sık geç saatlere kadar çalışıyor, uzun mesailere kalıyordum. İnsanların çocuklarla bu tür bir hayat tarzına nasıl uyum sağladıklarını bilmiyorum."

"Ama şu anda bu noktadasın," diye fısıldadı Iris.

Archer'ın bunu kendisine itiraf edip etmediğini bilmiyordu ama artık onun bir baba olmaya niyetli olduğunu görebiliyordu. Archer Olive'in babasıydı ve hiçbir yere gitmiyordu. Olive için en iyisini yapacaktı. Iris karanlıkta, Archer bir hafta kesintisiz uyumaya ihtiyacı varmış gibi yerde otururken bile bunu görebiliyordu. Archer farkında olsa da olmasa da iyi bir babaydı.

Archer ayağıyla yine Iris'in ayağını dürttü. "Teşekkürler."

"Ne için? Çocuğunun içine kötü bir ruh girdiğini düşündüğüm için mi?"

Archer'ın gülüşü karanlıkta ona bir okşayış gibi geldi. "Hayır, sadece... moralimi düzelttiğin için."

Archer dikkatle ona bakıyor, yüzünü süzüyordu. Çıplak omzuna kayan bakışlarını tekrar yüzüne çevirdi. Iris eve taşındığından beri onunla flört ettiğini ve bunu yapmaması gerektiğini biliyordu...

Aralarında hiçbir şey olamazdı.

Tabii ki olamazdı.

Archer onun patronuydu, kendisinin bu işe ihtiyacı vardı ve çocuklu bir erkekle bir ilişkiye başlayamazdı. Ayrıca Archer bir bakıcıyla geçici bir ilişki yaşayacak bir adama da benzemiyordu. Böyle bir şeye kalkışması, üstünde çalıştığı *Olive için en iyisini yapma* çabasına ters düşerdi.

Iris sadece bakıcısı olursa dilediği zaman çekip gidebilirdi ama başka bir konumda olursa...

Başını iki yana salladı.

Zaten bir şey olduğu yoktu ama azıcık flört etmenin ne zararı olabilirdi ki? Iris kendisine hâkim olamıyordu. Her

zaman flörtöz bir tip olmuştu. Şakalaşmaktan, arkadaşça sataşmaktan, ufak dokunuşlardan keyif alırdı. Böyle davranması çok mu yanlıştı? Bunun bir yere varması gerekmezdi.

Gerçekten de zararsızdı.

Ama sadece ayakları birbirine değiyor olsa bile o karanlık koridorda Archer'la tekrar göz göze geldiğinde bunun kesinlikle zararsız olmayacağını biliyordu.

Archer karanlıkta tehlikeli gözüküyordu. Saçlarını yine parmaklarıyla dağıtmıştı, Iris o saçların arasında dolaşan parmakların kendi parmakları olmasını istiyordu. Çenesini koyu renkli kirli sakalları kaplamıştı. Yüzünü yakardı. Archer onu o kirli sakalla öperse derisini tahriş ederdi. Iris bunu düşününce tepeden tırnağa ürperdi.

Archer'ın hayatının o noktasına gelebilmek için ne kadar kararlı davrandığını, yaptığı fedakârlıkları düşündü. Yaptığı işte ne kadar başarılı olduğunu düşündü. Iris o güne kadar hiçbir konuda istikrarlı olmamıştı. İşten işe, erkekten erkeğe geçmişti.

Güvenilir bir tip değildi.

Archer'ın onu çekici bulduğu belliydi. Kendisi de onu çekici buluyordu. Ama birlikte asla uyumlu olamazlardı. Iris onu dikkatsizliğiyle, hiçbir şeye kendisini adayamamasıyla deli ederdi.

Dahası bu hayalî reddediliş bile duygularını incittiği için başının dertte olduğunu biliyordu.

"Yatağa geri dönsem iyi olur," dedi. "Bu sefer gerçekten dönüyorum."

"Tamam. Tabii."

Iris kalktı ama Archer Olive'in kapısının önünde nöbet tutacakmış gibi olduğu yerde kaldı.

"Bütün gece orada mı bekleyeceksin?"

Archer başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece biraz daha

bekleyeceğim."

Iris birkaç saniye daha Archer'a, yüzündeki endişe ifadesine, yorgun gözlerine baktı ve içinden ona yardım etmek geçti. O gülümsemeyi tekrar görebilmek için bir şey yapmak istedi.

Ama ona dediği gibi, bu iş onu aşıyordu. Bir bakıcı olmak için gerekli olan özelliklere sahip değildi. Bu adamın bir çalışanı olmaktan başka bir vasfı yoktu.

Bu yüzden hafifçe başını sallayıp odasına gitti.

Archer'ın hâlâ orada olup olmadığını düşündüğü için uykuya dalması epey zaman aldı.

On Dördüncü Bölüm

"Selam, Arch! N'aber?"

"Selam, baba." Babasının ekranı kaplayan kocaman gülümsemesi, Archer'ı neredeyse neşelendirecekti. Ne zaman olduğundan emin değildi ama bir noktada babası en yakın arkadaşı olmuştu. Sırf bu bile son on yıldır Archer'ın neye odaklandığını çok iyi anlatıyordu. Babası arkadaş olarak hayatında kalan son kişiydi ve bunun nedeni büyük bir ihtimalle sadece Archer'ın sorunlarını yasal olarak umursama yükümlülüğü altında olmasıydı.

O gün Archer babasının hayata dair sağduyulu yaklaşımına başvurma ve sorunlarını bir bakış açısına oturtma ihtiyacı hissediyordu.

Archer lokantanın arka tarafında, son yüzyıl boyunca sigara molaları için kullanılmış olduğunu tahmin ettiği eski bir tahta bankta oturuyordu. Güneş parıldıyordu ve hava hâlâ serindi ama Archer'ın bir molaya ihtiyacı vardı. Bir de sigaraya. Ne yazık ki artık sigara içemeyeceği için temiz hava almakla yetiniyordu.

Klasik pankek tarifinden şimdilik vazgeçmişti. Bunun yerine o gün menüye üstünde ekşi kremayla servis edilen limonlu haşhaşlı bir pankek koymuştu ve sabahleyin neredeyse bir isyan çıkmıştı.

En sonunda birkaç müşteriyi bu pankeki denemeye ikna etmişti ve Tim ile Tammy tabaklarındaki pankeklerin hepsini silip süpürmüştü. Bunu bir başarı olarak kabul etmişti ama koridorda yerde uyuduğu yorucu geceden sonra başı ağrıyordu ve acilen şekerleme yapması gerekiyordu.

"Berbat gözüküyorsun."

"Teşekkürler, baba. Çok naziksin."

Babası güldü. "Olive'le nasıl gidiyor?"

Olive'i yepyeni aile fertleriyle aynı anda tanıştırarak sıkmak istemediklerinden, babası henüz onunla telefonda bile tanışmamıştı ama Archer ona her gün gelişmeleri haber veriyordu.

"Dün gece uykusunda dolaştı."

"Uyurgezer mi? Vay canına, çok şaşırdım."

Archer yüzünü ovuşturdu. Kirli sakalı artık uzun bir sakala dönüşmek üzereydi ve bir an önce tıraş olması gerekiyordu. Belki saçlarını da kestirebilirdi. Ama bütün geceyi kızının uyurken sokağa çıkacağından endişelenerek geçirdikten sonra kendisine çekidüzen vermek ona önemli gelmemişti.

"Evet. Kapılara çocuk kilidi koydum bile ama yine de çok korktum. Koridorda uyudum," dedi yüzünü buruşturarak.

"Koridorda mı? Çocukluğunda benim yaptıklarımı hatırlattın." Babasının yüzünde insanların çocuklarından, hatta uykusuz gecelerle ve yırtılan bebek bezleriyle ilgili en korkunç anılarından söz ederken bile hiç değişmeyen o tatlı gülümseme vardı. Sanki o dönem korkunç olduğu kadar büyülüymüş gibi. Archer eskiden bu gülümsemeye hiç anlam veremezdi ama artık günün birinde bu uyurgezerlik olayından o gülümsemeyle söz edeceğini neredeyse hayal edebiliyordu. Ama o gün değil. O gün sadece berbat ve bitkin hissediyordu.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Seni eve getirdiğimizde senin için çok endişelenmiştim. O kadar miniktin ki! Dahası senden ben sorumluydum. Bu bana çok ağır bir sorumluluk gibi gelmişti."

Ağır. Aynen. Olive'den haberdar olduğundan beri her şey ağır gelmeye başlamıştı, eskiden kayıtsızca yaşarken birden hayatına bir ağırlık çökmüştü. Bunun tamamını taşıyabileceğinden emin değildi.

Gözlerinin önüne birden Iris, onun karanlıktaki gülümsemesi ve ayağına dayanan ayağı geldi. Her şeyin daha hafifmiş gibi gelmesini sağlamıştı. Bir an için bile olsa.

Ama yüklerini taşımasına yardım etmek, Iris'in maaşını kat kat aşan bir işti.

"Peki, bununla nasıl başa çıktın?" diye sordu.

Babası daha da gülümsedi. "Başa çıkabildiğimden emin değilim." Güldü. "Hâlâ sürekli senin için endişeleniyorum."

"Benim için endişelenmene gerek yok, baba."

Babası ofladı. "Ha, peki. Bunca zaman endişelendikten sonra hemen vazgeçeyim o zaman."

"Hapı yuttum mu yani? Bundan böyle sürekli endişe içinde mi olacağım?"

"Çoğu zaman."

"Teşekkürler, harika bir moral konuşması oldu."

Babası yine güldü. "İyiye gidecek, Arch. Her gece koridorda uyumayacaksın. Sana o kadarını söyleyebilirim."

"Eh, içim rahatladı," dedi Archer. Yorgunluktan sesi daha da alaycı çıkmıştı.

Babası oralı olmadı. "Bakıcıyla işler nasıl gidiyor? İsmi neydi? Lilly miydi? Rose muydu?"

"Iris."

"Tamam, bir çiçek ismi olduğunu biliyordum. Iris'le nasıl gidiyor?"

Archer babasına asla yalan söylemeyi becerememişti. Bu yüzden ergenlik döneminde ilginç bir ilişkileri olmuştu çünkü cuma geceleri arkadaşlarıyla neler yaptığını çoğu zaman babasına itiraf etmişti.

Ama bir şekilde Iris'in tatlı, yaşlı bir kadın değil; fazla dar ve minik giysileri olan dünyalar güzeli bir yoga öğretmeni olduğunu, o sabah sevdalı bir ergen gibi duşta onun şampuanını kokladığını anlatmamayı başardı.

"İyi," dedi boğuk bir sesle. "Her şey yolunda."

"Yolunda mı?" dedi babası buna inanmamış gibi gözlüğünün arkasından gözlerini kısarak.

"Evet. İyi gidiyor. Olive onu seviyor, sanırım önemli olan tek şey bu."

"Hımm. Aynı evde yaşama durumu nasıl gidiyor?"

Iris'in gecenin geç saatlerinde omzundan kayan tişörtüyle evde dolaşmasını, karanlıkta ona gülümsemesini, içinden gülmek geçmediği zamanlarda bile onu güldürmesini kapsayan aynı evde yaşama durumu mu? O birlikte yaşama durumu mu?

Archer yutkundu. "İyi gidiyor."

"Hımm." Babası dikkatle ona bakıyordu ama neyse ki üvey annesi Cathi, Archer'ı kurtardı.

"Archer mı o?" dedi tatlı bir sesle. Babasının ekrandaki yüzünün yerini onunki aldı. "Selam, Arch! Olive nasıl? Onunla ne zaman tanışacağız?"

Archer'ın annesi ve babası, o lisedeyken ayrılmışlardı ve babası yeniden evlendiğinde kendisine her açıdan Archer'ın annesinden farklı bir eş seçmişti. Archer annesinin nadiren sürdüğü dudak nemlendiricisinden başka bir makyaj malzemesi kullandığını görmemişti ama Cathi'nin yüzü her zaman tam makyajlıydı; boyalı sarı saçları da babasıyla [illegible] değil, daha şık bir yere gidecekmiş gibi her

zaman kusursuzdu. Archer'ın annesi bir bilim insanıydı, iklim değişikliğinin kuş göçleri üstündeki etkilerini araştırmak için sürekli dünyanın dört bir yanına seyahat ederdi ama Cathi yerel spa'da manikür yaptırır, babasıyla vakit geçirmek için her zaman evde olurdu. İkisi, Archer'ın şahitliğinde nikâh dairesinde evlendikleri günden beri birbirlerinden ayrılmamıştı.

Archer annesini seviyordu ama babasının Cathi'yi neden sevdiğini anlıyordu. Hem Cathi ona her zaman iyi davranmış, asla annesinin yerine geçmeye çalışmamıştı ve annesinin uzakta olduğu zamanlarda yanında olmuştu.

"Selam, Cathi. Yakında. Onun biraz daha alışmasını bekliyorum."

"Elbette, haklısın. Çoktan harika bir baba oldun, Arch. Seninle çok gurur duyuyoruz." Cathi telefonun ekranından ona sevgiyle bakıyordu ve belki uykusuz kaldığı içindi ama Archer golften ve üvey annesinin ona sımsıkı sarılmasından nefret etmesine rağmen, neredeyse onların yanında olmayı isteyecekti.

"Teşekkürler." Cathi'nin ebeveynlik hakkında ne bildiğinden emin değildi ama bunu duymak yine de güzeldi.

"Peki, Arch. Gitmemiz gerek." Babasının sesi Cathi'nin saçlarının arkasından bir yerden geliyordu.

"Doğru ya! Bugün saat birde golf sahasında başlama noktasında olmamız gerek," dedi Cathi. Ekranda gözden kaybolmadan önce ona bir öpücük yolladı. "Görüşürüz, canım!" diye seslendi.

"Görüşürüz."

"Sık dişini, evlat."

"Sağ ol, baba."

"Bir dahaki sefere bana bakıcıyı anlat." Babasının yüzünde, vaktiyle Archer'ın arkadaşlarıyla dersi asıp okulun

arkasındaki ormanda sigara içmeye gittiklerini itiraf etmesini sağlayan o aynı sert, ciddi ifade vardı.

Archer suçluluk hissiyle yutkundu. "Tamam. Tabii. Anlatacak pek bir şey yok."

Babası kaşlarını çattı.

Archer da kaşlarını çattı.

"Yarın konuşuruz," dedi babası. "Seni seviyorum, Arch."

Archer iç çekti. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp oturduğu yerde ekrana baktı. Nasıl babası gibi bir baba olabileceğini bilmiyordu. Adam sanki doğuştan ne yapacağını biliyordu. Gerçi Archer babasının o zamanlar tereddütlü olup olmadığını ya da hata yapıp yapmadığını hatırlayamayacak kadar küçüktü. Beş yaş da çok küçük sayılır mıydı? Yoksa Olive onun hatalarını hatırlayacak ve gelecekteki terapistine teker teker hepsini anlatacak mıydı?

Tanrım, diye düşündü. Olive şimdiki terapistine kim bilir neler söylüyordu!

Oflayarak başını ellerinin arasına aldı.

"Şey, şef?" Maribel endişeli bir ifadeyle başını arka kapıdan dışarı uzattı.

"Evet?" Archer sırtını arkasındaki tuğla duvara yasladı ve biraz olsun ne yaptığını biliyormuş gibi görünmeye çalıştı.

"Cyrus sandviçler için kabak kalmadığını söyledi."

"Nasıl olur?"

Maribel ona hafifçe gülümsedi. "Öğlen için bir sürü sebzeli sandviç siparişi aldık."

"Ha." Archer, göğsüne gurura benzer bir his yayıldığını hissetti. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu. "Ona bugünlük sakız kabağı kullanmasını söyle."

"Tamam." Maribel tam içeri girmek üzere arkasını dönecekti ki duraksayıp ona baktı. "Bir sorun mu var?"

Archer neredeyse başını iki yana sallayıp bir sorun olmadığını söyleyecekti ki vazgeçti. Maribel'in çocukları vardı ve bir çocuğu büyütmek için bir köy gerekirdi, değil mi?

"Olive dün gece uykusunda evde dolaştı. Gecenin bir yarısı dışarı çıkacağından korkuyorum."

"Ah, bizim de bir uyurgezerimiz vardı."

"Sahi mi? Lütfen bana çocuk on üç yaşına gelene kadar kapısının önünde uyumak zorunda kaldığını söyleme."

Maribel güldü. "Hayır, hayır. Sadece kapıya ufak çanlardan bağla."

"Ufak çanlardan mı?"

"Evet, Noel süs çanlarından birkaçını çıkarıp kapı koluna bağlamıştık. Böylece kapıyı açmaya çalıştığında onu duyabiliyorduk."

"Harika bir fikir."

"Ebeveynlik çözüm üretmeyi öğretiyor."

"Dört gözle beklenecek bir şey sanırım."

Maribel yine anlayışla gülümsedi ama ona acıyan bir ifadeyle değil, gerçekten de neler yaşadığını anlıyormuş gibi baktı.

"Kendini daha iyi hissedeceksen söyleyeyim, benim çocuğum hiçbir yere gitmeye kalkışmadı. Onu sadece koltukta ya da bazen ablasının odasında bulurduk. Bir keresinde köpeğin minderine uzanıp uyumaya devam etmişti."

Archer güldü. "Gerçekten de kendimi daha iyi hissediyorum. Teşekkürler."

"Rica ederim, şef. Bir şeye ihtiyacın olursa buralardayım." Hafif bir gülümsemeyle başını eğdi ve lokantaya döndü.

Archer tıpkı gece Iris'le olduğu gibi, omuzlarındaki yükün biraz hafiflediğini hissetti.

On Beşinci Bölüm

İki gün sonra, Archer izinliydi. Gladys, iş hayatıyla yeni aile hayatını dengelemesi gerektiğinde ısrar etmişti. Iris onun günün ilk yarısında evde volta atışını izledikten sonra –aslında Archer bu hâliyle onu çileden çıkardığı için– ilkbahar çiftçi pazarına gitmeyi teklif etti. Archer bunu duyunca canlandı. Lokanta için bir şeyler almayı planlıyor olmasına rağmen Iris bunun yine de bir izin günü sayılabileceğini düşündü. Özellikle de Olive bu fikre çok sevindiği için.

Tezgâhların arasında dolaşırlarken Iris küçük kızın elini sıkı sıkı tuttu. Bir tasması olsaydı, bunu kesinlikle kullanırdı. Bu çocuğa bir saniye bile güvenmiyordu. O ufak uyurgezerlik vakasından sonra işini şansa bırakamazdı.

"Çilek alabilir miyiz?" dedi Olive.

"Henüz çilek mevsimi değil," dedi Archer. Olive yüzünü astı.

"Çilek kadar güzel başka bir şey alırız," dedi Iris ama etrafına şöyle bir bakınca daha çok Olive'in ânında reddedeceğinden emin olduğu marul ve yeşillik tarzı şeyler gördü.

"Ürün yelpazesi oldukça geniş," dedi Archer tezgâhlara göz atarken.

"Paris'te olmayabiliriz ama çiftçi pazarımız çok iyidir," dedi Iris imalı bir tavırla. Archer gözlerini devirdi.

"Ece, neler alacaksın?" diye sordu Iris.

"Önce bir tur atıp neler satıldığına bakmak istiyorum."

"Tabii, mantıklı," dedi Iris. Birkaç öğrencisini görünce onlara el salladı.

"Roka güzel gözüküyor," dedi Archer kaşlarını çatarak. O hâli yemek pişirmesini izlemeye benziyordu. Şef moduna girmişti. O gün etrafta çok fazla komşu vardı ve Iris'in istediği son şey yüzünde şapşal bir gülümsemeyle patronunu süzerken yakalanıp dedikodu çarkının dönmesine neden olmaktı.

"KÖPEKÇİKLER!" Olive'in çığlığı Iris'in aniden durmasına neden oldu ve kalbi duracak gibi oldu. Başını kaldırınca Kira'yı, Bennett'i ve peşlerinde de köpeklerinin bir kısmını gördü. "Gidip köpeklere bakalım!" Olive kalabalığın arasında Iris'i çekiştirdi.

"Elizabeth ile Benny'yi çiftçi pazarına mı getirdiniz?" dedi Iris, Kira'ya doğru yürürken.

Kira gülümseyip iri köpeklerin başını okşadı. "Çok uslular."

Bennett güldü. "Evet, Benny sadece Annie'nin tezgâhından bir tane fıstık ezmeli kurabiye yürüttü."

"O, bir yanlış anlaşılmaydı," dedi Kira. "Ücretini ödedik."

"Köpekçikleri sevebilir miyim?" diye sordu Olive heyecanla. Bennett'ın en büyük köpeği Elizabeth neredeyse Olive'in boyundaydı ve dili ağzından sarkmış bir hâlde ona bakıyordu.

"Elbette," dedi Kira Olive'in yanına çömelerek. "Tam şurayı kaşırsan çok hoşuna gider." Köpeğin kulaklarının arasını kaşıyarak ona ne yapması gerektiğini gösterdi. Bunu yaptığında, köpek ona biraz yaklaşınca Olive'in yüzü aydınlandı.

Iris gülümsedi ve başını kaldırıp Archer'a bakacak oldu ama Archer ortadan kaybolmuştu.

"Sizi Archer'la tanıştıracaktım," dedi. "Ama bir yere gitti galiba."

Bennett güldü. "Yeni işin nasıl gidiyor?"

Iris omzunu silkti. "İyi gidiyor."

"Peki, şefle hayat nasıl gidiyor?" diye sordu Kira arkadan, yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle.

"O da iyi gidiyor."

Onun ne kadar *yakışıklı* olduğunu fazla düşünmek anlamında iyi gidiyordu.

Kira'nın muzip gülümsemesi yüzüne yayıldı.

Neyse ki Olive, Benny'yi sevmeye koyulmuştu. Köpek yüzünü yaladığında Olive'in attığı neşeli kahkahalar Kira'nın dikkatini çekti.

"Ay, seni sevdi!" dedi Kira. Olive çok mutlu oldu.

"Tadı da büyük bir ihtimalle akçaağaç şurubu gibidir," dedi Iris gülerek.

"Eh, Benny'nin kalbine giden yol oradan geçer."

"Iris, bir köpek alabilir miyiz?"

"Bunu babana sormak gerek."

"Babam nerede?" dedi Olive. "Gidip hemen soracağım."

Kira güldü. "Enerjine hayranım, evlat."

"İstersen biz burada Olive'le kalalım, sen de gidip babasını bul," dedi Bennett. Iris'in yapması gereken son şeyin seksi patronuyla yalnız vakit geçirmek olduğunu biliyormuş gibi sinsi bir ifadeyle gülümsedi. Bu kasabaya biraz *fazla* uyum sağlamaya başlamıştı. Hem o hem de Kira.

"Evet!" diye araya giren Olive, Iris'e yanıt verme fırsatı bırakmadı. "Ben köpeklerle kalayım, sen babamı bul ve ona soralım."

Iris, Bennett ile Kira'nın muzip gülümsemelerine baktı ve pes etmiş gibi ofladı. "Tamam. Gidip onu bulacağım. Birazdan dönerim."

"İyi eğlenceler!" dedi Kira göz kırpıp.

"Gözünü ondan ayırma," dedi Iris onu geçiştirerek. "Hep bir yerlere kayboluyor."

"Bu çocuğun isteyerek bu köpeklerin yanından ayrılacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun ama ona dikkat ederiz. Söz." Kira ciddiyetle elini kalbine götürdü ve Iris, Archer'ı bulmak için uzaklaşmadan önce dikkatle onun yüzüne baktı.

Onu bulmak zor olmadı. Archer'ın etrafını yetmiş yaşlarındaki altı kişi ve kitap kulübünün yarısı sarmıştı.

"Benim çocuklarımdan biri de uyurgezerdi!" diyordu Marissa, Iris yaklaşırken. "Küçük oğlumu hep olmadık yerlerde bulurduk. Bir sabah onu arka bahçedeki ağaç evinde bulmuştuk." Çok komik bir anıymış gibi güldü ama Archer dehşet içinde kaldı.

"Dışarıda mı?" dedi boğuk bir sesle.

"Merak etme, zamanla geçer."

"Anladım. Şey... içim rahatladı."

"Geçen hafta bıraktığım fırın makarnayı denedin mi?" diye sordu Carol. Archer'a biraz daha yaklaşabilmek için arkadaşını dürtükleyerek biraz yana itti. Iris gülmemeye çalıştı. "Bir şefin yorumunu duymayı isterim."

"Bana sorarsan, hep biraz kuru oluyor," diye mırıldandı Estelle. Iris bu sefer kendisini tutamayıp güldü.

"Ben... şey..." diye duraksadı Archer.

Iris kasabalıların getirdiği yemeklerin çoğunun hâlâ buzlukta olduğunu biliyordu. Archer onu gördü ve sanki Iris'in kendisini evde sadece üç kişi oldukları için o kadar yemeği bitiremeyeceklerini ve yemek konusundaki seçici tavrını açıklamaktan kurtaracağını biliyormuş gibi derin bir oh çekti.

"Tamam hanımlar, yeni adamı rahatsız etme saati sona erdi. Dağılalım."

"Aşk olsun Iris, eğlencemizi bozuyorsun," diye kıkırdadı Marissa.

"Derste görüşürüz kızlar."

"Görüşürüz, canım." Carol yanağına minik bir öpücük kondurdu ve diğer hanımlar da ona sarılıp, omzuna hafifçe vurduktan sonra veda ederek ayrıldılar.

"Sana tapan hayranlar mı?" diye sordu Archer yaşlı kadınlar uzaklaşırken.

"Sayısız hayranımdan bazıları," dedi Iris gülümseyerek.

"Olive nerede?"

"Kira, Bennett ve köpekleriyle. Ha, kendini hazırlasan iyi olur çünkü şimdi bir köpek almak istiyor."

"Tanrım. Ona bir köpek almak zorunda mıyım?" Archer'ın sesinden paniğe kapıldığı belliydi.

Iris gülerek başını iki yana salladı. "Ona bir köpek alman gerekmiyor."

"Tamam, iyi o zaman. Bizim bir köpekle başa çıkabileceğimizi sanmıyorum."

Iris *bizim* sözcüğünü, bir parçası olmayı istediğinden emin olmadığı kısmı duymazdan geldi ve Archer'ın koluna astığı kumaş torbaya baktı. "Neler aldın?"

"Bir sürü taze ot, biraz marul, roka..."

"Hepsi yeşil."

"Daha sezonun başındayız."

Iris kaşlarını çattı. "Benimle gel." Archer'ın koluna girdi ve onu kalabalığın arasında çekiştirdi.

"Selam Annie, selam George," dedi fırın ürünleri tezgâhına vardıklarında. "Bu," dedi Archer'a dönerek "pazarın en iyi tezgâhıdır. Fırın ürünleri için de her zaman doğru zamandır."

Archer yanağındaki gamze görünecek kadar gülümsedi. Iris kasabanın ortasında patronunun suratını yalamak gibi uygunsuz bir şey yapmak istemediği için bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

"Selam Iris, selam Archer. Ne isterdiniz?" diye sordu Annie.

Iris zihninden o uygunsuz düşünceleri attı ve dikkatini muhteşem fırın ürünlerine verdi. Geleneksel bisküviler, kakuleli çörekler, minik tavşan ve civciv şekilli şekerli kurabiyeler, çikolatalı çörekler, kremalı ve limonlu kekler karşılarında duruyordu. Annie o hafta harikalar yaratmıştı.

"İki dilim kekten ve..." Iris Archer'a döndü. "Sence Olive hangilerini sever?"

Archer kızının ne isteyebileceğini düşünürken kaşlarını çattı. Iris az kalsın kontrolü kaybedecekti. Archer söz konusu kızı olduğunda çok düşünceli gözüküyordu.

"Tavşan kurabiye."

"Kusursuz seçimler," dedi Annie. Siparişleri bir kese kâğıdına koyarken Iris kredi kartını uzattı. "Pazardan keyif aldın mı?" diye sordu Archer'a.

"Evet, gerçekten de aldım."

Annie güldü. "O kadar şaşırmana gerek yok."

Archer gülümsedi. "Affedersin. Kabalık etmek istemedim."

"Olur böyle şeyler," dedi Iris koluna hafifçe vurarak. "Teşekkürler, Annie!" diye seslendi Archer'ı bir sonraki tezgâha doğru çekiştirirken. "Olive'in yanına geri dönmeden önce bir yere daha uğrayacağız."

Archer'ın kolundan çıkmadı ve elini onun kol kasının kıvrımına dayadı. Onunla yan yana yürümek güzeldi. Evden birlikte çıkmak güzeldi.

Bu, çiftçi pazarına yaptıkları dostane bir ziyaretten başka bir şey olamazdı elbette ama elinin altında Archer'ın kolunu hissetmekten ve zaman zaman kalçalarının birbirine sürtünmesinden keyif alabilirdi. Yasak değildi ya? Değildi tabii.

Bunun tek tehlikeli yanı, birlikte dışarı çıktıkları bu güzel günden sonra bunu sık sık yapmayı isteyebileceğiydi.

"Geldik." Çiçek tezgâhına varmışlardı. "Rengarenk," dedi Iris gülümseyerek. Archer da ona gülümseyince Iris,

midesinde kelebekler uçuştuğunu ve yanaklarının kızardığını hissetti.

"Çok güzel," dedi Archer gözlerini ondan ayırmadan. Iris onun gün ışığında çok yakışıklı olduğunu düşündü. Temiz hava başını döndürmeye başlamıştı.

O gün tezgâhın başında olan Lupita hafifçe öksürdü ve Iris gözlerini Archer'ın gözlerinden ayırdı.

"Selam, Lu."

"Selam, Iris." Lupita imalı bir ifadeyle bir Iris'e bir Archer'a baktı ama Iris'in o gün bir başka meraklı Dream Harborlıyla uğraşacak hâli yoktu.

"Bir buket sarı lale, bir buket de pembe olanlardan, lütfen," dedi Iris, kadının Archer'la, Olive'le ve birlikte yaşamalarıyla ya da Archer'ın aile tarihçesiyle ilgili sorular sormasına fırsat vermeden.

"Buyurun." Lupita ona kahverengi kâğıda sarılmış iki buketi uzattı ve Iris kendi kartını çıkaramadan Archer kartını uzattı.

"Teşekkürler, Lu. Salı günü ilkbahar çelengi yapım dersine bekliyorum," dedi Iris uzaklaşmadan önce. "Kendime çiçek aldırmaya çalışmıyordum," dedi esprili bir tavırla Archer'a ama Archer'ın yine ona dikkatle baktığını fark etti.

"Benim için bir sakıncası yok."

"Elbette, profesyonel anlamda," dedi Iris. Yüzünde beliren muzip gülümsemeye engel olamadı.

"Elbette," dedi Archer da gülümseyerek. Başını onunkine biraz eğdiği için Iris ılık nefesini yanağında hissetti. Archer elini Iris'in beline götürdü ve kalabalıkta ona yol gösterdi. Archer'ın parmaklarının vücudundaki baskısı, Iris'in sırtına minik kıvılcımların yayılmasına neden oldu. Ama Archer'ın iri, sıcak elinden çok kasabalıların onları izlediğini hissedebiliyordu Iris o kasabayı çok iyi tanıyordu. Nasıl

düşündüklerini, nasıl konuştuklarını biliyordu. Aralarında uygunsuz bir durum olduğunu düşünürlerse bu, velayet anlaşmasını kim bilir nasıl etkilerdi?

Resmi olarak birlikte olsalar, büyük bir olasılıkla kasaba buna çok mutlu olurdu ama Archer orada burada geçici ilişkiler yaşayan bir adam izlenimi yaratamazdı. Küçük bir kız için nasıl bir ortam olurdu bu? Gerçi Iris de aynen böyle bir ortamda büyümüş, gayet iyi bir insan olmuştu ama belki biraz bağlanma sorunu olabilirdi.

Ama bunun bir önemi yoktu. Archer'ın gerçekte olduğu gibi sorumlu bir baba portresi çizmesi gerekiyordu.

Kendisi bunun önüne geçemezdi.

"Gidip Olive'i bulsak iyi olur," dedi. Son tezgâhtan sonra hızla sağa saptı ve Olive ile Kira'yı bıraktığı yeşillik alana girdi. Archer elini belinden çekince Iris hüzünlenmemeye çalıştı. Evinin mahrem ortamında azıcık flört etmek zararsızdı ama herkesin karşısında dikkatli olmaları gerekiyordu.

Iris bu düşünceli adama ve küçük kızına karşı dikkatli davranmalıydı. İstediği son şey, ikisi için sorun yaratmaktı.

Ay Işığı Kitapliği @ayisigikitap

On Altıncı Bölüm

"Aklıma harika bir fikir geldi," dedi Iris mutfağa girerken. O akşam yoga dersi olduğundan Archer kızıyla baş başa yemek yemişti. Sessiz ve gergin bir yemek olmuştu ama kızı üstünde bol miktarda tereyağı ve parmesan olan iki tabak makarna yemişti. Dolayısıyla Archer onu konuşmaya zorlamak istememişti.

Adım adım gitmesi gerekiyordu.

"Öyle mi?" dedi Archer.

"Bir belediye toplantısı," dedi Iris bu yanıtı çok açıklayıcıymış gibi.

"Nasıl yani?"

"Doğru ya, burada yeni olduğunu unuttum," dedi Iris ona takılarak. "Dream Harbor'da iki haftada bir belediye binasında insanların toplumla ilgili sorunları dile getirdiği toplantılar düzenlenir."

"Tamam..."

Iris sabırsızlıkla ofladı ve Archer onun heyecana kapıldığında ne kadar şirin olduğunu fark etmemeye çalıştı. Ama bunu fark etmemesi imkânsızdı. Iris çok şirindi. Dün çiftçi pazarında ona yol gösterirken ve şimdi harika fikrini açıklamak üzere gözlerinde bir heyecan parıltısıyla her zaman oturduğu tabureye otururken ne kadar şirin olduğunu görmemek imkânsızdı.

"Toplantıya gidip pankek tarifini bilen var mı diye sorabiliriz."

Archer ellerini omzundan sarkan havluya sildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Iris'in kol kaslarına bakması için öyle durmuyordu, sadece o şekilde rahat olduğunu hissediyordu. Iris kol kaslarını fark ederse de bundan kendisi sorumlu değildi.

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi Archer. "Bu pankek tarifiyle ilgili kasabanın fikir birliğine varması için uğraşmamı mı istiyorsun?"

"Geçen hafta pankeklere haşhaş tohumu koyduğunu öğrendim, Archer." Iris onu suçlarmış gibi kaşını kaldırdı.

"Doğru."

"İnsanlar bundan hoşlanmamışlar."

"Biliyorum."

"Tamam, o yüzden deneyebileceğin şeyler hakkında yeni fikirler edinmen için güzel bir yol olabilir bu."

"Sanmıyorum."

Iris suratını asınca Archer kendisine kızdı ama Iris'i memnun etmek öncelikler listesinde olması gereken bir şey değildi. Öncelikleri lokantayı iyi bir şekilde işletmek ve Olive'i hayatta tutmaktı. Bakıcının gülümsediğini görmek değil.

"Orayı artık ben işletiyorum ve menüden ben sorumluyum. En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyorum."

Iris yine ona baktığında, Archer onun gözlerinde daha önce görmediği bir ifade fark etti. Iris... kızgın gözüküyordu.

"Nasıl bir şey bu?" dedi Iris bıkkınlıkla.

"Ne nasıl bir şey?"

"Kendine bu kadar güvenmek, her konuda en doğrusunu bildiğini sanmak."

"Ama ben..."

"Yok, bunu gerçekten de merak ettim çünkü ben hiçbir konuda böyle hissetmedim. Asla kesin olarak ne olmak

istediğimi ya da ne yapmak istediğimi bilemedim. Bu yüzden hayatın akışına kapılıp sürüklendim," dedi yine hafifçe oflayarak "ama sen ne istediğini çok iyi biliyorsun. Önemli, meşhur bir şefsin ve uzmansın, bu yüzden..."

"Değilim," dedi Archer sert bir sesle Iris'in lafını keserek. "Artık öyle değilim. Burada her şeyi ucu ucuna yapabiliyorum, Iris."

Iris yeşil gözlerini âdeta Archer'ın tüm güvensizliklerine dikti. Çenesini kaldırdı. "Hayatım boyunca burada yaşadım," dedi. "Doğal olarak bir sürü şey değişti ama o pankekler kendimi bildim bileli aynıydı. İnsanı rahatlatan bir şey bu, Archer. İnsanlar bundan hoşlanırlar. Buna ihtiyaç duyarlar. Ben de buna ihtiyaç duyuyorum."

"Öyle mi?"

Iris sanki konuşmaya başladığından beri planladığından daha fazlasını söylemiş gibi omzunu silkti. "O lokanta, kasabanın eskilerinin çocukluk anılarında yer eden sayılı mekânlardan biri. Hem onlar için hem de benim için önemli bir yer."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Neyin?"

"Hayatında ne yapmak istediğini bilmediğine, kendine güvenmediğine inanmıyorum. Iris, sen işinde çok başarılısın. Her konuda öylesin." Archer henüz onun herhangi bir konuda zorlandığını görmemişti. Onun bakış açısından Iris hayatın akışına kapılıp sürüklenmiyordu, süzülüyordu. Süzülüyordu, dans ediyordu, gülüyordu ve herkesin hayatını *daha iyi* hâle getiriyordu. Onun hayatını güzelleştiriyordu. Hem de her şeyin üstüne geldiğini hissettiği anlarda bile.

Iris "Yok canım," diye Archer'ın iltifatını geçiştirdi. "Ne derler bilirsin: 'Elinden her iş gelir ama hiçbir konuda uzman değildir...' Ya da bunun gibi bir şey."

"Kimse hiçbir şeyin uzmanı değildir. Bana baksana. Pankek bile yapamıyorum." Tezgâhtaki dağınıklığı işaret etti ve Iris'in onu affetmesini, onu olduğu gibi görmesini istedi.

Iris pes etmiş gibi hafifçe gülümsedi, mutfağın yumuşak ışığı saçlarındaki altın rengi ışıltıları açığa çıkarıyordu. O hâliyle o kadar...

... baştan çıkarıcıydı ki.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Iris. Bakışları aşağıya kaymıştı ve kolundaki yara izlerinden birini işaret ediyordu. Archer'ın kolunun üst kısmından bileğinin üstüne kadar uzanan bir yara iziydi bu.

"Fırından." Archer o gün kendisini profesörüne kanıtlama çabasıyla telaş etmişti ve fırından taze kruvasanları çıkarırken kolu fırının sıcak tepsisine çarpmıştı. Kolunun yanması yetmezmiş gibi kruvasanlar da berbat olmuştu. Profesörü resmen bütün pastacılık sınıfının önünde bir tanesinden bir ısırık alıp geri tükürmüştü. O hafta gözüne uyku girmemişti. Kruvasanlarla yatıp kalkmıştı ve kusursuz olana dek denemelerine devam etmişti. Çünkü Archer başarısız olmazdı.

Ya da en azından eski hayatında olmazdı.

Bunu düşünmek bile onu yoruyordu.

"Ya şu?" Parmağı kolunun üstünde havada duruyordu ve bir başka yara izini işaret ediyordu.

"Dökme demir tavadan."

"Peki ya bu?" Iris parmağını bileğinin alt yan tarafındaki yara izinin üstünde gezdirince dokunuşu Archer'ın tenine âdeta kıvılcımlar saçtı. Başını yana eğmiş merakla yine ona bakıyordu.

Archer birden eski hayatının var olmadığını hissetti.

Tek gerçek şey, bu mutfaktı. Bu mutfak ve kolundaki tüyleri ürperterek parmağını yara izinin üstünde gezdiren Iris'ti.

Onu yatağa götürmek istedi.

Yatırmak istedi.

Sonra...

"Kırık cam," dedi. Sesi Iris'e yapmayı düşündüğü şeyler yüzünden boğuk çıkmıştı. Daha doğrusu, ona *yapamayacağı* şeyler yüzünden.

O sırada ona yapamayacağı çok şey vardı. İçinden bıkkınlıkla haykırmak geçiyordu.

"Yemek pişirmenin bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum." Iris, hâlâ teninin üzerinde olan parmağını ileri geri o yara izinde gezdiriyordu.

"Restoran mutfakları bazen çok yoğun olabilir," dedi Archer kendisine hâkim olmaya çalışarak. "Bir sürü şey hareket hâlindedir. Buna bir de ısı ve keskin nesneler eklenince bazen tehlikeli olabilir."

Iris elini geri çekti ve Archer göğsünden yükselmek üzere olan titrek iç çekişi bastırmak zorunda kaldı. Iris'i bakıcı olarak işe almanın kötü bir fikir olduğunu zaten biliyordu. Onu çekici bulduğunu biliyordu. Bekâr bir kadının evinde yaşamasına izin vermenin ikisi açısından da ne kadar tehlikeli bir durum olduğunun farkındaydı.

Ama bu durum tahmin ettiğinden de kötüydü.

Iris ona öyle bakmaya ve öyle dokunmaya devam ederse...

Ne halt edecekti?

Oraya taşındığından beri sigara içmemişti ama birden keşke bırakmamış olsaydım, diye düşündü.

"Bu akşam ne tür deniyorsun?"

Archer afallamış bir hâlde ona baktı. Pankekler. Kendisi onu yatağa götürmeyi düşünürken Iris, pankeklerden söz ediyordu.

"Bu sefer yayıkaltı sütü kullanıyorum."

"Hımm." Iris parmağıyla kâsenin kenarından taşmış olan pankek karışımından bir parça sıyırdı ve dudaklarına götürdü. Archer birden bileğini tuttu

"Hey!"

"Ne yapıyorsun?" dedi Archer başını biraz eğerek. *Kendisi* ne yapıyordu? Ona neden dokunuyordu? Neden tezgâhın üstünden ona eğilmişti? Neden tüm dikkatini dolgun dudaklarına vermişti? Aklını yitirmiş olmalıydı ama Iris o lanet olasıca gözleriyle ve muzip gülümsemesiyle onu süzüyordu. O bakış geri gelmişti ve Archer yok olmasını istemiyordu. Onu üzmüş olması, küstah bir hergele gibi davranmış olması hiç hoşuna gitmemişti. Artık o tür bir adam olmak istemediğini fark etmişti. En azından Iris'e karşı.

"Karışımı yalayacaktım." *Yalama* sözcüğünü duyan Archer'ın damarlarına bir ateş yayıldı ve zihninden milyon tane uygunsuz şey geçti.

"Karışımları pişmeden yememelisin." Hâlâ Iris'in bileğini tutuyordu ve parmaklarının altında nabzının hızla attığını hissedebiliyordu. Iris altdudağını yaladığında Archer neredeyse inleyecekti.

"Sadece tadına bakacaktım." Karışım parmağından tezgâha damlamaya başlamıştı.

"Önce ben tadına baksam iyi olur. Tadının güzel olduğundan emin olayım." Archer bunları alçak, boğuk bir sesle söylemişti ve birbirlerine fazla yakın duruyorlardı. Iris'in nabzının hızlandığını fark etti, bunun kötü bir fikir olduğunu düşündü ve... Iris'in parmağını ağzına alıp, bir güzel yalarken zihninin bomboş kaldığını hissetti. Dilini az önce yara izini okşamış olan parmağının dibinden ucuna kadar gezdirdi ve hafif bir *pıt* sesiyle ağzından çıkarmadan önce azıcık ucunu ısırdı.

Iris'in gözleri irileşti ama elini geri çekmedi. Tam aksine, alçak sesle inledi. Archer onu tezgâha yatırıp vücudunun geri kalanını yalamak istiyordu. Bu düşünce yüzüne bir tokat gibi çarptı. İçine işleyen, vücudunun her santimini ele geçiren bir ihtiyaçtı.

Ona durması için kendini yırtarcasına bağıran zihnine aldırış etmedi! Arkasına dönmesi ve aşmaması gereken çizgiyi bulması gerektiğini söyleyen sesi duymazdan geldi!

Artık o sesi duyamıyordu.

Duyabildiği tek şey, sanki ikisi de oraya kadar koşmuşlar gibi kendi nefesine karışan Iris'in nefes sesleriydi. Ağzından silinmemiş olan karışım tadıyla onu hâlâ sıkı sıkı tuttuğu bileğinden biraz daha kendisine doğru çekti.

Iris'in bakışları dudaklarına kaydı ve orada kaldı. Onu öpmeyi düşünüyormuş gibi dudaklarını yaladı.

"Archer," dedi Iris onu öpmesini istermiş gibi.

"Bana dur de," dedi Archer yalvarır gibi. Iris ona durmasını söylerse dururdu. Geri adım atardı ve bunu hiç yapmamış, teninin tadına bakmamış gibi davranabilirlerdi. "Iris, bana dur de ve odana geri dön."

Iris yine hafifçe inledi.

Archer ona burnunu yanağının yumuşak tenine sürtecek kadar yakındı. Onu öpecekti. Bakıcısını öpecekti ve her şeyi kesin olarak mahvedecekti ama kendisine hâkim olamıyor, bir türlü geri adım atamıyordu. Atmak istemiyordu.

Ta ki uzaktan gelen bir ses duyana dek... Noel çanlarının sesi miydi bu?

"Ne..." Iris'in dalgın sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. Iris ona arkasını dönmüştü ve Archer ona doğru dönmesini istiyordu ama Iris bileğini çekiştirip elinden kurtardı, taburesinden atladı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Ön kapıya gidiyordu. Olive yine uykusunda dışarı çıkmaya çalışıyor, kapı kolunu her çektiğinde ufak Noel çanları çınlıyordu.

Tanrı aşkına.

Archer uzun uzun nefes verdi, mutfağın ve oturma odasının yeniden bilincine sızmasını, vücudunun Iris'e dokunmuş olduğunda kapıld ◦ı histen sıyrılmasını bekledi.

Az kalsın onu öpecekti.

Az kalsın her şeyi berbat edecekti.

"Gel, canım," diye fısıldadı Iris, Olive'i yanından geçirip koridora götürürken. "Yatma vakti."

Iris'in onu yatırmasına karşı çıkmadı. Mutfakta beklemeye başladı.

Ama Iris geri gelmedi.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI
@ayisigikitap

On Yedinci Bölüm

Birkaç gün sonra Iris, Hazel'ın ufak yemek masasında bir fincan çay içiyordu.

"Demek hatırlamıyor?" dedi Hazel. Olive ile Noah'nın fiskos masasında dama oynadıkları yere baktı. Noah'nın yeğenleri Cece ve Ivy yanlarında halıya uzanmış, boyama kitaplarını boyuyorlardı. Hazel turistlere satmak için Pumpkin Spice boyama kitapları hazırlamak gibi muhteşem bir fikirle çıkagelmişti ve bunlara kasaba halkı da bayılmıştı. Iris de bunlardan bir tane alıp, Noel hediyesi olarak annesine yollamıştı. O ay ikinci kere kitapların tamamı satılmıştı. Küçük kızlar o sırada penceresinde mor balkabakları ve pembe bir Casper olan Pumpkin Spice Kafe'nin oldukça yaratıcı bir versiyonu üstünde çalışıyorlardı.

Hazel'ın evinin planı da Archer'ınki gibiydi, sadece mutfak açık plan değildi ve oturma odasından ayrıydı ama Hazel oturma alanının bir köşesine bir yemek masası koymuştu. Iris oturduğu yerden Olive'in Noah'nın üç taşını aldığını görebiliyordu. Küçük kız zafer kazanmış gibi gülümserken Noah ofladı.

"Hayır. Ona sordum ama bana delirmişim gibi baktı."

"Hımm." Hazel kaşlarını çatarak çayından bir yudum daha aldı.

"Her neyse, gündüz sizi ziyaret edersek belki gece buraya gelmekten vazgeçer diye düşündüm."

"Denemeye değer," dedi Hazel. "Üstelik Ivy ve Cece hafta sonu bizde olacağı için tam da vaktinde geldiniz."

"Evet, Olive'i seviyoruz!" diye seslendi Ivy oturma odasında boyama yaptığı yerden. Olive de ona utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kızlar daha bir saat önce tanışmışlardı ama Ivy ve Cece en sevdikleri dayılarıyla oynaması için Olive'e seve seve izin vermişlerdi. Dördü birbirlerinin tıpatıp aynısı olan arkadaşlık bileklikleri bile yapmışlardı.

"Evet, biz de Olive'i seviyoruz," dedi Hazel.

"Sen ve Cate yakın arkadaş mıydınız?" diye sordu Iris.

"Çok yakın değildik. Ama Olive'i hep kitabevine getirirdi."

Iris keşke zamanında Cate'i daha iyi tanımış olsaydım, diye düşündü. Belki böylece Olive'in bu dönemi atlatmasına daha fazla yardımcı olabilirdi. Olive'in terapisti Dr. Bloomfield çocukların dayanıklı oldukları konusunda onlara güvence vermişti ama Iris hâlâ insanın annesini bu kadar küçük bir yaşta kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordu. Hatta bu yaşta bile hayal edemiyordu.

Iris, Olive için hissettiği melankoliden sıyrılmaya çalışarak "Noah, lütfen bana kazanmasına izin verdiğini söyle," dedi. Noah onun kazanmasına izin vermiyorsa ve küçük kız yine de Noah'nın korkunç dama hamlelerine gülebiliyorsa, Noah bunu hak ediyor demekti.

"Keşke öyle yaptığımı söyleyebilseydim," dedi Noah. "Ama canavar gibi oynuyor."

"Olive damada hepimizden daha iyi," dedi Cece kalkıp fiskos masasının yanında dikilerek.

"Evet, damada *herkesten* daha iyi," dedi Ivy. Kuzeni taklit edilmekten hoşlanmadığını anlatan bir bakış attı ama yeni arkadaşlarına iltifat ettikleri için onu terslemedi.

"Aferin, Olive," dedi Hazel. "Ona sakın acıma."

"Teşekkürler, bebeğim," dedi Noah.

Hazel gülümsediğinde Noah ona göz kırptı.

"Gezi planlarınız nasıl gidiyor?" diye sordu Iris.

"Hâlâ dükkânı kapatmak konusunda tereddütlüyüm ama Noah beni gitmemiz gerektiğine ikna etmek üzere."

"Kesinlikle gidiyoruz," diye seslendi Noah. Hazel gözlerini devirdi.

"Bakarız."

Iris gülümsedi. Olive'in neden hep oraya kaçmaya çalıştığını anlamıştı. Orası hoştu. Bir yuva gibiydi, orada birbirini seven insanların yaşadığı belliydi. Bunu hissedebiliyordunuz. Archer'ın evi hâlâ taze boya ve Ikea mobilyası gibi kokuyordu.

"Hey, Olive," dedi aklına bir fikir gelince. "En sevdiğin renk ne?"

"Sarı," dedi Olive hiç tereddüt etmeden. Iris de anaokuluna giden bir çocuğun özgüvenine sahip olsaydı, hayatta tek bir sorun bile yaşamazdı.

"Odanın duvarlarını yeniden boyamalıyız."

Olive başını o kadar hızlı ona çevirdi ki Iris'in o afacan hayalet korkusu canlanır gibi oldu.

"Gerçekten mi? Sarıya boyayabilir miyiz?"

Iris omzunu silkti. "Elbette."

"Yaşasın!" Olive ayağa fırlayıp dans etmeye başlayınca, kızlar da ona katılıp bağrışmaya başladılar. "Sarı! Sarı!" Dama oyunu tamamıyla unutulmuştu.

"Önce Archer'a sorman gerekmez mi?" dedi Hazel. Noah'nın kızların dansına katıldığını görünce yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Büyük bir ihtimalle sormam gerekir. Ama karşı çıkacağını sanmam." Aslında, bundan emin değildi ama iki gece önce Archer parmağını sıkıştırdığından beri ondan kaçıyordu. Evi

yeniden dekore etmekle ilgili konuşma yapmak istemiyordu. Archer geriye kalan yerlerini de yalasın diye kafasından aşağı bir kâse pankek karışımı dökmesine ramak kalmışken bunu yapamazdı.

En iyisi ondan uzak durmaktı.

"Patronunla yatmak konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu Hazel birden. Noah bir dans hareketinin ortasında donakaldı.

"Kızlar!" diye bağırdı Noah. "Bu dans partisine dışarıda devam etmeye ne dersiniz?"

"Evet!" diye bağırdı hepsi.

Noah yan kapıdan dışarı fırlayan kızların peşinden giderken Iris'e muzip bir gülümsemeyle baktı.

Hazel hızla ona döndü, soru sorarmış gibi kaşını kaldırdı. "Aranızda neler oluyor, Iris?"

Iris hissettiği yoğun duygularla derin bir iç çekti.

"Az kalsın beni öpecekti."

"Ne dedin?" Hazel'ın gözlerinde ölümcül bir ifade belirmişti. "Kesinlikle kabul edilemez. Son derece uygunsuz bir davranış."

"Hazel..."

"Bu ne cüret? Bütün gücü elinde tuttuğunun farkında değil mi?"

"Hazel..."

"Yani o tür bir durumdan faydalanması..."

"Hazel!"

Arkadaşı şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Bunu deli gibi istedim."

"Ha." Hazel'ın gözleri gözlüğünün arkasında irileşti. "Anladım."

"Evet, biliyorum."

"Peki, ne yapacaksın?"

Iris ofladı. "Bilmiyorum! Yani tabii ki bunun çok kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Bu işe ihtiyacım var. Artık Olive'i sevmeye başladım ve onun... iyileşme sürecini mahvetmek istemiyorum. Hem ücretsiz bir yerde kalmak harika oldu. Hayatımda belki... ilk kez bankada biraz param var."

Hazel başını salladı. "Tamam, güzel. Bence yanıtı biliyorsun."

Ama Iris o yanıttan nefret etti.

"Öte yandan," dedi ve Hazel gözlerini kapatıp iç çekti. "Beni dinle! Öte yandan, o çok seksi!" Tamam, bunlar dünyanın en mantıklı sözleri değildi.

"Iris, bir sürü insan seksidir. Git, farklı bir seksi insan bul."

Iris yine sıkıntıyla ofladı. Farklı bir seksi insan bulmak istemiyordu ve belki sırf bu yüzden paniğe kapılması gerekirdi ama artık Hazel'ı bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmeyi amaç edinmişti. Sanki Hazel bu konuda bir otoriteymiş ve onun izniyle suçluluk hissetmeden seksi şefle seks yapabilirmiş gibi.

"Mesele sadece o değil!" Archer aynı zamanda kendisini yaptığı şeylere adayan, azimli, seksi bir adamdı ve o kol kasları rüyalarına giriyordu ve... Konudan uzaklaşıyordu. Archer oraya kızı için geri dönmüştü. Onurlu, dilediği zaman tatlı olabilen, çok ama çok yetenekli bir adamdı. Hazel hiç yetenek pornosu diye bir şey duymamış mıydı? Bu adamın sebze kesişini izlemek, Iris'i uzun zamandır olmadığı kadar tahrik etmişti.

"Aramızda bir gerilim var," dedi Archer'ın en iyi özelliklerini sıralamak yerine. "Belki de bunu sistemimizden atmamız gerekiyordur?" Kimsenin bilmesine gerek yoktu. Elbette, Hazel dışında.

Hazel fincanının arkasından ona dünyanın en aptal insanıymış gibi bakıyordu. Gerçekten de öyle olabilirdi.

"Sence bu, dünya tarihinde kimsenin işine yaramış mıdır?" dedi Hazel. "Seks bir şeyleri geride bırakmayı kolaylaştırmış mıdır?"

"Çok kötü olduğunda bile mi?" dedi Iris.

"Yani çok kötü bir deneyim olacağını düşündüğün, sonra hayatına devam edip sorun yaşamadan onun yanında çalışabileceğine inandığın için mi Archer'la seks yapmak istiyorsun?"

Hazel'a ve mantıklı sözlerine lanet olsun, diye düşündü Iris. Bunu başka birisiyle konuşmayı denemiş olması gerekirdi. Kira o gün neler yapıyordu acaba? Iris sürekli yanlış seçimler yapıyordu.

"Hayır," dedi Iris itirafta bulunarak. "Hiç de kötü olacağını sanmıyorum." Archer parmağındaki karışımı emdiği zaman vücuduna yayılan hissi o anda yeniden güçlü bir şekilde yaşadı. Hayır, hiç de kötü olmazdı. O dil sadece parmağını yalayarak onu öyle hissettirebiliyorsa başka yerlerini yaladığında kim bilir...

"Tamam, bence seksi devreden çıkarman gerek."

Ya da tam tersini yapabilirim...

Iris başını iki yana salladı. "Evet. Elbette. Yüzde yüz haklısın." Aptal değildi. Odasından her çıktığında, loş mutfakta onunla sohbet ettiğinde, kollarını dikkatle süzdüğünde, onunla flört ettiğinde, tişörtünün kayan omzunu düzeltmediğinde ve şort bile denemeyecek kadar kısa şortlarla evde salına salına gezindiğinde ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Archer'ın savunma kalkanını delmişti.

Oysa Archer'ın yapmaya çalıştığı tek şey kendisine, kızına ve bütün kasabaya babalığa uygun bir adam olduğunu kanıtlamaktı. Bakıcı tarafından baştan çıkarılmak, büyük bir ihtimalle bu çabalarına yardımcı olmayacaktı.

Tanrım, diye düşündü, gerçekten de çok kötüyüm.

Noah ve kızlar koşarak içeri girdiler.

"İçerisi güvenli mi?" diye sordu Noah saçlarındaki suları silkeleyerek. "Yağmur başladı." Koridordaki dolaptan bir havlu alıp Olive'in başına fırlattı. Olive havlunun altında kıkırdadı.

"Güvenli," dedi Iris. Hazel kaşını kaldırdı. "Öyle! Haklısın. Bundan böyle her şey çok profesyonel olacak."

Hazel hâlâ şüpheli gözüküyordu, Iris de şüpheli *hissediyordu* ama artık kararını vermişti. Bir daha patronuyla flört etmeyecekti. Seksi bakışlar atmayacak, imalı bir ifadeyle gülümsemeyecekti. Hayır. Artık ciddi olacaktı.

Hah! Iris asla "ciddi" olmayı beceremezmişti ama bunu yapabilirdi. Kalkıp Olive'in kurulanmasına yardım etti. Havluyla saçlarını kurularken, havlunun altından gelen kıkırdama seslerini keyifle dinledi. Archer'la arasını bozarsa kesin olarak işi bırakması gerekirdi. Garip bir şekilde, bu çocuğu bırakmak istemiyordu. Gidecek olursa Olive'in ne hissedeceğini de düşünmek istemiyordu.

Gerçi Olive'in ona ancak tahammül edebildiğini ve çok da bayılmadığını düşünüyordu. Olive onunla konuşuyordu, hatta zaman zaman verdiği yiyecekleri yiyordu ve şimdilik bu kadarı bile büyük bir ilerlemeydi. Olive'in, hayatına girecek yeni bir yetişkine baştan alışmak zorunda kalacağını düşünmek bile istemiyordu. Henüz.

"Kurudun mu?" diye sordu havluyu çekip. Olive'in saçları darmadağın olmuştu. Cece ve Ivy havluları kafalarına geçirmiş, hayalet ya da zombi gibi ortalıkta yürüyorlardı. Tam olarak ne kılığına girdiklerini anlamak mümkün değildi. Olive, Iris'e dönmeden önce onlara bakıp güldü.

"Akşam yemeğinde dondurma yiyebilir miyiz?" diye sordu.

"Şansını zorlama, evlat. Hâlâ o korkunç pembe odanın duvarlarını sarıya boyayacağımızı babana söylememiz gerek."

Olive suratını astı.

"Ay, yapma. Baban iyi bir aşçı. Belki bu akşam yine ona yardım etmene izin verir."

Olive bunu duyunca biraz neşelenir gibi oldu.

"Şu şemsiyeyi alın," dedi Hazel onları kapıya kadar geçirirken. "Yağmur epey şiddetlendi."

"Teşekkürler. Moral konuşması için de sağ ol."

"Rica ederim."

"Dama oyunu için teşekkür ederim, Noah."

"Yine de rövanş maçı istiyorum," dedi Noah mahsusçuktan kızmış gibi Olive'e bakarak.

Olive sırıttı.

"Ayarlamaya çalışırız," dedi Iris gülerek. "Ama gündüz vakti ve önceden haber vererek, öyle değil mi Olive?"

Olive ona ters bir bakış attı ama Iris oralı olmadan onu kapıya yönlendirdi.

"Hoşça kal, Olive!" diye seslendi Ivy ve Cece kapıdan.

"Hoşça kalın, kızlar!" Iris, yeni arkadaşlarına el sallamak için biraz uzaklaşan Olive'i hemen şemsiyenin altına çekti.

Eve gitme ve Archer'la yüzleşme vakti gelmişti.

Ve ona patronu gibi davranma vakti.

On Sekizinci Bölüm

"Neden burası ıslak boya gibi..." Archer kaşlarını çatarak Olive'in yatak odasının kapısında durdu.

Doğru ya, Iris odayı boyama fikrinden ona söz etmeyi unutmuştu. Yüzünü buruşturdu. "Sadece odayı biraz yeniliyoruz."

"Yeniliyor musunuz?"

"Evet! Boya kururken bu gece Iris'in odasında kalacağım," dedi Olive, Iris'in arkasından. Bir yandan da ufak rulo boya fırçasını duvarda aşağı yukarı oynatıyordu. Olive okuldayken Iris odayı hazırlamıştı. İkisi bütün öğleden sonra odayı boyama işiyle uğramışlardı ama Olive ufak rulo fırçaya pek baskı uygulayamıyordu ve Iris'in kolları yorulmuştu. Yüzüne boya bulaştırmak istemediği için koluyla gözlerinin önüne düşen saçlarını yana itti. Çok özenli bir boyacı olduğu söylenemezdi. Tulumunun büyük bir kısmına ve cildinin yüzde yetmiş beşine tereyağı sarısı boya bulaşmıştı.

"Umarım bir sakıncası yoktur," dedi Iris süklüm püklüm bir gülümsemeyle.

Archer kapıda durduğu yerde sert bir ifadeyle ona bakıyordu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Iris, Olive'e baktı ve küçük kız onun bu sorunu tek başına halletmesi gerekiyormuş gibi omzunu silkti. "Çok sağ

ol, evlat," diye homurdanan Iris, Archer'ın peşinden koridora çıktı ve odayı boyamak için önce ondan izin almadığından azar işitmeye hazırlanarak mutfağa girdi. İzin alması gerekirdi. Bunu biliyordu. Ama ondan vebadan kaçarmış gibi köşe bucak kaçarken bir şey için izin istemek zor olmuştu. Çok seksi bir veba.

"Sanırım senden özür dilemem gerek," dedi Archer.

Iris şaşırdı. "Öyle mi?" Eh, bunu kesinlikle beklemiyordu.

"Evet, dilemem gerek. Geçen gece..."

Ah, o mesele. Iris'in düşünmemek için kendisini zorladığı mesele. Teninde Archer'ın dilini ve sanki onu tezgâha yatırıp dilini çok daha ilginç şekillerde kullanmak istiyormuş gibi tüm enerjisini üstünde hissettiği şu mesele. Iris kesinlikle o sabah duşta bunu düşünerek kendisini tatmin etmemişti.

Çok uygunsuz bir davranış olurdu.

"Bunu yapmamalıydım. Bu... Bu... Ne düşünüyordum, bilmiyorum. Özür dilerim."

"Ah."

Kendisine kızmış gibi elini saçlarının arasından geçirdi. "Belki de bu durum yürümüyordur. Seni huzursuz etmek istemem ve huzursuz ettiğim belliydi..."

"Ben iyiyim! Gayet iyiyim. Gerçekten de özür dilemene gerek yok."

"Iris."

"İyiyim."

"Iris, seni yaladım."

Tanrı aşkına, bunu neden yüksek sesle söylemişti? *Yalama* sözcüğü onun o katı ağzından çıktığında, kulağa çok pis bir şeymiş gibi geliyordu.

"Gerçekten de abartılacak bir şey değildi. Daha doğrusu, öyle olması gerekmez. Bunu unutabiliriz." Iris bu konuşmayı yaparken keşke her yanım sarı boyayla kaplı olmasaydı, diye

düşünerek yüzüne düşen saçlarına üfledi. Onun bu itirazını duyan Archer'ın kaşları biraz daha çatıldı.

"Bak, Archer. Mesele sadece sen değildin." Yanaklarının kızardığını hissetti. Bu şekilde bir yüzleşme yaşayacakları aklına gelmemişti ama hislerini itiraf edecekti. "Ben de seninle flört ediyordum. Her şey karşılıklıydı."

Archer'ın çenesi, sanki azı dişlerini birbirine sürtüyormuş gibi seğirdi.

"Ama haklısın," dedi Iris. "Profesyonel davranmalıyız. Bundan böyle ben bunu yapmaya niyetliyim. Tamam mı?" Kesinlikle işten atılmak istemiyordu. Henüz değil. Olive'le arası iyiyken ve nihayet biraz para biriktirmişken işini kaybedemezdi ve yaşayacak yeni bir yer bulmak da istemiyordu.

Archer bakışlarını ondan ayırmadı ama biraz rahatlar gibi oldu. En sonunda pes etti. "Tamam, anlaştık."

Iris derin bir oh çekti. "Harika."

"Ama Iris..."

"Evet?"

"Evimi yeniden dekore etmeden önce bana sorman gerekir."

"Haklısın. Özür dilerim."

Archer biraz daha gevşedi, çatık kaşları düzeldi. "Ama Olive'in odasını onun daha rahat edeceği bir hâle getirmek için uğraştığına sevindim."

Iris gülümsedi. "Rica ederim."

Archer başını salladı. "Tamam. Peki, ben yemekten önce duşa gireceğim ama yemeğe kalabilirsin."

Iris'in gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Yemeğe ne yapacaksın?"

"Bu akşam karmaşık bir şey yapmayacağım. Taze ekşi mayalı ekmekle Nis salatası."

"Karmaşık değil mi? Bayım, ben daha önceden haftanın beş günü akşam yemeğinde mısır gevreği yiyordum."

Archer dehşet içinde kalmış gibi ona bakınca Iris gülmeden edemedi.

"Yemek saat yedide." Archer yatak odasına gitti ve Iris kesinlikle onun duşa girmek için soyunduğunu hayal etmedi. Bunun için vakti yoktu. Boyaması gereken bir yatak odası vardı.

Olive'in odasına girdiğinde "Ben yokken boya işini bitirmedin mi?" dedi mahsusçuktan hayal kırıklığına uğramış gibi. "Seni neden işe aldım ki?"

Olive güldü. "Tepeye ulaşamıyorum!"

"Aa, haklısın. Boyun kısa." Iris kaşlarını çatıp ona bakınca Olive biraz daha kıkırdadı. "Unuttum."

"Ben bir çocuğum!"

"Evet, bu birçok şeyi açıklıyor." Olive'in saçlarını karıştırdı. "Hadi, yemeğe kadar boya işini bitirelim. Baban güzel bir şey hazırlayacak."

Olive burnunu kırıştırdı. "Senin için mi güzel, benim için mi?"

"Sadece Pop-Tart yiyerek hayatta kalamazsın, evlat. İnan ki ben denedim."

"Hımm."

Olive artık duvarı boyamıyordu. Hatta ayakta bile durmuyordu.

"Saçlarına boya bulaşıyor," dedi Iris.

"Umurumda değil."

Iris yere uzanmış olan Olive'in üstünden geçti. "Sen bilirsin."

"Iris?"

"Evet?"

"Annem beni hâlâ görebiliyor mudur?"

Eyvah. Iris'in zihninde ânında alarm zilleri çalmaya başladı. Bu konuşmayı yapabilecek kadar vasıflı değildi. Ama

Olive ona o iri yuvarlak gözlerinde hüzünlü bir ifadeyle bakıyordu. Beş yaşındaki bir çocuğun asla taşımak zorunda kalmaması gereken bir hüzündü bu. Iris'in içinden onu kucakladığı gibi pamuklara sarıp sarmalamak geçti.

İç çekti. "Bunu bilemiyorum."

"Anneannem görebildiğini söylüyor."

"Anneanneler bilge insanlardır, o yüzden büyük bir ihtimalle doğruyu söylüyordur." Iris Olive'in yanındaki naylon örtüye oturdu. "Bence bizi çok seven insanlar yanımızdan asla ayrılmıyorlar."

"O zaman, beni *görebiliyor* mudur?"

Ölümden sonra neler olduğuyla ilgili soyut, felsefi düşüncelerden söz etmenin sırası değildi. Bu bebek annesini özlüyordu. O noktada, Iris onu daha iyi hissettirmek için herhangi bir şey söyleyebilirdi.

"Evet, seni görebiliyordur."

Olive gülümsedi. "Sence yeni odamı beğenecek mi?"

Iris boğazına kadar yükselen duyguları yutkunarak içine atmaya çalıştı. "Bence odana bayılacak."

Olive konuşurken Iris'in bacağını okşuyordu. Iris acaba bunun farkında mı, diye merak etti. Olive ilk kez ona dokunuyordu.

"Ben küçükken bir komşumuz ölmüştü," dedi Iris. Josie'yi ve birlikte geçirdikleri o sessiz öğleden sonraları düşünüyordu. Josie'nin artık var olmadığı düşüncesi ona mantıklı gelmemişti. En sevdiği pembe dizilerde ve pazar günleri yaptığı özel sosta sanki hep Josie vardı. Iris onun bu dünyadan *gittiğini* düşünmek istememişti. "Ama bazı yemekleri yediğimde ya da bahçede bir sinekkuşu gördüğümde yanımda olduğunu biliyorum. Sinekkuşlarına bayılırdı."

Olive uzunca bir süre sessiz kaldı, minik eliyle Iris'in tulumunun dikişlerini okşadı

"Eskiden bir bahçemiz vardı," dedi bir süre sonra.

"Yine bir bahçen olsun ister misin? Eminim ki annenin çok hoşuna giderdi."

Olive başını salladı, ciddi bir ifadeyle ona baktı.

"Tamam, anlaştık," dedi Iris. Hâlâ konuşmayı onu ağlatmayacak bir noktaya götürmeye çalışıyordu.

"Daha önce hiç babam olmadı," dedi Olive. Iris onun yaşındaki çocukların konudan konuya atlamasının normal olduğunu öğrenmişti.

"Benim de."

Iris koridorda hafif bir hışırtı sesi duydu. Archer duştan çıktıktan sonra Olive'in kapısının önüne gelmişti. İkisini yerde görünce kaşını kaldırdı ama Iris her şeyin yolunda olduğunu –daha doğrusu, büyük oranda yolunda olduğunu– anlatmak için gülümsedi.

"Ama artık bir babam var," dedi Olive babasının orada olduğunu fark etmeden.

"Evet, doğru. Şanslısın."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Baban ona ihtiyaç duyduğunu öğrendiği anda buraya geldi. İyi babalar böyle yaparlar." Bakışları Archer'a, yüz ifadesine, hafif gülümsemesine kaydı.

"Gerçekten mi?"

"Elbette! Yanında olmayan babalardan birini istemezsin. İnan ki istemezsin."

Olive burnunu kırıştırdı, dudaklarını bükerek bu yanıtı düşündü.

"Peki, daha önce neredeymiş?"

"O..." Iris, Archer'ın en başından beri neden orada olmadığına dair ona ne tür bir açıklama yapmayı planladığını bilmiyordu.

"Sen benim için bir sürpriz oldun," dedi Archer. İkisi de irkildi.

Olive doğruldu. "Bir sürpriz mi?"

"Evet, annen sana o kadar iyi bakıyordu ki hemen bir babaya ihtiyacın olmadı. Ama annen... şey..." Archer çaresizlik içinde, bu konuşmaya hiç başlamamış olmayı dilermiş gibi Iris'e baktı.

"Annen yokluğunda babanın sana çok iyi bakacağını biliyordu," diye araya girdi Iris.

Olive kaşlarını çattı.

"Sen harika bir sürprizdin, Olive," dedi Archer çatlak bir sesle. "Hayatımın en güzel sürpriziydin."

Iris bunu ne kadar içten söylediğini bilemiyordu ama gayet inandırıcı gözüküyordu.

Olive heyecanla ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ya Iris?" dedi Olive Iris'e dönerek. "Seni de şaşırttım mı?"

"Hem de çok."

"Sahi mi?" Olive'in herkesi şaşırttığına çok heyecanlandığı belliydi.

"Tabii. Senden hoşlanacağımı tahmin etmemiştim."

"Tanrım, Iris," diye ofladı Archer ama Olive başını geriye atıp güldü.

"Hatta korkunç bir çocuk olacağını sanıyordum," dedi Iris. "Bana yapışacağını ve garip davranacağını düşünüyordum."

"Ben garip değilim!"

"Yok, kesinlikle garipsin ama ben de öyleyim. Bu yüzden hoşuma gidiyor."

Olive ayağa kalkmış, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. "Herkesi şaşırttım."

"Evet, gerçekten de öyle," dedi Archer gülümseyerek. Yanağındaki gamze ortaya çıkmıştı. Iris hemen bakışlarını kaçırdı.

"Tamam evlat, oyalanma. İşi bitirmemiz gerek," dedi.

"Ben de yardım ederim," dedi Archer.

"Az önce duş aldın."

Archer alaycı bir tavırla Iris'in üstündeki boya lekelerini süzerek "Bir odayı boyayan herkes boya içinde kalmaz," dedi.

Iris ofladı. "O zaman, yeteri kadar eğlenmiyorlar demektir." Ona dilini çıkardığında Archer sırıttı.

Ve az önce mutfakta yaptıkları konuşma milyon sene geride kalmış, artık hiç önemli değilmiş gibi hissettiler.

@ayisigikitap

On Dokuzuncu Bölüm

Iris, bir şekilde rüyalarına girmekle kızının odasını boyamak arasındaki o boşlukta Archer'ı bir Dream Harbor belediye toplantısına gitmeye ikna etmişti. Archer bunun zerre kadar faydası olacağını düşünmüyordu ama üç haftadır lokantada baş şefti ve hâlâ pankeklerle ilgili şikâyetler geliyordu. Sebzeli sandviç ve Fransız soğan çorbası gibi diğer menü seçenekleri çok beğenilmişti ama Iris'in dediklerini unutamıyordu. İnsanlar lokantaya rahatlamak için geliyorlardı. Havalı yemekler değil, sadece tanıdık yemekler servis eden tanıdık bir yerin rahatlığını arıyorlardı. Belki de bu, onlara vermesine değecek olan bir şeydi.

"Hayır, hayır, hayır. Burada oturamayız." Iris onu kolundan çekiştirerek oturmak üzere olduğu yerden uzaklaştırdı.

"Neden?"

"Orada kitap kulübü oturur."

"Yani?"

Iris bıkkınlıkla iç çekerek ona baktı. "Onların yerini çalamayız."

"Ama burada bile değiller."

"Ah, inan ki gelecekler. Yerlerine oturan kişi ben olmak istemem doğrusu."

"Sandalyeler numaralı falan mı?"

Iris yine iç çekti ama bu sefer gözlerini de devirdi. "Hayır. Sadece... onlar hep oradaki sandalyelere otururlar."

Elbette. Doğal olarak. Aynı sandalyeler. Aynı pankekler. Archer birden bu plandan şüphe etmeye başladı. Dream Harbor halkının onun diri diri yiyeceğini hissediyordu.

"Selam!" Archer'ın çiftçi pazarından hatırladığı kahverengi saçlı bir kadın hemen Iris'in yanına geldi ve yanağına minik bir öpücük kondurdu. O gün pek sohbet edecek vakitleri olmamıştı. Nedense Iris bir an önce eve gitmek için telaş etmişti. "Geleceğini bilmiyordum," dedi kadın Iris'e.

"Son anda karar verdik."

"Anladım." Kadın kendinden emin bakışlarını Archer'ın yüzüne çevirdi. "Merhaba."

"Kira, bu Archer. Archer, bu da arkadaşım Kira."

"Hatırlıyorum. Kızım senin yüzünüzden bir köpek istiyor."

Kira'nın yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. "O konu için üzgünüm ama seninle *resmî* olarak tanıştığıma memnun oldum. Hakkında çok şey duydum."

"Hayır, duymadı," dedi Iris hemen. "Burada ne işin var? Bennett da geldi mi?"

"Sandalyelerimizi tutuyor. Gelin."

Iris kalabalığın arasında Kira'nın peşine takılınca Archer da onları izledi. Haftada iki kere düzenlenen bir ufak kasaba toplantısının bu kadar büyük çaplı bir olay olacağı hiç aklına gelmemişti ama belki de tahmin etmiş olması gerekirdi. Lokantada servis edilen yemekleri o kadar önemsiyorlarsa diğer konuları da önemsiyor olmalıydılar. Archer bir kez daha kendisini bu kalabalığın önüne atacağı için aklını yitirip yitirmediğini sorguladı.

Risk altında olan onun mutfağı, onun menüsü ve onun itibarıydı. Eski hayallerinden artık umudu kesmiş olsa da bu

yeni hayalde başarısız olmayacaktı. Daha önce hiçbir topluluktan bir tarif istememişti. Ama Iris ona küstah bir hergele dediğinden beri uyum sağlamaya çalışıyordu. Cyrus'a üstünde çalıştığı yeni yumurtalı yemekler hakkında ne düşündüğünü sorduğunda, yaşlı adam şaşkınlıktan düşüp bayılacaktı. Maribel'in tavsiyesi sayesinde, sabah hazırlıklarına yardım etmesi için bir aşçılık okulu öğrencisini işe almışlardı ve kahvaltı servisi bu yüzden çok daha rahat geçmeye başlamıştı.

İki kadın toplantı alanının kenarına dizilmiş bir sıra katlanan sandalyenin önünde durdular. Süpermen'e şaşılacak derecede benzeyen siyah saçlı bir adam onları görünce ayağa kalktı.

"Selam, Iris."

"Selam, Bennett. Bu, Archer." Arkasında dikilen Archer'ı işaret etti.

"Selam, dostum. Memnun oldum." Bennett elini uzattı ve iki adam tokalaştılar. "Belediye toplantısına hoş geldin."

Archer sandalyelerine yerleşmeye başlayan insanlara bakarak "Teşekkürler. Bunun bu kadar... kalabalık bir toplantı olacağını fark etmemiştim," dedi.

Bennett güldü. "İnan ki hep böyle olur."

"Siz neden geldiniz?" diye sordu Kira, sıranın sonuna doğru kayıp yerlerine otururlarken.

"Archer pankek tarifi önerisi almak istiyor," dedi Iris.

Kira'nın kaşları o kadar yukarı kalktı ki perçeminin altında gözden kayboldu.

"Eyvah."

"Eyvah mı?" dedi Archer. Kira ona acırmış gibi gülümsedi.

"Şey, sadece bir sürü öneride bulunacaklarından emin olabilirsin."

Iris ona ters bir bakış attı. "Aynen. İstediğimiz de bu zaten. Çok iyi olacak." Archer'ın dizine onu rahatlatmak istermiş

gibi hafifçe vurdu ama Archer'ın beyni sadece bacağının üstünde Iris'in elini hissettiğini algıladı. "Deneyebileceğin bir sürü yeni fikir olacak. İçlerinden birinin doğru tarif olacağından eminim."

"Eski tarif," diye homurdandı Archer.

"Herkesin istediği tarif," dedi Iris. Archer ona baktığında azıcık gülümsedi. Saçlarını her zamanki gibi örmüştü ve tarçın-zencefil karışımı rengi toplantı salonunun parlak ışıkları altında daha da güzel gözüküyordu. Örgüsünden kaçan ince teller yüzünü çevreliyordu, gözlerinde muzip bir ışıltı vardı ve tatlı tatlı gülümsüyordu. Sanki her daim bir konuda ona takılıyormuş gibiydi.

Son birkaç gündür araları biraz garipti çünkü ikisi de nasıl davranacağını bilemiyordu. Aralarında filizlenen o rahatlık hissi, Archer'ın davranışları ve arkasından gelen özrüyle yıkılmıştı ve artık genel olarak Olive'i aralarında bir bariyer olarak kullanmaya çalışıyorlardı.

Ama şu anda Olive, günün erken saatlerinde Iris ile birlikte kurduğu battaniye kalesinde Kimmy ile kitap okuyordu. Yani kendisi ve Iris arasında hiçbir şey yoktu. Iris'in eli ile kendi dizinin arasında hiçbir şey yoktu.

"Evet, artık başlayalım." Kürsüdeki mikrofon fena hâlde öttü. "Affedersiniz," dedi adam yüzünü buruşturarak. "Ama en azından dikkatinizi çekmeyi başardım."

Adam salondaki oflamaların arasında gülümsedi.

Archer onun belediye başkanı olduğunu biliyordu. Archer lokantanın başına geçtiğinden beri adam birkaç kere gelmiş, her seferinde pankekin son versiyonunu denemiş ve yetersiz bulmuştu.

"Bu akşam konuşulacaklar listemizde heyecan verici bir konu var," dedi belediye başkanı.

"Mayıs ayındaki çim biçme yasağı mı?" diye sordu birisi. "Ben bunun gerekçesini anlamadım."

"Şey, hayır..."

"Polen taşıyıcılar için o!" diye seslendi birisi arka taraftan, belediye başkanının itirazlarına aldırış etmeden.

"Arılar için bir ay boyunca bahçemde yabani otların çıkmasına tahammül etmek zorunda mıyım?" İlk soruyu soran adam bu işten hiç hoşlanmamış gibiydi.

"Evet, arılar için! Polen taşıyıcılar olmazsa hiçbir şey yetişmez," dedi çiçek desenli bluzlu yaşlıca bir kadın.

"Biraz abartıyorsun," dedi yaşlı, huysuz bir adam.

"Esas konuya geri dönebilirsek..." Belediye başkanı düzeni sağlamaya çalıştı ama Archer'ın anladığı kadarıyla kasabalılar karahindibaların yabani ot olup olmadığıyla ve bahçelerinin çimlerini bir ay boyunca biçmemenin dünya için faydalı olup olmadığıyla ilgili bir tartışmaya başlamışlardı.

Iris başını ona yaklaştırdı. "Tipik bir durum. Merak etme, birkaç dakikaya tartışmaktan yorulurlar."

"Hımm." Archer kaşlarını çattı ve Iris elini uzatıp iki parmağını kaşlarının arasına bastırınca şok geçirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Şu agresif alın çizgilerini düzeltiyorum."

"Neden?"

"Bence birisini öldürecekmişsin gibi görünmezsen, bu konuşma daha iyi geçer." Iris parmaklarını geri çekti ama Archer onları geri istiyordu Parmaklarını saçlarına daldırmasını, sırtına batırmasını arzuluyordu.

"Yüzüm böyle, ne yapayım."

Iris başını iki yana salladı. "Hayır, farklı ifadelerini gördüm. Mesela Olive'e baktığında bir anda pelte gibi oluyorsun."

"Pelte gibi olmuyorum."

"Kesinlikle oluyorsun. Henüz farkında olmayabilirsin ama o çocuk seni serçeparmağında oynatıyor."

"Beni mi? Odasını baştan boyayan ve bütün gün kaleler inşa eden sensin."

"Ama bu da işimin bir parçası."

"Tamam, elbette." Kimi kandırıyorlardı? Olive onları gerçekten de parmağında oynatıyordu. Nasıl oynatmazdı ki? Onlara ihtiyacı vardı. Archer daha önce kimse tarafından ihtiyaç duyulan birisi olmamıştı. Bu şekilde olmamıştı.

Etraflarındaki sesler kesilince Archer dikkatini yine toplantıya verebildi.

"Söylemek istediğim," dedi Belediye Başkanı Kelly kalabalığa imalı bir bakış atarak "yaklaşmakta olan yeni Çilek Festivali'ni tartışmamız gerektiği. Henüz festivale bir isim bile bulamadık."

"İyi de 'Çilek Festivali' bir isim değil mi zaten?" diye fısıldadı Archer Iris'e.

Iris çok saçma bir şey söylemiş gibi gözlerini devirdi. "Burada öyle değil. Dream Harbor daha... gösterişli isimlerden hoşlanır."

"Ama o konudan önce, bu akşam dünyaca tanınmış şefimiz burada ve sizlerle konuşmak istiyor," dedi belediye başkanı.

"Geçen gün masama yolladığı o üst üste dizilmiş şeyler için özür mü dileyecek?" diye bağırdı ön taraftan bir adam.

"Yüzündeki ölümcül ifadeyi biraz sil," diye fısıldadı Iris. Archer kaşlarını çatmamak için kendisini kontrol etmeye çalıştı.

"Archer, neden buraya gelmiyorsun?" Belediye başkanı heyecanla kürsüyü işaret etti.

Archer oturdukları sıradan çıkarken "İyi şanslar," diye fısıldadı Kira.

Ön tarafa giderken gördüğü yüzlerdeki hoşnutsuz ifadelere bakılacak olursa şansa ihtiyacı olacaktı.

"Hoş geldin, şef," dedi belediye başkanı gülümseyip elini uzatarak. "Söz senin."

Archer ilginç kalabalığa baktı. O akşam her yaş grubundan ve her kesimden temsilciler gelmiş gibiydi ve herkes beklentiyle ona bakıyordu. Omuzlarını geriye attı. Bunu yapabilirdi. Sayısını hatırlamadığı kadar çok restoranda akşam yemeği telaşıyla başa çıkmıştı. Ufak bir kasaba toplantısı korktuğu kadar zor geçemezdi.

Bu kasabada ve bu lokantada mahsur kaldıysa, her zaman yaptığı gibi bu konuda da elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

"Evet, herkesin pankeklerle ilgili düşüncesini biliyorum."

"Pankeklerin berbat!" diye bağırdı ufak tefek yaşlı bir kadın arka sıralardan. Büyük bir ihtimalle Iris'in arkadaşlarından biriydi.

Archer hafifçe öksürüp devam etti. "Bunların alıştığınız pankekler olmadığını biliyorum ve tarif üstünde çalışmaya devam ediyorum." İşte, bu noktada vücuduna yayılan 'ne hâliniz varsa görün' deme ve kendi bildiğini okuma dürtüsüne direnmek için tüm iradesini zorlamak zorunda kaldı. "Önce sizlerle görüşmek ve orijinal pankekle ilgili düşüncelerinizi duymak istedim. Orijinal tarifi bulmama yardımcı olacak her öneriye açığım."

Kaori Kim ayağa kalktı. "Merhaba, şef. İsmim Kaori, kitap kulübü başkanıyım."

Birkaç kişi ofladı ama Kaori onları susturdu.

"Tanışıyoruz zaten," dedi Archer onun önerisini bekleyerek.

"Martha'yı aramayı deneyen oldu mu?" diye sordu Kaori, Archer'ı duymazdan gelerek. "Tarif onda yok mudur?"

"Ben..."

"Sırra kadem bastı," diye araya girdi Noah, başını Archer'a sallayıp selam vererek. "Bence pankekte yaban mersini olmalı."

"Ona kulak asma," dedi beyaz saçlı yaşlı bir adam. "O, buralı bile değil. Ayrıca içinde meyve olan yeni pankekler istemiyoruz, sadece eski pankeklerimize kavuşmayı istiyoruz!"

Noah güldü. "Bunu benim için açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler, Norm." Yaşlı adam ona kaşlarını çattı.

"Yeni fikirler ekliyorsak ben çikolata parçacıkları istiyorum," dedi bir kadın üçüncü sıradan. Archer onun, kendisine ev bulan kadın olduğunu fark etti. İsmi Barbara gibi bir şeydi.

Archer elini bıkkınlıkla saçlarının arasından geçirdi. İnsanların ona yaban mersini ve çikolata parçacıklarının pankeklere koyulan popüler ekstra malzemeler olduğunu söylemesine gerek yoktu! *Şef* sözcüğünün neresini anlamamışlardı? Tanrı aşkına, yemek pişirmesini biliyordu. Sadece o gizemli orijinal lokanta pankekinde hangi malzemelerin olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Bence tarçın iyi olurdu," dedi Archer'ın kafeden tanıdığı Jeanie isimli bir kadın.

"Orijinal olanlarda kesinlikle daha çok vanilya vardı," dedi Annie.

"Bir dakika, Martha'ya geri dönebilir miyiz?" dedi Kaori'nin yanındaki kadın. "Az önce 'sırra kadem bastı' derken, neyi kasettin?"

"Ah, selam Isabel," dedi. Noah. "Brezilyalı bir helikopter pilotuyla kaçtı. Cep telefonu çoğu zaman kapalı."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Kaori.

Noah omzunu silkti. "Bana Gladys söyledi."

Gladys salonun arka tarafında bir yerde ayağa kalktı. "Doğru. Adam sadece kırk beş yaşında. İnanabiliyor musunuz? Martha neredeyse yetmiş oldu."

"İyi yapmış!" diye bağırdı birisi ve Archer yine unutuldu. Bu sefer tartışma bir ilişkide uygun yaş farkının ne olması gerektiği, helikopterle seyahat etmenin güvenli olup olmadığı

ve pankeklere meyve koyulup koyulmaması gerektiği arasında gidip geldi.

Archer bir türlü araya giremedi.

Kalabalığın arasında Iris'i gördü. Gülüyordu, yüzünde neşeli bir ifade vardı. Archer da gülümsediğini fark etti. O kadar saçma bir durumdu ki gülmemek mümkün değildi. Kusursuz yemeği servis etme, eleştirmenleri etkileme ve mutfağın gece gündüz işler durumda olması için çabalama baskısından sonra, bir süreliğine... biraz gevşemek güzeldi. Sanki hayatı bir düdüklü tencereydi ve kapağı açılmış, buharlar yavaş yavaş dışarı sızıyordu. Kalabalıktan yükselen her saçma yorumla ve espriyle vücudunun gevşemeye başladığını hissetti.

En sonunda, Martha'nın aşk hayatıyla ve ulaşılamayan cep telefonuyla ilgili yorumlar kesildi ve Archer birkaç tarif önerisi aldı. Kasaba halkının büyük bir kısmı pankeklerin kabarık değil daha düz olması, margarinle değil tereyağında pişirilmesi, kesinlikle süzme yoğurt ya da Ricotta peyniri veya yayıkaltı sütünden daha havalı (bu ifade Archer'a ait değildi) bir şey içermemesi gerektiğinde hemfikirdi. Anlaşılan eski tarife en çok önceki salı günü yaklaşmıştı. Bu yüzden o gün pankekleri nasıl yaptığına tekrar göz atacaktı.

Archer yerine döndüğünde insanlar ona gülümsüyor, başlarını sallayıp selam veriyorlardı. Eski tarifi asla bulamasa bile belki de bu kötü bir fikir değildi. En azından herkes pankekle ilgili duygularını ifade etme şansı bulmuştu. Bu Archer'ın asla umursayacağını düşünmediği bir şeydi.

Ama o noktadaydı. Yeni kasabasında yeni bir hayatı vardı. Oraya döndüğünden beri ilk kez bu konuda kendisini berbat hissetmiyordu. Bir şef olarak işi insanları doyurmaktı ve bu insanlar pankek istiyordu.

Iris'in yanındaki yerine oturduğunda, Iris kocaman bir gülümsemeyle ona döndü.

"Aferin," diye fısıldadı. "Çeteyi memnun ettin. Bundan böyle sana daha iyi davranırlar herhâlde."

"Herhâlde mi?" diye fısıldadı Archer bunu ona biraz yaklaşmak için fırsat bilerek.

"Kesin olarak bilemem. O karabuğdaylı pankekleri bir daha servis edersen seni kasaba meydanında asabilirler."

Archer elinde olmadan yüksek sesle güldü ama neyse ki kalabalığın başlattığı yeni tartışmanın gürültüsü sesini bastırdı. Bir Çilek Kraliçesi'yle, güzellik yarışmalarının kadınlara gerçekten güç mü bahşettiği yoksa son derece ataerkil bir geçmişten kalan bir gelenek mi olduğuyla ve Çilek Festivali'nde bu yarışmanın gerekli olup olmadığıyla ilgili bir tartışma başlamıştı. Iris gözlerinde bir parıltıyla ona gülümsedi.

"Sen de bizimle bir şeyler içmeye gelmelisin," dedi bakışlarını ondan ayırmadan.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"İnsan kaynaklarına söylemem, söz." Iris'in yüzünde o muzip ifade vardı ve Archer'ın içinden onu öpmek geçiyordu. Bunu nasıl beceriyordu? Nasıl her şeyi bir oyuna dönüştürebiliyordu?

"Iris..."

"Archer, yapma. Tam üç haftadır baba hayatı yaşıyorsun."

"Aslında dört haftadır. Buraya geldiğimden beri."

"Dört hafta! Tam bir ay eder. Gördün mü? Bir gece dışarı çıkmayı hak ediyorsun."

"Birlikte gidemeyiz, Iris. Her şey daha karmaşık hâle gelir."

Iris başını iki yana salladı, saç örgüsü omzundan kaydı. Archer saç lastiğini çıkarıp parmaklarını altın sarısı-gül kurusu tonlardaki dalgaların arasında gezdirmek, saçlarını parmaklarına dolayıp onu kendisine çekmek istedi. Zaten bu yüzden doğruca eve gidip soğuk bir duş alması gerekiyordu.

"Hayır, sorun olmaz," dedi Iris ısrarla. "Grup hâlinde gideceğiz. Sadece arkadaşlarla hoş vakit geçirmek için dışarı çıkıyoruz. Burada arkadaş edinmek istemiyor musun, Archer?"

Arkadaş edinmek istiyor muydu? Paris'te arkadaşları var mıydı? O kadar uzun saatler çalışırdı ki bir tek restorandaki personeli görürdü. Elbette işten sonra içki içmek için sık sık dışarı çıkarlardı ve bu yüzden birçoğu birbiriyle yatıp kalkmıştı ama ilişkileri toksik kılan şey de buydu.

Normal arkadaşları olması nasıl bir şey olurdu? Günde on dört saat boyunca sıcak bir mutfakta bir arada olmak zorunda kaldığı ve sonra da hayatında başka kimse olmadığı için içki içtiği arkadaşlar değil, sadece istediği zaman görüşebileceği arkadaşları olması nasıl olurdu?

Güzel olabilirdi.

"Tamam," dedi. Iris sesini çok yükseltmeden cıyakladı.

Kira, Iris'in önünden boynunu uzatıp Archer'a gülümsedi. "Eğlenceli olacak," dedi ama Bennett başını iki yana salladı.

Archer bir hata yapmış olabileceğini düşündü.

Yirminci Bölüm

Mac'in Barı tıklım tıklımdı. Akşam saatlerinde düzenlenen bir belediye toplantısından sonra hep öyle olurdu. O tartışmalardan sonra herkes bir içkiye ihtiyacı olduğunu hissederdi.

Iris, Archer'la kapıda durdu ve kalabalığın arasında bir masa bulacaklarına söz veren Kira ile Bennett'ı görmeye çalıştı. Ama önce boyu ve saçları yüzünden göze çarpan Noah'yı gördü. Noah el sallayınca Iris aynı şekilde karşılık verdi.

"Şuradalar. Gel." Archer'ın elini tutup onu insanların arasında çekiştirmeye başladı. Yanında kim olsa aynı şeyi yapar, elini tutardı ama Archer parmaklarını parmaklarının arasından geçirdiği için Iris başka bir şey düşünemiyordu. Elleri iriydi ve avuçlarındaki nasırlar yüzünden sertti. Güçlüydü. Yetkindi. *Becerikli* ellerdi.

Neyse ki Iris'in zihni, o ellerin gitmesini istediği yerlere gidemeden arkadaşlarının kaptığı köşedeki bölmeye vardılar. Iris, Kira'nın aklından geçenleri biliyordu ve bunları söylemesine fırsat vermeden Archer'ın elini bıraktı. Kira'nın gülümsemesinin yüzüne yayılmasına neden olan bir "sakın bir şey deme" bakışı attı.

"Gelebildiniz!" Kira'yla bölmenin yanında duran Annie onları sarılarak karşıladı. Archer'ın Annie'nin kollarının arasındaki şaşkın yüzü Iris'i kıkırdattı.

"Tabii ki geldik," dedi Iris. "Belediye toplantılarının en iyi yanı sonrasında içilen içkilerdir."

"İşte, buna içerim," dedi Logan bölmedeki yerinden büyük bira bardağını Iris'e doğru kaldırarak. Iris onun toplantıya bile katılmadığından emindi.

"Bu toplantı da Dream Harbor'ın garipliklerine dair ilginç bir örnekti," dedi Kira.

"Ay, buraya bayılıyorsun." Annie ona kalçasıyla vurdu ve Iris arkadaşlarına gülümsedi. Bölmede çoktan Logan'ın yanındaki yerlerine oturmuş olan Hazel, Jeanie ve George da vardı. Noah bardan içkileri almak için herkesten sipariş alıyordu. Iris elma şarabı, Archer da yerel bir bira istedi.

Kitap kulübü bardaki taburelerin çoğunu işgal etmişti, Okul Aile Birliği ebeveynlerinin sesleri arka köşede yükselmeye başlamıştı ve Iris'in birkaç favori aerobik öğrencisi şaraplarını yudumluyor, barın tam ortasındaki yüksek masalardan ikisinde duran devasa sepetteki kızarmış patatesleri yiyorlardı. Barın tamamı iyi barların olması gerektiği gibi loş ve rahattı. Koyu renkli ahşap paneller, koyu renkli mobilyalar ve loş ışıklandırma kullanılmıştı. Yağmurlu bir nisan gecesi gitmek için kusursuz bir yerdi.

Amber ve Isaac barın arkasında içki siparişlerine yetişmeye çalıştıklarından, Noah başka masaların siparişlerini de almak zorunda kaldı. Iris onun yemek alanında masaları dolaştığını gördü.

"Demek şefi getirdin," dedi Annie bakışlarını Iris'in arkasında bir yerde dikilen Archer'a çevirerek.

"Evet. Biraz dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı."

"Umarım sizlere katılmamın bir sakıncası yoktur," dedi Archer. Sesi o kadar kalın çıkıyordu ki Iris resmen sırtında titreşimlerini hissedebiliyordu. Kalabalık onu Archer'a daha

yakın durmaya zorlamıştı ve konuştuğunda nefesi Iris'in kulağını gıdıklıyordu.

"Canım, kasabanın yarısı burada!" diye bağırdı Kira, kalabalığın gürültüsü ve hoparlörlerden yayılan müzik sesleri arasında sesini duyurmaya çalışarak. "Hiçbir sakıncası yok!" Biraz çakır keyif bir hâlde Iris'e doğru eğildi.

"Çoktan içmeye mi başladın?" diye sordu Iris. Kira ona göz kırptı.

"Bölmeyi kapabilmek için erkenden gelmek zorunda kaldık," dedi Kira. "Vakit geçsin diye birkaç shot atmış olabiliriz."

"Tamam, Bennett nerede?" diye sordu Iris etrafına bakınarak. Kira çakırkeyif olduğunda yapılması gereken ilk şey onun fazla konuşmasını engellemekti. Iris'in gerçekten de Kira'nın ağzından bir şeyler kaçırmasını önlemesi gerekiyordu.

"Tuvalette. Birazdan gelir." Kira tekrar Archer'a odaklandı. "Eee," dedi başını yana eğip dikkatle onu süzerek. Tanrım, başlıyor, diye düşündü Iris. "Archie," dedi Kira ve Iris, Archer'ın kendisine bu şekilde hitap edilmediğini söylemesini bekledi ama Archer'ın kahkahası ensesini okşadı.

"Şu ikilemi çözmeme yardım et."

"Peki..."

"Mısır yarması ve mısır irmiği ayrı şeyler, değil mi?"

Iris derin bir oh çekti. Yiyeceklerle ilgili bir soru mu? Bu sorun değildi. Archer'ın çalışanının parmağını neden yaladığını sorgulamaksa tamamıyla ayrı bir konuydu ve Iris tabii ki bundan Kira'ya söz etmişti. Iris'in bir şeyleri filtreden geçirmeden söylemesi için içkiyi fazla kaçırması gerekmiyordu.

"Evet. İkisi de öğütülmüş mısırdan yapılır ama dokuları çok farklıdır. Mısır irmiği genellikle daha kalındır. Ve farklı hazırlanır."

"Teşekkür ederim! Ben de aynı şeyi söyledim!" diye bağırdı Kira. "Bennett nerede kaldı? Ona bu ikisinin farklı

olduğunu söylemiştim." Tartışmayı kazandığını anlayıp rahatlayan Kira hızla yerinden kalkıp tuvaletlere doğru gitti.

"Seni birisiyle tanıştırmak istiyorum," dedi Annie, Kira'dan sonra masaya çöken garip sessizliği bölerek. Archer'ı kolundan çekiştirdi.

Annie onu bara doğru götürürken, Archer omzunu silkerek Iris'e bakınca Iris peşlerine takıldı. Bu insanların patronuyla arasındaki durumu daha da garip bir hâle getirmeyeceklerine güvenemiyordu.

"Archer, bu Mac. Mac, Archer," dedi Annie ikisini tanıştırırken. "Mac gerçekten de bu kasabadaki tek rakibin."

"Öyle mi?" dedi Archer. "Hangi konuda?"

"Yemek," dedi Annie sırtını bara yaslayarak. Mac bara geldiklerinden beri gözlerini ondan ayırmamıştı.

"Yemeklerimin iyi olduğunu mu söylüyorsun, Annie?" dedi.

Annie iç çekerek ona baktı. "Bunu asla söylemeyeceğimi biliyorsun."

Mac başını iki yana sallarken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Mac bir aşçı," dedi Annie ama söz konusu yemeklerle ilgili bir yorum yapmadı. "O yüzden tanışmanızı istedim."

"Benimle konuşmak için bir mazeret uydurmaya çalışmadığından emin misin?" diye sordu Mac, barın üstünden Annie'ye doğru eğilerek. Göz göze kaldılar ve Iris bile ikisinden yayılan sıcaklığı hissetti.

"Sadece iyi bir komşu gibi davranmaya çalışıyordum," dedi Annie sinirle.

"Eminim, tatlım."

"Bana. Tatlım. Deme."

Mac sırıttı.

O kadar uzun süre göz göze kaldılar ki Iris ikisi öpüşmeye başlamadan ya da birisi bıçaklanmadan Archer'la sessizce

oradan tüymeyi düşündü ama nihayet Annie göz temasını kesti ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

"İkinizin şey için biraz zamana ihtiyacı var mı?" Öpüşmek? Birbirinizi öldürmek? "Konuşmak için," dedi Iris.

Annie, az önce hepsi ön sevişmeyi andıran o bakışma yarışına şahit olmamışlar gibi "Tabii ki yok," dedi hemen. "Ben sadece ikisinin ortak yanları olabilir diye düşünmüştüm."

Mac omuzlarını dikleştirdi ve Archer'a başını sallayarak selam verdi. "Tabii, eminim. Ben dünyaca tanınmış bir şef değilim," dedi tokalaşmak için barın üstünden elini uzatıp. "Ama memnun oldum."

"İyi yemek, iyi yemektir," dedi Archer. "Ve şu anda bu kasabanın yemeklerimin iyi olduğunu düşündüğünü hiç sanmıyorum."

Mac ofladı. "Merak etme. Burası insanları sinir etmeye bayılır. Eninde sonunda durulurlar."

"İnsanları sinir etmeye bayılmazlar," dedi Annie. "Ama Dream Harbor'ı özel kılan şeyleri korumak isterler."

"Kötü lokanta pankekleri mi Dream Harbor'ı özel kılıyor?" dedi Mac.

"Pankekler hakkında kötü konuşma!" diye fısıldadı Iris telaşla. "Seni duyacaklar!" Kalabalık barda etrafına bakınınca Mac gülmeye başladı.

"Affedersin, Iris. Ve kusura bakma, dostum."

"Sorun değil," dedi Archer. "Zaten bu günlerde pankekleri bile doğru dürüst yapamıyorum."

"Yapacaksın," dedi Iris Archer'ın kolunu okşayarak. Ancak bileğine vardığında o bakmaktan çok hoşlandığı kasları okşadığını fark etti. Elini hemen geri çekti. "Eminim ki bir yolunu bulacaksın."

Archer tüm dikkatini ona vermişti. Iris onun yoğun bakışları altında yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti.

Annie öksürdü. "İkinizin şey yapmak için biraz zamana ihtiyacı var mı?" Bilmiş bir gülümsemeyle kaşını kaldırdı.

"Hayır. Hiçbir şey için zamana ihtiyacımız yok," dedi Iris.

Mac başını iki yana sallamakla yetindi. "İşe geri dönmem gerek. Tanıştığımıza memnun oldum, şef."

"Ben de öyle."

"Aaa, Jacob ile Darius mu gelmiş? Onlarla görülecek bir hesabım var. Jacob!" diye seslendi Annie ve ona doğru yürümeye başlayıp Archer ve Iris'i yalnız bıraktı. Daha doğrusu kalabalık bir barda, arkadaşlarıyla dolu bir masanın yanında olabilecekleri kadar yalnız bıraktı.

En azından Noah içkilerini getirmişti. Iris şarabından bir yudum aldı.

"Evet," dedi Archer'a bakarak. Archer o akşam hafif kirli sakalıyla ve dağınık dalgalar hâlinde alnına düşen saçlarıyla biraz bitkin görünse de her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Kusursuz bir mutfağı idare eden birisi olmasına rağmen (Maribel'in yoga dersinde Iris'e söylediği kadarıyla Iris haklıydı. Archer personelinden mükemmeliyet talep eden birisiydi ve o günlerde lokanta bal döküp yalanacak kadar temizdi) görünüşü hep biraz dağınıktı. Sanki tüm çabasını iş yeri için harcıyordu ve kendisine bakacak fazla vakti kalmıyordu.

Iris'in evi idare etme şekli onu deli ediyor olmalıydı. Archer işten döndüğünde ev nadiren temiz oluyordu, bazen de hiç olmuyordu. Olive her zaman hayattaydı ama her zaman düzenli, şirin ya da mutlu değildi. Ama Iris iş tanımını tam olarak bilmese de çoğu zaman kendisi görev başındayken Olive asla okula geç kalmıyordu ve Iris beslenme çantasını vermeyi sadece iki kere unutmuştu (tabii, fark edince hemen okula bırakmıştı). Ama Archer ve Olive için yaptığı hiçbir şey kusursuz, tertemiz ya da pırıl pırıl değildi.

Her şey karmakarışıktı.

Archer buna rağmen gıkını çıkarmamıştı.

"İyi geçti bence," dedi Iris. "Toplantı yani." Annie ile Mac arasındaki az önce şahit oldukları o garip enerjiden söz etmiyordu. Iris'in onu yiyip yutmak istiyormuş gibi ona bakan bir şefi vardı, Annie'nin sorunlarıyla da uğraşamazdı.

"Olabileceği kadar sanırım." Boş, yüksek bir masayı işaret edince oraya geçtiler. Tabureleri bir başka masa almıştı ama en azından bardaklarını koyacak ve dirseklerini dayayacak bir yer bulmuşlardı.

"Dışarı çıktığına sevindim."

Archer birasından bir yudum daha aldı. "Evet, ben de. Epeydir çıkmamıştım. Hatta uzun süredir akşam dokuzda dışarıda olmadım galiba."

Iris bir an için onun erken yatmayı sevdiğini söylediğini sandı ama sonra genellikle o saatte çalıştığını kastettiğini anladı.

"Demek genel olarak gece yaşayan insanlardandın?"

Archer hafifçe gülümseyince Iris, vücuduna bir ürperti yayıldığını hissetti. "Genel olarak."

"Artık güneşi görebilmek güzel bir his değil mi?"

"Bilmem. Buraya geldiğimden beri yağmur yağıyor."

Iris omzunu silkti. "Yakında düzelir."

Archer bardağının üstünden dikkatle ona bakıyordu. Iris teneke şarap kutusunun açma halkasıyla oynamaya başladı. Birden barın kalabalık ortamı fazla sıcak, fazla samimi geldi. Iris keşke aralarındaki minik masa biraz daha büyük olsaydı diye düşündü.

Archer ona öyle bakarken dostane profesyonel tavrını sürdürmeyi nasıl başaracaktı? O yoğun bakışları üstünde hissederken bunu nasıl yapacaktı? İçinden "Peki, şef!" demek ve istediği her şeyi yapmak geçiyordu.

Eyvah. Tehlike, Iris! Tehlike!

Bir müzik festivalinde bir yabancının çadırında geçirilen terli, iki gecelik ilişkilere ve annesinin iki yılda bir erkek arkadaş değiştirmesine neden olan tavır buydu. Bu açıdan annesiyle aynıydılar; o kıvılcımın peşinden koşuyor, alev alev yanan ama sonra sönüp giden erkeklere kapılıyorlardı.

Archer da sönüp gider miydi?

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Archer.

Iris gözlerini kırpıştırdı. Neyi nasıl yapıyordu? Tek bir bakışı zihninde kocaman bir ilişkiye dönüştürmeyi mi? Kolaydı. Müthiş bir hayal gücü vardı. Ama Archer büyük bir ihtimalle bunu sormuyordu.

"Neyi?"

"Her zaman... her konuda çok olumlusun."

"Ha, şu mesele." Iris omzunu silkti. "Aslında bu durum iki ucu keskin bıçak gibi. Her zaman geç kalmamın nedeni de bu. İyimser insanlar bir yere zamanında varma becerileri konusunda aşırı iyimserdirler. Ve genellikle çok yanılırlar."

Archer'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı ve o lanet olasıca gamzesi ortaya çıktı.

"Sen olumlu bir insan değil misin?" dedi Iris.

Archer'ın gülümsemesi silindi, suratını asar gibi oldu. "Bundan hiç emin değilim. Çok uzun süredir sadece aklıma bir şey koyuyorum ve bunu elde ediyorum. Bunda başarılı olup olmayacağımı düşünmüyorum bile." Biraz acı, biraz boğuk bir sesle güldü. "Bir süre her şeyin nasıl gideceği konusunda gerçekten de kontrolün bende olduğunu düşündüm."

Başını iki yana salladı.

"Olive'e hayatının en güzel sürprizi olduğunu söyledin. Bunda ciddi miydin?"

Archer bir an için duraksayınca Iris çizgiyi aştığını düşündü ama barda her şey farklıydı. Sadece içki içmek için dışarı çıkmış olan iki insanlardı. Bir patron ve çalışanı, bir baba ve

bir bakıcı değillerdi. Ayrıca mutfakta yalnız değillerdi, kalabalık bir mekândaydılar. Başları ne kadar derde girebilirdi ki? Değil mi?

"Ciddiydim. O... Ben..." Archer sıkıntıyla ofladı. "Bunu anlatmak zor. İlk başlarda onu ânında sevmedim ve bir baba gibi tepki vermedim diye kendimi kötü hissettim ama şimdi bilemiyorum, o iri gözleriyle bana baktığında..."

"Ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Muhteşem gözleri var."

Archer, Iris lafını kesip Olive'le ilgili kafa karıştırıcı, dağınık ve güzel hislerine ortak olduğu için rahatlamış gibi güldü.

"Evet. Hem de çok. Ayrıca o çok... savunmasız. Bize gerçekten de ihtiyacı var, Iris."

Iris güçlükle yutkundu. Archer onlardan birliktelermiş gibi söz edince içine garip bir his yayılmaya başladı. Bu hoşuna gitmiş miydi? Archer'ın onları ufak bir aile olarak düşünmesini istiyor muydu, yoksa bu çılgınca ve dehşet verici bir düşünce miydi?

Archer tam olarak böyle dememişti. Sadece gerçekleri söylüyordu. Resmen kendi karnını doyurmaktan aciz küçük bir çocuk olan Olive'in hem babasına hem de gündüzleri onunla ilgilenmesi için evlerinde çalışan bakıcıya ihtiyacı vardı. Evet. Bu kadardı. Archer'ın sözleri yüzünden midesinde kelebekler uçuşmasına gerek yoktu.

"Komik de bir çocuk," diye devam etti Archer. "Tanrım, hele benimle yemek pişirmek istediğinde... Kalbim resmen eriyor."

Iris sırıttı. "Gördün mü? Yumuşacık ve pelte gibi oluyorsun."

Archer güldü. "Haklısın." Omzunu silkti. "Her neyse. Evet, ciddiydim. Hayatımın en güzel sürpriziydi. Ama hâlâ eski hayatımı özlüyorum. Hem de çok. Lokanta da beni deli ediyor. Ayrıca bu kasaba..."

Iris onun sözlerini geçiştirdi. "Evet, evet. Anlıyorum. Çocuğuna alışmaya başladın. Geri kalanına o kadar alışamadın."

Archer alaycı bir ifadeyle güldü. "Başka şeylere de alışıyorum."

Hah! Demek haklıydı. Dışarıda olduklarında flört yeniden devreye girmişti. Dışarısı güvenliydi.

"Öyle mi? Ne gibi?"

"Duş giderini tıkayan uzun kızıl saçlar gibi."

Iris'in kendi kahkahası onu o kadar şaşırttı ki az kalsın ağzındaki şarabı püskürtecekti. "Hey!"

"Çok fazla saç var!" Archer bunu bir sorunmuş gibi söylemişti ama saç örgüsüne bakış şekli Iris'e bunun aslında pek de sorun olmadığını hissettirdi.

Iris gülümsedi. "Bu arada saçlarım kızıl değil. Kızıl sarı."

"Ah, tesisat sorunlarına neden olan saçlarının tam rengini bilemediğim için özür dilerim."

"Abartıyorsun!"

Archer güldü. "Belki biraz." Onu tepeden tırnağa süzdükten sonra tekrar yüzüne odaklandı.

"Ama duştayken beni düşündüğünü bilmek güzel," dedi Iris gülerek.

"Ah, Iris, tahmin bile edemezsin." Archer bunu Iris'in duymaması gerekiyormuş gibi alçak sesle, mırıldanarak söylemişti. Ama Iris onu duymuştu. Archer'ın duşta onu düşünüyor olması da vücuduna ateşli, tehlikeli bir akım gibi yayılmıştı.

Iris tıpkı çok seksi bir ışığa çekilen çok aptal bir pervane gibi masaya eğildi.

"Duştayken beni mi düşünüyorsun, Archer?"

Archer gözlerinin içine bakınca Iris donakaldı. "Iris," diye kükredi Archer onu uyarmak istiyormuş gibi. Iris şansını zorluyordu. Yaptığı şey gerçekten de uygunsuzdu. Ama zaten bu yüzden seksi değil miydi?

"Anlatsana," dedi ve Archer'ın çene kasının seğirdiğini, gözlerinde seksi bir ışıltı belirdiğini fark etti. Evet, durum çok daha seksi bir hâl almıştı. Ama barın orta yerinde güvendeydiler. Yaptıkları şey zararsız bir flörtten ibaretti.

Kendine bunu söylemeye devam et, Iris.

"Mutfağa geldiğin o geceler var ya?"

"Evet?"

"Sonrasında seni aklımdan çıkaramıyorum. Ağzın, saçların ve hep çıplak olan o lanet omzun. Dişlerimi omzuna sürtmek istiyorum."

Iris'in nefesi kesildi, nerede olduklarını ve kasabanın yarısının da orada olduğunu unuttu. Bacaklarını birbirine bastırdı. Evde olsalardı çoktan o masanın üstüne çıkıp ona saldırırdı. Ama evde değillerdi.

"Sonra ne oluyor?" diye sordu alçak sesle, güçlükle nefes alarak. Sesi barın gürültüsünde zor duyuluyordu ama Archer'ın bakışları dudaklarına kilitlenmişti.

"Sonra senin gibi, şampuanın ve vücut kremin ve... sadece sen gibi kokan duşa giriyorum. Orada o gün daha önceki saatlerde aynı noktada nasıl çıplak olduğunu düşünüyorum. Sana eşlik etsem neler olurdu diye düşünüyorum."

Iris elinde olmadan inledi ama içerisi çok gürültülü olduğu için sesini duyan olmadı. Herkes, sevişmelerinin an meselesi olduğunu fark etmeden geceye devam ediyordu.

Archer muzip bir ifadeyle gülümsediğinde gamzesi yine Iris'in içini gıdıkladı.

"Bana eşlik etsen neler olurdu?" diye sordu. Oynamaya başladıkları bakışma oyununda göz temasını ilk kendisi kesmemeye çalışarak ona bakmaya devam etti.

Archer omzunu silkti ve birasından bir yudum daha aldı. "Geceye bağlı," dedi. "Bazen sadece çıplak ve sabunlu olduğunu düşünmek bile işi bitiriyor."

Iris yüzünün ve bacaklarının arasının aynı anda ateş bastığını hissetti.

"Diğer gecelerde..." Archer yine omzunu silktiğinde Iris'in içinden çığlık atmak geçti. *Diğer gecelerde ne? Diğer gecelerde ne düşünüyorsun?* "Diğer gecelerde parmaklarımı o kızıl sarı saçlarına dolamak ve..."

Ve ne? Bana bir resim çiz, şef.

Ama görüş alanının kenarında yavaş yavaş gerçek dünya belirmeye başlamıştı. Barın ortasında ne halt ettiklerini sanıyorlardı?

Belli ki Archer bunu ondan bir saniye önce fark etmişti. Durum fena hâlde kontrolden çıkmıştı.

"Iris, bundan söz etmeyi kesmeliyiz. Aksi takdirde bu masadan uzaklaşmam bir hayli güç olacak."

Iris manyak gibi kıkırdadı. "Tamam. Haklısın. Özür dilerim, bana ne olduğunu bilmiyorum." Hayır, biliyorsun! Onun yüzünden bu durumdasın. Sakın söylediklerini düşünme!

"Benim suçumdu. Çizgiyi aştım," dedi Archer.

"Hayır, aşmadın. Ben seni kışkırttım."

Archer süklüm püklüm güldü. "Bu işi beceremiyoruz, Iris."

"Neyi? Birbirimizin yanında çok profesyonelce davranmayı mı?"

"Evet, onu diyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim ama kendimi savunmam gerekirse gerçekten de seksi bir adamsın."

Archer'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Gerçekten mi?"

"Bilmiyormuş gibi davranma. Öyle yaptığında daha kötü oluyor."

"Eh, kendimi savunmam gerekirse sen de çok seksisin."

"Teşekkürler," dedi Iris gülerek.

Archer yine güldü ve Iris bu hâline bayıldı. O gülüşü bir kaşıkla içmek istiyordu.

"Ama Olive için her şeyi berbat etmek istemiyorum," dedi Archer. Birden bütün gece olmadığı kadar ciddi bir ifadeye bürünmüştü. "Çok zor günler geçirdi ve seni seviyor. Bunu mahvetmek istemiyorum. Sonunun asla iyi olmayacağını bilecek kadar çok iş arkadaşımla yattım."

"Elbette. Haklısın." Iris içkisini bitirdi ve hemen bir tane daha alması gerektiğini hissetti. "Merak etme, kendime hâkim olurum."

"Onun için yaptığın her şeye minnettarım. Şu âna kadar bile çok ilerleme gösterdi."

Iris hâlâ Olive'in işlemden geçmiş yiyecekler yemesine izin vermemenin ve yemek odasının sandalyelerine çarşaflar sererek kale yapmanın önemli şeyler olduğunu düşünmüyordu ama Archer ona iltifat etmek istiyorsa onu neden durduracaktı ki?

"Teşekkürler. Gidişattan memnun olmana sevindim."

Iris onunla geçici bir ilişki yaşamanın işini kesin olarak tehlikeye atacağını kabul ediyordu ama seksi ve müstehcen konuşmanın bir iş performansı toplantısına dönüşmüş olması çok aptalcaydı.

"Bir içki daha alacağım," dedi. "Sen de ister misin?"

Archer yanıt vermeden Kira, Annie ve Noah bir tepsi shot'la masaya geldiler.

"İkiniz çok ciddi gözüküyorsunuz," dedi Annie şeytani bir gülümsemeyle. "Ama bunun panzehri bizde!"

"Shot mı, ciddi misiniz?" dedi Iris. Toplantı sonrası içkilerine genellikle shot'lar dâhil olmazdı ama belli ki o gece abartacaklardı.

"Iris, kesintisiz on dört aydır kış yaşıyoruz," dedi Kira. "İçmemiz gerek."

"Bana mantıklı geldi," dedi Archer. Bir shot alıp kafasına dikti.

Kira ve Annie tezahürat ettiler.

Iris bir shot içti.

İşte, o noktadan sonra gece biraz bulanıklaştı.

"Sarhoşken yemek yapabiliyor musun?" diye sordu Iris şaşkınlıkla gülümseyerek. Eve dönmüşlerdi ve pankekler o geceyi sonlandırmak için biçilmiş kaftandı. Iris aerobik sınıfındaki hanımlarla dans ettikten sonra açlıktan ölüyordu.

"Tabii ki," dedi Archer. Sarhoş olmasına rağmen hâlâ ukala yanıtlar veriyordu. Alnına düşmüş saçlarıyla ve yorgun gözleriyle her zamankinden daha bitkin gözüküyordu. Ama bu sefer daha çabuk gülümsemişti ve bu hâli Iris'in çok hoşuna gitmişti.

"Bir gamzen var," dedi Iris, Archer karışımı hazırlarken.

"Biliyorum."

"Şirin."

Archer daha da büyük bir gülümsemeyle ona baktı. "Biliyorum."

"Tanrım! Ne kadar ukalasın!"

Archer gecenin o vakti için biraz fazla yüksek sesle güldü. Iris onu hemen susturdu. "Olive'i uyandırma! Birimizin ayık olması gerekmiyor mu? Acil bir durum olursa diye yani."

Archer bunu düşünüyormuş gibi karışımı karıştırmayı kesti. "Çok kötü bir baba olabilirim."

Büyük bir olasılıkla tekila yüzündendi ama bu durum Iris'e çok komik geldi. Archer şaşkınlıkla ona baktı ama o da gülmeye başladı.

"Özür dilerim," dedi Iris kıkırdayarak. "Kesinlikle kötü bir baba olduğunu düşünmüyorum! Ama ben boktan bir bakıcıyım. Belki de beni kovmalısın."

"Evet, olabilir. Böylece nihayet seninle seks yapabilirim."

Iris donakaldı.

Archer donakaldı.

Iris yine gülmeye başlayana dek birbirlerine baktılar. "Aman Tanrım, Archer. Az önce gerçekten de bunu söyledin mi?"

Archer'ın boynundan yüzüne doğru bir kızarıklık yayılmaya başladı. "Hayır. Söylememişim gibi davranalım."

"Tamam, benden çok hoşlanmıyormuşsun gibi davranalım."

"Sen de benden çok hoşlanıyorsun," dedi Archer pankek karışımını tavaya dökerken.

"O zaman, belki de *seninle* seks yapabilmek için artık senden çok *hoşlanmamalıyım*."

"Tanrım, Iris. Böyle şeyler söyleme!" Archer fiziksel bir acı hissediyormuş gibiydi ve Iris kıkırdamadan duramıyordu.

"Özür dilerim! Ama bu durum giderek daha saçma olmaya başladı!"

Archer pankeki tavada çevirince Iris hayretler içinde kaldı. "Bunu da sarhoşken yapabiliyorsun!"

Archer ona göz kırptı. Iris az kalsın gülmekten taburesinden düşecekti.

"Kahvaltı hazır," dedi Archer. Abartılı bir tavırla Iris'in tabağına iki pankek koydu.

Iris hemen tadına baktı. "Bunlar hayatımda yediğim en güzel pankekler olabilir," dedi lokmasını yutmadan.

Archer sırıtınca Iris elini uzattı, serçeparmağını gamzesine bastırdı. Archer başını yana çevirip Iris'in avucunu öptü. Iris'in bedenine bir sıcaklık yayıldı.

"Yine parmağımı mı yalayacaksın?" dedi Iris espri yapmaya çalışarak ama nefes nefese kalmış gibi kısık bir sesle konuşabiliyordu.

Archer başını iki yana salladı, dudaklarını Iris'in avucundan bileğine götürdü. Oradaki hassas noktayı öptü, kolunu öperek ve yalayarak dirseğine ilerledi.

"Çok yumuşaksın," diye mırıldandı Archer. "Tuzlu ve tatlı. Kusursuz." Iris kıpırdamadan yerinde oturuyordu ama kalbi göğüskafesinden fırlamak üzereydi.

Kıpırdarsa, konuşursa ya da gözlerini kırparsa Archer'ın duracağından korkuyordu. Bir saniye bile durmasını istemiyordu.

"Iris," diye inledi Archer. Adanın üstüne eğilmiş, Iris'i kendisine çekiyordu. Dudakları Iris'in kol kaslarının kıvrımlarını okşuyordu.

"Evet," diye fısıldadı Iris.

Archer dudaklarını onun omzuna dayadı. Iris boynunda ılık nefesini hissetti. Birbirlerine bu kadar yakın olmaları Iris'in başını döndürmüştü ve barda olduğundan bile sarhoş hissediyordu. Onu çok arzuladığı için. Büyük bir heyecana kapıldığı için.

"Durmalıyız," dedi Archer dişlerini Iris'in çıplak boynuna sürterek.

"Ya da..." diye fısıldadı Iris. "Devam edebiliriz."

Archer inledi. "İkimiz de sarhoşuz."

"Bunun işleri kolaylaştırdığını söyleyenler olabilir."

"Iris." Archer'ın ismini boğuk bir sesle söylemişti. Hâlâ boynuna hem yumuşacık hem de tutkulu öpücükler konduruyordu. Iris öpücükleri ayak parmaklarının uçlarına kadar hissedebiliyordu.

"Tamam, biliyorum. Haklısın."

Archer başını kaldırdığında dudakları şişmiş, gözbebekleri irileşmişti. Tanrım, dedi Iris içinden. Asla baştan çıkarıcı şeylere karşı koyabilen bir tip olamamıştı ve o anda karşısında çok yakışıklı bir erkek duruyordu! Dilediği takdirde ona sahip olabilirdi. Normal şartlar altında, bunu kesinlikle yapardı.

Ama Archer buna pişman olurdu.

Bu düşünce Iris'in üstüne bir ağırlık gibi çöktü. Archer bundan gerçekten de pişman olurdu. Bunu kötü bir baba olduğuna dair bir başka kanıt olarak görürdü. Dahası Iris bunu ona yapamazdı.

"Gidip uyuyalım, olur mu?" dedi Iris ama vücudunun geri kalanı ıstırap içinde, *Onunla yatalım!* diye bağırıyordu.

Archer gözlerini kırpıştırdı. "Haklısın. İyi fikir."

Iris taburesinden kalkıp Archer'ın elini tuttu. "Ocağı kapatıp kapatmadığını kontrol et," dedi ve onu koridordan yatağa götürdü.

Sabah olduğunda, kendi odası yerine onun odasına gittiği için tekilayı suçlayacaktı. Ama dürüst olması gerekirse ayık Iris'in başından beri yapmak istediği buydu.

Yirmi Birinci Bölüm

Archer'ın alarmı sabah dörtte çalmaya başladığında başı fena hâlde zonkluyordu, ağzı zımpara kâğıdı gibi olmuştu ve çıplak göğsünün üstünde bir kol duruyordu. Bu kendi kolu değildi. İnce ve pürüzsüz tenli, son derece kadınsı bir koldu. Ayrıca yarı ereksiyon hâlindeydi ve o teni tattığını hayal meyal hatırlıyordu. Dudaklarını Iris'in narin bileğinde gezdirdiğini, kolunun iç kısmını öptüğünü ve boynunu hafifçe ısırdığını da hatırlıyordu.

Lanet olsun.

Başını çevirip yanına baktı ve Iris'in yüzünü yastıklara gömmüş bir hâlde derin bir uykuda olduğunu gördü.

Hayır, hayır, hayır.

Böyle bir şey olmuş olamazdı. Bakıcısını yatağa *atmamıştı*. Daha ilk günden beri özellikle bu sonuca direnmişti. Nasıl olmuştu bu? Tam olarak *ne* olmuştu?

Pantolonunun hâlâ üstünde olduğunu ve Iris'in de en azından tişörtlü olduğunu görünce biraz rahatladı.

Bunun iyi bir işaret olması gerekirdi, değil mi? Ya da en azından fazla ileri gitmediklerinin bir işareti olmalıydı.

Kimi kandırıyordu? Iris'in onun yatak odasında olması zaten çizgiyi bir hayli aşmış oldukları anlamına geliyordu. Kahretsin. Gözlerini sıkı sıkı yumdu ve gece olanları hatırlamaya

çalıştı. Toplantı iyi geçmiş sayılırdı. Sonra Iris onu bara gitmeye ikna etmişti. Duş fantezilerini anlattığını hatırlayınca neredeyse sesli bir şekilde oflayacaktı. Üstelik bunları sarhoş olmadan *önce* anlatmıştı. Iris'in arkadaşlarının masaya getirmeye devam ettikleri sayısız shot'tan sonra ne olmuştu?

Gecenin geri kalanıyla ilgili bölük pörçük sahneler gözlerinin önüne gelmeye başladı. Iris içkisini yudumlarken ona gülümsüyordu, Iris bir grup yaşlıca hanımla çılgınlar gibi dans ediyordu, Iris eve dönerken Uber'ın arka koltuğunda kıkır kıkır gülüyordu. Tamam, hatırladıkları esas olarak Iris'in karşı koyulmaz olmasıyla ilgili bir slayt gösterisi gibiydi.

Archer eve döndüklerinde şaşkınlıkla onlara bakan Kimmy'ye ücretini ödediğini hatırlıyordu. Sonra... Tanrım, Iris'e pankek mi yapmıştı? Iris yanında kıpırdandı ve Archer onun uyandığı saniyeyi hissetti. Iris tepeden tırnağa kaskatı kesildi.

Başını kaldırmadan yastığa doğru "Eyvah," dedi.

"Evet, eyvah."

"Lanet olsun."

"Çifte lanet olsun."

"Archer dün gece ne yaptık?"

Iris'in kolu hâlâ onun vücudunun üstündeydi, çilek kokusu hâlâ tatlı ve davetkârdı. Onu sırtüstü yatağa yatırıp, dün gece sarhoşluktan yapamadığı her şeyi şimdi yapmak isterdi.

Ama yapamazdı. İkisi de bunu yapamazdı.

Olive iyiye gidiyordu. Terapisti, Olive'e evde sunduğu istikrarlı ortamın onun iyileşme sürecine büyük katkıda bulunduğunu söylemişti. Iris'le yatarsa ve aralarındaki ilişki kaçınılmaz bir şekilde bozulursa ne olurdu? Olive'e ne olurdu? Ona yakın olan bir kişiyi daha kaybederdi. Sırf yanlış kişiye hissettiği şehveti tatmin etmek için kızına bunu yapamazdı.

Yüzünü ovuşturdu. "Gece geç saatte pankek yemekten ve yan yana uyumaktan başka bir şey yapmadığımızdan gayet eminim."

Ve boynundan akan teri yalamış olabilirim...

Iris yana dönünce kolu da sıcaklığı da yok oldu. "Tamam," dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Tamam, bu iyi işte."

"Bak, Iris..."

"Lütfen, özür dileme. İnan ki ben de eşit derecede suçluyum. Yine."

Doğruldu ve inleyerek başını yatak başlığına yasladı. Archer başını geriye atıp, ona baktığında Iris hâlâ uykulu görünüyordu. Saçları örgüsünden fırlamış, yüzünün etrafında karışık bir hâlde duruyordu. Yanaklarından birinde yastık izi kalmıştı. Dağılmış durumdaydı ama Archer'ın tekrar yatağına yatırmak, bir bardak su ve baş ağrısı ilacı getirmek istediği çok şirin bir dağınıklıktı bu.

Bir an için Iris'i kısa bir macera değil, hayatında kalacak birisi olarak hayal etti. Onun ve kızı için orada olabilecek birisi. Kendisinin ilgilenebileceği birisi.

Bu, hayatı boyunca istediği ya da zaman ayırabileceği bir şey değildi. Ama artık hayatı farklıydı. Belki de artık bir partneri olabilecek kadar zamanı vardı? Bir evi, bir çocuğu vardı, makul çalışma saatleri vardı ve belki bu yüzden başka şeyler de isteyebilirdi, değil mi? Belki de eski hayatının vakitsiz ölümü, yeni bir hayatın doğuşu için bir fırsattı.

Iris'in de olduğu bir hayatın doğuşu için.

Derken, planlarından vazgeçtiği için ilk kez derin bir hayal kırıklığı ve panik hissetmeden Olive'le orada yaşamayı düşündüğünü fark etti.

"Belediye toplantıları genellikle böyle bitmez," dedi Iris onu düşüncelerinden uzaklaştırarak. "Dün gece sıradışı bir

durum oldu. Bence uzun süre içeride kapalı kalmaktan. Nisan ayı burada hep böyle garip geçer."

"Eh, şükürler olsun. Herkes her zaman bu kadar içseydi, bu kasaba nasıl ayakta kalırdı bilemiyorum."

Iris ona hafifçe gülümsedi. "Özür dilerim, sinsice yatağına girdim."

"Bence öyle olmadı."

"Yok, kesinlikle öyle oldu."

Archer Iris'in onun elini tuttuğunu, onu koridordan yatak odasına kadar çekiştirerek götürdüğünü hatırladı. Öpüşmüşler miydi? Mutfaktaki o talihsiz an dışında ona dokunmuş muydu?

Archer bu yüzden asla tekila içmezdi.

"Merak etme," dedi Iris. "İzinsiz bir şey yapmadım."

"İzinsiz bir şey mi? Benimle mi?" Archer gülümsemeden edemedi. O anda, Iris ondan ne isterse alabilirmiş gibi hissediyordu. "Hani bir şey hatırlamıyordun?"

"Hatırlamaya başladım."

Iris'in bir şeyler anlatmasını bekledi ama Iris sadece "Sarhoş olduğumda biraz daha sokulgan olurum," dedi.

"Dünyada sarhoşken bunu yapan tek kişi sen olabilirsin."

"Olabilir."

"Üstündeki benim tişörtüm mü?"

Iris utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Benimkinin üstüne pankek şurubu döküldü."

Koridorun karşı tarafında giysilerle dolu bir odası olduğunu söylemenin bir anlamı yoktu. Belli ki dün akşam düzgün düşünememişlerdi. Hem onun tişörtüyle o kadar muhteşem gözüküyordu ki Archer'ın onu öpmeme kararlılığı giderek siliniyordu. Onu öperse Olive bundan çok etkilenir miydi? Bunu bilmesine gerek var mıydı ki? Ebeveynler çocuklarından hep bir şeyler saklarlardı.

Iris ağzını kocaman açarak esnedi. "Çok erken kalkıyorsun."

"Biliyorum. Eskiden bu saatte yatardım."

Iris hâlâ uzanan Archer'a bakarken yüzünde şefkatli bir ifade vardı. Hayatı altüst olmasına rağmen Archer giderek bu konuda daha az üzülüyordu.

"Iris?"

"Evet?"

"Dün gece eğlendim."

Iris'in yüzüne yayılan gülümseme odayı aydınlattı. "Ben de."

Sonra eğildi ve yanağına minik, tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu. Archer onu üstüne çekmemek, "iyi bir baba olup çocuğunun hayatını mahvetmemek adına elinden geleni yapma" hedefini unutmamak için iradesini son zerresine kadar kullandı.

Iris *yanı başındaydı*...

"Baba!" Archer yatak odasının kapısının diğer tarafından Olive'in sesini duyduğunda aklından aynı anda üç şey geçti: "Birincisi: Ona *baba* demişti! İkincisi: Bir yerini mi incitmişti/hasta mıydı/bir şeyden mi korkmuştu ya da üçünün bir kombinasyonu mu olmuştu? Üçüncüsü: Iris'i orada görürse ne olurdu?

Iris o sırada onu öpmek ve yatakta oturmak arasında bir yerde donakalmıştı. Gözleri federal polis tarafından basılmışlar gibi irileşmişti ve dehşet içindeydi.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı telaşla.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Archer.

"Baba?" dedi Olive yine.

"Hemen geliyorum!" diye bağırdı Archer çatlak bir sesle.

"Iris nerede?" dedi Olive kapının diğer tarafından.

Iris yüzünü buruşturdu "Aman Tanrım. Biliyor! Ne yapacağız?!" diye fısıldadı ve yataktan fırlayıp çılgınlar gibi gizlenecek bir yer aradı.

Archer kalkıp onu omuzlarından tuttu. "Sakin ol. Bir şey bilmiyor," diye fısıldadı.

Iris başını salladı ama hâlâ pencereden atlayıp kaçacakmış gibiydi. Belli ki aklından Archer'ın düşündüğü şeyler geçmiyordu. Iris o sabah birlikte tatlı bir hayat geçirdiklerini hayal ederek uyanmamıştı. Tabii ki öyle uyanmamıştı.

Bu, sadece bir işti.

Kendisi de onun patronuydu. Flört ettiği bir patron. O kadar.

Archer çizgiyi aşmış, Olive'in ruhsal sağlığını riske atmıştı.

"Şurada dur," diye fısıldadı. Kapıyı açıp başını dışarı uzattı.

"Sorun ne?" diye sordu Olive'e.

"Iris senin odanda mı?"

"Şey..."

"Buldum!" diye bağırdı Iris. Komodinden bir şey çıkarıp Archer'ın yanına gitti. "Ben sadece bu... şey..." Elindeki şeye baktı. "Erkek deodorantını arıyordum. Kadın deodorantı yeteri kadar güçlü değil. Aa, Olive neden bu saatte ayaktasın?"

Olive bakışlarını, üstünde sadece bir tişört olan Iris ile altında sadece eşofmanı olan babası arasında gezdirdi ve Archer nefesini tuttu.

"Susadım," dedi. Neyse ki beş senelik hayatında, henüz babasının ve bakıcısının yarı çıplak bir hâlde aynı yatak odasında yakalanmalarının garip olduğunu düşüneceği bir durum yaşamamıştı.

"Sana su vereyim," dedi Archer. Kızıyla koridorda yürürken derin bir oh çekti. Arkasına şöyle bir baktığında Iris'in sessizce kendi odasına gittiğini gördü.

Iris'in koridordaki ufak utanç yürüyüşü, nedense onu tekilanın neden olduğu baş ağrısından daha kötü hissettirdi.

Akşamdan kalma olan tek Dream Harborlı Archer değildi. Saat dokuz olduğunda lokantadaki bütün masalar dolmuştu ve herkes sıcak kahve ve yağlı yiyecekler sipariş etmişti. Archer'ın yumurtalı, çiftlik sosisli ve gravyer peynirli kruvasan sandviçi çok popüler olmuştu.

"Bir sandviç ve iki yayıkaltı sütlü pankek daha," diye seslendi Maribel mutfağa girerken. Archer, daha başarılı olan birkaç pankek seçeneğini menüden çıkarmamıştı ve insanlar bunları sipariş etmeye başlamıştı.

Cyrus döküm ızgaraya dört ayrı pankek karşımı döktü ve Archer sandviçi hazırlamaya başladı. Güne zor bir başlangıç yapmış olsa da lokantada işler yolundaydı. Maribel ve Jess, Cyrus ile Archer'ın hazırladığı yemekleri hemen servis ediyordu ve müşteriler ilk kez nispeten mutlu gözüküyordu.

Archer mutfaktan dışarı sadece bir kere çağrılmıştı ve bunun nedeni belediye başkanının dün geceki toplantıda görüşlerini söylediği için ona teşekkür etmek ve kasaba halkının sevgili lokantalarında olanlarla ilgili söz haklarının olmasından dolayı ne kadar mutlu olduklarını söylemek istemesiydi.

Archer giderek bu insanların pankekleri o kadar önemsemediklerine ve bir kabul testi olarak ona işkence ettiklerine inanmaya başlamıştı. Ama testi geçiyorsa her şey yolunda demekti. Özellikle de bu, velayet anlaşmasını yeniden değerlendirme vakti geldiğinde faydalı olacaksa. Olive o sabah ona *baba* demişti. Kızından vazgeçmesi mümkün değildi.

En azından hayatının bir kısmı sorunsuz ilerliyordu çünkü o gün Iris'i ve yanında nasıl yattığını düşündükçe kafası biraz daha karışıyordu. Yakalanmaktan kıl payı kurtulmuşlardı ve Iris'in yüzündeki dehşet ifadesi onunla ciddi bir ilişki düşünmediğini açıkça göstermişti.

Neyse ki kahvaltı servisi yerini doğrudan öğle servisine bıraktı ve Archer'ın düşünmeye fırsatı olmadı.

"İki sebzeli sandviç, bir Fransız soğan çorbası ve bir salata, şef."

"Bir ekşi mayalı ekmek arası domuz pastırmalı, marullu ve domatesli sandviç, bir kızarmış tatlı patates ve bir sıcak kahve, şef."

"Bir tabak yaban mersinli pankek, bir sebzeli sandviç ve bir ızgara peynirli domates çorbası."

Siparişler akmaya devam etti ve Archer ile Cyrus'un ritmi hızlandı. Cyrus döküm ızgarada pişenleri idare ederken Archer sandviçleri ve salataları hazırladı, çorbaları kâselere koydu ve tabakların servis edilmeden önce güzel görünüp görünmediğini kontrol etti. Orası daha önceki mutfaklarından farklıydı. Hem küçüktü hem de samimi bir ortamdı. Çok az çalışan olduğundan gerçekten de iyi çalışmaları gerekiyordu ve Archer olaysız bir mutfakta çalışmanın güzel olduğunu düşünmeye başlamıştı. Herkes işiyle ilgileniyordu.

Günün sonunda Archer ter içinde kalmıştı, üstüne çorba ve salata sosu sıçramıştı. Cyrus ona bakıp sırıttı.

"Yine iyi bir gündü, şef," dedi yaşlı adam. Archer ona fikirlerini daha çok sormaya başladığından beri daha cana yakındı.

"Hem de nasıl, şef." Archer koluyla alnını sildi. Cyrus çok mutluydu. Archer'ın ona şef diye hitap etmesine bayılıyordu. Archer'a göre Cyrus gerçekten de bir şefti. Adam neredeyse kırk senedir başkaları için yemek yapıyordu. Bu süre bir şef olmanıza yeter de artardı bile.

"Bugün çok iyiydiniz," dedi Maribel, Jess ve yeni işe aldıkları Holden isimli garsona.

"Teşekkürler, şef," dedi Jess. Ceketini alıp arka kapıya doğru gitti.

"İyi akşamlar!" diye seslendi Maribel onun arkasından çıkarken. Holden bulaşıkçı Meg'le sohbet ediyordu. Meg'in

kıkırdayıp durduğunu fark eden Archer, olaysız mutfağını kaybetmeyeceğini umdu.

Mutfak temizliği bittikten sonra eve doğru yola çıktığında saat beşi geçmişti. Iris'i tekrar göreceği için heyecanlanmamaya çalışarak babasını aradı. Archer'ın aklını başına getirebilecek biri varsa, o da babasıydı.

Numaraya basıp sesi hoparlöre aldı.

"Selam, Arch!"

"Selam, baba."

"Nasılsın? Orada hava nasıl?"

Archer gözlerini kısarak ön camdan dışarı baktı. Nihayet yağmur kesilmişti ama o gün hâlâ bir ceket giymeyi gerektiren rüzgârlı bir hava vardı. Archer havalar yakında ısınacak mı diye merak etti. "Harika olduğunu söyleyemem."

Babası güldü. "Burası muhteşem. Bugün on sekiz delikli golf oynadım, güzeldi."

Archer Boston'ın dışında büyümüştü ama babası ve üvey annesi emekli olduktan sonra Güney Carolina'ya yerleşmişlerdi ve Archer'a havanın ne kadar güzel olduğunu söylemekten usanmamışlardı.

"Harika, baba."

"Ne? Havanın ne kadar güzel olduğunu söyleyip böbürlenmemi dinlemek için aramadın mı?" dedi babası gülerek.

"Pek sayılmaz."

"Ne oldu? Küçük Olive nasıl? Bir dahaki görüşmemiz için ona güzel bir öykü seçtim."

Archer, Olive ile babasının görüntülü sohbetler yapmasını sağlamıştı ve babası buzları eritmek için ona öyküler okumaya başlamıştı. Olive ona yeni büyükbabası olup olmadığını sorduğunda Archer babasının ağlamamak için kendisini zor tuttuğunu fark etmişti. Kendi gözlerinin de dolmadığını söylese yalan olurdu doğrusu.

"Süper, baba. Olive iyi. Hatta durumu çok iyi."

"Tamam, sorun ne o zaman?"

Archer hafifçe öksürdü. "Şey, bakıcı."

"İşinde iyi değil mi?"

"Hayır, çok iyi bir bakıcı. Olive ona bayılıyor. Iris her seferinde onu kabuğundan çıkarmanın ve moralsiz olduğunda neşelendirmenin bir yolunu buluyor."

"Kulağa harika geliyor. Peki, canını sıkan şey ne?"

"Şey... Biz..."

"Archie, lütfen bana bakıcıyla yattığını söyleme."

Babasının bunu yapmış olabileceğini düşünmesi onu biraz incitti ama haksız da sayılmazdı.

"Hayır, yattım sayılmaz. Yani onunla yatmadım. *O* anlamda yatmadık."

"Çıkar baklayı ağzından, evlat."

Archer iç çekti. Bu yüzden aramamış mıydı? Babasının sorunlara bulduğu mantıklı çözümleri duymak için.

"Sarhoş olduk ve aynı yatakta uyuduk ama hiçbir şey olmadı."

"Archer."

"Biliyorum. Kötü oldu ama ben bir türlü..."

"Bir türlü ne? Bir beyefendi gibi davranamıyor musun? Seni yetiştirdiğim adam gibi davranamıyor musun?"

"Hayır. Mesele o değil." Archer sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. Mesele o değildi, öyle değil mi? Hislerinin karşılıksız olmadığını biliyordu ama bunu biliyor olması bunun iyi bir fikir olduğu anlamına gelmiyordu.

"Ne o zaman, Arch? O küçük kız için inanılmaz mutluyum ama zaten bir kadını hamile bıraktın. Şimdi de ellerini bakıcıdan uzak tutamıyor musun?"

Tanrım, dedi Archer içinden. Babası öyle deyince kulağa çok boktan bir adammış gibi geliyordu.

Babasının ses tonu yumuşadı. "Bak, kızın için elinden geleni yaptığını biliyorum ve seninle gurur duyuyorum. Ama

bakıcıyla bir şey yaşamanın nasıl iyi bir fikir olabileceğini anlayamıyorum. Ne kadar şirin olursa olsun."

Şirin sözcüğü, Iris'e karşı hissettiklerini tarif etmek için hafif kalırdı. Iris çok güzeldi, zekiydi ve komikti ve... Yok, böyle olmayacaktı.

"Haklısın, baba. Elbette."

"Tabii ki haklıyım. Bakıcıyla yatmak mı? İşler çok karışır. Sonra ne yaparsın?"

Evet, sonra ne olurdu? Iris'le yatarsa *Iris* ne olmasını isterdi? Bunun tek seferlik bir şey olmasını mı isterdi?

Yoksa daha fazlasını *isteyebilir* miydi? Archer bu fikrin onu korkutmadığını fark edince kafası karıştı. Iris'le daha fazlasını yaşamak muhteşem olurdu. Zaten aynı evde yaşıyorlardı. Çocuğu ona bayılıyordu. Belki de aralarında olanlar mantıklıydı.

Daha doğrusu onun için mantıklıydı. Bu, Iris'i dehşete düşürebilirdi.

Iris asla çocuk sahibi olmayı düşünmediğini ve bu işi sadece dairesinden atılmak üzere olduğu için kabul ettiğini iddia etmişti ama şimdi kendisi ne yapıyordu? Nikâhlarını mı planlıyordu?

Archer böyle bir adam değildi.

Archer bir eş ve çocuk hayali kurmamıştı. Olabileceği en iyi şef olmanın, becerilerini kusursuz hâle getirmenin, günün birinde o Michelin yıldızını kazanmanın hayalini kurmuştu. Ama her şey karmakarışık olmuştu ve esas hedeflerinden uzaklaşmıştı. *Her zaman* istediği şeylerden uzaklaşmıştı.

"Evet, bilemiyorum. Garip bir durum olurdu sanırım. Hem Olive için yeni birisini bulmak da istemiyorum."

"Tamam, ne yapacağın belli o zaman."

"Evet. Teşekkürler."

Ne yapması gerektiği belliydi. Gayet makul ve bariz bir şekilde doğru olan davranışın ne olduğunu biliyordu.

Ama bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Ertesi gün Iris derste savasana pozunu gösteriyor, Archer'ın yatağında uyanmasıyla ilgili düşüncelerine geri dönmemeye çalışıyordu ki telefonu titremeye başladı.

Ekrana bakarken "Kollarınızı iki yanınıza uzatın," dedi sakin, yogi ses tonuyla. "Yerin sizinle buluşmak için yükseldiğini hissedin."

Olive'in okulu arıyordu. İyi bir haber olamazdı. Okullar her şeyin yolunda gittiğini söylemek için aramazlardı.

Iris telefonunu aldı ve parmak uçlarında yoga stüdyosunun kapısına gitti. Neredeyse bir yıldır orada çalışıyordu, bu en uzun işlerinden biriydi ve bütün gıcırdayan parkelerin yerlerini biliyordu. Alçak sesle öğrencilerini yönlendirirken gıcırdayan noktalara basmamaya çalıştı.

"Zihninizde beliren düşünceleri fark edin ve gökyüzündeki bulutlar gibi süzülüp gitmelerine izin verin..." dedi koridora çıkıp devasa altın rengi Buda heykelinin yanında dururken.

"Alo?"

"Alo, Bayan Fraser'la mı görüşüyorum?"

"Evet, benim."

"Bayan Fraser, Olive hasta. Ateşi 38.8. Gelip onu almanız gerekiyor."

"Aa... şey..." Iris kapıdaki ufak pencereden sınıfa baktı. Öğrencileri hâlâ karanlıkta gözlerini kapatmış yerde yatıyordu. Neyse ki o ders bitmek üzereydi ama o sabah bir dersi daha vardı.

"Hemen mi almam gerekiyor?"

Hemşire, Iris'in yargılayıcı olduğundan emin olduğu bir ses çıkardı. "Evet, Bayan Fraser. Tabii, babasını aramamı isterseniz ayrı konu." Okulun acil durum iletişim formlarına önce Iris'i yazmışlardı çünkü gündüzleri Olive'den o sorumluydu.

"Hayır, hayır. Buna gerek yok. Hemen yola çıkıyorum."

"Çok iyi. Teşekkür ederim."

Iris de ona teşekkür etmek için ağzını açtı ama kadın çoktan telefonu kapatmıştı. Okul hemşireliğinin, muhtemelen okul servisi şoförlüğüyle birlikte dünyanın en zor işlerinden biri olabileceğini düşündü ve kadın telefonu yüzüne kapattığı için buna alınmamaya çalıştı.

Buda heykeline baktı. "Eh, sanırım hasta bir çocuğa nasıl bakmam gerektiğini öğrenmem gerek. Bana bol şans dile." Sessizce sınıfa döndü ve öğrencilerini elinden geldiğince hızlı ve nazik bir şekilde rahatlama pozisyonundan çıkardı.

"Tamam, şimdi duyularınızı tekrar odaya geri getirin. Gözlerinizi açın ve gidip hayatınızı yaşayın. Haftaya görüşürüz!" Tamam, belki bunu düşündüğü kadar nazik bir şekilde yapamamıştı ama bir an önce gitmesi gerekiyordu. Okul hemşiresinin sesi ciddi geliyordu ve Iris geç kalırsa başının derde gireceğinden korkmuştu. Tam olarak kiminle derde gireceğinden emin değildi ama bunu öğrenmek istemiyordu.

Sınıfın yarısı hâlâ mahmur mahmur doğrulurken Iris hızla sınıftan çıktı. Arabasına giderken stüdyoda çalışan Tara isimli öğretmene hemen bir mesaj yazdı, bir sonraki dersine girip

giremeyeceğini sordu. Birkaç saniye içinde "Tabii!" yanıtı gelince en azından bu sorunu hallettiğine sevindi.

Bex'i aradı ve arabaya binerken sesi hoparlöre verdi.

"Selam, nasılsın? Derste olman gerekmiyor muydu?"

"Evet," dedi Iris yoga stüdyosunun arkasındaki ufak otoparktan çıkarken. "Ama Olive hastalanmış. Onu okuldan almam gerek."

"Ah, beni neden aradın ki?"

"Bilmiyorum! Hasta bir çocukla nasıl ilgilenilmesi gerektiğine dair bir fikrin vardır diye düşündüm."

Bex alaycı bir tavırla güldü. "Neden öyle düşündün?"

"Bilmiyorum! Çünkü biraz paniğe kapılmış olabilirim."

"Televizyonda hemen *Price is Right* yarışma programını aç ve ona meyve suyu ver. Hasta olduğumda annem hep öyle yapardı."

"Tamam, anladım. Mantıklı. Teşekkürler."

"Şimdi bu bakıcılık işinden pişman mı oldun?"

Iris okulun önünde boş bir park yeri buldu "Henüz olmadım ama yirmi saat sonra aynı soruyu tekrar sor."

"Bol şans."

"Teşekkürler."

Iris'in kilitli kapılardan içeri girebilmesi için önce zili çalması ve ofis asistanına kimliğini göstermesi gerekti. Amerikan okullarının bu hâle gelmiş olmasının sebeplerini düşünmemeye çalıştı. Her seferinde tek bir krizle başa çıkacaktı ve ateşi olan bir çocukla başa çıkmak, silah lobisiyle başa çıkmaktan biraz daha kolaydı.

Renkli koridordan geçip hemşirenin odasına doğru yürüdü. En azından okullar hâlâ aynı kokuyordu. Fıstık ezmesi ve pastel boya karışımı bir kokuydu bu. Arkasında yirmi kadar terli çocuk olan bir öğretmen spor salonundan çıkıp yanından geçti. Iris yerdeki karoların çizgilerine basmamaya çalıştığı

için arkadaşlarından geride kalan küçük bir kıza el salladı. Dişleri aralıklı olan küçük kız da ona gülümsedi.

Tahmin ettiği gibi yaşlıca bir kadın olan hemşire, Iris'i gördüğüne çok sevindi. Sandalyelerde ebeveynlerinin gelmesini bekleyen üç çocuk daha oturuyordu.

"Gitmeye hazır mısın, Olive?"

Olive ona donuk bir ifadeyle bakınca Iris'in içindeki huzursuzluk artmaya başladı.

"Gel, evlat." Iris, Olive'in sırt çantasını alıp onu dışarı çıkardı.

"Ateşi düştükten sonra yirmi dört saat geçmeden okula geri dönemez!" diye seslendi hemşire arkasından.

"Duydun mu, Olive? Okul olmadan yirmi dört saat! Çok şanlısın."

Olive sadece ona baktı ve sert bir şekilde öksürdü. Eyvah. Tamam, onu eve götürüp koltukta keyif yapma vakti gelmişti. Kendisi hasta olsa bunu yapmak isterdi. Pijamalarını giymek, elinde bir fincan çayla televizyonun karşısında uzanmak isterdi. Çocuklar çay içebilir miydi? Hımm, bunu Google'da aratması gerekiyordu. Bir sürü şeyi araştırması gerekecekti.

Tam öğle yemeği servisi telaşı başladığı sırada Archer'ın telefonu da çalmaya başladı.

"Şef, telefonun çalıyor."

"Evet, duyabiliyorum, Cyrus."

"Yanıt versen iyi olabilir."

Archer iç çekti, kolunun üstüyle alnındaki terleri sildi. "O zaman kim yemekleri tabaklara koyacak?"

Cyrus omzunu silkti. "Kızınla ilgili bir şey olabilir."

Lanet olsun. Tanrım, diye düşündü. Neden aklına onunla ilgili bir şey olabileceği gelmemişti? Telefonun sesi kesildi ama hemen tekrar çalmaya başladı. Archer artık kızıyla ilgili büyük bir sorun olduğundan emindi. Bir an için var olduğunu unuttuğu kızı... Berbat bir babaydı.

Hızlı adımlarla arka ofiste ceketinin asılı olduğu yere gitti ve cebinden telefonunu çıkardı.

"Sorun ne?" diye sordu ekranda Iris'in numarasını görüp aramaya yanıt verir vermez.

"Olive hasta."

Archer sırtından terler boşaldığını, içine ağır bir dehşet hissi yayıldığını hissetti.

"Ne demek hasta? Ne kadar hasta? O, iyi mi?" Sorduğu her soruyla birlikte endişe seviyesi de artıyordu. Hasta bir çocukla nasıl başa çıkması gerektiğini bilmiyordu. Zaten *sağlıklı* bir çocukla nasıl başa çıkabileceğini bile yeni yeni öğreniyordu.

"Bilmiyorum, okuldaki hemşire aradı. Gidip onu almak zorunda kaldım. Pijamalarımızı giyip dinleniriz ve meyve suyu içeriz diye düşündüm ama çok ateşi var, bitkin ve internette çocuklar için olan Tylenol'u alması gerektiği yazıyor ama evde hiç ilaç yok. Ne yapacağımı bilemiyorum, çok üzgünüm, bunun işimin bir parçası olduğunu biliyorum ve..."

"Iris, nefes al." Nedense Iris'in paniği kendi paniğini unutmasını sağlamıştı. En azından her seferinde bir yetişkinin kafayı yememesi gerekirdi, değil mi? Görünüşe göre bu, çocuk yetiştirme sürecinin ayrılmaz bir parçasıydı.

"Düzeleceğinden eminim," dedi. "Çocuklar hep hastalanırlar." Doğru değil miydi? Archer bu durumun gayet normal olduğundan adı gibi emindi ama zihninde bir yangın alarmı çalıyormuş gibi hissediyordu.

"Öyle sanırım." Iris'in sesi cılız, korkmuş gibi çıkıyordu. Archer'ın içine yine bir endişe dalgası yayıldı.

"Eve geliyorum. Eczaneye uğrayıp ateş düşürücü alacağım, tamam mı?"

"Tamam, teşekkürler. Çok üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok. Benim suçum. Evde bu tür şeyleri bulundurmam gerekirdi. Elimden geldiğince çabuk geleceğim, tamam mı?"

"Tamam."

Archer telefonu kapatır kapatmaz, hızla mutfağa geri döndü. İşe yeni başlayan Holden, çoktan ızgaranın başında Cyrus'un yerini almıştı ve Cyrus yemekleri tabaklara yerleştiriyordu.

"Merak etme, şef," dedi Jess. Hafifçe kolunu okşayıp yemek tepsisini doldurmaya başladı. "Biz hallederiz. Sen gidip Olive'le ilgilen."

Ofiste yaptığı konuşmanın tamamını duyabildiklerini öğrenmesi iyi olmuştu ama o anda bunu düşünemezdi. Lokantadan çıkabileceğini ve her şeyin onsuz da tıkır tıkır işleyeceğini bilmekten dolayı mutluydu. Ne de olsa lokanta yıllardır onsuz var olmuştu. Onu inanılmaz derecede özgür hissettiren bir düşünceydi bu.

"Teşekkürler, millet. Yarın görüşürüz."

Archer ellerinde konserve çorba, çocuklar için olan Tylenol ilacı, tuzlu su içeren burun spreyi, tamamıyla doğal ballı çubuk şekerler, bir tane koltukaltından ateş ölçen bir de bunlara güvenmediği için ağızdan ölçüm yapan derece, belki Olive sıkılmıştır diye yeni bir Pumpkin Spice boyama kitabı, bir kutu Vicks ve sakız aromalı öksürük şurubunun bulunduğu torbalarla eve döndüğünde endişeden mahvolmuş durumdaydı.

Ama artık bir babaydı ve kendi harika babası ona bir şey öğrettiyse, o da babaların kriz zamanlarında sağduyulu davrandıklarıydı.

Olive'in uyumuş olabileceğini düşünerek, kapıyı ses çıkarmadan açtı ama daha eşikten içeri adım atamadan Iris karşısında bitti.

"Geldin," dedi Iris ve gözle görülür bir şekilde rahatladı. Iris'in rahatlaması, onu evde görünce her şeyin yoluna gireceğini ve ona yardım edeceğini düşünmesi Archer'ı etkiledi. Olive'in de Iris'in de ona ihtiyacı vardı ve bu, iş yerinde ona ihtiyaç duyulmasından farklı bir histi. Patron olmaktan, bir iş yerini sıkı bir düzenle idare etmekten, her şeyin kusursuz bir şekilde ilerlemesini sağlamaktan farklıydı. Orada sadece *ona* ihtiyaçları vardı.

"Evet. Olive nasıl oldu?"

Iris, koltuktaki battaniyelerin arasında yüzü zar zor görünen Olive'e doğru baktı. "Üşüdüğünü söylüyor ama teni sıcak ve internet ne yapmamız gerektiğiyle ilgili bir sürü farklı fikirle dolu." Iris'in her zamanki rahat tavrı silinmişti. Gözlerinde muzip bir parıltı yoktu ve gülümsemiyordu. Endişeliydi. Onun çocuğu için endişeliydi. Bu da Archer'ı etkiledi ama o anda bunu da düşünecek vakti yoktu.

Iris'in çenesini tutup yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Her şey yoluna girecek, tamam mı? Bir şeyler düşüneceğiz. Birlikte."

"Birlikte," dedi Iris ve kaşlarının arasındaki endişe çizgisi biraz hafifler gibi oldu. Archer, Olive'i iyileştirmekten söz ettiklerini biliyordu ama içinden keşke bu sözcük daha *fazlası* anlamına geliyor olsaydı, diye geçirdi.

Archer, elinin hâlâ Iris'in yüzünde olduğunu fark edince boğazını temizledi. Elini çekti ve ikisi de o ânın büyüsünden sıyrılıp gerçek dünyaya döndü.

"Tamam, peki. Adım adım gidelim." Archer koltuğa doğru yürüyüp dikkatlice kenarına oturdu. Elinin tersiyle Olive'in alnını yokladı. Alnı çok sıcaktı. Iris korkmakta haklıydı. "Selam Olive Şimdi ateşini ölçeceğim, tamam mı?"

"Göz kürelerim ağrıyor," dedi Olive.

Archer yakınlarda dikilen Iris'e baktı. "Göz küreleri mi ağrıyor?"

Iris omzunu silkti. "Sürekli bunu söyledi. Gözlerinin arkasına yayılan bir baş ağrısı hissediyor olabileceğini düşündüm."

"Başka bir yerin ağrıyor mu, canım?"

"Boynum kaşınıyor."

"Boynun mu? Boğazını mı demek istiyorsun?"

Olive sadece donuk gözlerle ona baktı. Kendi vücudunun bölümlerini bile bilmeyen bir insana nasıl yardım edebilirdiniz ki?

"Önce ateşini ölçelim." Archer koltukaltından ölçüm yapan dereceyi çıkarıp, Olive'in koltukaltına yerleştirirken Iris de ağızdan ölçüm yapan dereceyi yıkadı. İkisini de denediler ve iki derece de Olive'in ateşi olduğunu gösterdi.

"Otuz dokuz nokta sekiz! Çok yüksek, değil mi?" dedi Iris, derecenin ufak dijital ekranına bakarlarken.

"Google'da yüksek ateşin yetişkinlere kıyasla çocuklarda daha sık görüldüğü yazıyor," dedi Archer telefonuna bakarak. "Ona Tylenol verelim. Ayrıca alnına soğuk kompres uygulayalım. Sıvı aldı mı?" diye sordu. Iris o sırada bir el bezini ıslatmak için mutfağa gitti.

"Biraz. Canı hiçbir şey istemedi."

"Hey, Olive," dedi Archer kızının yanına geçip. "Kendini daha iyi hissedebilmen için ilaç alman gerek. Biraz da meyve suyu içmelisin." Onu ilaç alabileceği ve birkaç yudum da portakal suyu içebileceği kadar oturtmayı başardı. "Yakında kendini daha iyi hissedeceksin evlat," dedi Olive'in saçlarını yana atarak. Olive o kadar ufak ve biçare gözüküyordu ki onu öyle görmek Archer'ın kalbini sızlatıyordu. Bundan nefret ediyordu. Onu bir an önce iyileştirememek de hiç hoşuna gitmiyordu.

Bir ebeveyn olmanın büyük bir kısmının, çocuğunun çektiği sıkıntılar karşısında çaresiz hissetmekten ibaret olduğunu hiç bilmiyordu.

"Yanımda oturur musun?" dedi Olive.

"Tabii ki otururum." Archer yastıkları düzeltti ve Olive koltuğa kıvrılıp başını onun kucağına dayadı. Archer kızının sırtını daireler çizerek okşarken en azından onu biraz rahatlatabildiğini umdu. Umut etmek yeterliydi.

Başını kaldırdığında Iris tatlı bir gülümsemeyle onu izliyordu. Hemen toparlanmaya çalıştı ama çok geç kalmıştı. Archer, Iris'in ona nasıl baktığını görmüştü. Hayır, sadece ona değil, ona ve kızına profesyonelliği aşan bir sevgiyle bakmıştı.

Archer o bakışı doğru yorumladığını umut etti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Modern tıbba şükürler olsun," dedi Iris şarap kadehini Archer'ınkiyle tokuştururken.

"İşte, buna içerim."

Iris mutfak adasındaki her zamanki yerine otururken derin bir oh çekti. Tylenol Olive'in ateşini düşürmüştü ve *The Price is Right* izleyerek, tavuk suyu çorbası içerek ve yeni boyama kitabında çileğe en yakın yiyecek olarak bulabildiği balkabaklarını boyayarak geçen bir öğleden sonranın ardından küçük kız her yerine Vicks sürülmüş, ilaçları verilmiş bir hâlde yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Iris o günü sağsalim atlattıklarına inanamıyordu.

O gün berbat bir bakıcı olmuştu ve Archer o saatte eve gelmemiş olsaydı ne yapardı bilemiyordu. Haklı çıkmıştı. Çocuklar korkutucuydu, kafa karıştırıcıydı ve bir çocukla ilgilenmek ona göre bir iş değildi.

İşten ayrılmasını gerektiren nedenlerden biri buydu.

Diğer nedenlerse, Archer kızının alnına düşen saçlarını tararken ve ona iyileşeceğini söylerken Iris'in hissettiği bir o kadar korkutucu ve kafa karıştırıcı hislerdi. Archer henüz buna inanmıyor olsa da çok iyi bir babaydı. Eve gelmişti, o da ne yaptığını bilmediği hâlde o küçük kızla ilgilenmişti. Iris onları izlerken içi bir garip olmuştu. Korkutucu bir histi bu.

Orada yaşamaya başladığından beri Archer'la ilgili şehvetli duygularından çok farklı bir şeydi.

İçini eriten yumuşacık bir histi.

Ama bir çocuğu olan bir erkeğe karşı bu tür şeyler hissedemezdi. Üstelik çoktan o çocuğun bakımının fazlasıyla korkutucu olduğuna karar vermişti. Yani en başa dönmüştü. Bu, kötü bir fikirdi ve bir an önce oradan toz olmalıydı.

Cesaretini toplamak için şarabından bir yudum daha aldı.

"Archer?"

"Evet?" Archer başını kadehinden kaldırıp ona baktığında çok yorgun gözüküyordu. O gün üstüne düşeni fazlasıyla yapmıştı ama bir yandan da endişeliydi.

"Ben... Şey..."

Belki de işi bırakmak için çok kötü bir zamandı. Onu o anda yüzüstü bırakmak berbat bir hareket olmaz mıydı? Archer kızı tam iyileşmemişken telaş içinde yeni bir bakıcı bulmak zorunda kalacaktı.

O hassas duyguları birkaç hafta daha kendisine saklaması en iyisi olacaktı.

"Seni eve çağırmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Gerçekten çuvallamışım gibi hissediyorum."

"Iris, çocuklarla ilgili çok deneyimin olmadığını biliyorum."

"Ben... Evet..."

Archer elini kaldırıp onu susturdu. "Ama seni yine de işe aldım. Sen tam da Olive'in ihtiyacı olan kişisin. Artık daha mutlu. *Benimle* konuşuyor," dedi Archer hafifçe gülerek. "Bugün uykuya dalarken elimi nasıl tuttuğunu gördün mü?"

Kızından söz ederken Archer'ın yüz ifadesi değişmişti. Artık yorgun gözükmüyordu. Resmen ışıldıyordu.

Lanet olsun, dedi Iris içinden. Yine o şefkate benzeyen şeyi hissediyordu.

"Evet, gördüm. Bugün onunla harika ilgilendin."

"Teşekkürler." Archer biraz daha fazla gülümsedi. "Ne yaptığımı bilmiyordum. Ama sensiz başaramazdım."

Iris ofladı. "Baban, çocuk doktoru ve internet bilgileri vardı. Bence bensiz gayet iyi idare ederdin." İşin aslı, o gün paniğe kapılmaktan ve hemen yardım istemekten başka bir şey yapmamıştı.

"Peki." Archer omzunu silkti. "O zaman, bunu *sensiz* yapmak istemezdim."

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Tehlike, Iris!

Iris elinde olmadan gülümsedi ve o şefkate benzeyen duygu büyümeye başladı.

"Pankeklerden sıkıldım," dedi Archer. "Bu akşam gerçek bir yemek pişirmeye karar verdim."

"Kulağa güzel geliyor." Iris geriye yaslandı ve Archer yemek yaparken, onun ellerini ve ustalıkla yaptığı hareketleri hayranlıkla izlemeye başladı. Archer sarımsak ve taze maydanoz keserken sadece büyülenmiş gibi taburesinde oturdu. Çok geçmeden, sarımsak tavadaki kızgın zeytinyağına değdiği anda mutfağı enfes bir koku kapladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu tavadaki sarımsaklar cızırdamaya başladığında.

"Aglio e olio," dedi Archer, Iris'in içini eriten bir İtalyan aksanıyla. *Bu* kesinlikle Iris'in işini kolaylaştırmıyordu.

"Bunu tercüme edecek misin, yoksa tahmin mi etmem gerekiyor?"

"Zeytinyağlı ve sarımsaklı makarna. Gayet basit."

"İtalyanca olan her şey kulağa daha güzel geliyor." Iris üzgün üzgün iç çekti. Hiçbir zaman seyahat edecek kadar parası olmamıştı ama günün birinde gitmeyi istediği yerlerin bir listesini yapmıştı. İtalya ilk beşteydi.

Archer gülümsedi ve gamzesi derinleşti "Haklısın."

Makarna suyu kaynadığında Archer içine bir avuç dolusu spagetti ve büyük bir tutam tuz koydu.

"Sadece Fransız yemekleri yaptığını sanıyordum."

"Son çalıştığım yer bir Fransız restoranıydı. Ama pek çok yerde çalıştım. İtalya'da bir yıl kaldım."

"Harika bir yer olmalı."

"Öyle. En güzel deniz ürünü yemeklerinden bazılarını orada yedim."

"Biliyor musun?" dedi Iris. Kendisine hâkim olamadan alaycı bir ses tonuyla konuşmuştu. "Northville'deki Makarna Sarayı şef arıyor. İtalyan yemeklerinde bu kadar deneyimli olduğun için seni büyük bir heyecanla işe alırlar."

Archer ona popüler bir İtalyan restoranında çalışmasını değil, çöpten yemek yemelerini öneriyormuş gibi baktı. "Orası İtalyan yemekleri bile servis etmiyor."

Iris gülmemek için kendisini zor tuttu ama yüzü onu ele veriyordu. "Emin misin? *Onlar* servis ettiklerini düşünüyorlar."

Archer suratını astı. "Çıkardıkları şeylerin *ne* yemeği olduğunu bilmiyorum doğrusu."

Iris kıkırdadı. "Ama insanların o galetalara bayıldığını kabul etmek zorundasın."

"Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilim." Archer ufak bir fincana makarnanın suyundan biraz koyup tavadaki sarımsak ve yağa ekledi. Iris onu yemek konusunda fazla seçici olmakla suçlamak üzereydi ama her şey o kadar güzel gözüküyor ve kokuyordu ki onunla dalga geçmek saçma olacaktı. Archer makarnanın suyunu süzdü ve hepsini tavaya koyup yağ ve sarımsakla karıştırdı. Iris'in midesi guruldamaya başladı.

Archer dolaptan iki tane düz beyaz kâse çıkardı, ikisine de makarnaları kusursuz bir şekilde koydu, üstüne taze maydanoz ve parmesan peyniri serpti. Iris makarna kâsesinin içine girip sonsuza dek orada yaşamak istedi.

"Enfes gözüküyor," dedi inler gibi. Lanet olsun bu adama ve makarna pişirme becerilerine! Onun sevimli babalık hâllerine direnmek ayrı konuydu, karşısına kocaman bir kâse karbonhidrat ve peynir koyması apayrı bir şeydi.

"Buon appetito."

"Tanrım, yeter. Bana yemeğimi ver ve İtalyanca konuşmayı kes." Archer sırıtarak kâsesini adanın üzerinden ona doğru itti.

Iris'in tahmin ettiği gibi muhteşem bir yemek olmuştu. İnanılmaz lezzetliydi. Öyle ki bir saat sonra Iris "İşi bırakıyorum" konuşmasından vazgeçmiş, bu adama ve pişirdiği yemeklere karşı hissettiği sonsuz sevgiyi dile getirmeyi düşünmeye başlamıştı. Bu durum endişe vericiydi.

Ama karnı doymuştu ve o stresli günün sonunda bitkin düşmüştü; yemek, şarap ve Archer'ın gamzesinin etkisiyle uzun zamandır hissetmediği tatlı bir tatmin hissine kapılmıştı. Belki de Josie'nin mutfağında, komşusunun yemek pişirişini izlerken ona annesinin son erkek arkadaşından yaş gününde istediği bisiklete kadar her şeyi anlattığı günlerden beri öyle hissetmemişti.

İnsanlar bu yüzden mi bir partner isterlerdi? Zor bir günün sonunda bir şeyleri birlikte atlatmış olmanın yarattığı o his yüzünden mi? Bunun güzel bir his olduğunu inkâr edemezdi. Iris'in annesi, teyzesi ve kuzeni her zaman yanında olmuşlardı. Yeni kariyerler edindiği gibi yeni arkadaşlar edinmişti. Ama bir partnerinin olması farklı bir deneyim olabilirdi.

Orada oturmak, gülmek ve Archer'la içki içmek... Bütün gün hasta bir çocuğa baktıktan sonra günün stresini atmak... Belki isteyebileceği bir şeydi bu.

Bir gün.

O gün değil.

Çünkü o gün Archer hâlâ patronuydu. O gün Olive'i incitmek istemiyordu. Ayrıca hâlâ bu sorumluluğu tam zamanlı bir şekilde üstlenmek istediğinden emin değildi.

O gün, Bex'in dokuz yaşındayken bisikletten fırlayıp yüzüstü kaldırıma düştüğü günden beri ilk kez bu kadar korkmuştu. Iris daha önce hiç o kadar hızlı eve koşmamıştı; yol boyunca gözyaşları içindeydi ve çığlıklar arasında annesinden yardım istemişti.

"Bugün zor geçti," dedi boş tabağını öne iterek.

"Evet ama üstesinden geldik." Her zamanki yerlerinde oturuyorlardı. Iris adanın bir tarafındaki taburesindeydi, Archer da diğer tarafta ayaktaydı ve arkasındaki tezgâha yaslanıyordu. Yine kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Iris keşke Archer daha yakında olsaydı, diye geçirdi içinden. Bunu istememeliydi ama istiyordu. Archer'ın geçen seferki gibi, parmağını emdiği günkü gibi tezgâhın üstünden ona eğilmesini istedi. Bunun gibi daha çok şey yapmasını istiyordu.

İstememeliydi. Ama istiyordu işte.

"Yatsam iyi olacak."

"Tamam." Archer aklından geçenleri biliyormuş ve aynı şeyleri istiyormuş gibi gözlerini ona dikmişti. Ama bir şey yapmadı. Kıpırdamadan durdu, Iris'in taburesinden kalkışını izledi.

"Yemek için teşekkürler."

"Rica ederim." Archer'ın alçak ve kalın sesi Iris'in içinde titreşti. Kendisinin onu istediği kadar Archer'ın da onu istediği belliydi. Ama bir şey yapmıyordu.

Kendisini koruyordu. Olive'i koruyordu.

Bakıcıyla bir gece geçirmesinin ikisine de faydası olmazdı. Sonuç olarak, Iris'e de bir faydası olmazdı.

Güçlü ol. Iris.

"İyi geceler, Archer."

Archer'ın çenesindeki kas seğirdi.

"İyi geceler, Iris."

Archer kıpırdamadan durmaya devam etti ama Iris odasına gidene kadar ateşli bakışlarını üstünde hissetti.

Elbette, ertesi gün Olive hasta olduğu için evdeydi. Biraz daha dinlenmesi gerekiyordu ve Iris yüksek ateşle ilgili yirmi dört saat kuralını çiğneyip okul hemşiresini kızdırmak istemiyordu. Ama Archer'ı işe gitmeye, Olive'le tek başına ilgilenebileceğine ikna etmeyi başarmıştı. Artık elinde bir sürü reçetesiz ateş düşürücü ve Olive'in çeşitli semptomlara verdiği isimler listesi ("göz kürelerim acıyor" başının ağrıdığı ve ateşinin yükseldiği, "boynum kaşınıyor" boğazının ağrıdığı anlamına geliyordu) olduğu için kendisini dünden birazcık daha özgüvenli hissediyordu.

Ayrıca Archer sabahın beşi gibi çok erken bir saatte işe gitmeden önce bir şey olursa ona hemen haber verebileceğini, dilediği zaman arayabileceğini ve lokantada durum ne olursa olsun eve geleceğini söylemişti.

Iris gerçekten de rahatlamıştı.

"Bu sabah kendimizi nasıl hissediyoruz bakalım?"

Olive çok sevdiği deniz gergedanıyla ve bir bardak portakal suyuyla koltukta uzanıyordu. Bardağına buz ve pipet koyduklarında ona meyve suyu içirebildiklerini görmüşlerdi.

"Daha iyi," dedi Olive portakal suyundan bir yudum alıp. "Okula gidebilir miyim?"

Iris yanına oturdu. "Hayır. Bugün gidemezsin."

"Neden?"

"Hâlâ tam iyileşmedin."

"Bugün hasta hissetmiyorum." Olive'in yüzü bembeyazdı ve gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı.

"Kesinlikle hâlâ hastasın. Kusura bakma."

Olive dudaklarını sarkıttı. "Ama bugün kütüphane günü. Şimdi yeni kitap alamayacağım."

Iris fiskos masasındaki okunmamış kitaplara baktı. "Bir sürü kitabın var."

"Ama yeni kitap istiyorum."

"Seni okula götürürsem eve geri yollarlar. Kurallar böyle, evlat. Arkadaşlarının da hasta olmasını istemezsin, değil mi?"

Olive arkadaşlarının da hasta olmasını umursamıyormuş, sadece yeni kitaplar almak istiyormuş gibi omzunu silkti.

"Şuna ne dersin?" dedi Iris kendisinin ya da Olive'in sabrının taşmaması için. "Kendini biraz daha iyi hissettiğinde seni halk kütüphanesine götürürüm. Oradan dilediğin kadar kitap ödünç alabilirsin."

Olive bunu duyunca yüzü aydınlandı.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Yüz elli tane kitap alabilir miyim?" O günlerde en sevdiği sayı yüz elliydi.

"Yüz elli kitabı taşıyabilir misin?"

Olive biraz düşündü. "Büyük bir ihtimalle."

Iris gülümsedi. "Özgüvenli olman hoşuma gitti. Şimdi meyve suyunu iç bakalım."

O günü dinlenerek geçirmek üzere koltuğa yerleştiler ve Olive başını Iris'in kucağına yaslamış bir hâlde uykuya dalana dek bütün sabah onun en sevdiği programları izlediler. Yüzü sıcaktı ama alev alev yanmıyordu, Iris bunu umut verici buldu. Olive'in yüzüne düşen kahverengi bir saç tutamını geriye attı Saçları terden ıslanmıştı, bu Iris'in eskiden iğrenç

bulacağı bir şeydi ama şimdi hiç öyle hissetmiyordu. O sırada çişi gelmişti ama Olive'i asla uyandırmayacağı için o uyanana kadar kıpırdamadan oturması gerekiyordu. Buna rağmen sadece Olive kendisini daha iyi hissettiği ve uykuya daldığı için mutluydu.

Olive uyuyakalmadan önce onun son zamanlardaki favori yemek programını izliyorlardı. Iris üç şefin sürpriz malzemelerle çılgın tarifler yaratışını izledi. Programa odaklanmaya çalıştı ama zihni ısrarla Archer'a ve onun yemek pişirmesini izlemeyi ne kadar sevdiğine kayıyordu. Dağınık saçlarıyla ve kirli sakalıyla bir tezat oluşturacak şekilde her şeyi nasıl titizlikle kesip doğradığını düşünüyordu. Bir de Olive için endişelendiğinde yüzünde beliren o ifadeyi...

Tamam, Iris hâlâ baba sorunları olduğunu kabul etmiyordu ama Archer'ın kızıyla ilgilenişini izlerken, içinde farklı duyguların kabarmadığını söylese yalan olurdu. Bunun evrimsel bir durum olduğundan emindi. Sanki mağara kadını beyni ona, *Yavrusuyla ilgilenebilen bir erkek, ha? Seksi*, diyordu.

Off. Iris az kalsın aptallığına sesli bir şekilde oflayacaktı ama kucağında uyuyan küçük kızı rahatsız etmemek için sesini çıkarmadı. Evrimsel dürtüler demişken... Bu minik yaratığın şirinliği de onu etkilemek için tasarlanmış olmalıydı.

Iris hiçbir zaman başkalarının bebeklerine ilgi göstermemişti (ona hepsi aynı geliyordu) ya da arkadaşlarının çocuklarına bakmak için gönüllü olmamıştı ama artık her yönüyle tanıdığı Olive'e kanı kaynamaya başlamıştı.

İçinde bulunduğu durum gerçekten de karmakarışık bir hâle gelmişti.

Bir iş yapmak için oradaydı. Bu işi kabul etmesinin nedeni, Archer'ın zor durumda kalmış olması ve kendisinin de yaşayacak makul bir yere ihtiyaç duymasıydı. Bunu unutmaması gerekiyordu. Archer babalık konusunda çok daha iyiye

gidiyordu, bu yüzden işten ayrılsa o kadar da kötü olmazdı, değil mi?

Olive kucağında hafifçe kıpırdandı, tükürüğü azıcık Iris'in bacağına aktı. Tamam, bu hâlâ iğrençti.

Olive başını çevirdi ve iri gözlerini açıp "Lütfen, çok tatlıyım diye beni yeme," der gibi ona baktı. Onun orada olmasından dolayı mutluymuş gibi gülümsemesi, Iris'in kalbinde tuhaf bir his uyandırdı.

"Selam, Iris."

"Selam, evlat. İyi uyudun mu?"

"Uyumadım ki."

"Tamam, pardon. Benim hatam. Sadece gözlerini kapattın ve şöyle horladın..." Iris elinden geldiğince yüksek sesle horlama taklidi yapınca Olive kıkırdadı.

"Horlamadım."

"Kesinlikle horladın."

"Iris?"

"Evet?"

"Yakında annem mi olacaksın?"

Iris'in kalbinde hissettiği o tuhaf duygu daha da tuhaflaştı. Vücuduna yayılan garip bir panik ve mutluluk karışımı, başını döndürdü.

"Ben bakıcınım, unuttun mu?"

Olive doğruldu ve koltukta ona döndü. "Evet ama biraz da anne gibisin."

Iris kaşlarını çattı. Bunu nasıl açıklayabilirdi? "Baban işteyken seninle ilgileniyorum, canım ama ben bir anne değilim."

"Ama olabilirsin."

"Ben... Şey..."

"Okuldan arkadaşım Addison babasının yeniden evlendiğini, artık iki annesi ve bir babası olduğunu söyledi ama benim artık bir annem bile yok. Bu büyük bir haksızlık. Yani

yeni babamla evlenirsen benim de bir annem ve bir babam olur, haksızlık da ortadan kalkar."

Yüce Tanrım.

"Şey, aile sayılarla ilgili değildir."

Olive kaşlarını çattı.

"Yani sahip olduklarının sayısıyla değil, seni seven insanlara sahip olmakla ilgilidir. Seni seven birileri olduğu sürece bir ailen var demektir. Seni çok seven bir baban, anneannen ve yeni bir büyükbaban ve büyükannen var. Tüm bunlar harika."

"Ya sen? Sen de ailemdensin, değil mi?"

Ah, o gözler! Iris bir anda boğazına oturan yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştı.

"Ben..."

Ne demesi gerekiyordu? Ben personelim mi? Sana bakmam için baban bana para ödüyor mu? Bunların hiçbiri kulağa doğru gelmiyordu. Hatta artık bunların gerçek olduğundan bile emin değildi. Tam olarak değildi. Bu minik insanı önemsiyordu.

"Evet. Ben de seni önemsiyorum, Olive."

Olive tereddütle kaşlarını gevşetti ve gülümsedi.

"Ama annen değilim. Ve babanla evlenmeyeceğim."

Olive yine kaşlarını çattı.

"Ama evlenebilirsin."

"Hayır, Olive. Kesinlikle evlenmeyeceğim." Bu konuyu hemen oracıkta kapatması gerekiyordu. Evet, Archer'dan çok hoşlanıyordu ama onunla ya da başkasıyla evlenmek gibi bir niyeti yoktu. Ayrıca bu konuşma, annesinin randevulaştığı erkeklerle ve küçük Iris'in her seferinde bu insanların kalıcı olabileceği umuduna kapılmasıyla ilgili çok fazla anıyı canlandırıyordu. *Orada* kalıcı olmayacaktı ve Olive'in bunu anlaması gerekiyordu. Bu küçük kızı, kendisinin çocukluğunda pek çok kere umutlandığı gibi umutlandırmak istemiyordu.

"Ama öğretmenin hep 'Asla, asla demeyin,' diyor!"

Iris burun köprüsünü sıktı. Ateşi düşmemiş miydi? Bu çocuğun bir an önce okula gitmesi gerekiyordu.

"Bak, Olive. Anneni özlediğini biliyorum ama yeni annen olamam. Üzgünüm." Yapmıştı. Yara bandını hızla çekip çıkarmıştı.

Kahretsin. *Ağlıyordu.*

Yara bandını hızla çekip çıkarmak mı? Çocuklar bundan nefret ederdi. Daha geçen hafta eski yara bandını fazla hızlı çektiği için Olive bağırmıştı ve Iris ona rüşvet olarak bir lolipop verene kadar ağlamıştı.

"Gel buraya." Olive'i kollarına aldı ve ikisi de biraz sakinleşene dek saçlarının arasına doğru onu rahatlatan şeyler mırıldandı. Babasıyla evlenmek mi? Yeni annesi olmak mı? Eyvah. Bu durum endişe yaratacak bir hızda gelişmişti ve Iris, Olive'in iri gözlerine biraz daha bakarsa her şeye evet diyebileceğinden korkmaya başlamıştı.

Olive'e sarıldıkça, bunun dünyanın en kötü şeyi olmayabileceği fikrine giderek alışıyordu.

Ki bu çılgınlıktı.

Iris çocuk istemiyordu. Bir bakıcı olmak istemiyordu. Terden yapış yapış olan bu çocuğa sarılıp onu teselli etmeyi de istememesi gerekirdi ama onu olduğu gibi kabullenip kollarına almıştı ve başka hiçbir yerde olmayı istemiyordu.

Sorunun Archer olduğunu, ona karşı hissettiği inkâr edilmesi imkânsız hisler olduğunu, Archer'ın hem dehşete kapılmış hem de çok mutluymuş gibi Olive'e baktığını gördüğünde sızlayan kalbi olduğunu sanmıştı. Ama ya sorun çocuksa? Ya Iris, Olive'e âşık olduysa?

O zaman nasıl çekip gidecekti?

O iri gözlere asla annesi olmayacağını ve onunla her gün ilgilenmeyeceğini nasıl söyleyecekti?

Iris çok büyük birkaç hata yapmıştı. Belli ki bu durumu tamamıyla yanlış değerlendirmişti. Şimdi de eli kolu bağlı kalmıştı. Gerçekten. Olive ona hafif nemli bir koala gibi sıkı sıkı yapışmıştı.

Iris onun saçlarının arasına doğru gülümsedi.

"Gel. Sana buzlu dondurma aldım. Kaşınan boynuna iyi gelir." Olive ona hâlâ sıkı sıkı tutunmuş hâldeyken ayağa kalktı. "Neli istersin?"

"Mavi olanlardan."

"Mavi bir tat değil," dedi Iris mutfağa giderlerken.

Iris onu bir tabureye oturttu, buzluktan bir dondurma çıkardığı sırada Olive "Tadı en iyi olan dondurma mavi," dedi. Iris elinde olmadan gülümsedi.

"Tamam. İşte, sana mavi bir buzlu dondurma. Tadı tıpkı yağmur ormanlarında yetişen şu nadir görülen mavi renkli Buzlu Dondurma bitkisi gibi."

Olive güldü. "Teşekkür ederim." Dondurmayı sapından ucuna kadar yaladı. "Seni seviyorum, Iris," dedi masum masum dondurmasını yalarken. Sözleriyle Iris'in gözlerinin dolmasına neden olduğunun farkında değildi. "Mavi buzlu dondurmaları da seviyorum," dedi. Taburesinde ayaklarını mutlu mutlu sallıyordu.

"Dondurmayı beğendiğine sevindim," dedi Iris güçlükle yutkunarak. Bu, sadece bir işti. Daha önce girdiği ve bıraktığı işler gibi. Eninde sonunda bu işi de bırakacaktı.

Ama henüz değil.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bir sonraki çarşamba günü Archer işten eve geldiğinde evde kimse yoktu. Olive kendisini daha iyi hissettiği için o hafta okula gitmeye başlamıştı. Archer onun ve Iris'in nerede olduğunu merak etti. Bazen Iris onu kitabevine ya da yüzme çalışması için havuza götürürdü ama genellikle Archer'a mesaj atıp nereye gideceklerini önceden haber verirdi.

Eşyalarını kapının yanına bıraktı ve mutfağa giderken arka bahçeden Olive'in artık o çok iyi bildiği kıkırdamasını duydu. Bu sesi duymak, kalbinin sevgiyle kabarmasına neden oluyordu.

Bahçeye çıktığında Olive oturduğu yerden ayağa fırladı.

"Sürpriz!" diye bağırdı kollarına koşarken.

"Vay canına! Bu da ne?" dedi Archer.

"Piknik yapacağız!" Olive kollarına atladığı hızda sıyrıldı ve onu bahçenin ortasına serilmiş olan battaniyeye doğru götürdü. Bir ay boyunca kesilmeyen yağmurlardan sonra güneş nihayet yüzünü göstermişti ve çimler akşamüzeri güneşinde koyu yeşil bir tona bürünmüştü. Her şey taze ve yeni kokuyordu. Onlardan önceki kiracılar, bahçeye uzun ömürlü bitkiler dikmişlerdi. Bahçenin kenarlarında önce nergisler, şimdi de laleler açmıştı. Hatta çitlerin önünde bir öbek süsen bile vardı.

Dünyalar güzeli Iris oturduğu yerden ona gülümsedi. "Yuvana hoş geldin," dedi. Doğruydu. O ikisiyle birlikteyken bu evin yuvası olduğunu hissediyordu. Daha iki ay önce ön basamakta durup, içeri girmeden önce kendi kendine motivasyon konuşmaları yapmak zorunda kalan adam için bu ne kadar da çılgınca bir düşünceydi.

"Iris piknik yapmak için harika bir gün olduğunu söyledi çünkü bugün ilkbaharın ilk ılık günüymüş. Markette yerli çilek buldu ve birlikte çilekli kurabiye yaptık!"

"İnanılmaz," dedi Archer gülerek. Olive'in battaniyenin etrafında dans ederek söylediği bu bilgileri hazmetmeye çalıştı.

"Evet. Bugün senin için biz bir şey pişirdik," dedi Iris göz kırpıp. Neyse ki Olive oradaydı çünkü Archer'ın Iris'i sırtüstü battaniyeye yatırıp her yerini öpme dürtüsü o gün çok güçlüydü. Iris de bunu biliyormuş gibi ona sırıtıyordu.

"Her şey enfes gözüküyor." Archer bakışlarının piknik ziyafetinden Iris'in uzun bacaklarına ve yumuşak kıvrımlarına kaymasına engel olamadı. Iris'in boynundan yukarı çok tatlı bir kızarıklık yayıldı. Onu nadiren pijamalarının veya artık iş üniforması hâline gelen yoga pantolonu ve askılı spor tişörtün dışında bir kıyafetle görüyordu.

Ama o gün; o muhteşem, güneşli mayıs günü, üstünde çilek desenleri olan beyaz puantiyeli lacivert bir elbise giymişti. İnce askıları omuzlarına sürtünüyordu ve başının tepesinde topladığı saçları uzun boynunu açıkta bırakmıştı. Kızıl-sarı saçları gün ışığında parıldıyordu.

Resmen leziz gözüküyordu.

Ama kızı oradaydı ve ona neler yaptığını göstereceği için çok heyecanlıydı. Archer dikkatinin dağılmasından dolayı minnettardı çünkü artık Iris Fraser'ın yanında sağlıklı ve mantıklı kararlar veremiyordu. Büyük bir olasılıkla bunu asla başaramayacaktı.

"Bana bunu nasıl yaptığını anlatacak mısın?" diye sordu. Çilekli kurabiyelerle dolu olan tabaklardan birini aldı. Beyaz, zarif tabağın üstünde minik mavi çiçekler vardı. Archer bu tabakların nereden geldiğini merak etti.

"Iris sana söylememi söyledi."

"Öyle mi? Nedenmiş?"

Iris gözlerini devirdi. "Çünkü bize şeflik taslayacaksın ve çabalarımızı küçümseyeceksin."

"Asla! Bunlar enfes gözüküyor." Aslında çilekli kurabiye yapmanın birçok yolu vardı ama ikisi geleneksel New England tarifine göre yapmışlardı; arasında çırpılmış krema ve sulu çilekler olan tatlı bisküvilerle. Archer çatalıyla bir tanesini böldü ve eşit miktarda bisküviden, meyveden ve kremadan oluşan kusursuz bir lokmayı ağzına attı.

Abartılı bir tavırla gözlerini açtı. "Liv, bunlar enfes." Kızına bu kısa isimle hitap etmeye başlamıştı ve bu hoşuna gidiyordu. Gerçek bir aile olmaya başladıklarını hissediyordu.

Kızı çok mutlu oldu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Harika bir iş çıkarmışsın."

"Iris fırın kısmına yardım etti."

"Ben sadece yardımcı şef olarak üstüme düşeni yaptım," dedi Iris gülümseyerek.

"Gerçekten de sırrını söylemeyecek misin?" diye sordu Archer.

Olive Iris'e baktı, Iris omzunu silkti. "Söyleyebilirsin sanırım. Onun hayatında yeteri kadar gizli tarif var zaten."

Archer güldü. "Bana acıdığın için teşekkürler."

Olive başını babasının başına yaklaştırdı. "Bisküvi kısmı için bir karışım kullandık ve çırpılmış kremayı hazır aldık."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Archer kızının burnuna bir öpücük kondurdu. "Aferin, şef."

Olive zaten büyük bir gülümsemeyle ona bakıyordu ama gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı. Archer Iris'e baktığında onun da gülümsediğini gördü. Onun bakmadığını düşündüğü zamanlarda yüzünde beliren yumuşak gülümsemesiydi bu. En sevdiği gülümsemeydi; ne oyunbazdı ne de muzip. Gerçek hislerini belli ettiğini düşündüğü, *umduğu* gülümsemeydi.

Iris bakışlarını kaçırdı. "Bunlar inanılmaz, Olive. Şimdi ben de bir tane denemek için sabırsızlanıyorum."

Sonra üçü kurabiyelere saldırdılar ve zarif çay fincanlarına koydukları pembe limonatalarla kurabiyeleri midelerine indirdiler. Archer Olive'in elbisesine ve sürpriz piknik fikrine iltifat etti, Olive ona gününün nasıl geçtiğini anlatırken Iris küçük kızın atladığı ayrıntıları ekledi. Güneş üstüne uzandıkları toprağı ısıtıyor, çiçekler açıyor, kuşlar cıvıldıyordu. Archer bir kez daha hayatının tepetaklak olduğunu hissetti.

Çünkü bunlar *hoşuna* gidiyordu.

Eve erken gelmek hoşuna gidiyordu. Olive'le sohbet etmek hoşuna gidiyordu. Güneşin altında piknik yapmak hoşuna gidiyordu. Tüm bunlar, elde etmesi mümkün olmayan bir kariyer hedefine ulaşabilmek için didinip durmaktan daha çok hoşuna gidiyordu. O gün bu hayat, ona farklı bir başarı gibi geliyordu. Mükemmel olmasını değil, sadece orada bulunmasını gerektiren türden bir başarıydı bu.

Ayrıca Iris'in onun yanına oturmasına *bayılmıştı*. Güneş giderek alçalırken ve hava serinlerken Iris'in ona yaslanması hoşuna gidiyordu. Onu daha da kendisine çekmek, kolunu omzuna atmak istiyordu. Birlikte Olive'i yatırdıktan sonra günlerinin nasıl geçtiğinden söz etmelerini istiyordu.

Bir zamanlar sadece hedeflerini düşünen bir adamdı. En iyisi olmayı. Mükemmeliyeti. *Kendisini*. Artık en sevdiği

kızlarla güneşli bir akşamüstü piknik yapmaktan başka bir şey istemiyordu.

Asıl sürpriz bu değil miydi?

Iris havuzu işaret ederek "Tamam, güzel. Şimdi yüzünü suya daldırma alıştırması yapacağız," dedi. Archer o gün işten erken çıkmış, Olive'in Iris'le yaptığı yüzme dersinin bir kısmına yetişmek için hızla halk merkezine gitmişti. Ama kızlar henüz onu fark etmemişlerdi. Havuzda sadece ikisi vardı ve Iris'in sesi geniş alanda yankılanıyordu.

Olive ona aklını yitirmiş gibi baktı. "İstemiyorum."

"İnan bana, bu çok önemli."

"Hayır, değil. Yüzümü yukarıda tutarak yüzebiliyorum, bak!" Olive havuzun çocuk bölümünde yüzünü suyun üstünde tutarak, ayaklarını çırpınca Archer gülmemek için kendisini tuttu.

"Tamam, o da iyi ama ya havuza atlamak istersen?"

"O zaman sen beni yakalarsın."

Olive'in ona gözü kapalı güvenmesi Iris'i duygulandırdı. "Ya tek başına atlamak istersen?"

Olive başını iki yana salladı. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Bence en azından bir deneme..." Iris başını kaldırıp Archer'ı kapının orada dikilirken görünce lafını tamamlayamadı.

"Selam," Archer çekinerek elini kaldırdı. "Umarım buraya gelmemde bir sakınca yoktur. Olive'in dersini izleyebilmek için işten biraz erken çıktım."

İşten erken çıkmıştı. Archer'ın bunu söylemesi tarihi bir andı ve Iris'in yüzündeki ifadeye bakılırsa onun da bunu düşündüğü belliydi. Ama son birkaç haftada her şey yerli yerine

oturmuştu. Archer artık kızı için yaşıyordu. Doğru olan buydu ve artık bunu *biliyordu*. Bir baba olmak istiyordu. Bu hayatı istiyordu.

"Tabii ki sakıncası yok," dedi Iris. Hâlâ biraz şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. Olive apar topar havuzdan çıkıp babasının yanına gitti.

"Selam, Liv."

Olive babasının bacaklarına sarıldı ve ıslak vücuduyla pantolonunu sırılsıklam etti.

"Nasıl yüzdüğümü izlemek için mi geldin?" diye sordu. Başını kaldırıp, onu o kadar hayran hayran süzdü ki Archer kızına baktığında Iris'in dediği gibi bir pelteye dönüştüğünden emindi. O noktada resmen eriyip yerde bir insan birikintisine dönüşmüş olmalıydı.

"Evet, bakalım neler öğrendin," dedi Archer. Kızının kollarını dizlerinden ayırdı.

"Tamam. Ama Iris'in beni yakalaması gerek." Olive havuza döndü ve en kenarında durdu.

Iris ona biraz yaklaşınca, sığ çocuk havuzunda vücudunun belinden yukarısı açıkta kaldı ve Archer bir an için müsaade isteyip gitmek zorunda kalacağından korktu. Iris nefes kesiciydi. Elbette öyleydi. Her zaman öyleydi. Ama üstünde bir mayo vardı ve Archer'ın vücudu o anda bunu fark etmemesi gerektiği gerçeğine aldırış etmiyordu.

Archer'ın bakışları onun çıplak kollarına, sırf Iris giydiği için inanılmaz derecede seksi görünen sade mayosunun göğüs kıvrımlarına takıldı. Iris hafifçe öksürene kadar ona bakakaldı ve sonra hemen Olive'e döndü. Evet. Bunun ne yeri ne de zamanıydı. Çaktırmadan pantolonunu düzeltmeye çalıştı ama Iris bu hareketini gözden kaçırmadı. Dolgun dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi.

Iris başını iki yana sallayıp tekrar Olive'e döndü. "Tamam, Olive. Bir... iki... üç..."

Küçük kız zıpladı ve Iris başının suya girmesini engelleyerek onu yakaladı. Olive havuza düşerken nefesini tuttu ama o da Iris'e güveniyordu. Yürekten güveniyordu. Olive'i her zaman güvende tutacağını biliyordu.

"Gördün mü?" diye seslendi Olive. Ayaklarını çırparak basamaklara geri gitti.

"Evet. Muhteşemdi!"

"Tekrar yapmak istiyorum."

Olive tekrar tekrar suya atladı, Iris onu her seferinde yakaladı, Archer tezahürat etti ve Olive'in iyi olacağını, onun minik kalbinde bir şeyi tamir etmeyi başarmış olabileceklerini düşündü.

"Hey, Liv. Bence yüzünü suyun altına daldırmaya hazırsın," dedi Archer havuzun kenarına çömelerek.

Olive yüzünü buruşturdu. "Sanmıyorum."

"Yapabilirsin," dedi Iris. "Ben burada olacağım. Bana ihtiyacın olursa seni hemen yüzeye çıkarırım."

"İkinizin birden bana ihtiyacı olursa, ben de burada olacağım," dedi Archer. Iris'in gülümsememek için kendisini tuttuğunu gördü.

Olive bir babasına bir Iris'e baktı. Archer kızının içinde bir şeyin değiştiği, Olive'in de onlara güvendiğini fark ettiği o ânı hissetti.

"Tamam," dedi Olive yavaşça. "Ama tam burada durman gerek." Havuzun kenarını işaret etti.

"Sen her yanıma su sıçratsan ve sırılsıklam olsam bile burada duracağım," dedi Archer.

"Aa, çok iyi fikir," dedi Iris. "Bakalım babana su sıçratabilecek misin?"

Bu fikri duyan Olive'in yüzü heyecanla aydınlandı.

Geriye saymayı unutup, daha Archer ayağa kalkamadan havuza atladı ve onu tepeden tırnağa su içinde bıraktı.

Zafer kazanmış gibi gülümseyerek sudan çıktı. "Seni ıslatabildim mi?"

Archer ıslak saçlarını silkeledi. "Hem de nasıl."

"Yaşasın! Tekrar atlayacağım."

"Harika," diye homurdanan Archer, Iris'in de Olive kadar kocaman bir gülümsemeyle ona baktığını gördü. Giysilerinin ıslanmasına değmişti.

Yüzme dersinden sonra kızlar kuru giysilerini giyip lobide Archer'la buluştular.

"Geldiğime çok sevindim," dedi Archer. Arabaya doğru yürürlerken omzuyla Iris'in omzunu dürttü. "Harika bir öğretmensin."

"Sen de çok iyi bir motivasyon kaynağısın," dedi Iris gülerek.

"Bir sonraki derse gelecek misin, baba?" diye sordu Olive. Otoparka doğru yürüdükleri sırada babasının elini tutmuştu.

Baba.

Elini tutuyordu.

Bir sonraki yüzme dersine gelmesini istiyordu.

Buna nasıl hayır diyebilirdi ki?

Üstelik Iris'i tekrar mayoyla görme şansını geri tepmesi için aptal olması gerekirdi.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Bu akşamki pankek menüsünde ne var, şef?" diye sordu Iris. Olive'i yatırıp, ona fazladan öyküler okuyup, yatak odasının köşesinde yaşayan örümceği dışarı attıktan sonra bir bardak suyunu da verip mutfağa gelmişti. Bu başlı başına bir seremoni gibiydi. Olive bunları bazen onun, bazen Archer'ın, bazen de ikisinin birlikte yapmalarını istiyordu ki bu Iris'e rahatsız edici seviyede bir ailelermiş gibi hissettiriyordu. Iris onu yatırma işlemine bir saat önce başlamıştı ama onun yatağında kalacağından pek de emin değildi.

Archer, dar bir tişörtle gri eşofman altından oluşan ve Iris'i fena hâlde baştan çıkaran her zamanki iş sonrası kıyafetiyle mutfak adasının arkasındaki her zamanki yerindeydi ama yemek pişirmek yerine iki hafta önceki belediye toplantısında tuttuğu notları okuyordu.

"Şimdi ne yapacağımı kestirmeye çalışıyorum." Kaşlarını çattı. "Bu fikirlerin yarısı, insanların menüde görmek istediği yeni şeyler." Başını kaldırıp tabureye oturan Iris'e baktı. "Bana doğruyu söyle. Bu kasabanın tamamı benimle kafa mı buluyor? Bu pankeklerin gerçekten de orijinal bir tarifi var mı, yoksa beni kasabadan atmak için oyun falan mı oynuyorlar?"

Iris omzunu silkti. "Bu insanların ne yaptığını söylemek zor. İkisini de yapıyor olabilirler."

Archer kaşlarını biraz daha çattı.

"Yanlış anlama!" dedi Iris. "Dışarıda bir yerlerde kesinlikle çok sevilen bir pankek tarifi vardır ama muhtemelen seninle biraz da kafa buluyorlar," dedi gülümseyerek.

"Harika," diye homurdandı Archer.

"Bu akşam çok aksisin." Iris, içinde giderek artan cinsel gerilimin onun huysuzluğunun da sebebi olup olmadığını merak etti. Archer ona öyle bir bakıyordu ki bu düşüncesi doğru olabilirdi. Gözlerinde tutkulu bir ifade vardı ve yanakları biraz kızarmıştı. Sürekli, kayan tişörtünün omzunu açıkta bıraktığı noktaya bakıyordu.

Archer'ın bu konuda ne dediğini hatırlıyordu. Dişlerini omzuna sürtmek istediğini söylemişti. Iris de bunu yapmasını çok istiyordu.

Gerçekçi düşünmek gerekirse Archer'la başka şartlar altında tanışmış olsalardı, o âna kadar çoktan seks yapmış ve hayatlarına devam etmiş olacaklarından emindi. Bunca zamandır kaçınılmazdan kaçınmaya çalışarak kendi doğalarına karşı geliyorlardı ve Iris bunu daha fazla sürdürebileceğinden emin değildi.

Belki de her şeyi kendi içinde abartmıştı. Resmî olarak bir çift olmaları, ilişkilerini bütün kasabanın gözüne sokmaları ve velayet avukatını telaşlandırmaları *gerekmiyordu*. O mutfakta olanlar, o mutfakta kalabilirdi.

Kimsenin bilmesi gerekmiyordu.

Özellikle de Olive'in.

Archer'la iyi vakit geçirmenin o kadar da ciddi olması gerekmiyordu. Taburesinden atlayıp Archer'ın durduğu tarafa geçti. Elbette, bu çok kötü bir fikirdi ama Iris artık beyniyle düşünmüyordu. Mahrem yerleriyle düşünmeye başlamıştı. Ona daha yakın olmak isteyen, uyarılmış olan mahrem yerleriyle.

"Yardımcı şefin olacağım," dedi Iris gülerek. "Bana ne yapmam gerektiğini göster."

Archer onun ne yaptığını çok iyi biliyormuş ve bunun kötü bir fikir olduğunun farkındaymış gibi yüzüne baktı. Ama ona hayır demedi.

"Demek sana pankek yapmayı öğretmemi istiyorsun?" diye sordu. Sıcak ve sağlam vücudu, Iris'in vücuduna yakın duruyordu. Archer işten geldikten sonra hemen duş alırdı. Bu yüzden sabun ve gömleklerinin yumuşacık olmasını sağlayan o çamaşır deterjanı gibi kokuyordu. Iris büyük bir olasılıkla sarhoş uyuduklarında giydiği tişörtü saklayacaktı.

"Evet, şef," dedi Iris. Archer'ın gözleri mutlulukla ışıldadı.

"Peki, Iris. Öğreteceğim."

İkisi de kıpırdamadı. Karşı karşıya durdular, önce kimin göz temasını keseceğini görmek için beklediler. O gece ikisi de ayıktı. Aralarında bir şey olursa ikisi de bunu istediği için olacaktı. Archer elini uzattı, Iris'in yüzüne düşmüş olan ince bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmaklarının üstü Iris'in yanağına sürtünürken, Iris gözlerini kapattı.

Şükürler olsun.

"Bu saçlar beni deli ediyor," dedi Archer.

"Yemek pişirirken saçlarımın açık olması hijyen kurallarına aykırı diye mi?" dedi Iris. Gözlerini açtığında Archer'ın aç bir ifadeyle ona baktığını gördü.

Archer başını iki yana salladı. "Hayır, Iris. O yüzden değil."

"Neden o zaman?" Iris bunu fısıldar gibi sormuştu.

Archer yanıt vermeyecekmiş gibi yine başını iki yana salladı ama gözlerini sıkı sıkı kapattı. "Çünkü saçlarını yastığıma yayılmış hâlde görmek istiyorum, parmaklarıma dolanmasını istiyorum," dedi. "Lanet olsun, Iris. Seni o kadar çok arzuluyorum ki artık bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum."

Iris kollarını onun boynuna doladı ve vücudunu vücuduna dayadı. Archer hafifçe inledi.

"Pes et," diye fısıldadı Iris.

Archer'ın gözleri hâlâ kapalıydı. Çenesindeki bir kas seğiriyordu. Iris nefesini tutup bekledi.

Derken Archer'ın elleri Iris'in beline dolandı, parmakları onu sıkıca kavradı ve onu adanın üstüne oturttu. Iris'in çıkardığı şaşkınlık dolu ses, Archer dudaklarını tutkuyla öptüğü an kesildi. Archer o mutfakta yaptığı her şeyde olduğu gibi, kusursuz ve derin bir adanmışlıkla onu öpüyordu.

Dili Iris'in dilini okşamaya başladığında öpüşmeleri daha hararetli bir hâl aldı ve parmaklarını saçlarına doladı. Iris'in yapabildiği tek şey ona tutunmaktı. Bacaklarını onun beline sardı, onu kendisine çekerek sırt kaslarını okşadı.

Archer'ın tişörtünü çıkarması gerekiyordu.

Iris Archer'ın tişörtünü altından tutup yukarı doğru çekti, dudaklarını sadece tişörtü çıkarıp kenara fırlatacağı kadar kısa bir süreliğine dudaklarından ayırdı. Ellerini, kusursuz bir şekilde bir araya gelerek Archer'ı yaratmış olan sert kaslarında ve yumuşak saçlarında gezdirdi. İnanılmaz seksiydi. Yaptıkları şey seksiydi. Iris resmen eriyordu. Ya da alev alev yanıyordu. İnsanın sadece öpüşerek boşalması mümkün müydü? Belki de Archer Baer'ı öperken mümkündü. Çünkü Iris daha önce hiç bu şekilde öpülmemişti. Archer onu son yemeğiymiş ya da yıllarca aç kaldıktan sonra yediği ilk yemekmiş gibi öpüyordu.

Öpüşmeleri hararetli ve ısrarcıydı. Bu, sadece bir öpüşme eylemi değildi. Bir saldırıydı, haftalardır aralarında biriken gerilimi serbest bırakma gayretiydi.

"Iris," diye inledi Archer. Geri çekilip alnını alnına yasladı.

"Sakın söyleme."

"Bu, kötü bir fikir."

Evet, *kötü* bir fikirdi. Iris bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama o anda bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlayamıyordu.

Archer patronu olduğu için miydi? Ama patronu olması bunun daha da seksi olmasına neden oluyordu.

Olive yüzünden miydi? Olive bunu asla öğrenmediği, Iris tutamayacağı sözler vermediği sürece her şey yolunda giderdi. Iris geceleri Archer'ı öpebilir, gündüzleri Olive'le ilgilenebilirdi. Bunda bir sorun yoktu. Bunun karmaşık bir hâl alması gerekmiyordu. Bu sadece hayatları buna bağlıymış gibi öpüşen iki insanın eylemi olabilirdi.

Olive'i ve Archer'ı her birlikte gördüğünde kalbinin o hassas noktası yandığı için mi bu kötü bir fikirdi? Bunu rahatlıkla göz ardı edebilirdi.

Özellikle de o anda, Archer'ın parmakları saçlarının arasındayken ve yarı çıplak vücudu vücuduna dayanmış durumdayken. Kalbinin o hassas noktasını gayet güzel bir şekilde göz ardı edebilirdi.

Onu tekrar öptü, altdudağını hafifçe ısırdı. "Biliyorum ama yine de devam edelim."

Archer'ın gülüşü yüzünü gıdıkladı. "Peki, bu iş yürümediğinde ne olacak?"

"Ne yürümediğinde? Bu enfes öpüşme seansı mı? Bence gayet yolunda gidiyor."

Archer başını biraz daha geriye atıp dikkatle ona baktı. "Sadece bir öpüşme seansı mı?"

Iris gülümsedi. "Arkadaşlar arasında zararsız bir öpüşme seansı. Abartılacak bir şey yok." Gerçekten de yoktu. Bu, sadece bir "öpüşmemiz gerek, aksi takdirde patlayacağız; o yüzden bunu yetişkinler gibi halledelim" meselesiydi. Başka bir şey olmasına gerek yoktu.

"Abartılacak bir şey değil," dedi Archer aynı sözleri tekrarlayarak. Onu yine kendisine çekti.

"Aynen." Iris onun dudaklarına karşı gülümsedi ve Archer ellerini Iris'in poposuna kaydırdı. Onu daha da kendisine çekip vücudunu bacaklarının arasına dayadı. Archer'ın sesindeki belli belirsiz hayal kırıklığını, yüzündeki belki de bunun sadece arkadaşlar arasında bir öpüşme seansı olmasını istemediğini anlatan ifadeyi görmezden geldi. Tüm bunları, ona karşı hissettiği o hassas duyguları koyduğu ufak kutuya tıktı ve bu kutuyu bir daha düşünmesine gerek kalmaması için tekrar dalağının arkasına yerleştirdi.

Archer da aynı şeyi yapmış olmalıydı çünkü onu yine tutkuyla ve ateşli bir şekilde öpmeye ve okşamaya başlamıştı.

"Lanet olsun, Iris," dedi Archer onun dudaklarına karşı. "Sen çok... Bu çok..." Sürekli yeni cümlelere başladı, bunları her seferinde yeni öpücüklerle kesti, düşüncelerini bir türlü tamamlamadı ama ne düşündüğünü açıkça belli etti. "Sana dokunabilir miyim?" Eli o anda Iris'in bacağının iç tarafındaydı ve minik şortunun alt kısmına o kadar yakındı ki Iris, Archer ona dokunmadığı takdirde patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Evet, şef," dedi Iris mırlar gibi Archer'ın kulağına. Onun inlediğini duyunca gülümsedi.

"Bunu yapmayı kesmen gerek," dedi Archer. "Yoksa gerçekten de rezil olacağım."

Iris gülmeye başladı ama Archer'ın parmaklarının külodunun altına girdiğini hissedince sesi aniden kesildi. Archer hiç vakit kaybetmemişti. Iris'in klitorisini buldu, başparmağını üstüne dayadı ve Iris bir anlığına bilincini yitirdi.

"Lanet olsun, Archer," diye fısıldadığında gülümseme sırası Archer'daydı.

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet, hoşuma gitti..." Iris konuşmakta zorlandı. "ve biraz daha..." Iris kalçalarını hafifçe iki yana kıpırdatınca, Archer ne demek istediğini hemen anladı ve başparmağını biraz daha baskı uygulayarak soldan sağa oynattı. Iris bunun enfes bir his olduğunu düşündü. Bu adam kesinlikle ne yaptığını biliyordu.

Iris'in inlemesi, daha erken saatlerde mutfağın ortasında oldukları ve koridorun biraz ilerisinde –Tanrım, lütfen uyanmasın– bir çocuk uyuduğu düşünülünce biraz fazla yüksekti. Tanrım, dedi Iris içinden. Bu, gerçekten de kötü bir fikirdi ama uzuvlarına yayılan haz her yanında kıvılcımlar çaktırıyordu ve artık duramazlardı!

Archer onu öptü; inlemelerini, nefes seslerini ve iç çekişlerini dudaklarıyla yuttu. Iris nefes alamayacak, düşünemeyecek ve bunun cidden çok kötü bir fikir olduğunu umursamayacak duruma gelene dek eli daha sert ve hızlı bir şekilde hareket etmeye devam etti.

"Benim için boşal, Iris," dedi Archer çatlak bir sesle. Alnını onun alnına dayadı ve Iris inledi. Haz o kadar hızlı, keskin ve ani yükseliyordu ki Archer onu tekrar öpmeseydi muhtemelen komşuları uyandıracak kadar yüksek sesle bağırabilirdi.

Iris nefes nefese ve titreyerek geri çekilirken "Biliyordum," dedi.

"Neyi biliyordun?" diye sordu Archer. Parmaklarıyla onu hâlâ okşuyordu ama hareketleri daha ağır ve hafifti. Iris onun dokunuşuyla titriyordu.

"O ellerin her türlü şeyi yapabileceğini biliyordum."

Archer'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı, başparmağını yine klitorisine bastırdı ve Iris'in vücuduna ikinci bir haz dalgası yayıldı. Nefesi kesildi, bağırmamak için eliyle ağzını kapattı ve tezgâhta bacakları sarsıldı.

Archer elini kaldırıp parmaklarını yaladığında, neredeyse Iris kadar sesli inledi ve Iris mutfak adasının üstünde resmen eridi.

"Bu, kötü bir fikirdi," dedi Archer, hâlâ pelte gibi oturan Iris'e bakarak.

Iris bunu biliyordu ama muhteşem orgazmından sonra duymak hoşuna gitmemişti. "Öyle miydi?"

"Evet," dedi Archer boğuk bir sesle. "Çünkü tadına baktığım için şimdi daha fazlasını istiyorum."

Iris vücuduna bir ateş yayıldığını hissetti. "Ah."

Archer başını iki yana salladı ve geriye doğru bir adım attığında Iris ânında bacaklarının arasındaki sıcaklığını özledi.

"Ama bu çok riskliydi," dedi Archer. "Olive her an içeri girebilirdi."

"Ergen olmak gibiydi ama tersten." Archer ne dediğini anlamamış gibi ona baktı. "Ebeveynlerinin seni koltukta birisiyle öpüşürken yakalayacağından endişelenmek gibiydi ama biz çocuğunun bizi yakalayacağından endişelendik." Ayrıca Olive'in babasını mutfakta öpmek, "asla evlenmeyeceğiz" iddiasını pek desteklemezdi.

"Doğru," dedi Archer sıkıntıyla gülerek. "Bizi yakalarsa terapi seanslarını iki katına çıkarmayı karşılayabileceğimi sanmıyorum."

"Haklısın," dedi Iris. Tezgâhtan yere atladığında bacakları titriyordu. Archer onu dirseğinden tutarak dengesini sağlamasına yardım etti. "Özür dilerim, ben..."

"Özür dileme." Archer sert ve kararlı bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Ama ya sen?" Iris, ön tarafını zorlayan belirgin ereksiyonu yüzünden daha da müstehcen gözüken eşofmanını işaret etti. Çok belirgindi.

Başka bir yere bak, Iris!

Archer ona arsız bir şekilde gülümsedi. "Duş için biraz daha fazla yakıt birikti sanırım."

Iris'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

"İyi geceler, Iris," dedi Archer. Dudaklarına ateşli bir öpücük daha kondurduktan sonra arkasını döndü ve koridora doğru yürüdü. Yatak odası yerine banyoya gittiğinde, Iris'in tezgâha yaslanması gerekti. Bacakları yine boşa gidiyordu.

Nedense o yoğun mutfak tezgâhı orgazmı ona yeterli gelmemişti ve şimdi Archer'ın duşta onu düşündüğünü düşünüyordu...

Bunlar çok fazlaydı.

Yatma vakti, Iris.

Ve uykuya dalabilmek için bol şans.

Yirmi Altıncı Bölüm

"İyi misin, şef?" Cyrus'un sorusu, Archer'ın gündüz düşlerinden sıyrılmasını sağladı. İş yeri için hiç uygun olmayan gündüz düşlerinden...

Öksürdü. "Evet, iyiyim."

Cyrus sırıttı. "Sahi mi? Çünkü az önce bir tabak dolusu pankeke salata sosu koydun."

Archer rezil ettiği pankeklere baktı. "Kahretsin." Mahvolan kahvaltı tabağındaki her şeyi çöpe döktü. "Bir porsiyon daha pankek alabilir miyim?"

"Tabii, şef." Cyrus kıs kıs güldü. "Dikkatini bu kadar dağıtan şey ne?" Şey değil *kim* demesi gerekirdi. Mutfak tezgâhı olayının üstünden iki gün geçmişti ve Archer o zamandan beri Iris'i aklından çıkaramıyordu. Dudaklarını, vücudunun sıcaklığını, çıkardığı sesleri. Tanrı aşkına, o nefes ve inleme sesleri zihninde dönüp duruyordu. Gün boyunca ona eşlik eden müstehcen bir şarkı listesi gibiydi. O zamandan beri Iris'le doğru dürüst konuşmamıştı, gündüzleri Olive'i bir bariyer olarak kullanıyordu ve Iris ona eşlik etmeye gelebilir diye akşamları pankek yapmaktan vazgeçmişti. Iris mutfağa girecek olursa ne yapacağını bilemiyordu.

Artık Iris'i birçok şekilde istiyordu

"Hiçbir şey," diye mırıldandı çünkü olanları kesinlikle aşçısına anlatmayacaktı.

"Anladım," dedi Cyrus bilmiş bir tavırla başını sallayarak. Tavaya biraz pankek karışımı döktü. "Bir kadın."

"Ne... Hayır, değil."

Yaşlı adam güldü. "Tamam, peki. Bu sabah hava durumunu düşündüğün için üç tabağı mahvettin."

"Lanet olasıca pankekleri pişir, şef."

Cyrus gülerek başını iki yana salladı. "Peki, şef."

"Hey, şef, belediye başkanı üç numaralı masada. Seninle konuşmak istiyor," dedi Jess çift döner kapılardan hızla mutfağa girdiğinde.

"Ağır ol," diye bağırdı Archer yanından geçerken. Jess ona ciddi bir ifadeyle selam çaktı. "Cyrus, pankekler!" diye bağıran Archer mutfaktan çıkarken neden aksi, boktan ruh hâlinin hıncını personelinden çıkardığını biliyordu ama elinde değildi. Şimdi de belediye başkanı onunla konuşmak istiyordu. Adam kutsal pankeklerle ilgili son denemesine dair bir yorum daha yaparsa Archer'ın sabrı tamamıyla taşabilirdi.

Iris'i *istiyordu*. Hem de çok. Olması gerekenden çok daha fazla. Bu konuda ne yapacağını bilemediği için de aksi davranıyordu.

Belediye başkanının masasına yaklaşmadan önce derin bir nefes aldı. "Günaydın, başkan. Her şey yolunda mı?"

Belediye Başkanı Kelly başını kaldırıp ona gülümsedi.

"Selam, Archer," dedi Hazel masanın karşı tarafından. "Olive nasıl oldu?"

"Selam, Hazel. Çok daha iyi, teşekkürler."

"Yeni pankeklere bayıldık, Archie," dedi belediye başkanı. Lakabının arkasından bir iltifat geldiği için Archer bu isimden eskisi kadar nefret etmedi.

"Çok sevindim."

"Günün özel pankeki panosu harika bir fikirdi."

Archer o günün özel pankeki olarak "Noah'nın Yaban Mersinli Pankekleri" yazdığı panoya baktı. Noah'nın belediye toplantısında yaban mersinli pankek istediğini hatırlayınca pano fikri bir anda aklına gelmişti.

"Beğenmenize sevindim, efendim."

Belediye başkanı onun nazik yanıtını geçiştirdi. "Bana Pete de. Her neyse, kasabanın bu yeni fikre bayılacağından eminim."

Archer'ın içine kötü bir his çöktü. Yeni fikir mi?

"İnsanlar isimlerini panoda görmekten ve yeni pankekleri denemekten büyük keyif alacaklar."

Yeni fikri bu muydu? Herkesin önerilerini deneyip pankeklere onların isimlerini vermek...

Aslında bu, hiç de fena bir fikir değildi. Belki bu sayede lanet olasıca orijinal pankeklerle ilgili onu rahat bırakırlardı.

"Biliyor musun?" dedi Pete. "Rüyamda bu lokantanın bir pankek evi olduğunu gördüm."

"Lokantayı rüyanızda mı gördünüz?"

Hazel güldü. "Pek çok konuda rüya görür."

Pete omzunu silkti. "Genellikle rüyalarım çıkar."

Archer bir belediye başkanına bir kızına baktı, ciddi olup olmadıklarını anlamaya çalıştı. Bunu anlamak imkânsız olduğundan sadece başını salladı.

"Bunu aklımda tutacağım."

Pete gülümsedi. "Harika. Iris'le nasıl gidiyor?"

Archer yüzüne ateş bastığını hissetti. Belediye başkanı bakıcısına mutfak tezgâhında ne yaptığını biliyor olabilir miydi?

Archer salak gibi orada dikilmeye devam edince belediye başkanı "Olive'in bakıcısı olarak ondan memnun musun?" diye sordu.

"Ha... Şey... Evet harika bir bakıcı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Dream Harbor'a iyice yerleşmeye başladığını görmek güzel."

Archer uyuşmuş gibi başını salladı. Dream Harbor'a. Yerleşmek. Elbette bunu yapıyordu. Yerleşiyordu ve Iris'in de onunla yerleşmesini istiyordu.

"Evet." Archer yine öksürdü ve Hazel ona aklından geçen her şeyi biliyormuş gibi gülümseyince paniğe kapıldı. "Mutfağa geri dönsem iyi olur."

"Elbette! Doyurman gereken kalabalık bir kahvaltı grubu var."

"Sonra görüşürüz."

Hazel "Hoşça kal, Archer!" diye seslenirken, Archer arkasına döndü ve kalabalık yemek alanından mutfağa doğru gitti.

Iris konusunda bir şey yapmalıydı ve bunu bir an önce yapmalıydı. Artık kendisini tanıyamıyordu. Bir kadın o kadar dikkatini dağıtmıştı ki siparişleri karıştırıyordu ve hayatında bir kere bile istemediği şeylerin fantezisini kuruyordu.

Ama onu kendisinden uzaklaştırması mı, yoksa kendisine daha çok çekmesi mi gerektiğini bilmiyordu.

Iris su aerobiği dersindeydi ve Archer'ın ellerini, dudaklarını ve o bunlarla neler yapabildiğini düşünmüyormuş gibi davranabilmek için hareketleri doğru yapmaya, talimatları yeteri kadar yüksek sesle söylemeye çalışıyordu. Herkesi kandırdığından emindi.

"Iris?"

İsmi kapalı havuz alanında yankılandı. Çalma listesi sona ermişti.

Gözlerini kırpıştırdığında, altı yaşlı kadından oluşan bir grubun dikkatle ona baktığını fark etti. Tamam, peki. Belki de dikkati dağınık değilmiş gibi rol yapmayı pek becerememişti.

"Affedersiniz, hanımlar. Şey... Hadi, soğuma hareketleri."

"Hayatta olmaz," dedi Marissa. "O hülyalı bakışların nedeni ne, Iris?"

Eyvah. Sınıftaki kadınlar heyecan kokusu almışlardı. Heyecanlı olaylara bayılırlardı. Yıllar içinde Iris, sevgili öğrencilerine maceralarını anlatmak gibi talihsiz bir döngüye girmişti ama bu seferki geçici bir heves değildi. Bu Archer'la ilgiliydi.

Üstelik milyon tane endişe verici neden yüzünden bu seferki farklı hissettiriyordu.

"Yok, önemli bir konu değil." Iris omuzlarını suya batırdı, ayaklarını yüzeye çıkardı ve batmamak için ellerini iki yana açtı.

"Hı-hı, eminim," dedi Carol yüzerek ona yaklaşırken. "Sanırım bu yüzden on dakika önce bize ne yapacağımızı söylemeyi kestin ve şarkılar sona erene kadar hepimiz balıklar gibi çırpınıp durduk."

Iris'in yanakları kızardı.

"Tamam, durum şöyle," dedi ve kadınlar hemen ona yaklaştılar. "Hiç hayatınız boyunca istediğinizi sandığınız her şeyi yeniden düşünmenize sebep olan birisiyle tanıştınız mı?"

Kadınların gözleri irileşti. Janet bir ıslık çaldı. "Eyvah, fena vurulmuş."

"Hayır. Fena vurulmadım."

Estelle kaşlarını kaldırdı. "Iris."

"Tamam, tamam, biraz vuruldum. Ama o ... hiçbir zaman istemediğimi düşündüğüm şeyleri istediğimi hissettiriyor. Bu yüzden kafam karıştı."

"Ne gibi şeyler? Ellerinin bağlanması falan mı?" dedi Marissa.

Iris ona su sıçrattı. "Hayır! Seksle ilgili şeyler değil, gerçek hayatla ilgili şeyler. Beni biliyorsunuz, hanımlar. Erkekleri hayatımda tutmadığımı biliyorsunuz."

"Ama bu adamı hayatında tutmak mı istiyorsun?" diye sordu Janet.

"Bilmiyorum. Karmaşık bir durum. Başka etkenler var..." Her şeyi, yani onun bir çocuğu olduğunu söylerse hemen kimden söz ettiğini anlarlardı (büyük bir ihtimalle bunu çoktan anlamışlardı ama Iris henüz itiraf etmek istemiyordu). "Sanırım sadece seks yapmamız gerekiyor. O zaman her konuda kendimi garip hissetmekten kurtulabilirdim."

"Daha seks yapmadınız mı?" Marissa'nın sesindeki şaşkınlık ifadesi, Iris'in ilişkilerinin büyük bir kısmının nasıl olduğunu gayet iyi anlatıyordu. Seksi ama hızlı.

"Ellerinin çok maharetli olduğunu söylemekle yetineyim." Iris sırıttı, sonra suya daldı ama kadınların kahkaha ve tezahürat seslerini suyun altında bile duyabiliyordu. Belki de haklıydı. Belki de düzgün düşünebilmek için Archer'la yatması, vücudunda birikmiş olan cinsel gerginlikten kurtulması gerekiyordu. Bu sayede ciddi bir ilişki yaşamak, bir çocuk sahibi olmak ya da uzun süreli bir ilişkiye girmek gibi bir niyeti olmadığını hatırlardı.

Aralarındaki bu durum sadece fiziksel olabilirdi ve Olive'e zarar vermezdi.

Şimdi sadece Archer'ı ikna etmesi gerekiyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Mutfak tezgâhı olayından bir hafta sonra, koltukta bir film izliyorlardı. Olive aralarında oturmuyordu. Hatta evde bile değildi. O gece anneannesine yatıya gitmişti. Bu yüzden televizyonun onlara kalmasını fırsat bilip bir film izlemeye karar vermişlerdi. Loş oturma odasının rahat ortamında, evde bir çocuk olmadan ve aralarında boş bir koltuk minderi dururken yan yana oturuyorlardı ve Archer filmde neler olduğunu bile anlamıyordu.

Son kırk beş dakikadır sadece ekrana bakıyordu ve filmle ilgili bir soru sorsanız size tek bir şey bile söyleyemezdi. Ama Iris'in üstünde askılı bir spor tişörtü ve yoga pantolonu olduğunu, saçlarını dağınık bir topuz biçiminde topladığını, vanilya gibi koktuğunu, ona pişirdiği yemeği yerken mutlu mutlu iç çektiğini ve filmde bir şeye her kıkırdadığında kalbinin sıkıştığını *söyleyebilirdi*. Ona bu kadar yakın olup da dokunamamanın onu deli ettiğini de söyleyebilirdi.

Bu çok saçma bir durumdu.

Yetişkin bir adamdı ve orası onun eviydi. Bir şey isterse elde edebilmeliydi, değil mi? Sırf bir baba olduğu için bakir bir hayat yaşaması gerekmiyordu. Üstelik Olive evde bile değildi. Bu durumun ona yansımasına gerek yoktu. İşi karmaşık bir hâle getirmeleri de gerekmiyordu.

"Iris?"

"Efendim?" Iris muzip bir gülümsemeyle ona baktı. Bütün gece aklından geçenleri anlamış gibiydi. Hatta bütün hafta.

"Seni öpmek istiyorum."

Iris biraz daha gülümsedi.

"Öp o zaman."

Iris bunu söylediği anda Archer yana uzanıp onu kucağına çekti. Iris bacaklarını iki yana atarak üstüne oturdu, ellerini saçlarının arasından geçirip uçlarını hafifçe çekti. Archer ona gülümsedi.

"Senin yüzünden pankeklere salata sosu koydum."

"Ne?" Iris kıkırdadı ve Archer onu öperek bu sesi âdeta yuttu.

"Seni aklımdan çıkaramıyorum, Iris," diye mırıldandı dudaklarına karşı. Onun gülümsediğini hissetti. "Bu durum bir soruna dönüşmeye başladı."

"Benim için de," diye itirafta bulundu Iris. "Resmen dersin ortasında hayallere daldım." Archer'ın altdudağını hafifçe ısırdığında Archer inledi.

"Peki, bu konuda ne yapacağız?" diye sordu Archer.

Iris kucağında biraz aşağıya kaydı ve poposunu onun penisine dayadı. "Aklımda birkaç fikir var."

"Peki, her şey karmakarışık hâle gelince ne olacak?"

"Öyle olmayacak," dedi Iris ona sürtünüp nefesini keserek. "Her şey karmakarışık olursa Olive'i bu durumdan uzak tutacağız."

Archer bunu duyunca derin bir oh çekti. Olive'i koruyacaklardı. Birlikte. Aralarındaki şey her ne ise bunun kızına zarar vermesi gerekmezdi.

"Tamam, güzel." Parmaklarını Iris'in kalçalarına geçirince Iris öne kaydı. "Ama bunu yapmayı kesmen gerek, aksi takdirde işler büyük bir hızla çığırından çıkabilir."

Iris güldü, Archer onun ılık nefesini yüzünde hissetti. "Ama ben zaten işlerin hızla çığırından çıkmasını istiyorum. Artık bunu beklemek istemiyorum."

"Tanrım, Iris," diye fısıldadı Archer.

"Bu seferlik," dedi Iris. Hızla yoga pantolonunu çıkardı ve Archer çıplak bacaklarını ve poposunu şöyle bir görebildi. "Bir dahaki sefere ağırdan alabiliriz."

Bir dahaki sefere. Archer'ın düşünceleri bu ufak vaadin etrafına üşüştü.

"Lütfen, Archer." Iris'in yalvarışı Archer'ın gerçek dünyaya dönmesini sağladı. Kucağında yarı çıplak, yanakları pembeleşmiş bir hâlde ondan eve taşındığından beri aklından çıkmayan şeyi yapmasını istiyordu.

"Evet." İsteğine, her şeye evet diyordu. Bunu duyan Iris harekete geçti, onun eşofman altını aşağı çekti ve bacaklarını etrafına o kadar sıkı doladı ki Archer neredeyse gülecekti ama sesi çıkmadı. Iris onun penisini birkaç kere okşadı, dizlerinin üstüne oturup bacaklarını biraz daha araladı.

Sonra gözlerinin içine baktı. Gözlerinde aç bir ifade vardı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedi. Archer başını salladı. "Sen tamam mısın, Archer?" Archer onun neyi kastettiğini anlamıştı.

"Evet, sorun yok. Test yaptırdım."

"Ben de."

Archer onu tutkuyla öptü ve Iris geriye kaykılmaya başladı. Üstüne tamamıyla oturduğunda ikisi de nefessiz kaldı. Tanrı aşkına. Enfes bir histi. Archer uzun süre dayanamayacaktı. Ama Iris de uzun süre dayanamayacakmış gibi çoktan hareket etmeye ve inlemeye başlamıştı.

Iris kalçalarını sert ve hızlı bir şekilde oynatıyordu. Archer onun üstünü de çıkarmış olmasını, tadına bakıp vücudunu görebilmeyi istedi ama Iris durmadan devam edince Archer'ın beyninde *bir dahaki sefere* sözcükleri tekrarlamaya başladı.

Iris'in kalçalarını sıkı sıkı tuttu ve onu öptü.

"Yaklaşıyorum," diye fısıldadı Iris. "Çok az kaldı."

Archer çenesini sıktı. O da aynı durumdaydı.

Iris kalçalarını tekrar çevirdi ve tırnaklarını omzuna geçirirken hafifçe inledi. Archer'ın her şeye dikkatini verecek; kucağındaki Iris'i, onun iç çekişlerini, nefessiz kalışını ve inlemelerini ayrıntılarıyla idrak edecek kadar zamanı olmadı. Çok hızlı, telaşlı, şimşek gibi bir deneyimdi ve kendisine hâkim olamayacaktı. Iris'in üstünde hareket edişini ya da kendisinin doruk noktasına yaklaşmasını frenleyemiyordu.

"Benimle boşal, Archer," dedi Iris ve Archer içine tekrar girdiğinde Iris'in kaslarının penisini sıktığını hissetti. Neyse ki ev boştu çünkü ikisi de sessiz olmayı beceremedi. Sesli, nefes kesen ve telaşlı bir andı. Haftalardır birikmiş olan gerginlik nihayet siliniyordu. Ama yeterli değildi.

"Yüce Tanrım," dedi Iris biraz yavaşlayıp alnını Archer'ın alnına dayayarak.

"Evet." Archer boğuk bir sesle güldü. "Bu..."

Muhteşemdi, çok seksiydi. Ama Iris'e duyduğu ihtiyacı sisteminden atmasına yetmemişti.

"Evet." Iris gülümsedi. "Öyleydi."

Haz hissi yeni yeni diniyordu ki Archer, Iris boşaldığı için bir dahaki sefere diye bir şey olmayacağından endişelenmeye başladı. Gerilimden kurtuldukları için onun bunu bir daha istemeyeceğinden korktu.

Aslında bunu önemsememesi gerekirdi. Tek gecelik ilişkilere yabancı değildi. Bunlar tam eski Archer'a göreydi. Geçmişte çekici bir iş arkadaşını aklından çıkarıp hayatındaki önemli olan tek şeye, yani işine odaklanabilmesi için neredeyse her seferinde işe yaramıştı.

Ama artık bunu istemiyordu. Iris'le bunu istemiyordu. Artık hayatındaki en önemli şey işi değildi. Hatta o günlerde işi

üçüncü sıradaydı. Evet, gerginlikten kurtulmuşlardı ama onu hâlâ istiyordu. Hayatında olmasını istiyordu. O kadar. Seks yapsınlar ya da yapmasınlar, Iris Fraser'ın hayatında olmasını istiyordu.

Lanet olsun. Bu işi karmaşık hâle getirecek olan kişi *kendisiydi. Kendi* duyguları incinecekti.

Nedense böyle olacağını tahmin edememişti.

Iris öne eğildi ve onu yanağından öptü. "Duşa gireceğim."

"Tamam, tabii." Archer yavaş yavaş kendisine geliyor, ne yaptıklarını ve bunun onu ne kadar etkilediğini fark etmeye başlıyordu.

"Ama sonra bana eşlik edebilirsin," dedi Iris. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Anladım, tamam." Iris'in onu duyduğundan bile emin değildi. Yanıt verene kadar Iris çoktan koridora çıkmıştı. Az önce ne olmuştu böyle?

Mutfaktan aldığı bir havluyla üstünü sildikten sonra tekrar koltuğa oturdu ve son yarım saatin parçalarını birleştirmeye çalıştı. Rahatlamış hissetmesi gerekirdi. Haftalardır istediği şeyi nihayet yaptığı için memnun olması gerekirdi.

Ama olanlar yeterli değildi. Mesele sadece boşalıp rahatlamak değildi.

En azından onun için değildi. Artık değildi. Ama Iris alelacele duş almaya gidince belki onun için mesele sadece budur, diye düşünmeden edemedi.

Iris ona hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı düşünmediğini söylemişti. Aralarında ciddi bir ilişki başlarsa otomatik olarak hayatlarında bir çocuk olacaktı. Peki, bu durum ilişkilerini nasıl etkilerdi?

Archer başını arkadaki minderlere yasladı. Iris'le ilgili duygularını her şeyden ayrı tutabileceğini düşünmüştü. Aynı evde yaşamakla başa çıkabileceğine inanmıştı. Alışık olduğu

gibi bu durumu da kontrol edebileceğini sanmıştı ama Iris'le ilgili hiçbir şey düşündüğü gibi gitmemişti.

Şimdi bir seçim yapması gerekiyordu.

Bu kadarı yeterli olabilirdi. Yasak seks olayını sistemlerinden atmışlardı ve her şeyi geride bırakabilirdi. Yoluna devam edebilirdi. Hatta artık yeni bir bakıcı aramaya başlayabilirdi. Çocuklar dayanıklı yaratıklardı, öyle değil mi? Olive bundan etkilenmeyecekti. Kızının yanındaydı. Bununla gurur duyuyordu. Kızının yanında olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Iris'in gidişini birlikte atlatabilirlerdi.

Ya da...

Iris'in teklifini kabul edebilir, daha sonra ona eşlik edebilirdi.

Archer'ın ikinci seçeneği seçmesi sadece üç saniye sürdü. Iris'in uzun vadede ne istediğini bilmiyordu ama onu istemesi ufacık bir olasılık dâhilindeyse bile bu riski göze almak zorundaydı.

Iris duş başlığından akan ılık suyun altında durdu ve paniğe kapılmamaya çalıştı. Tamam, nihayet patronuyla yatmıştı. Harika bir deneyim olmuştu. Ama sonra resmen yanından kaçmış, daha sonra eğlencelerine devam etmek için ona bir teklifte bulunmuştu.

Yüce Tanrım, diye düşündü. Derdi neydi? Darmadağın durumdaydı. Archer da o sırada onun kadar şaşkın mıydı acaba? Belki de seksten sonra hemen yanından kaçmamalıydı ama her şey o kadar hızlı, sert ve güzeldi ki ne yapacağını bilememişti!

Büyük bir olasılıkla Archer onu sadece rahatlamak için kullandığını düşünmüştü. Haksız da değildi ama Iris daha fazlasını istiyordu ve ondan *hoşlanıyordu.*

Ondan gerçekten, cidden çok hoşlanıyordu. Bu hoşlanma durumu bunca zamandır sinsi sinsi geri planda beklemişti ve bunu dürüstçe kabullendiği anda paniğe kapılmıştı.

Iris'in birisinden hoşlanıp, giyinik olduklarında bile onun yanında olmak istemesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Bununla ilgili ne düşüneceğini bilemiyordu.

Tamam, nefes al Iris. Önce duştan çıkman gerek çünkü çok uzun süre banyoda kaldın ve Archer bunun garip olduğunu düşünmeye başlayacak.

Suyu kapatıp duşakabinden çıktığında yanına temiz giysi almadığını, diğer giysilerini de oturma odasında bıraktığını fark etti. Yanında sadece spor tişörtü ve spor sütyeni vardı, külodu yoktu. Harika.

Iris tekrar askılı spor tişörtünü giymedi; bir havluya sarındı ve yakalanmadan yatak odasına girebileceğini umdu.

Ama kapıyı açtığı anda küt diye Archer'ın göğsüne çarptı.

"Ahh."

"Affedersin." Archer düşmemesi için onu kollarından tuttu. "Endişelenmeye başlamıştım. Duşta başını falan çarpmış olabilirsin diye düşündüm."

Iris güldü. "Hayır. Sadece... düşünüyordum."

"Ben de." Archer loş koridorda tutkulu ve ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. Iris üstünde sadece bir havlu olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Havlunun altında teni karıncalanıyor, sinir uçları hazır olda bekliyordu.

"Peki, ne düşünüyordun?" dedi Iris.

Archer'ın bakışları Iris'in havlusunun üstündeki çıplak tenine kaydı, sonra tekrar yüzüne baktı.

"Az önce olanların kesinlikle yeterli olmadığını düşünüyordum."

"Sahi mi?" Iris'in sesi onu utandıracak kadar alçak çıkmıştı ama Archer kollarını hâlâ bırakmamıştı; onu öyle yakında tutuyordu ki başı dönüyordu.

"Aramızda başlayan şeyi bu şekilde mi sonlandırmaya çalıştın, Iris? Hızlı bir seksten sonra hayatımıza devam edebileceğimizi çünkü..."

"Hayır," dedi Iris düşünmeden. "Hayır, istediğim şey bu değil."

Archer rahatlayarak gülümsedi. Iris'in sırtı duvara yaslanana dek ona yaklaştı.

"Peki, *ne* istiyorsun?"

"Emin değilim."

Archer kaşlarını çatıp geri çekilecek oldu ama Iris boynuna sarıldı ve onu kendisine çekti.

"Iris, durmak istiyorsan dururuz. Bunların olması için sana asla baskı yapmak istemedim."

Iris başını kaldırıp dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. "*Bunu* istiyorum. Aramızdaki bu fiziksel şeyi istiyorum. Hem de çok. İnan bana."

Archer hafifçe güldü ama devam etmesini bekledi.

"Ama... diğer şeyler konusunda emin değilim... ve seni ya da Olive'i incitmek istemiyorum. Sana hiçbir şey için söz verememem. O yüzden esas *sen* buna bir son vermek istiyorsan veririz." Archer'ın gözlerinin içine baktı, ona o anda bir söz verebilmeyi diledi ama hâlâ geri kalanıyla ilgili emin değildi. Bunun kendisi için istediği bir hayat olduğundan emin değildi.

"Dürüstlüğün için teşekkür ederim," dedi Archer dudaklarını dudaklarına sürterek. "Sadece fiziksel olacaksa benim için sorun yok." Dudakları Iris'in boynuna kaydı ve saçlarından damlayan suları yaladı.

"Emin misin?" dedi Iris nefesi kesilmiş bir hâlde.

"Gayet eminim." Archer parmaklarını havlunun üst tarafına götürdü. Bir soru sorarmış gibi kaşını kaldırdı ve Iris o konuşmayı sonlandırıp daha güvenli sulara yelken açtıkları için mutlu mutlu başını salladı.

Archer havluyu yavaşça çekti ve havlu kayıp Iris'in ayak bileklerinin etrafında toplandı. Archer inleyerek ellerini Iris'in belinin ve kalçalarının kıvrımında gezdirdi. Gözlerinde o ateşli ifade belirmişti. onu âdeta bakışlarıyla yutuyordu.

"Geçen sefer fazla hızlıydı," dedi. Onu aniden kucaklayınca Iris şaşkınlıkla cıyakladı. "Bu sefer keyfini çıkarmayı planlıyorum."

Iris onun omuzlarına sıkı sıkı tutunurken, Archer'ın planından sağ çıkabileceğinden emin değildi ama bunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Archer yere düşen havluyu orada bırakıp onu kendi yatağına yatırdı. "Haftalardır bu ânı hayal ediyordum."

Iris gülümsedi. "Umarım beklentilerini boşa çıkarmıyorumdur."

"Beklentilerimi kat kat aştı." Archer tişörtünü çıkardı, Iris'in üstüne çıkıp dudaklarını tutkuyla öptü. "Resmen aklımı başımdan aldın, Iris. Bir siren gibi."

Iris yüzünü buruşturdu. "Sirenler denizcileri kandırıp öldürmezler miydi?"

Archer'ın dudakları boynundaydı, hassas cildini emiyor ve hafifçe ısırıyordu. "Onun gibi bir şey."

"Eh, ben okyanusta yüzmem. O yüzden farklı bir mitolojik yaratık bulman gerek."

Archer şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Okyanusta yüzmez misin?"

"Yüzmem."

"Ama bir sahil kasabasında büyüdün."

"Evet, bu yüzden o sularda yaşayan bütün korkunç yaratıkları çok iyi biliyorum. Kalsın, teşekkürler."

Archer onun sarkıttığı dudakları öptü. "Tamam, o zaman bir siren değilsin."

Iris altında kıvrandı, bacaklarını beline doladı. Archer inledi. "Doğru, bir siren değilim. Sadece çok seksi bir insanım."

Archer güldü ve Iris bu sese bayıldı. Archer'ın güldüğü zamanlara bayılıyordu. Onunla keyifli vakit geçirmesi, o anda işi veya kızı yüzünden stresli olmaması hoşuna gitmişti. *İşte*, her şey bu kadar basit olabilirdi. Iris onun gülümsemesini, Archer da onun boşalmasını sağlayabilirdi ve her şey harika olurdu. Ve normal olurdu. Iris'in beklediği gibi olurdu.

Ama sonra Olive hastalandığında ne kadar strese girdiğini ve endişelendiğini ve Archer'ın ikisine de destek olduğunu hatırladı. Nasıl kontrolü ele aldığını, kriz dinene kadar herkesin duygularını omuzladığını hatırladı.

Belki de Archer farklıydı.

Belki de onunla farklı şeyler olmasını isteyebilirdi.

"Gerçekten de çok seksisin," dedi Archer çenesinden kulağına kadar öpücükler kondurarak. "Aynı zamanda iyi yüreklisin, komiksin, neşelisin ve sadıksın."

"Sadık mı?" Iris bunu ilk kez duyuyordu.

"Evet, öğrencilerine ve Olive'e karşı. Arkadaşlarına. Bu kasabaya." Archer öpücüklerle boynuna doğru inerken ona kendisini adadığı şeyleri saydı ve Iris bir an için yetişkin hayatını sürüklenerek geçirmemiş, insanlar için önemli şeyler yapmış gibi hissetti.

Birden duygulandı ve boğazına bir yumru oturdu. Eyvah... Güçlükle yutkundu ama gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başlamıştı bile. Kahretsin. Iris asla ağlamazdı. Olimpiyatlarda yayınlanan reklamları izlemediği ya da herhangi bir durumda yaşlı bir gazi görmediği sürece ağlamazdı.

Ama şimdi seks sırasında mı ağlıyordu?

Beden dili tüm çabalarına rağmen değişmiş olmalıydı çünkü Archer yine başını kaldırmıştı. Iris'in gözyaşlarını görünce gözleri irileşti.

"Bir şey yok," diye burnunu çeken Iris telaşla yüzünü silmeye çalıştı. "Sadece uzun ve garip bir gün oldu."

Archer ona şefkatle baktı, hafifçe gülümsedi. "Benim için de." Iris'in burnunun ucunu öptü, yataktan kalktı ve onu çıplak, gözyaşları içinde ve hassas bir hâlde bıraktı. Iris kalkıp kendi odasına gitmeyi düşündü. Kim ağlayan birisiyle uyumak isterdi ki? Açıkçası *kendisinin* birlikte uyumayı isteyeceği kimse bunu istemezdi.

Ama Archer çekmecesinden temiz bir tişört çıkarıp ona uzattı.

"Uyurken bunu giyebilirsin," dedi onu odasına geri yollamayı hiç düşünmüyormuş, sanki seks yapmasalar bile orada uyuması doğalmış gibi.

Tişörtü çok yumuşaktı ve çok güzel kokuyordu, gülümsemesi de bir o kadar yumuşaktı ve *kendisi* de çok güzel kokuyordu, bu yüzden Iris gitmekten vazgeçti. En azından o gece için orada uyuma dürtüsüne direnmedi ve bunun seksten daha fazlası olmasına, kalbinde Archer'a karşı hassas olan o yerin biraz daha genişlemesine izin verdi.

Çünkü gerçekten de uzun ve garip bir gün olmuştu. Uzun ve garip birkaç ay olmuştu. Archer'la seks yapmak da sorunların hiçbirini çözmemişti. Bu beklenmedik bir şeydi.

"Teşekkürler." Tişörtü alıp giydi. Archer çarşafları düzeltip yatağın kendi tarafına yattı. Iris de onun peşinden yattı ve Archer ânında kollarını beline doladı, onu arkasından tutup kendisine çekti ve sarıldı.

"Seni üzen şeyi konuşmak ister misin?" diye sordu. Nefesi Iris'in ensesini gıdıkladı.

Iris parmaklarını, beline sıkı sıkı dolanmış olan kaslı kollarında gezdirdi.

"Önemli bir şey değil, sadece... benimle ilgili sözlerin hoşuma gitti sanırım. Genellikle çok uçarı olduğumu düşünürüm. Sad[illegible]ğü... ilk kez duyduğum bir şey."

Archer dudaklarını hafifçe ensesine dayadı. Tüy gibi bir dokunuştu ama Iris yine de bunu ayak parmaklarının ucuna kadar hissetti. "Ben senin muhteşem olduğunu düşünüyorum Iris. Öyle düşünmemek için kendimi zorlasam da."

Iris güldü. "Sahi mi?"

"Elbette." Archer elini karnına dayamıştı ve başparmağıyla göğsünün altında minik daireler çiziyordu. Iris onun söylediklerine odaklanmaya çalıştı. "Bakıcıyla yatmak çok büyük bir hata ama bakıcıdan gerçekten çok hoşlanmak daha da büyük bir hata."

"Benden çok mu hoşlanıyorsun?" Bu soru içinde bulundukları durumda, Archer'ın başparmağı giderek yukarı kayarken ve neredeyse meme ucuna değmek üzereyken kulağa fazla masum geliyordu. Çıplak poposunda Archer'ın ereksiyonunu hissedebiliyordu.

"Hem de çok fazla hoşlanıyorum."

"Ben de senden çok hoşlanıyor olabilirim," diye itirafta bulundu Iris.

Ensesinde Archer'ın dudaklarının kıpırdadığını, gülümsediğini hissetti. "Öyle mi?"

"Tabii ki çok hoşlanıyorum," dedi Iris oflayarak. "Bana ancak rüyamda görebileceğim yemekleri pişiriyorsun. Kızınla ilgilendiğini gördüğümde içim bir garip oluyor. Bir şeyler doğrarken kolların... o kadar enfes gözüküyor ki içimden seni yalamak geçiyor."

Archer şaşkınlıkla güldü, onu biraz daha kendisine çekti. "Olive konusunda başarılı olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu. Iris onun sesindeki tereddüdü, kızına iyi bir baba olmadığından korktuğunu hissedebiliyordu.

"Senin *burada* olman muhteşem bir şey. Çaba sarf etmen, didinip durman, sadece... onu sevmen... Hepsi kusursuz, Archer. İnan ki öyle."

Iris ona dönük olmadığına sevindi çünkü yanaklarından aşağı birkaç damla gözyaşı daha süzüldü ama Archer bunu hissetmiş olmalıydı. Ona biraz daha sıkı sarıldı.

"Aramızdaki ilişki sen nasıl istersen öyle olabilir, Iris," dedi. "Ama bil ki senin için de buradayım. Tabii, istersen."

Iris iç çekti. "Kollarınla beni tavlamıştın zaten, bu kadar tatlı olmana da gerek yok."

Archer dudaklarını yine boynuna dayadı. "Eh, sadece yakışıklılığıma güvenemem."

"Hâlâ bir söz vermiş değilim," dedi Iris. Archer omzu ile boynunun birleştiği hassas noktayı emerken nefesinin kesildiğini hissetti.

"Bir söz vermeni istemiyorum." Archer elini yukarı kaydırdı, tişörtünün üstünden memesini avuçladı. "Bunu yapabilir miyim?"

"Hı-hı," diye mırıldanan Iris vücudunu rahat bıraktı. Archer'ın hareketleri ağır ve hafifti, elleri vücudunda geziniyor, dediği gibi onun keyfini çıkarıyordu. Ellerinden birini tişörtünün içine soktu, parmaklarının üstünü memesinin kıvrımına ve meme ucuna sürttü. Iris nefesini tutarken Archer hafifçe güldü ve bu hareketi tekrarladı.

Diğer kolu hâlâ belinin etrafındaydı, elini karnına bastırmış onu sıkı sıkı tutuyordu. Iris vücudunun ateş bastığını, sabırsızlandığını hissetti çünkü Archer'ın dokunuşu fazla telaşsız, fazla yumuşaktı.

"Archer," diye fısıldadı. "*Bir* şey yap."

Archer yine güldüğünde sesi tenini okşadı. "Bir şey yapıyorum, Iris. Nihayet bu tatlı vücuduna dokunuyorum ve bu sefer acele etmeyeceğim."

Iris bıkkınlıkla ofladı, Archer'ın kollarının arasında kıvrandı, arkasında sert ereksiyonunu ve vücudunun ağırlığını hissetti.

Archer inlememek için kendisini tuttu. "Iris," diye fısıldadı ve elini Iris'in bacaklarının arasına götürdü. Iris bacağını onun bacağının üstüne kaldırdı. Archer onun ıslandığını ve ona hazır olduğunu fark etti ama o ilk gece yaptığı gibi klitorisine baskı uygulamak yerine Iris'i çileden çıkaran çok hafif dokunuşlarla onu okşadı.

"Archer," dedi Iris daha fazla dayanamayarak. "Lütfen."

"Her zaman bu kadar sert ve hızlı mı istersin?" diye sordu Archer onu okşamayı kesmeden. Parmakları hâlâ Iris'in istediği yerdeydi ama kesinlikle baskı uygulamıyordu.

"Genellikle evet."

"Daha önce hiç telaş etmeyen birisi olmadı mı?"

"Ben böyle bir şey istemedim ki," dedi Iris.

"Benim ağırdan almamı ister misin?" diye fısıldadı Archer. Diğer eliyle memesini kavradı, meme ucunu okşadı. Iris içine keskin bir istek yayıldığını hissetti. *Ne* istiyordu? Archer'a dayanmış bir hâldeydi ve elleri o ağır, hafif hareketlerle ona resmen işkence ediyordu. Onun ağırdan almasını istiyor muydu? Onun keyfini çıkarmasını istiyor muydu? Tehlikeli bir şey değil miydi bu? Hayatında seksin her zaman tek bir amacı olmuştu; rahatlamak ve yoluna devam etmek.

Ama o anda yaptıkları şey hiç daha öncekilere benzemiyordu. Sanki aralarındaki şey her ne ise giderek buna daha da saplanıyordu. Bunu istiyor muydu?

"Evet," dedi. Kollarında savunmasız ve muhtaç durumdayken bile ona takılmak hoşuna gittiği için hemen arkasından, "Evet, *şef*," dedi.

Archer inledi, bir an için bile olsa ağırdan alma düşüncesinden vazgeçecekmiş gibi kalçalarını onun arkasına sürttü.

"Tanrım, Iris. 'Evet, şef,' lafını her duyduğumda ereksiyon hâline geçersem nasıl işe giderim?"

Iris güldü ama Archer nihayet baskı uyguladığında ve klitorisinin üstünde daha sert daireler çizmeye başladığında sesi kesildi.

"İşte, böyle," diye fısıldadı, Archer bacaklarının arasını okşamaya devam ederken. Iris başını geriye yasladı, Archer'ın dokunuşlarına ve ona ağır ağır, çileden çıkararak hissettirdiği hazza teslim oldu. Archer onu doruk noktasına yaklaştırıyor, sonra hemen geri çekiliyordu. Parmaklarının uyguladığı baskı artıyor, hemen arkasından hafifliyor, sonra yine artıyordu. Iris onun kollarında kıvranır hâlde kalmıştı. Iris onu öpmek için başını çevirdi ve dudakları birleştiğinde Archer onu öperek, yalayarak ve ısırarak daha da derin bir haz hissettirmeye başladı. Iris vücudunun aynı anda ağırlaşıp yavaşladığını, sonra ateş bastığını, gevşediğini ve daha fazlasını istediğini hissetti. Kendisini bu hislere bıraktı. Zaman yavaşladı. Bildiği tek şey, arkasında Archer'ın sert vücudunu ve dudaklarında yumuşak, sıcak dudaklarını hissettiği, geceler boyunca hayranlıkla izlediği ellerinin üstünde olduğuydu. Boşalmayı unuttu. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu unuttu. Vücutlarının bir olduğu dışında her şeyi unuttu.

Archer eşofman altını çıkarıp, içine girdiğinde Iris o kadar uyarılmıştı ki Archer'ın içine girdiğini hissetmesi bile neredeyse boşalmasına yetecekti.

"Iris," diye fısıldadı Archer saçlarının arasına ve Iris sadece keyifle inledi. Archer'ın hareketleri o açıda hafifti ama içinde kusursuz, enfes bir yere sürtünüyordu ve parmakları hâlâ klitorisinin üstündeydi. Iris daha fazla dayanamadı.

Dudaklarından yükselen boğuk bir inlemeyle boşaldı. Boşalırken tepeden tırnağa titredi ve Archer bu arada onu hiç bırakmadı. Archer vücudunu okşamaya devam ederken havai fişekler, yıldızlar, deprem ya da boşalmayı tarif eden herhangi bir ifade hissettiği şeyi anlatmaya yetmezdi. Iris her biri ateş almış sinir uçlarından ibaretmiş gibi hissediyordu.

"Yeter, dur artık," dedi Iris nefes nefese Archer'ın kolunu tutarak. Daha fazlasına dayanamayacaktı. Çok fazlaydı. Hızlı ve telaşlı seks hayatında, asla böyle hissetmemişti. Sanki seks hayatının tamamını ufak liglerde oynayarak geçirmişti ve az önce büyük lige yükselmişti. Ama buna hazır olduğundan emin değildi.

Archer durdu, elini bacaklarının arasından çekti.

"Tamam, tatlım. Bir şey yapmıyorum," diye fısıldadı kulağına. "Çok güzeldin." Iris tükenmiş vücuduna bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Lanet olasıca gözyaşları geri geldi. Neler oluyordu böyle?

Archer hâlâ içindeydi ve Iris birden onun da en az kendisi kadar iyi hissetmesinin çok önemli olduğunu hissetti. Sırtını gerdi, onu iyice içine alıp inletti.

"Iris, tamam demiştin. Ben kendim..."

"Hayır." Iris'in kaslarının onu sıktığını hisseden Archer yine inledi. "Ben *kendim* için yeter dedim. Şimdi sıra sende. Boşalmanı istiyorum Archer. Lütfen." Sesi çaresiz ve biraz da çıldırmış gibi çıkıyordu. Belki de gerçekten çıldırmıştı. Belki en sonunda kafayı sıyırmıştı ama vücudu hâlâ Archer'ın yaptığı şeylerden dolayı yatışmamıştı ve bunu onun da hissetmesini istiyordu. Archer'ın da o hazzı hissetmesini istiyordu.

"Uzun sürmeyecek," dedi Archer tekrar içine girerken. Archer'ın her ağır hareketinde Iris yine uyarılmaya başladı ve ikisinin de nefes alıp verişleri hızlandı. Archer'ın kalp atışlarını sırtında hissedebiliyordu ve saçlarının arasına inleyerek boşaldığında, Iris de bir anda sert ve inanılmaz bir şekilde tekrar boşaldı.

Birbirlerine kaynaşmış gibi sarmaş dolaş yatarlarken Iris damarlarında akan kanın her damlasını, kalbinin her çılgınca atışını hissedebiliyordu. En sonunda Archer içinden çıktı ve Iris ter içinde kalmış, yapış yapış olmuş bir hâlde sırtüstü

yatağa uzandı. Gülümsemeden edemedi. Archer yana kaymış olan tişörtünün açıkta bıraktığı omzunu öptü. Iris tişörtü hiç çıkarmamıştı.

"İyi misin?" diye sordu Archer.

"Hı hı. Ya sen?"

Archer dirseğine yaslanmış ona bakıyordu. İfadesinde tatlı, şefkatli ve tehlikeli bir şey vardı. Iris birden bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırladı. Onu ve küçük kızını incitecekti.

"İyiyim," dedi Archer hafifçe gülümseyerek. Gülümsemesi Iris'in kalbinin hassas noktasını dürttü ve Iris başının büyük bir dertte olduğunu anladı. "Tekrar duşa girmek ister misin?" Iris o anda içinde dönüp duran çılgınca hisler yerine odaklanabileceği pratik bir şey sunmasına minnet duydu.

"Evet, kesinlikle."

Yataktan kalktı, tişörtünü Archer'ın çıkarmasına, duşa onunla girmesine, saçlarını şampuanlamasına ve sihirli parmaklarıyla başına masaj yapmasına izin verdi. Duştan onu çıkarmasına, kalın bir havluyla sarıp sarmalamasına ve tekrar yatağa götürmesine izin verdi. Onu yatağa yatırmasına ve yine sıkı sıkı sarılmasına izin verdi.

Ama kendisine bunların hiçbirini düşünme izni vermedi.

Ne anlama geldiğini de düşünmedi.

Bundan neden o kadar çok hoşlandığını da düşünmedi.

Şimdi ne yapacağını da.

Sabah olmuştu ve parlak ilkbahar güneşinin ışınları pencereden içeri sızıyordu. Iris hâlâ onun yatağındaydı. Dahası bu sefer bilinçli olarak orada uyumuştu.

Iris saçları yastığa yayılmış bir şekilde hafifçe horluyordu.

Archer onu görünce kalbinin sıkıştığını hissetti. Bu kızdan hoşlanıyordu.

Hem de çok. Dün gece inanılmaz geçmişti.

Ama Iris ona karşı dürüst davranmıştı. Fiziksel bir ilişkinin ötesinde bir şey istediğinden emin değildi. Archer o an için bunu kabul etmek zorundaydı.

Iris dün geceden beri hâlâ çıplaktı, Archer onun yumuşak ve sıcak vücudunu yanında hissedebiliyordu. Bu ilişkiyi sadece fiziksel olarak sürdürmek çok da zor olmazdı. Hatta ideal bir durum olurdu. Archer zihninde bunun hiç de ideal olmadığını söyleyen sesi duymazdan geldi. O sesin sakinleşmesi gerekiyordu. Iris bir Michelin yıldızı, bir baş şef pozisyonu ve kusursuz bir mutfak değildi. Archer onu amacı hâline getirip elde edemezdi. Yapabileceği tek şey, kasabada kalmak ve Iris'in onu seçeceğini umut etmekti.

Ama bu arada...

Archer onu öptü ve Iris uykusunda kıpırdandı.

"Iris," diye fısıldadı. "Uyan."

Iris kaşlarını çattı, kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi ama gözlerini açmadı. "Neden? Bugün izinli değil misin?"

"İzinliyim. Ama bacaklarının arasına inmeden önce bana izin verdiğini duymam gerek." Iris'in kaşları gevşedi ve ağır ağır gülümsedi.

"Tamam, uyandım. İzin veriyorum." Gözleri hâlâ kapalıydı ama Archer buna ses çıkarmayacaktı.

Dün gece yapmaya fırsat bulamadığı bir şekilde Iris'in vücudunun hassas yerlerini öperek ve yalayarak aşağıya doğru iniyordu. Iris sabahleyin dingin, esnek vücuduyla enfes gözüküyordu. Archer dilini meme ucunda yuvarladı, ağzına alıp emdi ve Iris'in inlemesi onu ânında havaya soktu. Iris'in karnına doğru indi, kalçalarının kıvrımlarını okşadı.

Bacaklarını iki yana ittiğinde Iris ona direnmedi ve elini saçlarının arasına daldırdı. Archer, bu hareket hoşuna gitmiş gibi bir ses çıkardı.

Archer dünyayı dolaşmış, en iyi mutfakların bazılarında en iyi şeflerle çalışmıştı ve en iyinin en iyisini tatma fırsatı bulmuştu ama hiçbir şey Iris kadar lezzetli değildi.

Archer onu yalarken ve emerken Iris kalçalarını kaldırdı, parmaklarını onun kafa derisine geçirdi ve Archer bunun ne kadar muhteşem bir his olduğunu düşündü. O kadar muhteşemdi ki penisini yatağa sürtmeye başlamıştı. Iris'in tadı, iç çekişleri, inlemeleri ve saçlarının arasındaki eli yüzünden bu şekilde boşalmak üzereydi. Archer ağzı onun üstündeyken, diliyle klitorisini yalarken ve bacakları omuzlarında sarsılırken boşalacaktı. Iris bacaklarını omuzlarına sıkı sıkı dolamıştı. Archer bu şekilde ölebileceğini düşünerek kokusunu içine çekti. Gerçekten de ölse bile umurunda olmazdı. Iris'in boşalmaya yaklaştığını, saçlarını çektiğini ve kalçalarını diline karşı oynattığını hissettiğinde yatağa sürtündü ve bir anda boşaldı.

"Archer!" Iris boşalırken ismini haykırdı ve Archer daha fazla kendisini tutamadı. O kadar mutluydu ve Iris'le dolup taşmış durumdaydı ki çarşaflara boşalmak onu utandırmadı. Yatakta doğrulduğunda Iris gözlerini açmış ona gülümsüyordu.

"Eh, bir kızı nasıl uyandırman gerektiğini biliyorsun doğrusu."

"Alarmlı bir saatten daha mı iyiyim?"

Iris güldü. "Benim de sana aynı şeyi yapmamı ister misin?"

"Şey... Hayır, ben..."

Iris'in gözleri irileşti. "Bunu bana yaparken boşaldın mı?"

Archer yanaklarının kızardığını hissetti ama gözlerini ondan ayırmadı. "Evet."

"O kadar çok mu hoşuna gitti?"

"Elbette." Iris'in en yeni favori yemeği olduğunu söylemedi ama Iris ona öyle bir ifadeyle gülümsüyordu ki Archer onun bunu sorun etmeyeceğini hissetti. Sırıttı, boynunu öpmek için eğildi ve Iris cıyakladı.

"Archer!" dedi kıkırdayarak. Archer ismini kıkırdayarak söylemesine de bayıldı. Doğruldu, elini saçlarının arasından geçirdi ve Iris'in yatağındaki çıplak hâlinin, orgazmlardan ve gülmekten pembeleşmiş yüzünün keyfini çıkardı. Hayatının her sabah böyle olduğunu hayal edebiliyordu.

Hayatının her sabah öyle olmasını *istiyordu.*

İlk başlarda, izin kullanmaktan endişelenmişti ama Gladys ailesiyle vakit geçirebilmesi için haftada bir gün izin kullanması için ısrar etmişti. Buna iş-özel hayat dengesi demişti ve Archer artık ne demek istediğini anlıyordu. Nihayet bu dengeyi istiyordu. Hayatının her günü bir mutfakta olmasına gerek yoktu. Sürekli didinip durmasına gerek yoktu.

Evinde sevdiği insanlar için yemek pişirebilirdi.

Sevdiği. Bu sözcük, içinde gök gürültüsü gibi yankılandı.

Bu sözcükle yüzleşmek istemediğini hissedince "Pankek yemeye ne dersin?" diye sordu. Henüz onu sevemezdi. Bunu söylerse Iris'i korkuturdu. Doğru olsa bile korkuturdu.

Iris gözlerini devirdi. "Archer, bir pankek daha yersem ben de bir pankeke dönüşebilirim."

Archer güldü. "Anlaşıldı. Bir omlete ne dersin?"

"Kulağa harika geliyor," dedi Iris gülümseyerek.

Duş alıp yatağın çarşaflarını değiştirdikten sonra, Iris mutfak adasında her zamanki taburesinde otururken ve kendisi yemek hazırlarken Archer hâlâ bunu her gün yapmak istediğini hissediyordu.

"Peki, Olive'i saat kaçta almamız gerek?" diye sordu Iris Archer yumurtaları çırparken.

"Öğlen gibi."

Evet, Olive. Onunla ve aralarında geçen şeyle ilgili olarak ne yapacaklardı?

"Bence ona söylememize gerek yok. Yani, bizi... ve yaşadıklarımızı," dedi Iris hemen konuya girerek. Ona söylememek gayet mantıklıydı. Neden beş yaşındaki bir çocuğa birlikte olduklarını ama bunun büyük bir ihtimalle sadece fiziksel bir şey olduğunu söyleyeceklerdi ki? Garip olurdu. Ama Archer'ın bir yanı, bunun kızına anlatabileceği bir şey olmasını diledi.

"Kesinlikle. Onun şey düşünmesini istemeyiz..." *Senin hayatımızda kalıcı olacağını.*

Görüştüğümüzü. Bakıcısından fazlası olduğunu...

Iris güldü. "Onun yeni annesi olacağımı düşünmesini istemeyiz, yani sırf ikimiz..."

Yeni annesi.

"Evet, evet. Bu çok abartı olurdu çünkü biz sadece..."

O sabah Iris'in yüzünde olan neşeli ifade silindi.

"Archer."

"Sakın söyleme, Iris."

"Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorsun."

"Neyi? Daha bir şey yapmadık!"

"Sana karşı dürüst olmaya çalıştım. Sana söylemiştim..."

Iris daha lafını tamamlayamadan, Archer adanın etrafından dolandı ve Iris'in dizlerinin arasına girdi. "Bana söyledin ve seni duydum. Sadece fiziksel dedik, biliyorum. Ayrıca Olive'e söylemeyeceğiz. Sorun yok Iris." Elbette, Iris haklıydı. Olive ya da başkaları bu durumu öğrenemezdi. Archer bakıcıyla oynaşırken yakalanırsa Kaori ve velayet mahkemesi kızının velayetini ona verir miydi? Onu nasıl bir ortamda yetiştirdiğini sorgularlar mıydı? Archer bu soruların yanıtlarını gerçekten de bilmiyordu ama hiçbir şeyi riske atamazdı. Artık Olive'in sonsuza dek yanında olmasını istediğini biliyordu.

Iris kaşlarını çattı. "Seni incitmek istemiyorum."

Archer kendisini gülmeye zorladı. "Beni incitmiyorsun. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum, tamam mı? Korumamız gereken kişi Olive. Haklıydın. Ona söylemeyeceğiz ve hayat her zamanki gibi devam edecek."

"Nasıl devam edecek, zaman zaman yapılan seks kaçamaklarıyla mı?"

Archer'ın yüzündeki neşeli ifade zorlamaydı ama belki Iris bunu fark etmez diye düşündü. "Bir seks kaçamağı için kusursuz bir mesafe. Koridorun hemen karşısı. Bundan daha pratik olamazdı."

Iris hâlâ dikkatle ona baktığı için Archer kendisini daha çok gülümsemeye zorladı. "Kusursuz bir plan."

Iris hafifçe iç çekti ve Archer bu fırsattan faydalanıp, Iris'in vücudu gevşeyip rahatlayana kadar onu öptü.

"Senin için sorun olmadığı sürece tamam."

"Kesinlikle sorun değil," diye yalan söyledi Archer adanın diğer tarafına geri dönerek. "Şimdi, omletinde mantar ya da biber ister misin?"

"İkisinden de isterim."

"Anlaştık."

Mantar, biber ve tüm kalbi. Iris hepsine sahip olabilirdi.

@ayisigikitap

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

SEKS yapmalarının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Iris bunu her düşündüğünde bu sözcük zihninde büyük, kalın harflerle beliriyordu. SEKS harikaydı, beş yıldızlıydı ve tavsiye ederdi ama o zamandan beri tekrar yapmamışlardı. Nedeninden emin değildi. Dahası bunu isteyip istemediğinden de emin değildi. Archer'ın da bunu isteyip istemediğinden emin değildi. Ya da sadece fiziksel bir ilişki yaşamayı sorun etmediğiyle ilgili yalan söyleyip söylemediğinden. Ya da kendisinin ilişkilerinin sadece fiziksel olmasını isteyip istemediğinden.

Ya da aklını yitirip yitirmediğinden!

Dolayısıyla onun evinde yaşamaya devam ederken, olabildiğince medeni bir şekilde ondan kaçınıyordu. Ve bunda çok zorlanıyordu. Pazartesi günü koridordan hızla odasına giderken, banyodan çıkan Archer'ın göğsüne çarpmıştı. Archer, düşmemesi için onu kollarından tuttuğunda Iris far görmüş tavşan gibi donakalmıştı.

"Günaydın, Iris," diye homurdanmıştı Archer. Hâlâ uykulu olduğundan sesi çatlak çıkmıştı ve Iris kekeleyerek Olive'i kontrol etmesi gerektiğine dair bir mazeret uydurup odasına kaçmıştı. Ama bunun yalan olduğu belliydi çünkü Olive hâlâ derin bir uykudaydı.

Salı günü Archer işten eve dönene dek ondan kaçınmayı başarmıştı ama sonra iş sonrası dağınık saçlı ve şef önlüklü hâlinin yakışıklılığına maruz kalmıştı. Archer nazik davranmış, ona Olive'le günlerinin nasıl geçtiğini sormuştu ama başka bir şey söylememişti. Onu zorlamamıştı. Hiçbir şey istememişti. Iris keşke bir şeyler isteseydi, onun adına karar verseydi diye düşünmüştü.

Çarşamba günü resmen kâbus gibi geçmişti. Yanlışlıkla Olive'in odasına şöyle bir bakmıştı ve Archer'ın kızıyla yatakta kıvrıldığını, komik sesler çıkararak ve taklitler yaparak ona en sevdiği uyku öyküsünü okuduğunu görmüştü. İkisini yan yana, baş başa gördüğünde kalbi paramparça olacakmış gibi hissetmişti. O manzara ona fazla gelmişti. Archer için, ikisi için, kat ettikleri mesafe için çok mutluydu. Archer ve Olive artık bir aileydi. Peki, yüreği neden böyle sızlıyordu? Neden kendisini onların yanında hayal etmek istiyordu? Beyni çorba gibi olmuştu ve hayatının olası yeni versiyonu zihninde dönüp duruyordu.

Perşembe günü Archer eve gelir gelmez evden çıkmayı ve Olive'in yatma saati geçene dek Kira'nın evinde gizlenmeyi başarmıştı. Gerçi eve geri döndüğünde, mutfakta kimsenin olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradığını da fark etmişti. Archer'ı orada yeni bir pankek karışımı yaparken görmeyi umut etmişti. Adadaki taburesine oturup ona takılmayı istemişti. Olive'in son terapi seansını ve ne kadar ilerleme kaydettiğini konuşmak istemişti.

Onun hayatının bir parçası olmayı istemişti. Gerçek bir parçası. Ücretli bir çalışan ya da bir seks partneri değil. Tüm bunlar çok endişe vericiydi.

En sonunda cuma günü gelip çattı ve Olive'in okulu yarım gün olduğundan ve babasını görmek istediğinden lokantaya gittiler. Iris, Archer mutfaktan çıktığında neler olacağından

korkmaya başlamıştı. Archer'dan kaçacak mıydı? Ona evlenme mi teklif edecekti? O masanın üstüne çıkıp ona karşı hissettiği bu yeni ve hiç umulmadık aşkı mı ilan edecekti?

"Iris! Dünya'dan Iris'e." Bex elini Iris'in yüzünün önünde sallayarak onu kapılmaya başladığı delilikten gerçek hayata döndürdü.

"Pardon, ne dedin?"

"Olive bir şey söylüyordu."

Olive oturdukları bölmede yanında kıvranıyordu.

"Affedersin, evlat. Sanırım gözlerim açık uyuyakalmışım."

Olive bu mazerete bir saniye bile inanmamış gibi yüzünü buruşturdu. Iris küçük yalan dedektörünün, babasıyla ilgili son derece uygunsuz düşünceler içinde olduğunu anlayamamasından dolayı minnettardı.

"Ne diyordun?"

Olive etrafı beceriksiz yetişkinlerle çevrili beş yaşındaki tipik bir çocuk gibi bıkkınlıkla ofladı.

"Bahçemizi ekmeye ne zaman başlayacağız diye sordum."

"Yakında." Iris çocuk menüsüyle birlikte gelen ufak pastel boya kutusunu açtı.

Olive pastel kalemleri kapıp boyama yapmaya başladı ama Iris onun kaşlarını biraz daha çattığını fark etti. Olive'in en sevmediği sözcüklerin "yakında" ve "belki" olduğunu öğrenmişti. Olive beklemeyi hiç sevmiyordu.

"Don olabilir diye havaların ısınmasını bekliyorduk ya! Ama yakında bahçeyi ekmeye başlarız. Söz, tamam mı?"

Olive boyamasına devam ederken başını salladı. "Bana dalmayı ne zaman öğreteceksin?"

"Önce yüzmeyi tam olarak öğrenmen gerek." Olive'in yüzme dersleri, Iris için büyük bir hızla haftanın en güzel zamanları hâline gelmişti. Olive sadece birkaç dersten sonra suda debelenmekten, öne ve arkaya doğru süzülmeye ve

oldukça iyi bir şekilde köpekleme yüzmeye geçmişti. Iris, Olive'in başını geriye atıp minik karnını suyun yüzeyinde tutabildiğini ve kollarını ve bacaklarını bir deniz yıldızı gibi açabildiğini gördüğünde onunla ne kadar gurur duyduğuna hayret etmişti. Suyun yüzeyinde kalmayı başarmıştı! O anda bile bunu düşünürken içine bir heyecan dalgası yayılıyordu.

Ama Olive, bahçe ekme ve dalmayı öğrenme vaatleriyle yetinmedi. Daha fazlasını istiyordu.

"Bu akşam Narnia'yı izleyebilir miyiz?" diye sordu.

"Olabilir."

Olive "Irisssss..." diye sızlandı.

Bex yüzünü buruşturdu ve Iris başını iki yana sallamakla yetindi. "Neden bugün bu kadar çok şey istiyorsun?" Olive'in yüzüne düşen saçları yana itti.

Olive yanağını masaya dayadı; yanağı, üstüne bir şeyler çizdiği çocuk menüsüne yapıştı. "Her şeyi yapmak istiyorum."

"Biliyorum. Bol bol vaktimiz var bebeğim," dedi Iris. Ama var mıydı? Çoktan mayıs ayına girmişlerdi. Esas planına bağlı kalacaksa hazirana kadar işten ayrılacağını söylemesi gerekirdi. Olive bir şekilde onun erkenden çekip gideceğini hissetmiş miydi? Iris'in onu eninde sonunda hayal kırıklığına uğratacağını biliyor muydu?

"Ama ya o kadar vaktimiz olmazsa?"

"Merak etme, olur." Bir buçuk ay uzun bir süreydi. Haziran sonunda işten ayrılsa bile Olive'in istediği her şeyi yapmaları için bol bol vakitleri olacaktı. Tabii, Olive istekler listesine sürekli bir şeyler eklemezse. Ya da Iris ödlek gibi davranmayı kesip yeni duygularına göre hareket etmeye karar verirse.

Olive kaşlarını çattı.

Bex dudaklarını sessizce oynatarak masanın karşısından "Eyvah," dedi. Evet, aynen öyleydi. Bu çocuğun bir sürü planı vardı, Iris ona birçok konuda söz vermişti ve verdiği

sözleri tutmak istiyordu. Olive'le bir bahçe ekmek, ona suya dalmayı öğretmek, onunla Narnia'yı izlemek ve konuştukları daha milyonlarca başka şeyi yapmak istiyordu. Ama bunlar duygularını daha da içinden çıkılmaz hâle getiriyordu.

Ama tam o sırada Archer elinde yemeklerle dolu bir tepsiyle mutfaktan yemek alanına girdi. Iris'i gördüğü anda yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Iris de midesinde kelebekler uçuşur hâlde aynı şekilde karşılık vermeden edemedi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Bex. Iris masanın altından ona tekme attı. Kuzeninin onun ve patronunun ne kadar yakınlaştıklarını anlamasının yeri ve zamanı değildi ama belli ki Iris Archer'ın yüz ifadesini hayal etmiyordu. Aralarında bir şey olduğu gayet açıktı.

"Bak, baban geldi," dedi Iris dirseğiyle Olive'i dürterek. Olive başını kaldırdı.

"Yaşasın!" Olive babası her zamanki masalarında olduklarını göremezmiş gibi ona el salladı. "Baba! Buradayız!"

Olive'in heyecanla "Baba!" diye bağırdığını duyan Archer'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı ve kızına bakarken yüzünde beliren şirin ifade Iris'in yüreğini sızlattı.

"Merhaba, hanımlar," dedi Archer tabakları masaya koyarken. Iris'in gözlerinin içine baktı ve bakışları normal olamayacak kadar uzun süre orada kaldı. Iris yüzünün kızardığını hissetti.

"Evet, bir tane Olive Spesiyali var." Archer kızının önüne çilekli ve çırpılmış kremalı pankekleri koydu. Iris hemen Olive için pankekleri ufak ufak kesmeye girişti.

"Bir tane Noah Spesiyali." Iris'in önüne yaban mersinli pankek tabağını koydu. "Bir de Bex için 'mümkün olduğunca orijinal pankeklere benzeyen pankek' siparişimiz var." Son tabağı da abartılı bir hareketle masaya bıraktı. Pankek-

lere bunları öneren kişilerin ismini vermesi büyük ilgi çekmişti. Elbette, o kasaba kendi isimlerini taşıyan pankeklerin bulunduğu bir menü fikrine bayılmıştı. Hatta orijinal pankekleri neredeyse unutmuşlardı. Neredeyse. Iris son birkaç gecedir mutfağa gidecek kadar cesaretini toplayamamış olsa da aslında Archer'ın hâlâ orijinal tarif üstünde çalıştığını biliyordu.

Archer kızının saçlarını karıştırdı. "Selam, evlat. Okul nasıldı?"

Olive omzunu silkti. "Fena değildi," dedi pankek lokmasını yutmadan.

"Sadece fena değil mi?" Archer endişeyle kaşlarını çattı. O yüz ifadesi, derhâl okula gitmeyi ve kızının iyi bir gün geçirmesi için ne gerekiyorsa yapmayı planladığını anlatıyordu.

Olive büyük bir iştahla pankeklerini yedi ve çikolatalı sütünün yarısını içti. Lokmasını yuttuğu anda "Iris, Anneler Günü kahvaltısına gelebilir mi?" diye sordu ve Iris hemen ağzına birkaç lokma daha pankek tıkmak istedi. Olive bombayı patlatmak için babasının geldiği ânı beklemişti. Iris küçük kızın başının üstünden Archer'a baktı. Bu çocuk ondan çok şey istiyordu. Her şeyi istiyordu. Iris'in ailesinin bir parçası olmasını istiyordu ve Iris hâlâ ona bu sözü verip veremeyeceğini bilemiyordu. Bunu yapabileceğinden emin değildi. Midesine bir panik hissi yayılmaya başladı.

"Ben, şey... yemekten önce ellerimi yıkayacağım," diyen Bex oturdukları bölmeden kalkıp doğruca tuvaletlere doğru gitti. Iris de onunla gitmek için can atıyordu ama Olive o iri kahverengi gözlerini yüzüne dikmişti.

Ağzını açtı, konuşmaya başladığında doğru sözcükleri bulabileceğini umdu ama Archer yanıt verince bunu yapmaktan kurtuldu.

Archer hafifçe öksürdü, bakışlarını Iris'ten kızına çevirdi. "Anneler Günü kahvaltıları Iris'in iş tanımında yok, Liv. Ama ben gelebilirim. Ya da istersen anneannen Paula gelebilir."

Olive suratını astı. Iris onu hayal kırıklığına uğrattığını, itiraf etmek istemediği kadar derinden hissetti.

"Eğlenceli olacak, tamam mı?" dedi Archer. Parmağını Olive'in çırpılmış kremasına daldırıp burnunun ucuna sürttü.

Olive kıkırdadı, dilini çıkarıp kremayı yalamaya çalıştı.

Bex tuvaletten geri geldiğinde bir Archer'a bir Iris'e baktı. "Gidip ellerimi tekrar yıkayayım mı?" diye sordu.

"Anneler Günü kahvaltısına babam gelecek," dedi Olive.

"Harika," dedi Bex rahatlamış gibi. Iris de onun gibi hissetmek isterdi ama panik başka bir şeye dönüşmüştü. Pişmanlık gibi bir şeye. Ya da şiddetli bir isteği andıran bir şeye.

Yine Archer'la göz göze gelmeye çalıştı ama Archer gözlerini kızından ayırmadı.

"Kahvaltının keyfini çıkar ve Iris'i üzme, tamam mı?"

"Tamam." Olive parmağını kremasına daldırıp babasının burnuna uzandı. Archer burnuna krema bulaştırabilmesi için eğildi. Sonra gamzesinin ortaya çıkacağı kadar gülümsedi.

"Teşekkürler, Liv."

Olive gülümsedi.

"Sonra görüşürüz," dedi Archer. Iris içinden ona bakmasını diledi ama Archer gerçekten de ona baktığında Iris buna ânında pişman oldu. Yüzü arzuladığı her şeyi bariz bir şekilde yansıtıyordu.

Iris'i istiyordu. Kızını istiyordu. Bir aile istiyordu.

"Evde görüşürüz, Iris," dedi Archer. Iris sadece arkasından hafifçe el sallayabildi.

Archer uzaklaşır uzaklaşmaz, Bex masaya eğildi. "Konuşmamız gerek," diye fısıldadı telaşla. "Ne bo... Burada neler oluyor?"

"Ne boklar karıştırıyorsun mu diyecektin?" dedi Olive.

"Şey... hayır. Tabii ki öyle demeyecektim."

"Babam kilisede ya da okulda söylemediğim sürece bok diyebileceğimi söyledi. Ya da anneannemin önünde," dedi Olive parmağını kremasının içinde döndürmeye devam ederek.

"Makul bir izin," dedi Bex kendi pankeklerine saldırarak. "Bunların tadı hâlâ orijinal pankekler gibi değil."

"Biliyorum," dedi Iris. "Ama denemeye devam ediyor."

"Bisquick markasını denedi mi?"

"Bir karışım kullanması önerildiğinde buna çok alınıyor."

Bex kaşını kaldırdı. "Beklentileri yüksek sanırım. Bu işe bulaşmak istediğinden emin misin?"

"Neye?" diye sordu Olive. Pür dikkat onları dinliyordu. Iris Bex'e "çocuğun önünde bundan söz etme!" gibisinden ters bir bakış attı. Daha doğrusu, bakışının bunu yansıttığını umdu.

"Hiçbir şey. Rakip bir lokanta açmayı ve kendi pankeklerimi yapmayı düşünüyordum ama yapacağımı sanmıyorum."

Olive ona bakakaldı.

Iris gülümsemeye çalıştı.

Olive ise hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çattı.

"Hey, şunlar Hazel ile Noah değil mi?" Iris, Hazel'ı işaret edip ona el salladı. "Neden gidip merhaba demiyorsun?"

"Peki." Olive sırf ondan kurtulmaya çalıştıklarını biliyormuş gibi ağır ağır yerinden kalktı ama Hazel ile Noah'nın yanına gittiği anda kıkırdamaya ve masalarının etrafında dans etmeye başladı.

"Cidden, Iris. Ne boklar karıştırıyorsun?"

Iris, Olive'in bir yere kaybolmadığından emin olmak için gözlerini küçük kıza dikti. Bir süredir evden kaçmaya çalışmamıştı ama dışarıda bir tavşan falan görüp peşine takılmayacağından emin değildi.

"Seks yapmış olabiliriz."

"Ne dedin?"

"Bex," dedi Iris telaşla. "Sesini alçalt!"

"Pardon. Ne dedin?" diye fısıldadı Bex panik içinde.

"Seks yaptık ve muhteşemdi. Yani dünyamı değiştirecek kadar muhteşemdi ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

"Her zaman yaptığını yap."

"Bu da ne demek?"

Kuzeni kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde karşısında oturuyordu. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Bex babası gibi uzun boylu, iri yapılı, gür sarı bukleleri ve kalın sesi olan bir kızdı. Iris de babasına benziyordu. Dolayısıyla ikisi de annesine çekmemişti.

"Sen tek gecelik ilişkiler kraliçesisin Iris. En son ne zaman gerçekten bir adamla çıktın?"

Iris iç çekti. "On birinci sınıfta."

"Aynen."

"Ama adamın bir çocuğu var, Bex. Ciddi bir durum bu."

"Sevdiğin ve zaten bütün gün ilgilendiğin bir çocuğu var."

Iris küçük kızın Hazel ile Noah'ya bir şiir ya da şarkı okuduğu yere baktı. Archer için ilk çalışmaya başladığında Olive'in ne kadar içine kapanık, yalnız ve hüzünlü olduğunu hatırlıyordu. Çok yol katetmişti.

Belki kendisi de çok yol katetmişti.

Iris daha önceleri çocuklardan çok korkuyordu, asla çocuk sahibi olmayı düşünmemişti. Ama şimdi Olive'in olduğu bir hayatı gözlerinin önüne getirebiliyordu.

"Bak Iris, bunu herhangi bir ilişki gibi görmen gerek. Yürüyebilir de yürümeyebilir de ama birbirinize nasıl baktığınızı gördükten sonra bir şans vermene değeceğini düşünüyorum."

"Ama ya yürümezse?"

"O zaman yapacak bir şey yok."

"Ama Olive'e ne olacak? Bex, çocukluğumuzda neler yaşadığımızı biliyorsun. Annemin ve benim hayatıma girip çıkan erkekleri biliyorsun. Her umutlandığımda gittiler. Olive'e aynı şeyi yapmak istemiyorum."

"Iris Lyn Fraser, çılgınca şeyler söylüyorsun."

"Teşekkür ederim. Çıldırmış gibi hissediyorum zaten. Duygularımı teyit ettin."

Bex gülümsedi. "Onlarla alakan yok. Bak, anneni severim ama erkeklerle ilgili kötü seçimler yaptı. Hatta pek çok kötü seçim yaptı."

"Ama o adamlar kötü insanlar değillerdi. İyi yürekli, komik kişilerdi. *Ben* onları sevmiştim. Ama annem... onlardan sıkıldı."

"Bir dakika, kafam karıştı. Annen gibi olduğundan mı, yoksa eve getirdiği erkekler gibi olduğundan mı korkuyorsun?"

"İkisinden de."

"Iris."

"Bana yardım et! Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bence biliyorsun. Ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun ama bunu itiraf edemeyecek kadar korkuyorsun."

Iris kaşlarını çattı. İşte, bu yüzden Bex'le konuşmuyordu. Kuzeni onu fazla iyi tanıyordu. Hem o anda gerçeklerin yüzüne vurulmasını istemiyordu. İçi acıyordu.

Neyse ki Olive sekerek masaya geri döndü. "Geldim!"

"Harika." Iris Bex'e bilmiş bir ifadeyle gülümseyince kuzeni ona dilini çıkardı. "Hazel ve Noah nasıllar?"

"İyiler. Onlara yeni dansımı gösterdim."

"Bayıldıklarına eminim."

"Evet. Bir adaya tatile gidiyorlar ve geri dönerken bana oradan bir hediye getirecekler."

"Vay canına, çok şanslısın."

Olive ona sırıttı ve tabağından bir parça çırpılmış krema alıp onun burnuna sürdü.

"İşte, oldu! Şimdi babam ve benim gibi oldun!" diye neşeyle bağırdı.

Belki saçmaydı ama Olive'in bu hareketinden sonra Iris'in içinden ağlamak geldi.

Otuzuncu Bölüm

"Selam, baba."

"Selam, Arch. Nasıl gidiyor?"

Archer iç çekti.

"İyi gidiyor." Archer başını yatak başlığına dayadı. Olive büyükbabasıyla haftalık konuşmasını yeni bitirmişti ve Iris onu yatırmaya götürmüştü. Iris onu kucakladığında ve Olive kollarında kıkırdayıp cıyakladığında Archer'ın içi erimişti.

Üçünün bir arada olması mantıklıydı. Iris bunu göremiyor muydu?

Archer son bir haftadır aklını yitirmek üzereydi. Iris'i sık boğaz etmemeye çalışıyordu. Onu istemediği hiçbir şeye zorlamak istemiyordu ama artık aklından neler geçtiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Iris, Olive'in gününün nasıl geçtiğiyle ilgili temel bilgiler vermek dışında onunla neredeyse konuşmuyordu ve bu durum Archer'ı deli ediyordu.

"İyi gitmediğini görebiliyorum. Neden bana neler olup bittiğini anlatmıyorsun?"

"Iris'le ilgili durum... biraz kızıştı."

Babası gri kaşlarından birini kaldırdı. "Kızıştı mı? Ne anlamda kızıştı?"

Ne anlamda mı? Seks yapmış olmaları, Archer'ın âdeta tüm beyin kimyasını altüst etmiş; onu işkenceye varan bir

ikilemin içine sürükleyip kendi evinde bile diken üstünde dolaşmasına neden olmuştu.

"Sanırım istemeden ona âşık oldum."

Archer kendisini çok kötü hissediyor olmasaydı babasının dizüstü bilgisayarın ekranındaki yüzünde beliren şok ifadesi komik olabilirdi.

"Ona âşık mı oldun?"

"Evet."

Evet. Iris'e âşık olmuştu.

Hayatında bir kere bile âşık olmamıştı ama şimdi kızıyla ilgilenmesi için işe aldığı, bariz bir şekilde uzun süreli ilişkilere ve anneliğe alerjisi olan bir kadına âşık olmuştu ve ne yapacağını bilemiyordu.

Babası sandalyesinde geriye yaslandı, hafifçe iki yana sallandı. Archer onu fena şaşırtmıştı. Babası böyle oturduğu yerde kıpırdanan bir adam değildi. Her konuda bir görüşü olan bir adamdı. Lafını asla sakınmazdı. Ama o sırada Archer'a ne diyeceğini ya da bu durumla nasıl başa çıkacağını bilemiyormuş gibi ona bakıyordu.

Bu, en hafif ifadeyle Archer'ın içine su serpen bir durum değildi.

Ekranda üvey annesi belirdi. "Araya girdiğim için kusura bakma ama sorununa kulak misafiri oldum, Archie." Büyük ihtimalle babasıyla aynı odada oturmuş, son kanaviçe deseni üzerinde çalışırken konuşmayı duymuştu. O güne kadar Archer'a, üzerinde İncil'den alıntılar yazılı sayısız kırlent kılıfı hediye etmişti; öyle ki artık ne yapacağını bilemez hâle gelmişti. Archer bunların hepsini koridordaki bir dolaba tıkmıştı.

"Iris bunlarla ilgili ne hissediyor?" diye sordu Cathi. Yüzü ekranda babasının yüzünü tamamıyla kapatmıştı.

"O... şey..."

Cathi kaşlarını çattı. "Hımm, anlaşıldı."

"Bu da ne demek?" dedi Archer aksi bir sesle.

"Onunla *konuşman* gerek, Archie. Yani ciddi bir konuşma yapman gerek. Onun ne istediğini anlamalısın."

Sorun buydu zaten. Iris'le konuşmuştu ve Iris ona ne istediğini söylemişti. Bunun sadece fiziksel bir ilişki olmasını istiyordu. İlk başından beri ne istediğini açık açık söylemişti. Daha fazlasını isteyen kendisiydi. Iris'in fikrini değiştireceğini umut eden kendisiydi.

Aptalın tekiydi.

"Teşekkürler, Cathi. Haklısın."

Üvey annesi gülümsedi. "Güzel. Yardımcı olabildiğime sevindim." Cathi görevini tamamlayınca ekrandan kayboldu.

Babası aynı şaşkın ifadeyle kaşlarını çatmış bir şekilde tekrar ekranda belirdi.

"Ne oldu, baba? Neden bana öyle bakıyorsun?"

Babası başını iki yana salladı. "Affedersin. Sadece... bugüne kadar kimseden bu şekilde söz etmemiştin. Güzel bir şey bu, Arch. Senin için mutlu oldum."

Archer ofladı. "Eh, fazla heyecanlanma. Aynı şeyleri istediğimizi sanmıyorum."

"İnsanlar sürekli ne istedikleriyle ilgili fikirlerini değiştirirler."

"Haklı olabilirsin."

"Ben yine de seninle gurur duyuyorum."

"Beni istemeyen bir kadına âşık olduğum için mi benimle gurur duyuyorsun? Vay canına, teşekkürler baba."

Babası güldü. "Ciddiyim. Yıllardır işinden başka bir şey düşünmedin, Arch. Hayallerinin peşinden koştuğun için seninle gurur duyuyorum ama başka şeylere ilgi duyduğunu görmek de güzel. Bu kızla ilişkin yürümese bile deniyor olman güzel."

Ama bu ona güzel gelmiyordu. Aslında her şey ona gayet boktan geliyordu ama Archer bir açıklama yapma fırsatı bulamadan Olive yeni banyo yapmış, yeni pijamalarını giymiş bir hâlde odasına daldı.

"Büyükbabama tembel hayvanlarımı göstermem gerek," dedi Olive. Tekrar Archer'ın yatağına çıkıp kucağına oturdu. Archer kızının büyükbabasını görebilmesi için dizüstü bilgisayarın boyunu ayarladı.

"Hey, küçük Livie'im geri gelmiş."

"Bak! Tembel hayvanlar!" Olive tembel hayvan desenlerini göstermek için pijama üstünü çekiştirdi.

"İnanılmaz, şunlara bak! Çok şıkmış."

"Jim kenara kay, ben de pijamasını görmek istiyorum." Cathi geri gelmişti ve babasını kenara itiyordu. Archer gülmeden edemedi. Ebeveynleri bir torunları olduğu için çok mutluydu. Annesi Şili'den bir sürü kartpostal yollamıştı ve Olive bunları panosuna asmıştı. Archer'ın üç ebeveyni ve Cate'in annesi sayesinde Olive'in bol bol üstüne titreyen aile büyüğü vardı ve Archer bunun için minnettardı.

Bu işi asla tek başına yapamazdı.

Başını kaldırdı ve Iris'in kapıdan Olive'in yeni aile büyükleriyle yaptığı konuşmayı hülyalı bir ifadeyle izlediğini fark etti.

Archer bu işi tek başına *yapmamıştı.*

Iris ona baktığını fark edince utangaç bir tavırla gülümsedi. "Affedersin. Babanla konuşma sırasının sende olduğunu söyledim ama pijamalarını göstermek için can atıyordu," dedi alçak sesle.

Archer, Olive'i ve dizüstü bilgisayarını kucağından yana kaydırdı ve kızını konuşmasını bitirmesi için yalnız bıraktı. Kapıda bekleyen Iris'in yanına gitti.

'Sorun değil Heyecanlanmış."

"Evet." Iris sürekli bir Olive'e bir ona bakıyordu. "Bu hafta garip davrandığım için özür dilerim."

Archer omzunu silkti. "Garip bir durumdayız."

"Herhangi bir şeyden pişman olduğumu düşünmeni istemem çünkü değilim."

Archer'ın kalp atışları hızlandı ama istifini bozmadı. "Ben de pişman değilim."

"Belki daha sonra sırf ikimiz bir yere gidebiliriz. Olive'e bakması için Kimmy'yi arayabilirim."

Archer sırttı. "Elbette. Dokuzda mutfakta buluşalım."

Iris de ona gülümsedi. "Orada olacağım."

"Selam, anne."

"Selam, minik çiçeğim. Bir süredir konuşmamıştık."

"Biliyorum, özür dilerim." Iris annesini seviyordu ama ikisi de birbirini aramak için vakit ayırmakta başarılı değildi.

Iris başını yataktan aşağı sarkıttı, saçları halıya sürtünürken telefonu kulağına dayadı. Saat sekizdi. Archer'la "randevusuna" bir saat kalmıştı, kendisini garip ve gergin hissediyordu.

"Bir sorun mu var?" dedi annesi.

"Pek sayılmaz."

"Hımm... Peki. Ne var ne yok? Yeni işin nasıl?"

"İyi."

Annesi güldü ve Iris bu sesin hem tanıdık hem de rahatlatıcı olduğunu hissetti. Annesinin gülme sesi çok hoştu. "Yani beni iyi olduğunu ve işinin iyi gittiğini söylemek için mi aradın?"

Iris, aralarındaki mesafeye rağmen annesinin hâlâ o annelere özgü sezgilere sahip olduğunu fark edip iç çekti.

"Anne, bir anne olmak istemiş miydin?"

"Tabii ki istemiştim!"

"Çok hızlı yanıt verdin anne. Doğruyu söyle. Hamile olduğunu öğrendiğinde mutlu olmuş muydun? Yoksa korkmuş muydun? Her zaman bir anne olmayı hayal etmiş miydin, yoksa kazara mı hamile kalmıştın?"

"Iris, canım, nereden çıktı bu sorular? Hamile misin yoksa?"

Iris öksürmeye başladı. Tükürüğü boğazına kaçmıştı. Yana döndü ve başını tekrar yatağa yasladı.

"Tanrım, hayır," dedi öksürük krizi geçtiğinde. "Sadece... son zamanlarda bu konuyu çok düşünüyorum."

"Anladım."

"Seni yargılamam. O zaman ne hissettiğini merak ediyorum. Beni sevdiğini biliyorum ve çocukluğumda her zaman sevildiğimi hissettim."

Annesinin iç çektiğini duydu. "Eh, rahatladım. Annen olmaya bayılıyordum."

"Biliyorum."

"Ama dürüst konuşmam gerekirse..."

Annesi o kadar uzun süre duraksadı ki Iris telefon mu kapandı diye ekranı kontrol etti ama annesi tekrar konuşmaya başladı.

"O zamanlar evli değildim ve babanla evlenmek gibi bir düşüncem yoktu. O... baba tipi bir adam değildi. O yüzden evet, korkmuştum tabii."

"Anlıyorum."

"Teyzen beni kliniğe götürdü. Ne karar verirsem vereyim yanımda olacağını söyledi ve iki ay sonra ben de onun için aynı şeyi yaptım... Ama sonuç olarak seni istediğime karar verdim. Hâlâ dehşet içinde olmama rağmen."

"Dehşet içinde miydin?"

"Tabii ki! Bütün anneler korkar. Korkmadıklarını söylerlerse bil ki yalandır. Annelik çok korkutucu ve karmaşık bir şey. Herkese göre değil. Ama kararımdan asla pişmanlık duymadım. Sen hayatının ilk dört ayında sabahın ikisi ile dördü arasında asla uyumadığın hâlde."

Iris hafifçe güldü. "Kusura bakma."

"Sorun değil. Şimdi soruna yanıt verebildim mi? Yardımcı oldu mu?"

"Evet. Teşekkürler."

"Güzel." Annesinin gülümsediğini hissedebiliyordu.

"Bir sorum daha var."

"Iris! Benimle ilgili bir kitap falan mı yazıyorsun?"

"Henüz değil," dedi Iris ciddiyetle. Tanrı biliyordu ya birkaç cilt yazmaya yetecek kadar malzeme vardı. "Hiç âşık oldun mu?"

Annesi bu sefer hiç tereddüt etmedi ve Iris verdiği yanıta şaşırmadı. "Pek çok kere."

"Ama o adamların hiçbiriyle yürümedi."

Annesi uzun uzun iç çekti. "Onları sevmiş olmam onlarla yaşamaya tahammül edebildiğim anlamına gelmez."

Iris hayal kırıklığına uğradı. O da mı annesi gibiydi? Archer'la arasındaki ilişkiden sıkılıp onu ve Olive'i incitecek miydi? Olive'i bir aile olmalarıyla ilgili umutlandırıp sonra hayallerini yerle bir etmek istemezdi. Kendi çocukluğunda bu hayal kırıklığını pek çok kere yaşamıştı.

"Bazılarımız monogami için yaratılmamışızdır canım," dedi annesi. "Çocukluğunda bu durumdan etkilendiysen özür dilerim ama anneler de insandır. Elimden geleni yaptım."

"Biliyorum, anne. Sen harika bir anneydin." Doğruydu. Iris'in çocukluğu kahkahalarla, mutfakta yaptıkları danslarla, teyzesi ve kuzeniyle yedikleri akşam yemekleriyle geçmişti. Çok güzel ve eğlenceliydi. Annesi elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Belki Iris de kusursuz olmasa bile elinden gelenin en iyisini yapabilirdi.

Belki çabaları sevdiği insanlar için yeterli olurdu.

"İyi o zaman çünkü geçmişe dönüp her şeyi baştan yapamayız."

"Doğru. Zaten bunu istemezdim."

"Seni seviyorum, Iris."

"Ben de seni, anne."

Veda ettiler ve her zamanki gibi karşılıklı olarak birbirlerini daha sık arayacaklarına söz verdiler. Iris başını yine yataktan aşağı sarkıttı. Gerçek bir ilişkiye kendisini adama becerisi konusunda daha mı iyi, yoksa daha mı kötü hissettiğinden emin değildi.

Ama tek bir şeyi, nedense hep unuttuğu bir şeyi biliyordu. Bir babası olmamış olabilirdi ama yanında her zaman onu seven bir ailesi vardı. Annesi, teyzesi ve Bex. Hep birlikte sadece kadınlardan oluşan ufak bir grup olarak yaşamışlardı. Iris, bir ailenin parçası olmayı biliyordu.

Dolayısıyla Archer'la daha fazlasını istediğine, ailesine katılmak istediğine karar verecek olursa bunu yapabilirdi. Hâlâ biraz dehşet içinde olsa da yapabilirdi.

Otuz Birinci Bölüm

Archer mutfağa girdiğinde Iris taburesinden "Eee, bu bir randevu mu?" diye sordu.

Her zamanki gibi çok güzeldi ama o gece sanki onun dikkatini dağıtmamaya çalışıyormuş, sanki sadece orada yaşıyormuş gibi daha yumuşak bir görünüme bürünmüştü. Kot pantolonu ve sweatshirt'üyle, duştan yeni çıktığı için hâlâ biraz ıslak olan saçlarıyla onun mutfağında rahatmış gibi... Huzurlu, tatlı ve oraya aitmiş gibi gözüküyordu. Archer bunu ne kadar çok istediğini düşünmemeye çalışarak başını iki yana salladı. Bunun kalıcı olmasını istiyordu. Iris'in kızının bakıcısı değil, kendisinin kız arkadaşı olmasını istiyordu.

Ama adım adım gitmeliydi.

"Bir randevu olmasını istiyor musun, Iris?" diye sordu. Ona çok azıcık yaklaşabilmek, şampuanını koklayabilmek ve yanaklarına yayılan pembeliği izleyebilmek için hafifçe adanın üstüne eğildi.

Iris başını kaldırıp gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. "Belki."

"Belki mi?"

"Evet." Esprili bir ifadeyle gülümsedi. "Belki de bunun bir randevu olmasını istiyorumdur. Belki de seninle randevulaşmak istiyorumdur."

Archer'ın içinden bu sözlerin onu ne kadar mutlu ettiğini haykırmak geçiyordu ama hiç renk vermedi. "Kabul ediyorum."

Iris güldü. "Belki yanıtını mı?"

"Şimdilik."

"Peki..." Iris taburesinden atladı. "Bu *'belki'* randevumuz için kusursuz bir yer biliyorum." Archer'ı elinden tutup onu dışarı çıkardı.

En sonunda Archer'ın önünden birkaç kere geçtiği ama hiç içeri girmediği dondurmacıya vardılar. Archer, Olive'i oraya getirmeleri gerektiğini düşündü. O günlerde kızı hiç aklından çıkmadığı için neredeyse o hâline gülecekti.

Iris sıraya girdi, tezgâhın arkasında asılı olan devasa dondurma çeşitlerinin yazılı olduğu listeye göz attı.

"Ne önerirsin?" diye fısıldadı Archer. Bunu kulağına söylemişti ve Iris'in ürperdiğini fark etmişti. Ona yakın olmayı o kadar çok istiyordu ki.

"Ben farklı çeşitleri karıştırmayı severim. En sevdiğim kombinasyon bir top Çikolata Ölümü ile bir top Çilekli Cheesecake. Külahta."

"İnanılmaz."

Iris dönüp ona gülümsedi. "Kasabadaki tek gurme sen değilsin."

Archer güldü. "Haklısın sanırım. Demek bu yönünü bir sır olarak saklıyordun."

Iris omzunu silkti. "Gözünü korkutmak istemedim."

"Aa, demek o yüzden bana söylemedin."

"Evet. Egonu incitemem doğrusu." Iris ona takılırken gözlerinde muzip bir parıltı belirmişti.

Sipariş tezgâhına yaklaştılar ve Archer kasanın başında Iris'e bakakalmış olan genç adama külahta iki Çilekli Cheesecake ve Çikolata Ölümü karışımı dondurma istediklerini söyledi. Genç adam haksız değildi. Kim olsa Iris'e bakakalırdı.

Iris ona gülümsediğinde Archer zavallı delikanlının oracıkta öleceğinden korktu.

"Selam, Carter," dedi Iris. "Büyükbabanın yeni kalçası nasıl?" Carter büyükbabasıyla ilgili soruyu duyunca toparlandı.

"İyi. Ama büyükannem uyurken yüzüne bir yastık bastırıp ikisinin de mutsuzluğuna son verebileceğini söylüyor."

Iris başını geriye atıp, kahkahalarla gülerken saçları beline ateşten bir ırmak gibi döküldü. "İnanmıyorum, ne kadar da karanlık bir kadınmış," dedi kahkahaları dinince.

"Evet," dedi Carter, yine utangaç bir gülümsemeyle dondurmalarını hazırlamaya gitmeden önce.

"Bu kasabadaki bütün yaşlı insanları tanıyor musun?" diye sordu Archer beklerlerken.

"Hemen hemen."

"Bunun inanılmaz bir şey olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Öyle mi? Hayatım boyunca burada yaşadım. Herkesi tanımıyor olsaydım biraz garip olurdu."

Archer buna verecek bir yanıt bulamadı ama bunun sadece tüm hayatını orada geçirmiş olmasından kaynaklanmadığını biliyordu. Nedeni Iris'in insanları önemsemesiydi. Onlarla ilgilenmesiydi. Bu yüzden insanlar onunla yakın olmak istiyordu.

Kendisi de bu yüzden ona yakın olmak istiyordu.

Hem bu yüzden hem de tadını bildiğinden ve daha fazlasını istediğinden.

Ama şimdilik çilek ve çikolatayla yetinecekti.

"Dondurmalarımızı yerken biraz yürümek ister misin?" diye sordu Iris külahlarını alırlarken.

"Elbette."

Ilık geceye doğru adım attılar. Kasaba manolya tomurcukları ve tuzlu hava gibi kokuyordu. Archer onun yanında olmanın keyfini çıkararak Iris'in izlediği dolambaçlı rotaya uydu.

"Sadece Olive için endişeli değilim," dedi bir süre sonra. "Tereddütlü olmamın tek nedeni bu değil. Bizimle ilgili olarak yani."

"Tamam. Diğer nedenleri anlatmak ister misin?"

Iris dondurmasının külahından bir ısırık daha aldı. "Genellikle bu tür şeyler yapmam."

"Gece vakti çok fazla dondurma yiyerek sokaklarda dolaşmaz mısın?"

Iris hafifçe güldü ve tatlı bir ifadeyle ona baktı. "Hayır. O dediğini sık sık yaparım. Ama randevulara çıkmam. Daha doğrusu, tek bir kişiyle uzun süre randevulaşmam."

"Evet, bunu anladım zaten."

"Öyle mi?"

"Iris, ilk birlikte olduğumuz zamanı bir vur-kaç olayına dönüştürmeye çalıştın."

Iris buna güldü. "Bir vur-kaç olayı mı?"

"Bana hissettirdiği şey buydu," dedi Archer gülerek.

Iris yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Keyif almadığımı söylemedim."

Iris sırıttı, başını iki yana salladı.

"Bak, Iris, ben de alışık olduğum bir durumda değilim. Hiçbir konuda değilim. Olive, lokanta, sen." Archer güçlükle yutkundu, konuşmanın onu duygulandırmasını engellemeye çalıştı. "Ben de geçmişte ilişki yaşamazdım. Bunlar için vaktim yoktu. Bu yüzden belki de ağırdan almalıyız. Nasıl gideceğine bakmalıyız."

"Nasıl gideceğine mi?"

"Evet, birlikte nasıl gideceğine bakalım. Birlikte anlamaya çalışalım."

"Ya velayet durumu ne olacak?"

"Biriyle görüşmeye hakkım var Iris. Sadece Olive'e iyi bir aile hayatı sunmam gerekiyor. Bunu gerçekten yapmaya

karar verirsek ya da verdiğimizde avukatlarla ve kasabanın dedikoducularıyla uğraşırız. Ama görüşmemiz Olive'e bir zarar vermez."

Iris ikna olmamış gibiydi ve belki Archer da ilk başlarda tereddütlüydü. Bakıcıyla bir şey yaşamanın iyi bir fikir olmadığını düşünmüştü. Ama bu geçici bir macera değildi. Artık Iris'in kalbini biliyordu. Onun Olive'i incitmeyeceğini biliyordu.

Yürürlerken Iris gözünün ucuyla ona baktı ve Archer nefesini tutarak onun yanıt vermesini bekledi. Çok mu konuşmuştu, onu şimdiden fazla mı zorlamıştı?

"Peki, hâlâ patronum olduğun gerçeği ne olacak?" diye sordu Iris.

"Beni insan kaynaklarına şikâyet edecek misin?" dedi Archer esprili bir tavırla onu hafifçe dürterek ama Iris ciddiydi. "Olive'in bakıcısı olmayı bırakmak mı istiyorsun?" Evet deme hakkı vardı, kesinlikle vardı ama Archer yine de kalacağını umut ediyordu.

Iris düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Amacımız Olive'in hayatını mümkün olduğunca istikrarlı tutmaksa bakıcısı olarak kalmam iyi olur."

"Emin misin? Bu durumdan dolayı huzursuz olmanı istemiyorum."

"Biliyorum. Bu yüzden ağırdan alalım ve nasıl gittiğine bakalım. Tıpkı senin dediğin gibi."

Iris'in tereddütlü gülümsemesi, Archer'ın derin bir oh çekmesine neden oldu. "Tamam, güzel."

"Ama Olive'e şu an için söylemeyelim," dedi Iris endişeyle kaşlarını çatarak. İşte, Archer o anda onun Olive'i ne kadar sevdiğini gördü. Bu farkındalık, ona olan inancını pekiştirdi. Küçük kızını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Bunu kendisi de istemiyordu. Her şey daha sağlam bir zemine

oturduğunda bunu Olive'e ve avukatlara söyleyebilmek istiyordu. Ama Iris'in daha fazla zamana ihtiyaç duymasını anlayışla karşılıyordu.

"Anlaştık."

"Olive küçük bir dedektif gibi. O yüzden dikkatli olmamız gerek."

Archer güldü. "Kesinlikle."

Çıkmaz bir sokağın sonuna varmışlardı ve liman sere serpe karşılarında uzanıyordu. Iris, küçük kumsalı az önce yürüdükleri yerleşim alanından ayıran büyük kayalıklardan birine doğru ilerledi. Kayalığa oturunca Archer da yanına oturdu.

Dalgalar usul usul kıyıya çarpıyordu, ay suyun üzerine asılmış gibi duruyordu.

"En sevdiğim yerlerden biri burası," dedi Iris başını onun omzuna yaslarken.

"Güzel bir yer." Iris'in başını omzuna yasladığı her yer Archer için güzel bir yerdi.

"Olive'in bu günlerde bir tavşan almak istediğini biliyor muydun? Yavru köpeklerden vazgeçti," dedi Iris.

"Evet, birkaç yüz kere söyledi."

Iris güldüğünde Archer sesinin ayak parmaklarına kadar titreştiğini hissetti. "Peki, ona bir tavşan alacak mısın?"

"Bir tavşan mı? Kesinlikle hayır."

"Görürüz. Bence seni ikna edecek."

Archer başını iki yana salladı. "Bu evde ihtiyacımız olan son şey bir evcil hayvan."

"Ama o uzun kirpiklerini kırpıştırırsa ona bir tavşan alırsın. Onun için her şeyi yaparsın, Arch." *Arch.* Iris'in sesi gayet ciddiydi. Esprili ses tonunun yerini Archer'a kalbinin göğüskafesine fazla büyük geldiğini hissettiren tatlı bir şefkat ifadesi almıştı. İnsanlar ona hep ismini kısaltarak hitap ederlerdi ama Iris söylediğinde bu, dünyanın en tatlı sevgi

sözcüğü gibi geliyordu. Tanrım, dedi Archer içinden. Resmen sırılsıklam âşıktı.

Archer hafifçe öksürdü. "Çok şey yapabilirim. Ama tavşanlar söz konusu olduğunda çizgiyi çekerim."

Iris başını kaldırdı ve güneşin ısıttığı kayalıkta ona döndü. Ay ışığında çok güzel gözüküyordu. Tıpkı Olive'in masal kitaplarından çıkıp gelmiş bir karakter gibiydi.

Archer eğilip dudaklarını dudaklarına sürttü. "Buraya taşındığım için çok mutluyum," dedi çünkü doğruydu. Hayal bile edemeyeceği kadar doğruydu. Nasıl olmuştu da daha birkaç ay önce oradan bir an önce gitmenin bir yolunu ararken bu hâle gelmişti?

Iris'in, dudaklarına karşı gülümsediğini hissetti. "Ben de." Iris onu yine öptü, ellerini saçlarına doladı ve Archer onu kendisine çekti. Onu her şeyiyle istiyordu ama iç çekişlerini ve tatlı seslerini dinlemekle, ay ışığında parmaklarının altındaki yumuşak kıvrımlarını hissetmekle yetinmeye de hazırdı.

Daha sonra eve girdiklerinde "Güzel bir randevuydu," diye fısıldadı Iris parmaklarını parmaklarının arasından çekmeden. Onun bunun bir randevu olduğunu söylemesi, Archer'a bir zafer gibi geldi.

"Evet, öyleydi. Sana odana kadar eşlik edeyim."

Iris kıkırdadı. "Odama kadar eşlik mi edeceksin?"

Archer sırıttı. "Eve sağsalim vardığından emin olmam gerek."

Sessizce koridora girdiler, Olive'in yatak odasının önünden geçerken onun peluş hayvanlarının altında derin bir uykuda olduğundan emin olmak için içeri baktılar. Iris'in yatak odasının önünde durdular. Iris ona baktığında, Archer'ın içinden onu kendi odasına götürmek ve her yerini öpmek geçti ama ona bundan daha fazlasını istediğini de göstermek istiyordu.

Archer başını eğdi, Iris başını kaldırdı ve sıcak, yumuşak dudaklarıyla Archer'ı öptü. Ağır ve tatlı olan öpüşmelerinin tadı çilek ve çikolata gibiydi. Iris iç çekti, her kıvrımıyla onu baştan çıkarmak istermiş gibi vücudunu vücuduna dayadı. Archer da onu sıkı sıkı tutmak istiyordu ama geri çekildi ve alnını Iris'in alnına dayadı.

"İyi geceler, Iris."

Iris'in gözleri irileşti, tutkuyla ona bakıyordu ve yanakları kızardı.

"Nasıl yani, 'İyi geceler' de ne demek?"

Archer gülümsedi. "Yani yarın akşam benimle yine bir randevuya çıkar mısın?"

Iris uzun bir süre ona baktı ve Archer belki de fazla ileri gitmiş olabileceğini düşündü ama Iris hafifçe başını salladı.

"Harika. Saat dokuzda, mutfakta. Görüşürüz." Archer Iris'in dudaklarına minik bir öpücük daha kondurdu ve onu şok içinde koridorda bıraktı.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI
@ayisigikitap

Otuz İkinci Bölüm

Archer ona kur yapıyordu.

Ya da onun gibi bir şey.

Bir hafta boyunca her gece "randevuları" için buluşmuşlardı. Archer ona yemek yapmıştı –hepsi muhteşemdi– ve bazen Kimmy bakıcılık yapmak için geldiğinde Iris, Archer'a Dream Harbor'da en sevdiği yerleri gezdirmişti. Büyüme çağlarının nasıl geçtiğini, ebeveynleriyle ilgili hislerini, hayatlarının nasıl gideceğiyle ve belki şimdi nasıl değiştiğiyle ilgili düşüncelerini, yani her şeyi konuşmuşlardı. Ve öpüşmüşlerdi. Öpüşmeleri yavaş, tatlı ve lezizdi. Iris'in direncini kıran, zihnini bomboş bırakan ve dizlerinin bağının çözülmesine neden olan öpüşmelerdi bunlar.

Çok ama çok güzeldi.

Neden bu durumla ilgili o kadar ciddi endişelere kapıldığını hatırlamakta zorlanıyordu. İnanılmaz derecede yetenekli bir şefin onun için yemek yapmasının ve onu ismini unutacağı raddeye kadar öpmesinin ne gibi kötü bir yanı olabilirdi? Tam aksine, bu muhteşem bir fikirdi.

Iris o sırada sırtını yatak odasının dışındaki duvara yaslamıştı, Archer da boynunu öpüyordu. Iris'in ismini hatırlıyor olmasının tek nedeni, Archer'ın ismini tekrar tekrar boynuna karşı mırıldanmasıydı.

"Bir haftadır çıkıyoruz," dedi Iris hülyalı, alçak bir sesle.

"Biliyorum," dedi Archer dişlerini boynuna sürterek.

"Bence birlikte uyumalıyız. Yani yine."

Archer yüzünü loş koridorda görebileceği kadar geriye attı. "Öyle mi?"

"Evet, sence de güzel olmaz mıydı? Yani aradan tam *bir* hafta geçti."

Archer onun sonsuzluktan söz edermiş gibi "bir" hafta deyişine güldü ama onu öyle bir öpüyordu ki Iris seks yaptıklarından beri aradan bir asır geçmiş gibi hissediyordu. Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

"Tekrar seks yaparsak, yine korkuya kapılıp aramızdaki şeyin sadece fiziksel olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu Archer. Burnunu yanağına sürterek yine dudaklarını öptü ve Iris'in hafifçe inlemesine neden oldu.

"Artık bu iddiada bulunabileceğimi sanmıyorum," dedi Iris ve Archer'ın gülümsediğini hissetti. Bu adamdan çok hoşlandığı belliyken, bunun sadece fiziksel olduğunu nasıl iddia edebilirdi? Hâlâ nasıl bu aşamaya geldiklerinden emin değildi. Pankekler, makarnalar, öpüşmeler ve sohbetler arasında ona âşık olmuş olabilirdi.

Bunu düşününce vücuduna, başını döndüren bir heyecan yayıldı.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

"Güzel," dedi Archer. "Çünkü artık bunu kabul ediyormuşum gibi rol yapamam."

Iris'in gözlerinin içine baktı ve Archer'ın da ona âşık olmuş olabileceğini fark edince yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı.

"Eee?" dedi Iris parmaklarını Archer'ın saçlarının arasında gezdirerek "Yatıya kalmak ister misin?"

Archer da gamzesini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle ona baktı.

"İstediğimi biliyorsun."

Iris başının daha da döndüğünü hissetti.

"Ama..." Archer, Olive'in odasının olduğu yöne baktı.

"Çok sessiz oluruz," dedi Iris ellerini onun göğsünde gezdirerek. Bunu son yaptıklarında Olive'in anneannesinin evinde olduğunu, evde rahat davranabildiklerini unutmuştu. "Hem uyurgezerlik yaparsa diye kapıda ufak çanlar da asılı. Biliyorsun, derin bir uykuya daldıktan sonra kolay kolay uyanmaz ve..."

Archer tutkulu bir şekilde onu öperek susturdu, sırtını duvara dayadı ve Iris rahatlayarak inledi. Bir geceyi daha yalnız geçirmek zorunda kalsaydı, sabaha sağ çıkmayacağını hissediyordu.

"Beni ikna ettin," diye mırıldandı Archer. Alnını alnına dayadı.

"Güzel." Iris gülümsedi ve Archer onu öptü.

Sadece Iris'in yatak odasına girmek için dudaklarını birbirinden ayırdılar ve kapıyı arkalarından kapattıkları anda öpüşmeye devam ettiler. Iris öpüşmeye doyamıyordu. Ona doyamıyordu. Buna doyamıyordu. Archer onun erkeklerle ilgili tüm kurallarını yıkmıştı. Iris'in bir erkeğe sadece seks için ihtiyaç duyduğuyla ilgili tüm düşüncelerini yerle bir etmişti.

Artık Archer'ın dudakları, dilini okşayan dili, vücudunda gezinen ve onu tutan elleri, hareketleri, kendisinin ellerini saçlarının arasında gezdirirken inleyişi tanıdıktı. Hepsi tanıdıktı. Iris bunu da daha önce hiç deneyimlememişti.

İlişkiler onun için geçici ve en fazla birkaç hafta sonunu kapsayan hızlı, ateşli maceralar olmuştu. Asla böyle olmamıştı. Asla rahatlık ve arkadaşlık hissinin eşlik ettiği şiddetli bir istek ve tutku hissetmemişti.

Bir erkeğin yanında asla bu yuva ve aile hissini deneyimlememişti.

Güven veren, hoş bir histi bu ama Iris yine de onun pantolonunu yırtıp çıkarmak istiyordu.

Bu aşk değilse Iris hiçbir şey bilmiyor demekti. Ama Archer'a bunlardan söz etmedi çünkü o sırada Archer'ı o pantolondan çıkarmaya uğraşıyordu ve Archer da onun yavaşlamasını sağlamaya çalışıyordu.

"Iris," dedi Archer boğuk bir sesle. "Bekle." Ellerini tutunca Iris bıkkınlıkla ofladı.

"Ağırdan alabiliriz," dedi. "Söz. Sadece soyun."

Archer ateşli bir ifadeyle ve muzip bir gülümsemeyle ona baktı.

"Lütfen, *şef*," dedi Iris tatlı bir sesle. Archer ânında ellerini indirdi, gömleğini başından yukarı çekip çıkardı. Bunu pantolonu izledi ve Iris nihayet yatak odasında hemen hemen çıplak olan Archer'la kaldı.

Archer onu yine kendisine çekmeye çalıştı ama Iris eline vurdu.

"Hayır, hayır, hayır," dedi onu azarlar gibi. "Ağırdan alıyoruz, unuttun mu?" Zafer kazanmış gibi gülümserken, ağır ağır Archer'ın vücudunu incelemeye başladı. Güzel bir vücuttu. Düzenli ağırlık çalışıyormuş gibi görünmüyordu ama gerektiğinde onu yanan bir binadan taşıyıp çıkarabilecek kadar güçlü ve yapılıydı.

Tırnağını Archer'ın göğsünde gezdirdiğinde Archer ürperdi.

"Ne yapıyorsun, Iris?"

"Keyfini çıkarıyorum."

Archer inledi ama boxer'ını zorlayan ereksiyonuna bakılacak olursa bundan o kadar da nefret etmiş olamazdı. Archer'ın arkasına geçti, parmaklarını kaslarının kıvrımlarında, omzunda ve sırtında gezdirdi. Elini sırtından aşağı indirdiğinde onun

yine ürperdiğini hissetti. Parmağını boxer'ının lastiğine geçirdi ve poposunun kıvrımını okşayacak kadar aşağı çekti. O sırada bir dövmesi olduğunu fark etti.

"Biliyordum!"

"Neyi?" dedi Archer arkasına bakarak.

Iris boxer'ını biraz daha aşağı çekti. "Bir dövme."

Archer sırıttı. "Daha önce fark etmemiş miydin?"

"Daha önce poponu iyi görmemiştim. Ama şimdi..." Boxer'ını ayak bileklerine indirdi ve Archer bacaklarını içinden çıkardı.

"Nedir bu?"

"Bir zeytin dalı."

"Popona bir zeytin dalı dövmesi mi yaptırdın?"

"Popomda değil. Üstünde."

"Pek üstünde gibi değil." Iris parmağını Archer'ın poposunun üst kıvrımındaki sapın ve dalların üstünde gezdirdi. "Peki, neden bir zeytin dalı?"

Archer omzunu silkince, Iris omuz kaslarının kasılıp gevşeyişini izledi. "İtalya'ya gidiyordum. Uygun olur diye düşündüm sanırım."

"Demek bunu gitmeden önce yaptırdın?"

"Evet."

"Cate'le birlikteyken bu vardı yani?"

"Evet."

"Sonra bebeğinize Olive* ismini verdi."

"Bu yüzden olabilir. Bilemiyorum. Garip bir rastlantı da olabilir. Bu tuhaf mı?"

"Birlikte olduğun kadının, varlığından haberdar olmadığın bebeğinize popondaki dövmeyi düşünerek bir isim vermiş olması mı? Hayır. Hiç tuhaf değil."

Archer güldü.

* İngilizcede "zeytin" anlamına gelen bir isim. -ç.n.

Iris alnını Archer'ın sırtındaki sıcak kaslara dayadı, parmaklarını üstünde gezdirmeye devam etti. "Aslında, hoş bir şey. Olive'e isim verme eylemine seni de katmış."

Archer'ın iç çektiğini hissetti.

"Sence sonradan bana Olive'den söz eder miydi?" diye sordu Archer kısık, hüzünlü bir sesle.

Iris kollarını Archer'ın beline doladı, yanağını sırtına yasladı ve ona sıkıca sarıldı. "Bilmiyorum."

Archer yine nefesini uzun uzun dışarı verdi. "Belki de kötü bir baba olacağımı düşündüğü için bana söylememiştir."

Iris ona daha sıkı sarıldı. "Öyle düşünüyor olsaydı, doğum belgesine ismini yazdırmazdı."

"Haklısın."

Iris Cate'i, neredeyse hiç tanımadığı ama kasabada sık sık gördüğü kadını hatırlamaya çalıştı. Bildiği kadarıyla iyi yürekli, komşularına nazik davranan, güler yüzlü birisiydi. Iris onun hakkında tek bir kötü söz bile duymamıştı.

"Büyük bir olasılıkla, hepiniz için en doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalışıyordu," dedi Iris, Archer'ın o zamanki hâlini düşünerek. Kararlı ve azimli. Hedef odaklı. Cate onun bu hedefleri başarmasını isterdi.

"Keşke bana söylemiş olsaydı. Keşke..." Archer yine titrek bir şekilde iç çekti. "Keşke bu kadar çok şey kaçırmamış olsaydım."

Iris ellerini Archer'ın geniş göğsünde gezdirdi. "Biliyorum." Bir süre sessiz kaldılar ve Iris onun kalbini buldu, elini üstüne dayayıp rahatlatıcı ritmini hissetti. "Cate'in en doğru kararı verdiğini *düşünmüş* olması, onun kesin olarak doğru kararı *verdiği* anlamına gelmez. Sen iyi bir babasın, Archer. Ayrıca iyi bir şefsin."

Archer onun elini kaldırdı, avucuna bir öpücük kondurdu ve fısıldayarak teşekkür etti.

"Neyse ki bir spatula dövmen yok," dedi. Archer'ı biraz neşelendirmek istediği için yine esprili tavrına geri dönmüştü. "Çok daha garip olurdu."

Archer ona dönüp tekrar onu kendisine çekerken şaşkınlıkla güldü. "Ya da bir karıştırıcı olabilirdi," dedi Iris'i yine kıkırdatarak.

"Aslında, Knives* muhteşem bir isim olurdu," dedi Iris.

"Bir sonraki için bunu hatırlarım," diye mırıldandı Archer boynuna öpücükler kondururken.

Bir sonraki. Sahip olmayı planladığı bir sonraki çocuktan söz ediyordu ama... tam olarak kiminle çocuk yapmayı düşünüyordu? Onunla mı? Iris Lyn Fraser'la mı? Archer az önce onun bebeğini taşımasını ve ona Knives gibi muhteşem ve havalı bir isim mi vermesini istemişti?

Bunu şimdi istiyor muydu? Hayatına Olive'i yavaş yavaş sokmak, günün birinde kendi çocukları olabileceği fikrine alışmasını mı sağlamıştı?

Bir rahmin perendeler atması mümkün müydü, bilmiyordu ama Iris'inki o sırada bunu yapıyor olabilirdi. Sadece bunu heyecandan mı, yoksa korkudan mı yaptığı belli değildi. Ama o an, bu duygu karmaşasını çözmenin hiç sırası değildi.

Bunun yerine Archer'ın vücudunun, ağzının ve ellerinin dikkatini dağıtmasına izin verdi. Archer üzerindeki kıyafetleri birer birer çıkarırken odanın ortasında ikisi de çırılçıplak kalmıştı.

"Sen buraya taşındığından beri bu odaya girmedim," dedi Archer. Iris'i geri geri yatağa yürütürken onun çocuklarla, bebeklerle ve annelikle ilgili tüm düşüncelerini sildi. "Güzel bir oda olmuş."

Aslında Iris büyük bir değişiklik yapmamıştı. Bex'in önceki Noel'de hediye ettiği morun farklı tonlarından oluşan bir

* İngilizcede "bıçaklar" anlamına gelen bir erkek ismi. -ç.n.

yorgan eklemişti, duvarlara yerel ressamların birkaç çerçeveli resmini asmıştı ve Dream Harbor garaj satışlarından birinde bulduğu bir gece lambasını komodinine koymuştu. Bunlar herkesin yatak odasında olan şeylerdi ama o sırada hepsi arka planda kalmıştı çünkü Archer üstüne eğilmiş, ağırlığıyla onu yatağa ittiriyordu. Dudakları birleşti, Archer'ın kaslı kollarını yüzünün iki yanında hissetti.

"Sana âşık oldum, Iris," dedi Archer öpüşmelerinin arasında. Bunu gayet normal bir şeymiş, her gün birbirlerine tekrarlıyorlarmış, yüksek sesle söylemesi onun nefesini kesmemiş gibi söylemişti. "Bunun kısa sürede olduğunu ve belki de istediğin şey olmadığını biliyorum. Ama doğru. Seni seviyorum. Her şeyini seviyorum."

Archer onu uzun uzun öptü ve her öpücükte, ısırıkta ve yalayışta bu sözcükleri âdeta Iris'in tenine kazıdı.

"İlk başlarda, sadece fizikseldi. Çok seksiydin. Seni asla işe almamalıydım, Iris. O incecik askılı bluzunla geldiğin günden beri bir sorun yaşayacağımızı biliyordum."

Archer onu öperek ve konuşmaya devam ederek aşağı doğru gitti.

"Ama sonra sadece sendin. Mutlu ve esprili olduğunda, endişeli olduğunda, korktuğunda, bana ihtiyacın olduğunda ve olmadığında, Olive'le oynadığında, beni öptüğünde... Hepsi birleşti, Iris."

Iris hâlâ sesini çıkarmamıştı. Archer başını kaldırıp ona baktığında Iris belki de çoktan onun kalbini kırdığını düşündü.

"Aynı sözcükleri bana söylemek zorunda değilsin," dedi Archer başını onun karnına yaslarken. "Bunu hissetmek zorunda da değilsin. Ben sadece... daha önce böyle bir şey yaşamadım ve söylemek istedim."

Iris hâlâ konuşamıyordu ama onu dinlediğini anlatmak için parmaklarını onun saçlarının yumuşak dalgalarının

arasında gezdiriyordu. Archer biraz yukarı çıktı, Iris'i inletene ve saçlarını daha sıkı tutmasına neden olana kadar meme ucunu emdi.

Nihayet Iris'in bu adama karşı hissettiği her şey birleşti. Eğlence, korku, rahatlık, şehvet ve arkadaşlık. Korkutucuydu ama bir yandan da kusursuzdu. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Archer Iris'in meme ucunu bırakmadan gözlerine baktı. Meme ucunu bir kez daha yalayıp başını kaldırdı.

"Gerçekten mi?"

"Bundan eminim."

Archer onun ıslak tenine karşı iç çekti ve Iris ürperdi. "Bunu kabul edebilirim."

Tekrar yukarı çıktı ve Iris bacaklarını açtı. Archer ağır ağır içine tamamıyla girdi. İkisi de inledi. Archer acele etmeden, ağır ağır içine girip çıkıyordu ve Iris üstünde onun ağırlığını, etrafında kollarını hissetmekten ve ona sarılmasından keyif alıyordu.

Archer'ın kalçalarının hareketleri düzensiz hâle gelip, hızlandığında Iris boşalmaya o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse canı acıyordu.

"Nasıl istersin?" diye fısıldadı Archer şakağına doğru.

"Yer değiştirebilir miyiz?"

Archer onu kollarının arasında tutarak sırtüstü uzandı ve Iris üstünde kaldı. "Böyle daha iyi mi?"

Iris ileri geri hareket ederken güçlükle yanıt verdi, açı kesinlikle doğruydu. "Çok daha iyi."

Iris öne eğildiğinde Archer yine meme ucunu ağzına aldı. Iris'in klitorisi kusursuz bir şekilde onun kasık kemiğine sürtünüyordu ve penisi içini tamamıyla kaplıyor, geriyordu. Uzun sürmedi.

Iris içine ağır, sert ve aklını başından alan bir haz dalgasının akın ettiğini, şiddetinin arttığını ve patladığını hissetti.

Archer poposunu sıkıca tuttu, ağzını meme ucundan çekmedi ve Iris tepeden tırnağa titrerken ve bağırırken hissettiği hazzı arttırdı. Archer eliyle onun ağzını kapattı, sessiz olmaları gerektiğini hatırlattı. Iris parmaklarına karşı inledi.

Iris sakinleştikten sonra Archer ona bakıp gülümsedi. "Tekrar."

Iris başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Yapabilirsin. Bir tane daha, tatlım." Tamam, belki bu adamı gerçekten de seviyordu.

Üç orgazm sonra Archer nihayet pes etti ve gözlerini Iris'in yüzünden ayırmadan içine boşaldı. Sonrasında Iris onun üstüne çöktü ve Archer gizlice kendi odasına gidene kadar sarmaş dolaş uyudular.

Çünkü orada yaptıkları şeyler ne olursa olsun, Olive'e söylemek için hâlâ çok erkendi.

Otuz Üçüncü Bölüm

"Iris!"

"Efendim?" Iris gözlerinden birini açınca Olive'in yüzünün korkutucu derecede yüzüne yakın olduğunu gördü.

"Çilek günü!"

Iris inledi. Çilek günü. Dream Harbor'ın son festivali vardı. Nasıl unutmuştu? Kasaba haftalardır heyecanla çilek temalı hazırlıklar yapıyordu. Ana Cadde'deki bütün işletmelere çilek biçiminde flamalar, vitrinlerine Çilek Festivali posterleri asılmıştı. Iris gözlerini devirmemeye çalışarak iç çekti. Bu kasaba gerçekten de her mevsim düzenlenen festivalleri abartıyordu.

"Iris!" Ufak eller onu omuzlarından sarstı. "Iris, benimle ve babamla geleceğini söylemiştin, unuttun mu? Öyle demiştin. Iris! Hatırlıyor musun?"

Iris elini örtünün altından çıkarıp Olive'in yüzüne dayadı. "Kapatma butonun nerede?"

Olive kıkırdadı.

"Liv?" Archer kapıdan başını uzattı. Iris biraz daha örtülerin altına gömüldü. "Sana Iris'i rahat bırakmanı söylemiştim. Bugün izinli. Kusura bakma, Iris."

Iris örtüleri aşağı çekince baba kızın ona baktığını gördü. Archer endişeli bir ifadeyle bakıyordu, Olive de heyecandan zor yerinde duruyordu.

"Ama bizimle çilek festivaline geleceğini söylemişti!"

Ne yazık ki bunu söylemişti. Ama bunu haftalar önce kararlaştırmışlardı. Olive'in okuldan eve taşıdığını tahmin ettiği garip bir virüse yakalanmadan önce söz vermişti. Olive bütün hafta gayet iyiydi ama Iris bitkin hissediyor, midesi bulanıyordu.

Yüzünü ovuşturup yavaşça doğruldu, mide bulantısının geçmesini bekledi.

"Haklı. Geleceğimi söylemiştim."

"Yaşasın!" Olive ellerini çırptı ve Iris'in odasında bir mutluluk dansı yaptı. Archer onu kollarına alınca kızı cıyakladı.

"Tamam, en azından Iris'e rahat rahat hazırlanma fırsatı verelim."

"Ama çilekler!"

"İnan ki bütün gün orada olacaklar." Archer kızını koridorda yere bıraktı ve tekrar Iris'in odasına göz attı. "İyi misin? Evde kalmak istersen Olive'i ben götürebilirim."

Iris gerçekten de evde kalmayı tercih ederdi ama Olive'e söz vermişti ve bu lanet olasıca adam ve lanet olasıca çocuğuna karşı beslediği yeni hassas duygularla onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

"İyiyim. Sadece bu hafta biraz bitkin hissediyorum. Önemli bir şey değil." Gülümsemeye çalıştı. "Birazdan giyinip hazırlanmış olurum."

"Sana kahvaltı hazırlayayım."

Iris içtenlikle gülümsemeden edemedi. Bu adamın onu doyurma ihtiyacı, en sevdiği yanlarında biriydi. "Peki."

"Yumurta ve domuz pastırması?"

Ama o sırada yemek konusu biraz sıkıntılıydı. Iris'in midesi altüst oldu. "Çay ve tosta ne dersin?"

Archer kaşlarını çattı. "Bu kadar mı?"

"Evet, bu kadar. Teşekkür ederim."

Archer hâlâ kapıdan dikkatle ona bakıyordu.

"İnan ki iyiyim."

"Peki." Archer nihayet gülümsedi. "Bizimle gelebileceğine sevindim."

"Ben de." Doğruyu söylüyordu ama hâlâ biraz midesi bulanıyordu. O ve Archer beraber olmaya başladıklarından ve aralarında A harfiyle başlayan o sözcük söylendiğinden beri ilk kez birlikte dışarı çıkıyorlardı. Son iki haftadır her şey güzel gidiyordu. Seks muhteşemdi ama daha da önemlisi Archer fısıldayarak onu sevdiğini her söylediğinde, vücudunu vücuduna dayadığında, ılık nefesini kulağında hissettiğinde, aralarındaki şey ona gerçek, hakiki ve doğru geliyordu. Fısıldayarak aynı sözcükleri onu söylediğinde de bunu *kalpten* yapıyordu.

Ama Olive yanlarındayken mesafeli durmaları gerekiyordu. Öpüşmek ve dokunmak yasaktı ve Iris bunda tahmin etmediği kadar zorlanıyordu. Özellikle de yanlarında her zaman onları izleyen ve dinleyen bir çocuk olduğu için. Iris ona yalan söylediklerini hissetmeye başlamıştı ve bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. Ona güvenen bu çocuğa yalan söylemek istemiyordu. Dahası ellerini Archer'dan uzak tutmakta da çok zorlanıyordu. Archer lokantadan eve geldiğinde ona sarılmak istiyordu. Elini tutmak ve yüzüne düşen saçları yana atmak istiyordu. Gerçek bir çift gibi davranmak istiyordu. Patronuyla yatan bir çalışan gibi olmak istemiyordu. Zamanla bu fantezinin o kadar da seksi olmadığını fark etmişlerdi. İlişki yaşayacaklarına *ve* Iris'in Olive'in bakıcısı olarak kalacağına karar vermelerine rağmen bütün plan gün geçtikçe daha kötü gelmeye başlamıştı.

Dolayısıyla ilk yıllık Sonsuza Dek Çilek Tarlaları Festivali'ne gidecek olmaları çok önemli bir olaydı. Bu neredeyse bir aile olup olamayacaklarına dair bir sınavdı. Herkesin gözü önünde, gerçek bir aile...

O gün iyi geçerse belki Olive'e anlatabilirlerdi.

Bu düşünce, Iris'in midesinin yine altüst olmasına neden oldu. Neyse ki yatağın kenarından sarkıp, çöp tenekesine kustuğunda Archer çoktan gitmişti.

Hayatı boyunca Dream Harbor'da yaşamış olan pek çok kişi gibi, Iris de festivallere bayılırdı. Festival aşkı kasabanın DNA'sında vardı. Bu insanlar bir araya gelmek için bir neden bulmaya bayılıyorlardı. Sonsuza Dek Çilek Tarlaları Festivali'nin ilk yılı olmasına rağmen alan tıklım tıklımdı.

Logan Anders, festivali çiftliğinde düzenliyordu ve arazisi el işi satıcılarıyla, atıştırmalık büfeleriyle ve Iris'in o güne dek var olduğunu bile bilmediği kadar çok çilekli şekerlemeyle doluydu. Olive heyecandan yerinde duramıyordu. Iris de midesine indirdiği güzel bir dilim sade tostla temiz havaya çıktığı için kendisini çok daha iyi hissediyordu.

Hava ılıktı ve güneş parıl parıl parıldıyordu. Kusursuz bir haziran günüydü. Her şey yeni, taze ve umut doluydu. Iris gözlerini yumdu ve susamış bir çiçek gibi yüzünü güneşe çevirdi. Tam o sırada Olive'in tiz çığlığı huzurlu ilkbahar düşüncelerini böldü.

"Yavru hayvanlar!" diye cıyakladı küçük kız. "Iris! Yavru hayvanlar!"

Iris elini çekiştiren Olive'e baktığında kalbi sevgiyle kabardı. Minik yağmur botları çamura saplanmıştı ve Archer'ın Bernadette'in el işi standından ona satın aldığı yeni çilek şekilli tokaları hemen takmıştı. Çok şirin gözüküyordu. İri kahverengi gözleriyle heyecanla Iris'e bakıyordu.

"Gidip onlara bakabilir miyiz?"

"Tabii."

"Hadi, gidelim." Olive onu hayvanların bulunduğu kapalı alana doğru çekiştirdi. "Baba! Gel!" diye seslendi Archer'a. Babası o sırada paylaşmaları için Jeanie'nin tezgâhından kocaman bir bardak çilekli limonata alıyordu.

"Size yetişirim ama sakın ceplerinize gizli gizli yavru tavşanlar sokmaya kalkışmayın."

Olive güldü ama Iris yine de bir sonraki eğlence noktasına geçmeden önce Olive'in tulumunun ceplerini kontrol etmesi gerektiğini kendisine hatırlattı. Olive'in gizli gizli bir tavşan kaçırmayacağından emin değildi. Birkaç gün önce onu havuçlarla ve bir ayakkabı kutusuyla arka bahçeye çıkarken ve bir tavşan yakalamak için bir tuzak kurmaya çalışırken yakalamıştı.

Geniş alanda çamur birikintilerine ve otların arasındaki deliklere basmamaya gayret ederek hayvanların olduğu yere doğru gittiler. Düzinelerce çocuk, yavru keçileri ve domuzları daha iyi görebilmek için çitlerin etrafına toplanmıştı. Iris kalabalıkta tanıdık yüzler gördü.

"Olive, bak. Ivy ile Cece buradalar." Iris kızların tel çitleri kemirmeye çalışan iki yavru keçiye kıkırdadıkları yeri işaret etti.

Olive, yeni çilek biçimli tokalarını ve keçi yavrularını ne kadar çok sevdiğini bağıra bağıra anlatarak onlara doğru koşmaya başladı. Iris ona yetiştiğinde üç kız zıp zıp zıplıyordu ve Hazel ile Noah biraz bitap düşmüş bir hâlde onları izliyorlardı.

"Onlara çok fazla çilek temalı şeker vermiş olabiliriz," dedi Hazel.

"Hayır," dedi Noah gülerek. "Sadece eğleniyorlar."

Iris uzun bir mesafeyi neredeyse koşarak aştığı ve hâlâ nefes nefese olduğu için başka bir katkıda bulunamadan şaşkınlıkla ona gülümsedi.

"Noah dayı..." Cece dayısının kolunu çekiştirdi. "Keçi maması için biraz daha çeyreklik verebilir misin?"

"Kızlar, bütün paramı tükettiniz," dedi Noah. Ceplerini yokladı ama bozuk para bulamadı.

"Olive, annene çeyrekliği var mı diye sorar mısın?" diye fısıldadı Ivy. Iris dehşet içinde Olive'in yüzünün göz açıp kapayıncaya kadar neşeli bir ifadeden hüzünlü bir ifadeye bürünüşünü izledi.

"O, annem değil," dedi Olive. Iris kalbinin paramparça olduğunu hissetti.

"Ha..." Ivy kafası karışmış gibi Iris'e baktı. "Teyzen mi?"

"Hayır. Sadece bakıcım."

Sadece bakıcım.

"Tamam." Ivy, bu konuşmanın Iris'i nasıl yerle bir ettiğini ve Olive'i üzdüğünü fark etmeden devam etti. "O zaman bakıcına çeyrekliği var mı diye sor."

Kahretsin. Yanında çeyreklik falan yoktu. Kim cebinde bir sürü çeyreklik taşırdı? Anneler taşır mıydı?

"Kusura bakma, evlat. Yanımda bozuk para yok."

Olive'in yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesi Iris'i mahvetti. Tam da bundan korkmuştu. Bu küçük kız ondan *çok şey* istiyordu ve kendisi onu hayal kırıklığına uğratmaya mahkûmdu.

"Bende var!" dedi Hazel. Ufak bozuk para cüzdanını sallayıp çeyreklikleri boşaltınca kızlar neşeyle bağrıştılar. Şükürler olsun.

Iris derin bir oh çekti. "Teşekkürler Hazel."

"Rica ederim. Bir keresinde, onları yanımızda çeyreklik olmadan hayvanat bahçesine götürmek gibi bir hata yapmıştık. Resmen bir kâbustu."

Noah kolunu Hazel'ın omzuna attı. "Kızların bizde kalmasına izin verdiğin için teşekkür ederim."

Hazel ona gülümsedi. "Tabii ki kalacaklar. Küçük baş belaları ama onları çok seviyorum."

Noah gülümseyerek Hazel'ın burnunun ucunu öptü. Iris günün birinde iyi, eğlenceli ve sevgi dolu ebeveynler olacaklarını düşündü. Evlerinin nasıl kitaplarla dolu olacağını, dans partileri yapacaklarını, Noah'nın çocukları için her şeyi yapabilecek bir baba, Hazel'ın çocuklarına tapan bir anne olacağını gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Iris de Archer ve Olive'le böyle bir şey inşa edebilir miydi?

"Burada tavşanlar olduğunu biliyor muydun?" dedi Cece Olive'e. Yavru keçiler o sırada yapış yapış olan avuçlarındaki yiyeceklerin geriye kalanını yalıyorlardı.

"Biliyorum!" Olive az önce yaşanan çeyreklik krizini tamamıyla unutmuş gibi Iris'e döndü. "Iris, gidip tavşanlara bakabilir miyiz?"

"Gidelim!" dedi Cece, Olive'i çekiştirerek. Ivy de hemen peşlerine takıldı. Kızlar yetişkinlerin yanıt vermesini beklemeden uzaklaşmaya başladılar.

Noah güldü. "Eh, peşlerinden gitsek iyi olacak."

"Bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," dedi Iris. Çocukların arasında Olive'i izlemeye başladı. Kızlar tavşan kulübesine ulaştıklarında Kira'nın orada olduğunu gördü.

"Selam, hanımlar."

"Selam, Kira. Tavşanlardan birini kucağımıza alabilir miyiz? Çok dikkatli olurum," dedi Olive.

Kira güldü. "Vay canına, demek bu sabah bir tavşan sevmeye çok kararlısınız, Bayan Olive."

"Hem de çok. Bir tavşanı kucağıma almak istiyorum. Lütfen."

Kira yine güldü. "Tamam, evlat. Ama onları korkutmamak için oturman ve çok sessiz olman gerek, tamam mı?"

Olive yakınlardaki bir saman balyasının üstüne oturdu ve ciddiyetle başını salladı. Cece ve Ivy de hemen aynı şeyi yaptılar. Iris gülümsedi.

"En azından birkaç dakikalığına sessiz olacaklar," diye fısıldadı Hazel, Iris'i güldürerek.

"Tamam, bunun ismi Cookie." Kira Olive'e bir bebek battaniyesine sarılmış karamel rengi bir tavşan uzattı. Olive heyecandan resmen ışıldıyordu ama hiç kıpırdamadan ve ses çıkarmadan oturmayı başardı ve kollarındaki hayvana baktı.

Kira, Cece'ye Alexander isimli siyah beyaz bir tavşan ve Ivy'ye Stormy isimli minnacık gri bir tavşan verdi.

"Bugün gördüğüm en şirin şey," dedi Iris. Kira gülümsedi.

"Gerçekten de çok şirinler."

"Eee, artık tavşanlarınız mı var?"

Kira omzunu silkti. "Önce sadece iki tavşanımız vardı."

"Tavşanların ne kadar hızlı üretiğini bilirsin," dedi Noah gülerek. Hazel gözlerini devirdi.

"Ama çok şirinler!" dedi Kira sevgiyle tavşanlara bakarken.

"Bennett ve köpekler bu konuda ne hissediyor?" diye sordu Iris.

"Onlara karşı çok korumacı davranıyorlar. Köpekler bütün gün başlarında nöbet tutuyor ve Ben'i birkaç kere gece onları kontrol ederken yakaladım."

Iris gülünce Olive onu susturdu. "Onu korkutacaksın," diye fısıldadı.

"Affedersin," diye fısıldadı Iris.

"Çok dikkatli davranırsan, ufak başını şöyle sevebilirsin." Kira bunu nasıl yapacağını gösterdi. Olive onu taklit ederek tavşanın başını o kadar büyük bir dikkatle ve şefkatle okşadı ki nedense Iris'in gözleri dolmaya başladı.

"İyi misin?" dedi Kira endişeyle.

Belli ki bu sadece bir dürtü değildi. Iris gözlerini sildi. "Garip bir gün geçirdim."

Kira hâlâ kaşlarını çatmış ona bakarken Archer yanlarına geldi.

"Tanrım, ne kadar şirin," dedi Olive'in kucağındaki tavşanı görünce.

"Tehlikeli derecede şirin," dedi Iris.

"Doğru. Bir tavşan almayacağız."

Göz göze geldiler ve kahkahalarla gülmeye başladılar. Kira dikkatle onlara bakıyordu. Neyse ki Hazel ve Noah bunu fark etmediler çünkü kızların fotoğraflarını çekiyorlardı.

"Siz..." dedi Kira.

"Ben de kucağıma bir tavşan alabilir miyim?" Dudakları çilek lekesi olmuş çilli, küçük bir erkek çocuğu Kira'nın önlüğünü çekiştirince Kira sorusunu unuttu. Zaten Iris sorusuna yanıt vermeyi düşünmüyordu. Ne diyebilirdi ki? "Ha, pardon, söylemeyi unuttum, Kira. Bu adama ve kızına âşık oldum. Bir aileymişiz gibi davranıyoruz, bunun yürüyüp yürümediğinden emin değilim ama gözlerim dolmadan Olive'e bakamıyorum, kendimi kollarına atmayı istemeden Archer'a bakamıyorum ve... Evet... İşte, olup biten şey bu," gibi bir şey mi?

Kira, kucaklanmayı bekleyen bir yavru daha almak için kulübenin kapısını açmadan önce, aklından geçenleri duymuş gibi ona bakarak kaşını kaldırdı.

Iris bunu fırsat bilip toparlandı ve festival alanına baktı. Kesinlikle güz festivali, hatta yaz festivali kadar büyük değildi ama ilk kez düzenlendiği için hiç fena sayılmazdı. Çilekli kurabiye satan birkaç tezgâh olduğunu fark etti. Annie'nin fırınında birden fazla çiçekli kurabiye ve kapkek olduğunu gördü. Pumpkin Spice Kafe'nin standında da çilekli limonata ve çilekli smoothie satılıyordu. Yavru hayvanlar, bir resim ve el işi çadırı ve çocuklar için bir şişme ev vardı. Iris'in sayamayacağı kadar da el sanatları tezgâhı vardı İlk yıl için gayet

başarılıydı. Hatta genellikle bunu sonbaharda yaptıkları hâlde Logan'ın insanları traktörle gezdirdiğini bile gördü. Jeanie, bunu yapması için onu ikna etmiş olmalıydı.

"Peki, onu tavşanlardan nasıl uzaklaştıracağız?" diye sordu Archer. Uzun bir süredir limonatalarını yudumlayarak Olive'in Cookie'yi sevişini izliyorlardı. Cece ve Ivy çoktan sıkılmış, Noah ile Hazel'ı onları şişme eve götürmeleri için ikna etmişlerdi ama Olive henüz tavşandan ayrılmak istemiyordu.

"Öğle vakti gibi başlayacak olan bir kukla gösterisi varmış. Belki bu ilgisini çeker."

İkisi de şüpheyle küçük kıza baktı. Olive, yüzünde derin ve içten bir hayranlık ifadesiyle tavşana bakıyordu. Hapı yutmuşlardı.

Archer hafifçe Iris'e yaklaştığında, Iris onun güven veren sıcaklığını ve omzuna değen kaslı omzunu hissetti.

"İyi olduğundan emin misin?"

Iris de azıcık ona sokuldu. "Evet."

Archer'ın eli onunkine sürtündü, serçeparmağını serçeparmağına geçirdi. İkisi arasındaki gizli bir dokunuştu bu.

Daha doğrusu Olive bir anda başını kaldırıp bakışlarını doğrudan birleşmiş olan ellerine çevirene dek gizliydi. Gülümsemesi yüzüne yayıldı. Iris panik içinde Archer'ın serçe parmağını bıraktı. Belki de henüz buna hazır değildi. Belki de doğru zaman gelmemişti. Iris, Olive'in çeyrekliği yok diye nasıl hayal kırıklığına uğradığını hatırlayınca bu deneyi baştan düşünmesi gerektiğini hissetti. Iris'in yeni annesi olacağını düşünürse ve sonra bu iş yürümezse ne kadar hayal kırıklığına uğrardı, kim bilir?

"Kira?" diye seslendi Olive. "Tavşanla işim bitti!" Cookie'yi ona geri verdi, hemen Iris ile Archer'ın yanına gitti, ellerine baktı ve ellerinin ayrı olduğunu görünce hayal kırıklığıyla suratını astı.

"Evet, sırada ne var?" dedi Archer. Iris onun kaçınılmaz olanı geçiştirmeye çalıştığının farkındaydı.

"Baba, Iris'in elini mi tutuyordun?"

"Şey..." Archer elini saçlarının arasından geçirdi. "Kaybolmasın diye elinden tuttum."

Olive yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bugün burası çok kalabalık. Birbirimizden ayrılmamamız gerek." Olive'i kollarının altından tutup omuzlarına oturttu. Olive neşeyle cıyakladı.

"Çizmeler!" dedi Iris. Olive'in çizmelerinin Archer'ın gömleğine sürtünüp üstüne çamur bulaştırdığını gördü. Ama başını kaldırdığında Olive ile Archer bir örnek gamzeleriyle gülüyorlardı ve çizmelerin, gömleğin ve Iris'in şüphelerinin hiçbir önemi yoktu. Belki de doğru zaman buydu. Belki de buna hazırdı.

"Baba, yine Iris'in elini tut ki kaybolmasın," dedi Olive.

Archer bir soru sorarmış gibi Iris'e baktı. Iris başını sallayıp onun elini tuttu ve kukla gösterisine doğru yürümeye başladılar. Birlikte. Bir aile olarak.

Otuz Dördüncü Bölüm

Iris kukla gösterisinin yapıldığı alanda diğer ebeveynlerle birlikte arkada duruyordu. Çocuklar o gün için kurulmuş olan sahnenin önüne dizilmiş saman balyalarının üstünde oturuyordu. Olive okuldan bir arkadaşıyla en önde bir yer kapmayı başarmıştı ama Iris en arkadan bile onun saç örgülerini görebiliyordu.

Iris bu süreyi gölgelik alanda bir ağaca yaslanıp, düşüncelerini toparlamak için kullanırken Archer onlara yine çilekli kurabiye almaya gitmişti.

Iris çocuklarını bekleyen diğer ebeveynlere ve kesin olarak rüyalarına girecek olan kuklalarla canlandırılan *Kırmızı Başlıklı Kız* gösterisinin biraz ürkütücü bir versiyonunu izleyen çocuklara bakarken bunun o kadar da kötü olmadığını düşündü. Bunu yapabilirdi. Gerçekten Archer'la çıkabilirdi. Olive'in hayatının daha büyük bir parçası olabilirdi. Evet, çeyreklikleri unutmuştu ama kukla gösterisine vaktinde yetişmişlerdi.

Isabel kalabalığın diğer tarafından ona baktı ve yüzünü buruşturarak gösteriyi ne kadar berbat bulduğunu anlatmaya çalıştı. Iris güldü, aynı fikirdeymiş gibi başını salladı.

Kendisine, sıradan bir anneymiş gibi ortalıkta dolaştığına inanamıyordu. Olive'i seviyordu. Babasına âşıktı.

Üstelik bunları sorun etmiyordu. Her şeyle başa çıkabiliyordu. O...

Bir dakika.

Gösteri korkunç bir şekilde kurdun öldürülmesiyle sona erdi ve çocuklar dağılmaya başladı. Ebeveynler görüş alanındaydı ama Olive'i göremiyordu. Neredeydi bu çocuk?

Kalabalığın arasından Olive'in daha birkaç saniye önce oturduğu yere doğru yürürken, giderek paniğe kapılmaya başladı. Daha az önce oradaydı! Ama saman balyasının üstünde kimse yoktu, arkadaşı gitmişti, insanlar dağılıyordu ve Iris onu hâlâ göremiyordu. Neredeydi?

Iris "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," diyerek sahnenin etrafında bir tur attı.

Olive orada değildi.

Olive'i KAYBETMİŞTİ!

"Hayır, hayır, hayır, hayır..." Onu kaybetmiş olamazdı. Her şey yolunda gidiyordu. Harika gidiyordu. Bununla başa çıkabiliyordu. İyiye gidiyordu. Öyle değil mi? Olive'le bağ kurmamış mıydı? Neler yemekten hoşlandığını, nelere güldüğünü öğrenmemiş miydi? Onun ruh hallerini çözmemiş miydi?

Onu kaybetmiş olamazdı.

"Iris?"

Archer ellerinde çilekli atıştırmalıklarla yanında durmuş, endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu. Onu dikkatle süzüyor, çocuğunun nerede olduğunu merak ediyordu.

Iris'in kaybettiği çocuğunun.

Tanrı aşkına.

Iris kusacağını hissetti.

"Iris, neler oluyor? Olive nerede?" Archer'ın sert ses tonu Iris'in paniğini bastırdı.

"O... ben... Az önce buradaydı ama..."

"Şu anda nerede?" dedi Archer sesini yükselterek. O da paniğe kapılmaya başlamıştı.

"Ama şu anda... nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Ben..."

"Yüce Tanrım," diye mırıldanan Archer bütün atıştırmalıkları bıraktı, hızla tarlaya girdi ve sağa sola bakınarak ilerlemeye başladı.

"Olive!" diye bağırdı. "Olive, neredesin?"

Iris içine dolan panik, dehşet ve feci bir mide bulantısıyla hızla peşine takıldı. Olive'i kaybetmişti. Her şeyi mahvetmişti. Bir de bunu ciddi ciddi yapabileceğini düşünmüştü. Bir çocuğu olabileceğini düşünmüştü! Tam olarak hangi rolü üstlenebileceğini sanmıştı? Gerçek bir çocuğa gerçek bir anne olabileceğine mi inanmıştı?

Başından beri bu iş için uygun değildi ve şimdi her şeyi mahvetmişti. Ya Olive tehlikedeyse? Ya kaçırıldıysa? Ya bir yerini incittiyse, düştüyse, bir yerini kırdıysa veya anayola çıktıysa...

Ya...

Eğer...

Olive...

Iris en yakındaki çöp tenekesinde durdu ve korkunç senaryolar peş peşe aklından geçmeye başlarken midesini boşalttı. Hiç bu kadar derin bir dehşet hissi yaşamamıştı. Hiç onu bu kadar çaresiz bırakan bir endişe hissetmemişti.

Bu, bir oyun değildi. Geçici bir heves değildi.

Söz konusu olan Archer ve gerçek hayattaki kızıydı ve Iris onları çok büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı...

Kira yanına gelip onu yatıştırmak için kolunu omzuna attığında Iris tepeden tırnağa tir tir titriyordu.

"Sakin ol," diye onu teselli etmeye çalıştı. "Herkes onu arıyor, Iris. Çok geçmeden onu bulacaklardır." Kira onun şakağına bir öpücük kondurdu, Iris arkadaşına sarıldı.

"Ama ya bulamazlarsa... Ya..."

"Şişşt," dedi Kira onu susturup. "Onu bulacaklar. Sadece bir dakikadır ortalıkta yok, Iris. Bütün kasaba burada. Onu sağsalim bulacaklar. Her şey yoluna girecek." Kira bunu o kadar kendinden emin söylemişti ki Iris ona inanmak zorunda kaldı ama festival alanında Olive'e seslenerek yürümeye başladıklarında Kira'nın elini sıkı sıkı tuttu.

Logan traktöründe yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanında oturan Olive'le geri geldiğinde Iris ona sarılsa mı yoksa onu gırtlaklasa mı bilemiyordu.

Kira'yı orada bırakıp traktöre doğru koştu. Ama Archer ondan hızlı davrandı, Olive'i traktörden kaptığı gibi aynı anda azarlamaya, ağlamaya ve ona sarılmaya başladı.

"Bunu sakın bir daha yapma," dedi. Geri çekilip kızının yüzüne baktı. "Asla yapma, duydun mu?"

Olive başını sallarken artık gülümsemiyordu. Archer'ın yüzünü ufak ellerinin arasına aldı. "Özür dilerim baba. Sadece tarladan *taze* çilek toplamak istemiştim."

Archer, Logan'a baktı.

"Onu mutlu mutlu çiftlik evinin arkasında dolaşırken buldum. Büyükbabamın özel bahçesinde çilek topluyordu." Logan bunu şirin bulmuş gibi gülümsüyordu ama Archer aynı tepkiyi verecek durumda değildi.

"Teşekkürler, dostum. Gerçekten de minnettarım. Yanımızdan uzaklaşmasına izin verdiğimiz için üzgünüm."

Yanımızdan. Iris'in yanından değil. Iris bunun kendi suçu olduğunu biliyordu ama içini kaplayan rahatlama ve suçluluk hisleriyle, arka planda öylece durmaktan başka bir şey yapamıyordu. Sadece Archer'ın kızını kucaklayışını, onu

öpücüklere boğuşunu ve tekrar tekrar bunu bir daha asla yapmamasını, onu korkuttuğunu ve onu sevdiğini söyleyişini izleyebildi. O kucaklaşma ânının bir parçası olma arzusu öylesine keskin ve güçlüydü ki dizlerinin üstüne yığılmasına ramak kalmıştı.

Ama duraksamasına neden olan şey ayrı bir farkındalıktı. Bu, yüzüne o kadar sert bir tokat gibi çarpmıştı ki tüm dünyası tepetaklak olmuş gibi hissetti. Iris bir mide virüsü kapmamıştı. Tabii ki sorun bu değildi. Olive hasta bile değildi. Ayrıca bir mide virüsü insanın sadece sabahları kusmasına neden olmazdı. Memelerinin sızlamasına neden olmazdı. Garip bir duygusallığa kapılmasına neden olmazdı. Regl döneminin gecikmesine de.

Iris aptalın tekiydi.

Ve hamileydi.

Iris hamileydi ve kendisine, tüm kasabaya ve en önemlisi de Archer'a bir anne olmak için hiç uygun olmadığını kanıtlamıştı.

Son derece gergin geçen eve dönüş yolundan, kısa bir akşam yemeğinden ve birkaç sert azardan sonra Archer, Olive'i sağsalim yatırdı ama büyük bir ihtimalle yine onun odasının dışında uyuyacağını biliyordu.

Hayatında asla o günkü kadar korkmamıştı. Olive'in kaybolduğu düşüncesi vücudunun buz kesmesine neden olmuştu. Sadece birkaç aydır hayatında olmasına rağmen kızı kalıcı bir iz bırakmıştı ve artık Archer onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Aynı şey o evde yaşayan birisi için daha geçerliydi. Geri döndüklerinden beri, güzel yüzünden süzülen gözyaşları arasında tekrar tekrar özür dilediğinden beri onunla iki kelimeden

fazla konuşmamış olan birisi. Iris eve döndüklerinde odasına kapanmıştı ve Archer onu o zamandan beri görmemişti.

Archer hafifçe kapısını tıklattı.

"Girin."

"Iris, ben..." Archer odanın hâlini görünce sustu. "Ne yapıyorsun?"

"Toplanıyorum." Iris giysilerini şifonyerinin çekmecesinden çıkarıp, yatağına fırlatırken ona bakmadı.

"Toplanıyor musun? Neden toplanıyorsun?"

Iris durmadı. Yatağa birkaç giysi daha fırlattı. Neler oluyordu? Archer'ın göğsüne, Olive kaybolduğunda hissettiği paniğe benzer bir his dolmaya başladı. Kötü bir şeyler olacakmış gibi hissediyordu.

"Iris, bana bak. Neden toplanıyorsun?"

Iris durup ona baktı. Gözleri yaşlarla parıldıyordu. Archer'ın panik hissi giderek artmaya başladı.

"İşi bırakıyorum."

Hayır, olamaz.

"Neden söz ediyorsun? Hayır, işi bırakmıyorsun."

Iris ofladı, giysi öbeğinin üstüne bir kazak fırlattı. "Bırakıyorum. İstifa ediyorum."

Archer'ın göğsünü keskin ve yakıcı bir dehşet hissi kapladı. "Hayır," dedi yine küçük bir çocuk gibi. Iris gidemezdi. "Olive'in sana ihtiyacı var."

Benim sana ihtiyacım var.

Iris gülme ve ağlama karışımı bir ses çıkardı. "Onu *kaybettim*, Archer. Bugün neler olabilirdi farkında mısın? Durum ne kadar kötüleşebilirdi, biliyor musun? Benim suçumdu! Onu yeteri kadar dikkatli bir şekilde izlemiyordum. Dikkatim dağınıktı."

Iris artık hüngür hüngür ağlıyor, burnunu çekiyordu ve Archer buna dayanamıyordu. Ona biraz yaklaştı, dokunmak

için elini uzattı ama Iris geriye giderek aralarındaki mesafeyi korudu. Archer bundan da nefret etti.

"Iris, beni dinle, senin suçun değildi. Olive bunu hep yapıyor, unuttun mu? Bir yerlere gidiyor. Bana da kaç kere yaptı. Hem de kendi evimde. Olanlar senin suçun değil."

"Hayır, benim suçum. Bu durum seni de kötü duruma düşürecek, Archer. Mahkemede nasıl görünecek? Velayet davanı tehlikeye attım. Her şeyi berbat ettim."

Iris başını iki yana sallarken kızıl sarı saçları omuzlarının etrafına savruldu. Teni solgundu ve gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı. Bir rahatsızlığı mı vardı? Archer neyi gözden kaçırdığını düşündü.

Nasıl bu durumu bu hâle getirmişti?

Ona tekrar yaklaştı ve bu sefer Iris ona dokunmasına, ıslak yüzüne yapışmış olan saçlarını yana atmasına, gözlerine bakması için çenesini kaldırmasına izin verdi.

"Üzgünüm, Iris. Bugün olanlar senin suçunmuş gibi davrandıysam özür dilerim. Çok korktum. Hasta olduğunu fark etmedim. Belki biraz izin kullansan iyi olur."

"Hasta değilim," diye fısıldadı Iris.

"Tamam, tamam canım. Sorun her ne ise bir yolunu bulacağız. Mahkeme Olive'e ne kadar iyi baktığımızı görecek. Senin sayende hayatı yoluna girdi. Gitmene gerek yok. Sadece kötü bir gün geçirdik."

Iris hüzünle gülümsedi. "Hayır, Archer. Sadece kötü bir gün değildi. Daha ilk başından bu işe başlamamalıydım, bunu ikimiz de biliyoruz. Bir bakıcı olmak için gereken vasıflara sahip değilim."

"Siktir et vasıfları. Olive seni seviyor. *Ben* seni seviyorum. Artık onun bakıcısı olmanı istemiyorum, Iris. Birlikte olmamızı istiyorum. Gerçekten burada yaşamanı istiyorum. Yatak odamın ikimizin yatak odası olmasını istiyorum. Olive'in

hayatında olmanı istiyorum. Benim hayatımda olmanı istiyorum. Tamam mı? İşine son veriyorum, Iris."

Iris yine ağlamaya başlayınca, Archer yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını sildi ve alnını alnına dayadı.

"Lütfen, tatlım. Ağlama."

"Ben... Yapamam..."

"Biraz uyuyup düşün, tamam mı?" dedi Archer lafını tamamlamasına izin vermeden. Onun neyi yapamayacağını düşünmek istemiyordu. "Bugün bir karar verme. Çok yorucu bir gün oldu."

Archer başını salladığını hissetti. "Tamam," diye fısıldadı Iris. Bu minnacık sözcük Archer'ı o kadar rahatlattı ki neredeyse yere çökecekti.

"Tamam," dedi Archer. Onu başından öpüp geri çekildi. "Yarın tekrar konuşuruz. Sen sadece biraz uyu."

Archer onun yanında kalmak istiyordu. Onu sarıp sarmalamak, yatırmak, orada kalmasını sağlamak istiyordu ama Iris'in onu orada istemediği belliydi. Kollarını kendi etrafına dolamıştı ve gözlerinde kasvetli, hüzünlü bir ifade vardı. Archer onu düşünmesi için rahat bırakacaktı. Sabahleyin Iris bunun sadece kötü bir gün olduğunu, Olive'in kaybolmasından sorumlu olmadığını görecekti ve her şey yoluna girecekti.

Iris oraya ait olduğunu anlayacaktı.

"İyi geceler, Iris."

"İyi geceler, Archer."

Archer koridorda nöbet tutmak yerine kendi odasında uyumak gibi bir hata yaptı ama sabahleyin kayıp olan kişi Olive değildi. Iris'ti.

Iris, Archer'ın ertesi sabah saat beşte mutfak tezgâhında bulduğu üç şey bırakmıştı. Ona bir not, Olive'e bir not ve bir Bisquick pankek karışımı.

"İyi de Iris nerede?" dedi Olive belki onuncu kere.

Archer'ın içinden çığlık atmak geçti.

"Kuzeninin evinde," dedi sakin bir tavırla onuncu kere.

Olive yüzünü buruşturdu. "Benim kuzenlerim var mı?"

"Hayır."

"Iris neden kuzeninin evinde? Geri gelecek mi?"

"Biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var ve bilmiyorum."

"Neden uzaklaşması gerekiyor?"

Bizden.

"Bakıcılık işinden."

Olive kaşlarını biraz daha çattı. Iris'in bıraktığı nota baktı. Bir nottan çok bir karalama gibi gözüküyordu. Iris ve Olive, çöp adamlar gibi el ele tutuşmuşlardı ve üstlerinde bir gökkuşağı vardı. Iris şöyle yazmıştı:

Sevgili Olive, bakıcın olmaktan çok keyif aldım ama kuzenimin bir süre yardımıma ihtiyacı var. Babana çok iyi bak. Sevgilerimle, Iris.

Açıkçası bu, ona bıraktığı nottan daha iyiydi. O notta şöyle diyordu: *Her şey için çok üzgünüm.* En alta kendisinin yerine işe başlayabilecek bir bakıcının ismini ve telefon numarasını yazmış, Bisquick pankek karışımını denemesi için bir öneride bulunmuştu. O kadar. "*Sevgilerimle*" dememişti, bir açıklama yapmamıştı, geri geleceğini söylememişti. Bakıcılık işinden mi ayrılmıştı, yoksa ondan mı? Belli ki ikisi de.

Archer sinirle pankek karışımı kutusuna baktı.

"Sen de babam olmaktan biraz uzaklaşacak mısın?" diye sordu Olive ve Archer'ın dünden ve o sabahtan sonra parçaları güçbela bir arada duran kalbi resmen ikiye ayrıldı.

"Hayır, Livie. Baban olmaktan asla uzaklaşmayacağım." Bu düşünce sadece birkaç ay önce büyük bir paniğe kapılmasına neden olurdu ama artık ona doğru geliyordu. Olive onun sonsuzuydu. Başka bir hayat düşünemiyordu.

Olive ona gülümsedi. "Tamam, çok iyi."

"Dahası artık burada olmasa da annen her zaman annen olarak kalacak. Sonsuza dek."

"Tamam, bu da çok iyi."

"Evet, öyle. Belki Iris'le başladığın bahçeyi ekmeye devam edip annen için özel bir şey yapabiliriz. Belki sinekkuşlarını çekecek bir bitki ekebiliriz."

"Evet! Belki bir tavşan da alırız!"

"Şansını zorlama, evlat."

Olive dudaklarını sarkıttı. "En azından kahvaltı da Pop-Tart yiyebilir miyim?"

Archer iç çekti, Iris'in hayatlarında bıraktığı izleri düşündü. Iris, Olive'le yaşamaya başladığından beri yanındaydı. Ama şimdi ikisi baş başa kalmışlardı.

"Elbette."

"Yaşasın!" Olive ellerini çırptı ve aşırı işlemden geçmiş bir kahvaltı vaadiyle ânında neşelendi. "Merak etme, baba. Bence Iris geri gelecek."

Archer kızının kısacık hayatında daha fazla incinmesini istemediği için güçlükle yutkundu. "Bilemiyorum, Livie. Gelmeyebilir."

"Ama gelebilir de."

"Ama gerçekten de gelmeyebilir."

"Asla, asla deme baba."

Archer kızına baktı; yuvarlak yüzünü ve kahverengi gözlerini Cate'ten almıştı ama dudakları, gülümsemesi ve gamzesi tamamen ondan gelmişti. Birlikte geçirecekleri yılları, hâlâ nasıl yapacağını öğrenmesi gereken onca şeyi düşündü

Yaş günleri, tatiller, sıyrılmış dizler, kırık kemikler, kalp kırıklıkları, diş ağrıları, okulda ve arkadaşlarla yaşanan sıkıntılar olacaktı ve bunlar gerçekten de çok fazlaydı. Ama kızının derin bir umut ifadesine bürünmüş olan yüzüne baktı ve bu umudu elinden alan kişi olmayacağına karar verdi.

"Peki, Olive. Asla demeyeceğim."

Olive gülümsedi ve Pop-Tart'ından bir ısırık aldı. Her şey ağır ve fazla gerçekti ama Archer bu yükü taşıyabileceğini düşündü. Tek başına taşıması gerekse bile.

Otuz Beşinci Bölüm

"Neler oluyor?" diye homurdandı Iris battaniye öbeğinin altından başını çıkararak. Doyasıya ağlayabilmek için Bex'in klimasını sonuna kadar açmıştı. İçerisi sıcakken ağlamak çok zordu ve çok gözyaşı dökmesi gerekiyordu.

Üstelik hayatında hiç olmadığı kadar mide bulantısı ve bitkinlik yaşıyordu.

"Destek çağırdım." Bex koltukta yanına çöktü. Kira diğer tarafına geçip yere oturdu, Isabel de dikkatle Bex ile Iris'in anneannesinden kalan antika kollu sandalyeye oturdu.

"Ne için?"

"Bilirsin ya işte, şu Archer'a âşık olma, Olive'i özleme ve plansız hamilelik durumuyla ilgili," dedi Bex Iris'in bacağına bir şaplak atarak.

"Bundan söz etmek istemiyorum."

Kira ve Bex endişeyle bakıştılar.

"Iris..."

"Bundan söz *edemem*." Iris o anda bile ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. Aklını tamamıyla yitirmeden bundan söz etmesi mümkün değildi ve aklını yitirmek istemiyordu. Her zamanki gibi hayatına devam etmek istiyordu. Bu işi de geçmişteki işleri gibi geride bırakabilmeyi istiyordu.

Ama elbette söz konusu sadece bir iş değildi. Bu Archer'la, Olive'le ve üçünün de hayatını mahvettiğine ve bu konuda ne yapabileceğini bilmediğine dair onu çaresiz bırakan endişesiyle ilgiliydi.

Ve hamileydi. Bu meseleyi çözmesi gerektiğine dair kocaman, somut bir hatırlatıcıydı. Çok yakında.

"Tamam, şimdi şöyle yapacağız. Sorunları adım adım ele alacağız," dedi Kira. "Hangisinden başlamamız gerektiğine dair bir tercihin var mı?" Iris başını iki yana salladı, saçları omuzlarının etrafına yayıldı. Saçları kirliydi ve karışmıştı. Berbat hâldeydi. İşten ayrıldığından ve Archer'ın evinden taşındığından beri aradan iki hafta geçmişti. Bex'in koltuğunda ağlamaktan ve şekerli mısır gevreği yemekten başka pek bir şey yapmamıştı. Midesini rahatlatan tek şey buydu.

"Evet... Hamilelik..." dedi Kira ve Iris bunu duyunca gözyaşlarına boğulacak mı diye bekledi. Iris başını salladı, Archer'ın bebeğini taşıdığını her düşündüğünde olduğu gibi bir duygu seline kapılmamaya çalışarak yutkundu.

"Nasıl olduğunu bile anlayamıyorum," dedi. Sanki işin bu kısmını çözerse her şey yoluna girecekti. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Bex alaycı bir sesle güldü.

"Bu da ne demek şimdi?" diye parladı Iris.

"O hapları hiçbir zaman düzenli bir şekilde almadın, Iris. Bunlar sadece düzenli alındığında işe yarar ve o zaman bile..."

"Hah, sen sanki çok mükemmelsin, Bex!"

"Sadece bil diye söylüyorum!"

Isabel ıslık çalarak iki kadının da kendisine bakmasını sağladı. "Böyle bir yere varamayız. Kusursuz bir şekilde hamile kalıp kalmamış olman önemli değil. Hamileliği sürdürmek istiyor musun, Iris? Çünkü başka seçeneklerin var."

Üç kadın da ona bakıyordu. Neyse ki başka seçenekleri vardı. İstemediği takdirde hamileliği sürdürmesine gerek yoktu.

Ama ya istiyorsa?

Onu korkutan esas şey buydu. Ya *gerçekten* de hamileliği sürdürmek isterse? O zaman ne yapacaktı?

"Siz olsaydınız ne yapardınız?" diye sordu Iris. Bu kararı sadece kendisinin verebileceğini biliyordu ama yine de arkadaşlarının bu durumda ne yapacaklarını merak ediyordu.

"Biliyorsun, ben her daim bir köpek annesiyim," dedi Kira. "Ama çocuk yapmayı hiç düşünmüyorum, büyük bir olasılıkla asla çocuk sahibi olmayacağım."

"Eskiden ben de öyle derdim," dedi Iris.

"Ama fikrini değiştirebilirsin," dedi Kira. "Ya da değiştirmezsin."

"Ben olsam çocuğu doğururdum sanırım," dedi Bex herkesi şaşırtarak. Erkeklerle ve kadınlarla olan ilişkilerinde Bex, asla çocuk sahibi olmaktan söz etmemişti.

"Sahi mi?" dedi Iris koltukta biraz daha dik oturarak.

"Evet, Archer artık devrede olmasa bile bunu yapabilirsin Iris. Annelerimiz yaptı." Omzunu silkti. "Bence iyi bir anne olurdun. Ben de kendi adıma aynı şeyi düşünüyorum. Hem sana yardım da ederim."

Iris yine ağlamaya başlayınca yüzünü sildi. "Teşekkürler, Bex."

"Jane bizim için sürpriz oldu," diye araya girdi Isabel. "Kesinlikle çocuk yapmak için hazır değildik ve hamileliği sürdürmemeyi düşündüm."

"Öyle mi?" Iris yine arkadaşlarının seçimlerine şaşırarak Isabel'e döndü.

"Kesinlikle. Beş parasızdık. Üniversiteden mezun olmama daha bir sene vardı. Cidden bir çocuk yapmak için iyi bir zaman değildi ama..."

"Ama?" dedi Iris heyecanla.

Isabel gülümsedi. "Ama bilemiyorum. Bir anne olmayı istedim. Hem Marc'ı seviyordum. Böylece doğurmaya karar verdim."

Iris iç çekti.

"Ama çok zorlandık."

"Öyle mi?"

"Iris, her zaman zor ve korkutucu olacak ve hatalar yapacaksın. Sürekli."

"Bravo, Iz, kızın içini çok rahatlattın," dedi Bex gülerek.

"Doğruyu söylüyorum! Bir sürü hata yapacaksın ve her şeyi doğru yapıp yapmadığını sorgulayacaksın. Ebeveyn olmanın bir parçası bu."

"Çocuğu kaybetmek gibi hatalar mı?" diye sordu Iris. O gün yaşadığı paniği hâlâ tam olarak atlatamamıştı.

"Evet, aynen öyle. Size Jane'in Target'ta kaybolduğu, hoparlörlerden ismini anons ettirmemiz gerektiği ve kendimi dünyanın en kötü annesi gibi hissettiğim günü hiç anlatmadım mı?"

"Hayır, anlatmadın."

"Şimdi öğrendiniz o zaman. Her ebeveynin yaptığı hatalarla ilgili bir sürü öyküsü vardır ama yapabileceğin en iyi şey çocuklarını sevmektir Iris. O kadar. İster Olive'den ister bu hamilelikten söz ediyor olalım, aynı şey."

"Evet, Iris," dedi Kira. "Bize sürekli Archer'ın kızı için kasabaya gelmesinin ve yanında olmasının harika olduğunu anlatıp duruyorsun. *Gerçekten* de harika ama senin onların yanında olman da öyle! Neden Archer sırf buraya döndüğü için bir yıldız alıyor da sen alamıyorsun? O küçük kız sana her ihtiyaç duyduğunda yanındaydın. Tek bir hata yapmış olman tüm çabalarını yok edemez." Kira iyiden iyiye heyecanlanmışı[illegible] gözyaşları arasında gülümsemeden edemedi.

"Teşekkürler, kızlar."

Hâlâ ne yapacağını bilmiyordu ama en yakın arkadaşlarının arasında o kadar kalpten sevildiğini hissetti ki kararı ne olursa olsun, iyi olacağını ve arkadaşlarının ona destek olacağını biliyordu.

"Ya Archer?" dedi Kira listedeki diğer soruna geçerek.

"Bilmiyorum," dedi Iris içtenlikle. Archer konusunda ne yapacağını bilemiyordu. Onu fiziksel bir acı hissedecek kadar özlemişti ve bazen geri döndüğüyle, ona bebekten söz ettiğiyle ve Olive'i kucakladığıyla ilgili hayaller kuruyordu. Bazen bunları o kadar çok istiyordu ki nefesi kesiliyordu. Ama ya Archer bunu istemiyorsa? Ya bir sürpriz çocuk onun için yeterliyse? Ya gittiği, Olive'in kalbini kırdığı için onu affedemezse? Iris de kendisini tek bir şey için, Olive'i hayal kırıklığına uğrattığı için affedemiyordu. Annesini kaybetmiş olan bir çocuğa veda bile etmeden çekip gitmişti. Kim böyle bir şey yapardı?

Kendisi Archer'ın yerinde olsaydı affedici davranamazdı.

"Eee, onunla birlikte olmayı istiyor musun?" diye sordu Bex.

"O kadar basit değil."

"Neden?"

"Belki de benimle olmayı istemiyordur," dedi Iris. "Belki de Olive'in duygularını tekrar incitmemi istemiyordur."

"Olive'in gayet iyi olduğundan eminim," dedi Isabel. "Geçen gün Pumpkin Spice Kafe'de bir limonata alıyordu ve herkese babasının ona bir tavşan aldığını anlatıyordu."

Iris o kadar ani bir kahkaha attı ki eliyle ağzını kaptı. "Ona bir tavşan mı almış?"

Isabel de güldü. "Belli ki almış."

Iris'in içi keskin bir hasret hissiyle kavruldu, kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Orada olması gerekirdi. Tavşanı

seçerken ona yardım etmiş olması gerekirdi. Büyük bir ihtimalle ona saçma bir isim koymuşlardı. Tavşana isim koyarlarken orada olmuş olması gerekirdi.

Iris başını iki yana salladı, hasret hissini içinden atmaya çalıştı. "Onları özlüyorum," diye itirafta bulundu.

Kira kolunu okşayıp sıktı. "O zaman, belki de onu aramalısın."

"Arayamam."

"Iris."

"Arayamam... Önce hamilelik konusunda bir karar vermem gerek. Ne diyeceğimi düşünmeliyim." Düşünmeliydi, değil mi? Archer'dan herhangi bir şey istemeden önce, ondan ne kadar büyük bir şey isteyeceğini bilmeliydi.

"Tamam, haklısın," dedi Kira yine elini sıkarak. "Ama fazla bekleme. Tek bir hata için kendine işkence etme."

"Tamam, etmeyeceğim."

"Şimdi, kalk ve duşa gir!" dedi Bex sırtını okşayarak.

"Tamam, tamam, anladım." Iris onu geçiştirdi ve battaniyelerin altından çıktı. "Kalkıyorum."

"Mutfağa zencefil çayı bırakıyorum!" diye seslendi Isabel içeri giderken. "Mide bulantısına iyi gelir!"

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara," dedi Kira. Ona sıkı sıkı sarıldı, yanağından öptü. "Her şey sana bağlı, bebeğim. İçinden ne geliyorsa onu yap."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Iris yeni gözyaşları arasında.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Iris kapıya kadar eşlik ettiği Kira'ya ve Isabel'e tekrar sarıldı, sonra Bex o günkü trompet pratiğine başlarken kendisini banyoya kapattı. Belki duş trompetin sesini bastırırdı.

Birden fazla neden yüzünden bir an önce bazı kararlar alması gerekiyordu.

Otuz Altıncı Bölüm

Birkaç gün sonra Iris, kendisini Dream Harbor Kitap Kulübü'nün aylık toplantısında buldu. Elbette, bir anda oraya ışınlanmamıştı. Isabel gelip onu koltuktan kaldırmıştı ve evden dışarı çıkması için ısrar etmişti. Iris de kendisini orada bulmuştu ve o sırada Linda ve Kaori'nin "bekâr baba klişesi"nin cazibesiyle ilgili tartışmalarını dinliyordu.

Bekâr baba klişesi.

Birisinin gelip hemen şimdi onu öldürmesini diledi.

Isabel karşısında dudaklarını sessizce oynatarak "Özür dilerim!" dedi. Belli ki o ayın kitabını okumamıştı ve konunun seksi bir bekâr baba olduğundan bihaberdi.

"Bilemiyorum, hâlâ bunun neden cazip bir fikir olduğunu anlayamadım," dedi Linda sandalyesinde geriye yaslanarak. Tarçınlı Rulo Kitabevi'nde her zamanki köşelerinde birbirine uymayan sandalyelerde oturuyorlardı. Pazar günü olmadığından tarçınlı kurabiye yoktu ama Iris kitabevinin tarçınlı şeker gibi koktuğuna yemin edebilirdi ve o anda şekerli bir atıştırmalık aşeriyordu.

"Çocukların bu tür kitaplarda yeri yok. Gerçekten de aşk romanlarında çocuk görmek istemem," diye devam etti Linda.

"Haklısın," dedi Nancy başını sallayarak. Iris de emekli bir anaokulu öğretmeni olsaydı, büyük bir ihtimalle aşk romanlarında çocukların olmasını istemezdi.

"Evet ama kollarında bir bebek olan güçlü, maskülen bir adam imgesi beni yine de etkiliyor," dedi Kaori.

Isabel ve Jacob hemfikirlermiş gibi mırıldandılar ve hemen arkasından kahkahalarla gülmeye başladılar.

Tartışma konusu yüzünden, ne yazık ki Iris'in gözlerinin önünde kollarında bir bebek olan Archer canlanmıştı. Onun Olive'e sarıldığını görmek zaten yeteri kadar kötüydü ama bir de bir bebeği uyutmak için salladığını düşünmek? *İkisinin* bebeğini.

Tamam, Iris bu imgenin neden çekici olduğunu anlıyor olabilirdi.

"Sen ne düşünüyorsun, Iris?" dedi Jeanie ona dönerek. Bütün grup Iris'e baktı. Kimseye hamile olduğundan söz etmemişti ama bunu anlayacak birileri varsa kesinlikle bu gruptu. Iris kendisine çevrilen bakışlarının onu delip geçtiğini hissediyordu.

"Şey... Kitabı okumadım."

Jeanie gülümsedi. "Sorun değil. Ben sadece genel olarak aşk romanlarında çocukların olması konusunda ne düşündüğünü merak etmiştim."

"Şahsen ben mutlu bir son için illa bebekle ilgili bir sonsöz olması gerektiğini düşünmüyorum," diye araya girdi Isabel, Iris'i kurtarmaya yönelik cesur bir hamleyle.

"Ama bekâr baba klişesinden farklı bir şey değil mi bu?" dedi Jeanie. Bakışlarını tekrar Isabel'e çevirince Iris derin bir oh çekti.

"Haklısın," dedi Isabel. "Bebek sonsözü çiftin ancak bir bebek söz konusu olduğunda mutlu olabileceğini ima ederken, bekâr baba klişesi daha çok bir baba olmaya yatkın bir kahramanla ilgili."

"Tabii, üremek için seks yapma fantezisini işin içine katmazsak," dedi Jacob sırıtarak.

"Tanrım, üremek için seks yapma fantezisi bana fazlasıyla meniyi hatırlatıyor!" dedi Kaori fazla yüksek sesle. Hazel neler olduğunu anlamak için tezgâhın arkasından onlara baktı.

"Millet! Lütfen, sesleri yükseltmeyelim," diye fısıldadı panik içinde. "Burada çocuklar var!"

"O çocuklar nasıl dünyaya geldiler sanıyorsun, Hazel?" dedi Jacob imalı bir tavırla kaşlarını kaldırarak. "Meni," diye fısıldadı ve kitap kulübü kıs kıs güldü. Iris güvende olduğunu anladı. Bu toplantı resmen raydan çıkmıştı. Ama eskimiş sandalyede oturmuş, çantasından bir tane daha tuzlu kraker çıkarırken Nancy ile Linda'nın belli belirsiz gülümsemelerle onu izlediklerini fark etti.

Göğsüne bir panik hissi yayılmaya başladı. Henüz kararını vermemişti. Archer'a hiçbir şey söylememişti. Bütün kasaba sırrını öğrenemezdi.

Ama Nancy parmağını dudaklarına götürdü ve başını sessizce salladı. Sırrını saklayacağına söz veriyordu.

Iris dudaklarını sessizce oynatarak "Teşekkür ederim," dediğinde yaşlı kadın sadece gülümsedi. Iris bir gün daha güvendeydi ama kimi kandırıyordu? Elinde tuzlu krakerlerle ortalıkta dolaşması çok büyük bir ipucuydu! Bu kasabanın, hamile olduğunu anlaması an meselesiydi. Sonra ne olacaktı? Archer bu konuyu ondan başka kimseden duyamazdı.

Ama...

Tam o sırada, vitrinin diğer tarafında tanıdık bir başın aşağı yukarı sallandığını gördü ve aklından geçen düşünceler duraksadı. Olive. Archer da yanındaydı. Kitabevine giriyorlardı. *O anda.*

Iris hemen sandalyesinden kalktı ve onlar içeri girmeden önce en yakındaki kitap rafının arkasına gizlendi.

"Olive!" Kitap kulübünün üyeleri sekerek içeri giren Olive'e merhaba demek için beden sıvılarıyla ilgili tartışmalarına ara verdiler. Iris arkasına gizlendiği raftan bir kitap indirip onları izlemeye başladı. Olive'in ellerinden birinde bir hediye torbası, diğerinde kocaman bir kurabiye vardı. Saçları yamuk yumuk iki atkuyruğu yapılmıştı ama saç tokaları üstündeki şort ve askılı bluz takımıyla çok uyumluydu. Çok şirin gözüküyordu.

Iris en hassas yerlerine sert bir tekme yemiş gibi hissetti.

Kızının saçlarını Archer toplamıştı. O kıyafeti kızı için seçmişti. Ona kurabiye almıştı. Ve Iris bunların hepsini kaçırmıştı. Hasret hissi nefesini kesti. Üstelik bunu daha başını kaldırmadan önce hissetmişti.

Archer.

Iris nefessiz kaldı. Orada, kişisel gelişim kitaplarının olduğu bölümde ölecekti. Ne kadar ironik bir durumdu.

Archer hâlâ çok yakışıklıydı. Saçları dağınıktı ama yeni tıraş olmuştu. Kollarını saran dar beyaz bir tişört giymişti ve kolunda yabani çiçeklerle dolu kumaş bir alışveriş çantası vardı. Çiftçi pazarına gitmiş olmalıydılar. Archer o gün izinli olmalıydı. Yaz tatili başlamış olmalıydı. Iris onların hayatının ufak parçalarından çoğunu kaçırdığını düşündü. Kaçırmıştı çünkü gizleniyordu, çünkü ödleğin tekiydi. Bu adamı ve küçük kızını sevmekten korktuğu için gizleniyordu. Üstelik onu sevdikleri açıkça ortada olmasına rağmen. Annesi, sonsuza dek sürmese bile aşktan asla kaçmamış olmasına rağmen.

"Size bir hediye getirdik!" dedi Olive. Kollarını tezgâhın üstüne kaldırıp Hazel'a hediye paketini uzattı.

"Bir hediye mi?"

"Bir evlilik hediyesi! Babam senin ve Noah'nın tatilde evlendiğinizi ve insanlar evlendiğinde onlara bir hediye almak gerektiğini söyledi. Biz de gidip size bir hediye aldık!"

Hazel tezgâhın arkasından çıkıp Olive'e sarıldı. Iris'in kolları, küçük kıza sarıldığı anları hatırlayarak sızladı.

"Çok teşekkür ederiz. Çok düşüncelisiniz."

"Daha sonra verecektik ama Olive mutlaka bugün vermeyi istedi," dedi Archer alçak, tanıdık bir ses tonuyla. Iris haftalardır onun sesini ilk kez duyuyordu. Archer'ın sesi kalbine yerleşmişti ve Iris asla oradan çıkmasını istemiyordu. Sesini her gün duymak istiyordu. Çok aptalca davranmıştı.

"Babam yeni bir kitap alabileceğimi de söyledi!" dedi Olive. Hızla kitap raflarının arasına koştu.

"Sadece bir kitap!" diye seslendi Archer arkasından.

Hazel güldü. "O konuda bol şans."

Archer buna ihtiyacı varmış gibi gülümsedi ve arkasına döndüğü anda kitap kulübü üyelerinin hepsinin hâlâ ona baktığını fark etti. Iris orada olduğunu söylemesinler diye dua ederek nefesini tuttu.

"Şey... Selam millet."

"Selam Archer," dedi grup bir ağızdan.

Archer gözlerini kırpıştırdı. "Şey, ben..." Olive'in gittiği yönü işaret edip peşinden gideceğini anlatmak istedi ama Kaori bir soru sorarak onu durdurdu.

"Yeni bakıcı nasıl gidiyor?"

Tanrı aşkına, emekleyerek kaçabilmesi için kitabevinin bir acil çıkış kapısı falan yok muydu?

Iris Archer'ın yutkunduğunu, âdemelmasının gömleğinin yakasının üstünde oynadığını gördü ve tişörtlerinin nasıl koktuğunu, tenine sürtündüğünde ne kadar yumuşak olduğunu hatırladı.

"Yeni bakıcı iyi, teşekkürler."

Güzel.

Tamam.

Yeni bakıcının iyi olması, iyi bir şeydi.

Ama acaba Iris kadar iyi miydi?

"Iris'le yürütemediğinize üzüldüm," dedi Kaori. Iris kendisine daha sonra onu öldürmesi gerektiğini hatırlattı.

Archer yüzünü buruşturdu. "Evet, çok kötü oldu." Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ve Iris sırf sesini biraz daha uzun duyabilmek için bir şeyler daha söylemesini umdu. Archer çocuk kitapları bölümüne gitmek üzere arkasına döndü ama durup tekrar kadınlara baktı. Kitap kulübü onun konuşmasını bekledi.

"Son zamanlarda onu gördünüz mü?" diye sordu Archer. "Iris'i yani. O..." Saçmalıyormuş gibi başını iki yana salladı. "İyi mi?"

Neyse ki kulüp üyelerinden biri bile arkasında gizlendiği rafa bakmadı. Ama Iris hâlâ ne diyeceklerinden korkuyordu.

"Bence ona kendin sormalısın," dedi Isabel. Hain!

"Evet, onu ara," dedi Nancy. "Ya da mesaj at. Ne bileyim, sizler bu günlerde nasıl iletişim kuruyorsanız onu yap."

"Sizler mi?" diye güldü Jacob. "Ona mesaj at, Arch! Senden haber aldığına sevineceğinden eminim."

Archer ikilemde kalmış gibi kitap kulübünün tavsiyelerini düşündü. "Evet, olabilir," dedi Olive'in peşinden gitmeden önce.

Olabilir.

Ona neden mesaj atacaktı ki? Giden kişi oydu. Çocuğunun duygularıyla oynayan oydu. İkisinin de duygularıyla.

Durumu düzeltmesi gereken kişi Iris'ti.

Archer ile Olive kitabevindeyken, kitaplar seçerken, insanlarla sohbet ederken ve kendisi ödlek gibi kitapların arkasında gizlenirken Iris'in kalbinde net bir şekilde yankılanan tek bir düşünce vardı.

Onlar benim.

İkisi *ona* aitti.

Archer.

Olive.

Ve ufacık bir yumuşak şekerleme büyüklüğünde olan o minik bebek, hepsi ona aitti. Onları istiyordu. Üçünü de.

Artık sadece Archer'ın da bunu istediğini umut edebilirdi.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

Otuz Yedinci Bölüm

Kapı çaldığında Archer mutfaktaydı.

"Ben bakarım!" diye seslenen Olive, okuldan döndükten sonra en sevdiği programı izlediği koltuktan fırladı. Bu, çocuklara yönelik bir yemek yarışmasıydı ve üç numaralı yarışmacı karamel sosunu bir kez daha yakarsa Archer sinir krizi geçirecekti.

"Birlikte açalım," dedi Archer. Ellerini havluya silip Olive'in peşinden kapıya gitti. Komşuların hoş geldiniz komitesi ziyaretleri epey azalmıştı. Archer ona daha fazla güvenmeye başladıkları için böyle olduğunu düşünüyordu ama hanımlardan biri yeni pişirdiği bir şeyle kapısında belirdiyse buna hiç şaşırmayacaktı.

Tipik bir salı akşamıydı. Lokantadan eve dönmüş, orada *yaşamayan* yeni bakıcı Will'i evine yollamış, kendisi ve kızı için akşam yemeği hazırlamaya başlamıştı. Yeni tarifler üzerinde çalıştığı tek yer lokanta değildi. Artık kasaba sakinlerinin isimlerini taşıyan koca bir pankek menüsü olsa da evde yemek konusunda bir sürü ödün vermesi gerekmişti. Hem Olive'in seveceği hem de gerçekten tadı güzel olan şeyler bulmuştu. O akşam ona en sevdiği yemeği yapıyordu; ev yapımı tavuk nugget'lar.

Hafta içi her akşam yaptıkları gibi birlikte yemek yiyeceklerdi, Olive ona gününün her dakikasının nasıl geçtiğini anlatacaktı ve Archer onu can kulağıyla dinlemek için elinden geleni yapacaktı. Sonra kızına oyuncak ördeklerle ve köpükle dolu bir küvette banyo yaptıracaktı, bir sürü öykü okuyacaktı ve şanslıysa kendisine ayırabileceği birkaç sessiz saat kalacaktı.

O saatler en zoruydu. Gün içinde Iris'le ilgili anıları aklından uzak tutmayı başarıyordu ama o saatlerde bunlar geri geliyordu. Iris gittiğinden beri haftalar geçmişti ve Archer onun geri döneceğine dair tüm umutlarını yitirmişti. Iris seçimini yapmıştı. Bu hayatı istemiyordu ve Archer istemesi için onu zorlayamazdı.

Sırf Archer hayatının nasıl gideceğiyle ilgili fikrini değiştirdi diye Iris de aynı şeyi yapmaya mecbur değildi.

"Belki çocuklar Cadılar Bayramı şekerleri toplamaya gelmiştir!" dedi Olive babasının önünde zıp zıp zıplayarak.

"Liv, temmuz ayındayız."

Olive hangi ayda oldukları önemli değilmiş gibi omzunu silkince Archer güldü. Bu çocuk yanındayken insanın uzun süre melankolik hissetmesi imkânsızdı.

Olive haftalardır uyurgezerlik yapmadığı hâlde kapı kolundan çıkarmadığı ufak çanların çınlamaları arasında, karşısında bir komşusunu ya da elinde klipsli bir defter olan bir politikacıyı görmeyi bekleyerek kapıyı açtı. Ama karşısında gördüğü insana kıyasla çocuklar Cadılar Bayramı şekerleri toplamaya gelmiş olsalar daha az şaşırırdı.

"Iris!" diye çığlık atan Olive onun üstüne atıldı.

"Selam, evlat," dedi Iris. Onu kucakladı, Olive de bacaklarını beline doladı. Iris ona sıkı sıkı sarıldı, yüzünü Olive'in minik yanağına dayadı. "Seni özledim." Bu itirafı fısıldayarak yapmıştı ama Archer onu duymuştu ve ne yapacağını

bilemediği için kapıda donakalmıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Ben de seni özledim! Ama geri döneceğini biliyordum. Babama söyledim. Geri döneceğini söyledim ve geri döndün!" Olive onun kollarında kıpır kıpır bir hâlde saçlarını okşuyordu. "Bil bakalım ne oldu?"

"Ne?" dedi gözleri yaşlarla parıldayan Iris. Archer hâlâ şok içindeydi. *Geri* mi dönmüştü? Yoksa onları sadece ziyaret mi ediyordu? Olive'i bıraktığı için suçluluk mu hissetmişti?

Onu terk etmiş olmayı umursuyor muydu?

"Bir tavşanım oldu!"

"İnanmıyorum, bir tavşan mı?"

"Evet. Ona Sör Reginald Hoppington ismini verdim."

Iris elinde olmadan boğuk bir sesle güldü. "Vay canına, müthiş bir isim. Bu konuda kendini geliştirmişsin."

"Teşekkürler. Ona kısaca Reggie diyorum."

"Güzel bir isim."

Iris hâlâ başını kaldırmamış, gözlerini Olive'den ayırmamıştı. Archer da hâlâ kapıda durmuş bekliyor, onu ne kadar özlediğini düşünüyordu.

"Gelip onu görmek ister misin?" dedi Olive. Nihayet Iris bakışlarını ondan ayırdı. Olive'in başının üstünden göz göze geldiler. Archer'ın kalbi göğsünde yeniden canlanmış gibi çarpmaya başladı.

"Şey... Önce babanla konuşmam gerek."

"Peki." Olive tüm hevesi kaçmış gibi omuzlarını düşürdü.

"Ama sonra onunla tanışmayı çok isterim. Belki birlikte bir fincan çay içeriz."

Olive güldü. "Tavşanlar çay içmez."

Iris kaşlarını çattı. "Bu doğru olamaz."

"İçmezler!" dedi Olive yine. Bir yetişkinin hatasını düzeltmesi için çok neşelenmişti. "Sadece su içerler."

"Hımm. Öyle diyorsan öyledir. Belki gidip onu kontrol etsen iyi olur, ne dersin?"

"İyi fikir!" Olive hızla Iris'in kollarından sıyrıldı, içeri koştu ve Archer'ı sevdiği kadınla arasında hiçbir engel olmadan bıraktı.

"Selam," dedi Iris. Sesi hâlâ çatlak çıkıyordu.

"Selam."

"İçeri gelebilir miyim?"

Archer hayır demek istiyordu. Sadece kalacağına, onu incitmeyeceğine söz verirse evet demek istiyordu.

"Evet, tabii." Kenara çekildi ve Iris'i mutfağa yönlendirdi. Bu konuşma her ne hakkında olacaksa, bunu her zamanki gibi aralarında mutfak adası varken yapmalarının daha doğru olduğunu düşünmüştü. "Ne var ne yok?"

Iris kaşını kaldırdı. "Ne var ne yok mu?"

Archer uzun uzun ofladı, ellerini adaya dayadı. "Ne dememi istiyorsun, Iris? Neden buradasın? Neden mesajlarıma yanıt vermedin? Bunca zamandır nerelerdeydin? Neden gittin?"

Iris hafifçe yüzünü buruşturunca Archer'ın kalbi yeniden kırıldı. "Hamileyim."

Archer'ın düşünceleri, sözcükler, tüm dünya donakaldı.

"Sen..."

"Hamileyim. Üzgünüm, paniğe kapıldım ama bunu düşündüm ve bebeği doğurmak istiyorum. Bu arada bebek senden. Tabii ki senden. Bunu sana söylemek istedim ama zaten bir kızın var ve ikinizi de üzdüğümü biliyorum ve çok özür dilerim ama korkmuştum ve ben..."

Iris daha lafını tamamlayamadan, daha fazla açıklama yapamadan Archer karşısına geçmişti ve yüzünü tutuyordu.

"Bebeğimi mi taşıyorsun?"

Iris'in yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü.

"Evet."

"Iris..." Archer'ın ağzından ismi çatlak, şefkatli bir sesle çıkmıştı.

"İstemiyorsan bakımına dâhil olmana gerek yok, ben sadece... bilmeni istedim."

"Tanrım, Iris. Tabii ki dâhil olmak istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Her şeyden çok istiyordu. Bunu, Iris'i, bir aile olmayı, *bebeğini*. Her şeyden çok istiyordu.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu Iris.

Archer bu soruya hayret etmiş gibi bir ses çıkardı. Onu sevmekten nasıl vazgeçebilirdi? "Tanrım, evet."

Iris'in gülümsediğini, yanaklarının avuçlarının altında yukarı kalktığını hissetti. "Sen beni hâlâ seviyor musun?"

Iris onun kollarını tutup sıktı, onu olduğu yerde tuttu. "Evet. Seni seviyorum ve gittiğim için çok üzgünüm."

"Sorun değil."

"Öyle deme. Ama bunu bir daha yapmayacağıma söz veriyorum."

"Güzel."

Archer geri çekildi, ellerini Iris'in yüzünden vücudunun iki yanına ve azıcık şiş gözüken karnına götürdü.

"Bebeğimi doğuracaksın," dedi bunun gerçek olduğundan emin olmak istiyormuş gibi.

"*İkimizin* bebeği," dedi Iris gülümseyerek. Elini Archer'ın elinin üstüne koydu.

"*İkimizin* bebeği."

"Korkmuyor musun?" diye sordu Iris. Dikkatle yüzüne baktı.

"Tabii ki korkuyorum. Daha beş yaşında bir çocuğum olduğu gerçeğini yeni yeni sindiriyorum. Yeni doğmuş bir bebekle kim bilir neler yaşayacağız." Archer'ın hayatı yine tepetaklak olmak üzereydi ama bu sefer buna direnmeyecekti.

Bu sefer, ne kadar çılgınca olsa da bunu istiyordu. Bunu Iris'le yaşamak istiyordu.

Gözleri dolan Iris güldü.

"Ama mutluyum," dedi Archer. "Lanet olsun, geri döndüğün için mutluluktan uçuyorum."

"Baba, o sözcüğü söyleme." Olive kucağında Reggie'yle odaya girdi. Karamel rengi tavşan, Olive'in minik kollarından sarkarken pek de keyifli gözükmüyordu.

"Affedersin."

Olive bir ona, bir Iris'e ve tekrar babasına baktı. Sonra bakışları ikisinin Iris'in karnının üstünde birleşmiş olan ellerine takıldı.

"Iris'in karnı mı ağrıyor?"

"Şey... Hayır." Büyük bir ihtimalle bunu Olive'den gizlemeleri mümkün değildi ama Archer, Iris'in bu konuyu nasıl anlatmak istediğini bilmiyordu. Onunla göz göze geldiğinde muzip bir ifadeyle gülümsediğini gördü.

"Hey, Olive," dedi Iris küçük kıza dönerek. "Tekrar yanınıza taşınmama, babanla daha sık öpüşmemize ve birkaç ay içinde yeni bir bebeğimiz olmasına ne dersin?"

Olive bunları düşünürken minik burnunu kırıştırdı ve Archer kalbi güm güm atarken, arzuladığı her şey küçücük bir çocuğun ağzından çıkacak onaya bağlıyken bile gülümsemeden edemedi.

"Eve geri dönmeni istiyorum," dedi Olive. "Öpüşmek iğrenç bir şey ama istiyorsan sen bilirsin..." Yetişkinlerin anlam veremediği bu davranışına omzunu silkti. "Peki, bebeğe ben isim verebilir miyim?"

"Hayır," dedi Archer ve Iris bir ağızdan.

Olive kaşlarını çattı.

"Ama bebek bezlerini değiştirmeme yardım edebilirsin," dedi Iris. Olive tiksintiyle cıyakladı.

"Ayy! Hayatta olmaz."

Iris güldü. "Tamam, tamam. Baban bebek bezlerini değiştirir, sen de bebeği sevmekten sorumlu olursun ve..."

"Bebeğe yeni şarkılar öğretebilirim!"

Iris güldü. "Elbette. Yeni şarkılar."

"Ve danslar!"

"Evet, kesinlikle danslar. Bebeğin alabileceği her türlü müzik eğitimine ihtiyacı olacak."

Archer gülmemek için kendisini zor tutuyordu ama Olive çok heyecanlanmıştı. "Yaşasın! Tamam, o zaman bebeğimiz olabilir."

"Buna onay verdiğine çok sevindim çünkü bebek çoktan karnımda."

Olive yine kaşlarını çattı. "Oraya nasıl girdi?"

"Şey..." Iris panik içinde Archer'a bakınca, Archer kendisini kontrol etmekte zorlandı.

"Nasıl dışarı çıkacak? Orada kapalı kalmış!"

Olive bebeğin durumuyla ilgili gerçekten de endişeli gözüküyordu.

"Aman Tanrım," diye inledi Iris.

"Liv, neden Reggie'yi yatırmıyorsun? Bunu sonra konuşalım, tamam mı?"

Olive gözlerini kısarak babasına baktı çünkü onu sadece oyalamaya çalıştığını anlamıştı ama Reggie kollarında giderek ağırlaşmaya ve kaymaya başlamıştı.

"Tamam," diye pes etti. "Ama hâlâ o bebeği oradan nasıl çıkaracağımızı bilmek istiyorum!" dedi odadan çıkarken.

Archer Iris'e baktığında, Iris'in gözleri irileşmişti ve hafifçe gülümsüyordu. "Tüh," dedi. "Bu konuşmayı ayrıntılı bir şekilde düşünmemiştim."

Archer güldü. "Ona ne söyleyeceğimizi düşünürüz."

"Doğruyu söylememiz daha iyi olur, değil mi?"

"Google'dan araştırma yapmalıyız," dedi Archer. Iris kahkahalara boğuldu.

"Bu konuda çok cahiliz," dedi Iris kahkahalar arasında.

"Zamanla kendimizi eğitiriz. Birlikte."

"Evet," dedi Iris tatlı, şefkatli bir sesle. Archer yine bacaklarının arasına doğru bir adım attı ve Iris kollarını onun boynuna doladı. "Beni geri aldığın için çok mutluyum."

"O konuda en ufak bir şüphem yoktu, tatlım. Sen buraya, bizim yanımıza aitsin." Archer eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu. Onu son öptüğünden beri sadece birkaç hafta geçmişti ama bunu yapmayı çok özlemişti.

Iris de onu öptü, ellerini saçlarının arasına daldırdı. Başını hafifçe geriye atarak "İkinizi de çok özledim," diye mırıldandı.

Archer gülümsedi. "Biz de seni çok özledik." Onu uzun uzun öperken dudakları, dili ve dişleri eski ritmine geri döndü. Daha fazlasını yapardı ve yapmayı da istiyordu ama Olive onları soru yağmuruna tutmak için her an geri gelebilirdi.

Archer geri çekildi ve Iris'in pembeleşmiş yanaklarını ve şişmiş dudaklarını görünce güldü. "Sonra," dedi. "Yatağımda uyumanı istiyorum."

Iris güldü. "Eh, teknik olarak o artık *ikimizin* yatağı oldu."

Archer kalbinin mutluluktan kabardığını hissederek gülümsedi. İkimizin yatağı. Bebeğimiz. Ailemiz. Tanrım, tüm bunlar çok fazlaydı. Dünyalar onun olmuş gibi hissediyordu.

"Bu sürecin kusma kısmını kaçırdığın için şanslısın," dedi Iris.

"Tanrım. Sersemin tekiyim. Kendini nasıl hissediyorsun? Ayaklarını ovmak ya da sana garip hamilelik yemekleri yedirmek gibi şeyler yapmam gerekir mi?"

Iris derin bir sevgi ifadesiyle ona bakıyordu ve Archer o ifadenin silinmemesi için her şeyi yapabilirdi.

"Şu anda o tür bir şeye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," dedi Iris. "Ayaklarım iyi ve son haftalarda yediğim tek garip şey, fazla miktarlarda şekerli mısır gevreği oldu."

"Canın tatlı çekiyorsa bir şeyler pişirebilirim."

Iris güldü. "Biliyorum."

"Bu arada, şu hamilelik yastıklarından almalıyız."

Iris parmaklarını yine Archer'ın saçlarının arasından geçirirken hâlâ gülümsüyordu. "Tamam, tabii."

"Ne istersen, Iris. Ne istersen söyle."

Iris'in parmaklarının hareketleri o kadar güzeldi ki Archer başını geriye atıp gözlerini yumdu. Iris başını eğdi, Archer'ın çenesinden boynuna doğru öpücükler kondurarak indi. Archer inledi.

"Tamam, Archer. Ama biz bir takımız. Ben de senin için ve Olive için buradayım." Dilini nabzının attığı yere sürttüğünde Archer ürperdi.

"Sonra tatlım," diye mırıldandı. Iris gülünce nefesini ıslak teninde hissetti.

"Sonra," dedi Iris. Archer tekrar gözlerinin içine baktı. "Ama ciddiyim. Beni kalmam için ikna etmene gerek yok. Kalıcı olarak buradayım. Söz veriyorum."

Archer ona yakın olma ihtiyacı hissederek yine alnını alnına dayadı. "Tamam, biliyorum. Ama bebeğimizi taşıyorsun ve seni elimden geldiğince rahat ettirmek benim görevim. O yüzden bunu yapmama izin vermelisin." Tam Iris'in gülümseyen dudaklarına bir öpücük daha kondurmuştu ki Olive hızla içeri girdi.

"Çoktan öpüşmeye mi başladınız?" diye sordu Olive, Iris'in yanındaki tabureye tırmanarak.

"Evet. Çok iğrenç, değil mi?" dedi Iris. Olive'i kendisine çekip alnını öptü. Olive sırıttı.

"Gerçekten de çok iğrenç."

"Tamam, hanımlar. Hazırlamam gereken tavuk nugget'lar var," dedi Archer adanın diğer tarafına geçerken.

"Nugget gecesi mi? Geri dönmek için en doğru zamanı seçmişim," dedi Iris. Olive ona hak vererek başını salladı. Yan yana oturdular, Archer'ın yemek hazırlayışını izlediler ve Olive Iris'e orada olmadığı haftalarda olan biten her şeyi anlattı. Iris anlattıklarına yorum yaptı, doğru yerlerde güldü, iç çekti ya da ofladı. Olive son şarkısını söylediğinde onu alkışladı ve Olive okulda en sevdiği gökkuşağı renkli pastel boyalarının çalındığını anlattığında okula hesap soracağını söyledi.

Archer bir yandan tavukları kendi gizli ekmek kırıntısı karışımına bulayıp tavada kızartırken, diğer yandan Olive'in bolca ranch sosa (bu da verdiği ödünlerden biriydi) bandırıp yiyeceği sebzeleri doğruyordu ve sevdiği kadının kendi kızını sevişini izlemek için bir an duraksadı. Birkaç ay önce kendisini bir anda kasabada bulan o adamla yanı kişi olduğuna inanamıyordu. O adam, bir an önce eski hayatına dönmenin peşindeydi. İnsanı tüketen çalışma saatlerine, o sıkışık daireye ve toksik ilişkilere geri dönmek istemişti. Archer artık kaybettiği işi ya da başkasına devrettiği dairesi için zerre kadar pişmanlık hissetmiyordu.

Iris'in başını yana eğdiğini ve kızıl saçlarının Olive'in kahverengi saçlarına sürtündüğünü gören Archer, eski hâli için üzülmeden edemedi. O adam ölesiye çalışmaktan, dünyanın dört bir yanında onu yavaş yavaş yemek yapmanın keyfinden ve eğlencesinden uzaklaştıran mutfaklarda mükemmeliyete erişmek için saatler harcamaktan başka bir şey istememişti.

Oysa yapması gereken tek şey tavuk nugget tarifini kusursuz hâle getirmek ve bunu dünyada en çok sevdiği insanlara yedirmekti.

"Hazır mı?" diye sordu Olive.

"Hazır." Archer tabaklarını yemek odasına götürürken kızlar peşinden geldi. *Hayatındaki* kızlar.

Olive hemen tabağına yumuldu ama Archer'ın gözleri masanın karşısında oturan Iris'e kaydı. Iris resmen ışıldıyordu.

"Dünyanın en iyi şefisin baba," dedi Olive lokmalarının arasında.

Iris güldü. "Bence de. Nugget'lar ve pankekler. Daha ne isteyebiliriz ki?"

Archer da onlara gülümsedi. Bu insanlarla yenilen bu yemekler... Başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Otuz Sekizinci Bölüm

Iris lokantanın önünde durmuş, yeni tabelaya bakıyordu. Tabelanın üstü hâlâ beyaz bir muşambayla örtülüydü ve açılış saatini bekliyordu. Bina parlak kırmızıya boyanmıştı ve çatıya çilek biçimli bir flama asılmıştı. Her şey çok şirin gözüküyordu ama Archer, binanın yeni cephesi dışında yaptığı diğer değişiklikleri bir sır gibi saklamıştı. Olive bile ağzından hiçbir şey kaçırmamayı başarmıştı. Iris bir hafta önce tekrar Archer'ın evine, daha doğrusu zihnini alıştırmaya çalıştığı şekliyle söylemek gerekirse *ikisinin* evine yerleşmişti ve geri döndüğünden beri Olive'in onunla konuşmaktan başka bir şey yapmadığına yemin edebilirdi.

Bunu kesinlikle sorun etmiyordu. Kaçırdığı her şeyi dinlemekten büyük keyif alıyordu. Hâlâ sonraki adımlar konusunda biraz gergindi ama gündüzleri Olive'in, geceleri Archer'ın ilgisi sayesinde uzun zamandır olmadığı kadar sevildiğini hissediyordu. Özellikle de Archer da korktuğunu ama her şeyi birlikte aşacaklarını söylediğinden beri korkuları biraz dinmişti.

Ama gösterdikleri tüm sevgiye ve ilgiye rağmen ikisi de büyük lokanta tadilatı sırlarını saklamayı başarmışlardı. O sırada Iris, büyük açılışı bekleyen ve onun gibi neyle karşılaşacağını bilmeyen Dream Harborlılarla birlikte ön kaldırımda duruyordu.

"Selam!" dedi Kira kolunu Iris'in omuzlarına atarak. "Bir lokanta için epey büyük bir açılış."

Iris güldü. "Biliyorum."

"Bu kasaba..." Kira başını iki yana salladı ama gülümsemesi o garip kasabayı ne kadar çok sevdiğini ele veriyordu.

"İtiraf et, buraya bayılıyorsun. Ayrıca tüm bu coşku, o ahırı tadilattan geçirip organizasyonlara hazır hâle getirdiğinde sana yardımcı olacak."

"Biliyorum!" Kira heyecandan yerinde duramıyordu. "Söylemeyi unuttum! İlk işimi aldım bile!"

"Öyle mi? Kimden?"

Kira biraz daha yaklaşıp kulağına fısıldadı. "Tanıdık bir çiftçi ile tanıdık bir kafe sahibi Noel'de evlenecekler ve organizasyonu biz yapıyoruz!"

"Gerçekten mi?" Iris dönüp arkadaşına bakınca Kira sırıttı.

"Evet."

"Harika bir haber bu."

"Biliyorum! Sezonun en gözde daveti olacağı kesin." Kira kaşlarını çattı. "O tarihten önce yapmam gereken milyon tane iş var."

Iris arkadaşının omzunu okşadı. "Jeanie'nin çatısı olmayan bir mekân kiralaması cesur bir hareket doğrusu."

"Şişşt!" Kira telaşla etraflarındaki insanlara baktı. "Bu bir sır ve bu insanların ne kadar çok konuştuğunu biliyorsun."

"Çok iyi biliyorum." Iris'in tekrar Archer'ın yanına taşındığı ve şüphe yaratacak miktarda tuzlu kraker yediği haberi çoktan kasabaya yayılmıştı. Henüz belli belirsiz bir şişkinlik olsa da elini karnının alt tarafında gezdirdi. İnsanlar konuşabilirdi. Kendisini hazır hissettiğinde hamileliğini herkese söyleyecekti.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı Kira.

"Son zamanlarda çok daha iyiyim."

"Güzel."

"Buldum seni!" Bennett kalabalığın arasından Kira'nın yanına geldi. "Bir lokantanın yeniden açılışı için epey kalabalık," dedi. Başını kaldıran Kira'nın yanağını öptü.

"Bu insanlar pankeklere bayılıyorlar," dedi Iris gülerek. Kalabalığın arasında Archer'ı gördü. Olive omuzlarında olduğundan onu gözden kaçırmak imkânsızdı. Gladys de yeni lokantanın karşısında Archer'ın yanında bekliyordu.

"Merhaba, millet!" dedi Gladys sesini duyurmaya çalışarak. "Merhaba!"

Tiz bir ıslık herkesi sessizleştirdi.

Gladys hafifçe öksürdü. "Teşekkürler, Mindy." Başını sallayıp belediye başkan yardımcısına teşekkür etti. "Sevgili lokantamızın yeniden açılışına geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bildiğiniz gibi, son birkaç aydır yeni bir şefimiz var. Kendisinin çalışkanlığı ve toplumumuzun faydalı geri bildirimleri sayesinde, burayı tamamıyla elden geçirdik ve değişiklikleri beğeneceğinizi umuyoruz." Olive'e yeni tabelanın üstündeki muşambanın ipini çekmesini işaret etti.

ÇİLEKLİ PANKEK EVİ

Pankek evi mi? Iris neredeyse kahkahalarla gülmeye başlayacaktı. Archer ona bakarak sırıttı. Bu adam, bu dünyaca tanınmış şef artık bir pankek evinin kendisiyle gurur duyan aşçısıydı.

"İsmi ben seçtim!" dedi Olive babasının omuzlarından. Herkes tezahürat etti.

"Mükemmel bir isim, Olive!" diye seslendi Tammy, Kaori'nin ve kitap kulübünün diğer üyelerinin yanından.

"Teşekkür ederim," dedi Olive. Minik yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Yeni menüyü beğeneceğinizi umuyoruz," dedi Archer. "Sizin pankek önerilerinizin yanı sıra, ilkbaharda eklediğimiz ve sizin de çok sevdiğiniz seçeneklerle dolu. Ayrıca 'Orijinal Pankek'i denemenizi öneririm. Bence hepinize çok tanıdık gelecek."

"Hemen içeri girip pankekleri deneyebilir miyiz?" diye sordu Darius'un koluna girmiş olan Jacob.

"Elbette. Buyurun."

Iris kalabalığın peşine takılıp Archer ile Olive'in yanına gitti.

"Pankek evi, ha?" dedi sırıtarak.

Archer omzunu silkti. "Bana mantıklı geldi." Eğilip Iris'i yanağından öptü. Olive de başının tepesini okşayıp Iris'i yine güldürdü.

"Babam buralarda bir yerde olmalı," dedi Archer etrafına bakınarak.

"İşte, orada!" dedi Olive babasının omuzlarından.

Archer'ın babası Jim ve üvey annesi Cathi, kalabalığın arasından onlara ulaşmaya çalışıyordu.

"Büyükbaba!" diye bağıran Olive, hızla babasının omuzlarından inmeye çalıştı. "Gerçek hayatta buradasın," dedi Olive. Büyükbabasını bir bilgisayar ekranında değil, gerçek hayatta gördüğü için çok mutluydu.

"Evet, gerçekten de buradayım." Büyükbabası çömeldi ve Olive'e sıkı sıkı sarıldı.

"Selam, Cathi," dedi Archer. Üvey annesine sarıldıktan sonra onu Iris'le tanıştırdı.

"Iris!" Cathi de ona sıkı sıkı sarıldı. "Nihayet seninle tanışabildiğimiz için çok mutluyuz ve aldığımız haberle de resmen havalara uçtuk," diye fısıldadı ama Iris yine de lokantadaki insanların yarısının onu duyduğundan emindi.

"Teşekkürler. En sonunda sizlerle tanışabilmek çok güzel."

Cathi gözleri dolmuş bir hâlde geri çekilirken, Jim doğruldu ve gülümsediğinde yanağında tıpkı Archer'ınki gibi bir gamze belirdi.

"İkiniz için çok mutluyuz."

"Teşekkürler, baba," dedi Archer.

"Üstelik artık kendisiyle gurur duyan bir pankek şefisin!" Babasının onunla gurur duyduğu belliydi. Iris, Archer'ın neden o kadar iyi bir baba olduğunu biliyordu. Hayatında harika bir baba örneği vardı. Michelin yıldızlı bir şef olsa da bir lokantada pankek çevirse de onu seven bir babası vardı.

Iris onu görür görmez sevmişti.

"Evet, kendisiyle gurur duyan bir pankek şefiyim. İçeri girelim mi?" Archer eliyle işaret ederek herkesi içeri buyur etti.

Lokanta ya da pankek evi tıklım tıklımdı. Garsonlar masaların arasında koştururken, müşteriler mest olmuş bir hâlde kendi isimlerini taşıyan pankeklerden sipariş ediyorlardı. Archer; Jim, Cathi, Iris ve Olive'i masanın ortasında bir "rezerve edilmiştir" kartı bulunan bölmeye götürdü.

"En iyi masan bu sanırım," diye espri yapan babası, oğlunun sırtını sıvazladı.

"Elbette. Ailem için sadece en iyisini sunabilirim," dedi Archer. Iris, aile sözcüğünün içine işlediğini hissetti. Archer'ın ailesi. Artık kendisi bu ailenin bir parçasıydı ve Archer da onun ailesinin bir parçasıydı.

Iris, Olive'in yerine oturmasını beklerken Archer yanağına bir öpücük kondurdu.

"Mutfağı kontrol edip hemen döneceğim," dedi Archer ve Iris'i Olive'le ve ebeveynleriyle yalnız bıraktı. Iris onlarla daha önce konuşmuştu (hamile olduğunu onlara söylediklerinde, Cathi'nin ekrandan fırlayıp ona sarılacağını sanmıştı) ama birbirlerini ilk kez gerçek hayatta görüyorlardı.

"Eee, Iris, kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Cathi.

"Şu anda çok iyi hissediyorum."

"Archer ilk başlarda zorlandığınızı söyledi."

Iris irkildi. Tamamıyla kendi suçu olan birkaç neden yüzünden zorlanmışlardı.

Archer'ın babası elini uzatıp elini okşadı. "Siz ikiniz gayet iyi olacaksınız. Artık bir aradasınız." Iris'in elini sıktı ve Iris gözlerinin dolduğunu hissetti. Artık sürekli ağlıyordu.

Jim ona tekrar gülümsedikten sonra torununa döndü. "Livie, hangisini tavsiye edersin?" diye sordu menüyü açarken. Iris ise kendini toparlama fırsatı bulduğu bu an için minnet duydu.

Cathi ona nazikçe gülümsedi ve kendi menüsünü açtı. "Noah," dedi. "Çırpılmış kremayla servis edilen yaban mersinli pankek."

"Jeanie: gerçek akçaağaç şuruplu, balkabağı baharatlı pankek. Kulağa güzel geliyor," dedi Jim.

"Ay, şunu dinle!" dedi Cathi listedeki isimleri okumaya devam ederken. "Andy: ekşi kremayla servis edilen haşhaş tohumlu limonlu pankek."

Archer masaya geri geldi ve Iris'in yanına oturdu.

"Bunların hepsi kulağa çok leziz geliyor," dedi Iris. Jim ile Cathi şaşkınlıkla ve beğeniyle seçenekleri okumaya devam ettiler. Olive yanındaki çocuk menüsüne bir şeyler karalamaya başladı.

Archer gamzesini ortaya çıkaran kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. "Tabii ki hepsi çok leziz," dedi. "Ben de herkese bunu anlatmaya çalışıyordum, ben çok iyi bir şefim."

Iris gözlerini devirdi ama gülmeden edemedi.

"Tüm bu insanları doyurman gerekmiyor mu?" diye sordu Iris dolu masalara bakarak.

"Şey... Evet, birazdan mutfağa geri dönmem gerekecek. Ama mutfak tıkır tıkır işliyor. Birkaç dakika bensiz idare ederler."

"Ne tavsiye edersin, Arch?" diye sordu Jim, menüyü masaya bırakıp.

"Sana kendi favorilerimden birkaçını getirmeme ne dersin?"

"Şefin favorileri mi? Kulağa harika geliyor!" dedi Cathi. "Seninle çok gurur duyuyoruz, Arch."

Iris gülümsememek için kendisini tuttu. Bu insanlar Archer'a tapıyorlardı ve haksız değillerdi. Kendisi de ona tapıyordu.

"Teşekkürler, Cathi. Hemen dönerim."

Yemekleri beklerlerken Cathi ve Jim, ziyaretleri sırasında Dream Harbor'da neler yapabilecekleri konusunda Iris'i bir soru yağmuruna tuttular. Iris, Jim için Noah'yla bir balık tutma turu önerdi çünkü Jim balık tutmaya bayılıyordu. Cathi içinse spa'da bir masaj seansı, alışveriş yapmak ve Iris'in en sevdiği yerlerde bir şeyler yemek için kasaba merkezine bir ziyaret önerdi. Olive araya girip Annie'den kurabiyeler almaları gerektiğini ve onu kitabevine götürmelerini istediğini söyledi.

"Elbette, Livie. Ne istersen," dedi Jim gülerek. Iris, onu bunun çok tehlikeli bir ifade olduğu konusunda uyarmamaya karar verdi.

Archer yiyeceklerle dolu bir tepsiyle masalarına geri geldi.

"Babam için Jeanie," dedi.

"Onu gözüme kestirdiğimi nereden bildin?"

"Seni iyi tanıyorum, baba," dedi Archer gülerek. "Belediye Başkanı Pete – Cathi için duble çikolata kaplı muhteşem pankekler."

"Aman Tanrım, bunlar enfes gözüküyor!"

"Belediye başkanı bunları rüyasında görmüş, ben ne diyebilirim ki?" dedi Archer gülerek.

"Bir de Çilek Tarlasında Kayboluş Pankeki," dedi Olive'in önüne bir tabak koyarak. Pankeklerin üstü silme çilekle ve çırpılmış kremayla kaplıydı. Olive neşeyle ellerini çırptı.

"Ve Iris için Orijinal Pankek," dedi onun önüne de bir tabak koyarak.

"Orijinal, ha?"

"Evet."

"Hımm... Göreceğiz."

Archer yanına oturdu ve Iris'in pankekleri kesip üstüne şurup koyuşunu izledi. Iris bunu acele etmeden yaptı, şurubun Archer'ın getirdiği ufak metal sürahiden akmasını bekledi.

Archer sabırsızlıkla ofladı. "Hadi, dene!"

Iris gülümsedi ve çatalını ağzına yaklaştırdı. "Neden bunların orijinal pankekler gibi olmadığını söylemem için bu kadar telaş ettiğini bilmiyorum..." Lokmasını çiğnerken gözleri irileşmeye başladı. Birden, on yaşındayken pazar sabahları annesiyle ve kuzeniyle kahvaltı etmek için, ardından lise mezuniyet balosundan sonra arkadaşlarıyla geç bir akşam yemeği yemek için ve Josie'nin cenazesinden bir gün sonra tanıdık bir yerde rahatlamak istediği için lokantaya gittiği zamanları hatırladı.

Lokanta pankeki kusursuzdu.

"Sen bunu nasıl..."

Archer'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Biraz vanilya ile bol tereyağında pişirilmiş Bisquick karışımı."

"Karışımı mı kullandın?"

"Evet, karışımı kullandım."

Iris güldü. "Aman Tanrım, Archer! İlk baştan beni dinleyebilirdin!"

Archer geriye yaslandı, yüzünde derin bir sevgi, gurur ve mutluluk ifadesiyle ona baktı. "Biliyorum. Ama o zamanlar her şeyi daha iyi bildiğini sanan küstah hergelenin tekiydim."

Iris ağzına biraz daha pankek attı. "Kesinlikle," dedi lokmalarını çiğnerken.

"İyi ki haftalarca benim için bütün pankekleri denedin."

"İyi ki." Göz göze geldiklerinde o tadım testleri sırasında yaptıkları şeyleri hatırladılar.

"Baba, Ivy ile Cece'nin masasında oturabilir miyim?" diye araya girdi Olive.

Archer dikkatini kızına verdi. "Doğruca onların masasına gideceksin, lokantadan dışarı adım atmayacaksın. Aksi takdirde bozuşuruz!"

"Tamam! Anladım!"

"Onu biz götürelim isterseniz," dedi Cathi. "Arkadaşlarıyla tanışmayı çok isteriz."

"Tamam, bir sakıncası yoksa."

"Tabii ki yok," dedi Jim. "Torunumuzla vakit geçirmek için geldik. Sizinle de tabii ama işiniz var. O yüzden sonra görüşürüz. Pankekler enfesti."

"Teşekkürler, baba."

Olive, peşinde yeni büyükbabasıyla ve büyükannesiyle uzaklaştı ve Archer tekrar Iris'e döndü.

"İyi bir babasın."

"Deniyorum."

"İyi de bir şefsin."

"Biliyorum." Archer yine o ukala gülümsemesiyle ona bakıyordu. Iris bu gülümsemeyi onu öperek yok etmek için eğildi. Archer onu başı dönene kadar ağır ağır, uzun uzun öptü.

Archer parmakları hâlâ onun saçlarına dolanmış bir hâlde geri çekildiğinde, Iris "Keşke mutfağa yardım etmek zorunda olmasaydın," dedi.

"Biliyorum."

"Ama evde görüşeceğiz."

Archer daha da gülümsedi.

"Evet, evde görüşeceğiz."

"Seni seviyorum, Archer."

"Pankeklerden daha mı çok seviyorsun?" dedi Archer boş tabağını görünce.

"Şansını zorlama," dedi Iris. Onu teselli etmek istermiş gibi hafifçe omzuna vurdu. Archer hızlı adımlarla mutfağına geri dönerken hâlâ gülüyordu.

Son Bölüm

YEDİ AY SONRA

Archer Baer yeni baba olmuştu. Yine. Hem de bir kez daha aklına hayaline gelmeyecek bir şekilde.

Olive'i anneannesine bırakmak ve Iris'i hastane odasına yerleştirmek için bol bol vakti olacağını düşünmüştü. Doğum için hazırladıkları şarkı listesini açmayı, Iris'in kalın çoraplarını giydiğinden emin olmayı ve yanına bol bol buz küpü almayı planlamıştı. Doğum kursunda öğrendiklerini harfi harfine uygulayacağını düşünmüştü.

Bu sefer, Archer'ın bir planı vardı.

Bu sefer, *oradaydı*

Bu sefer, kontrol ondaydı.

Ama kader yine bir oyun oynadı. Oğlunun başka planları vardı.

Iris aerobik dersinin ortasında, sevgili öğrencilerinin mutlu ve heyecanlı çığlıkları arasında iki hafta erken doğum sancıları çekmeye başlamıştı. Janet ile Carol onu arabayla hemen hastaneye götürürken, Archer kasabanın öteki ucundaki pankek evinden hastaneye koşturmuştu. Olive okuldaydı, acil durumda ulaşılacaklar listesinde olan Hazel onu

okuldan alacaktı ve Archer'ın ebeveynleri iki hafta sonra gelmeyi planladıkları için onu kendi evine götürecekti.

Dolu yağmaya başlamıştı ve Ana Cadde'yi su bastığı için Archer hastaneye ucu ucuna yetişmişti. Doğum odasına girip, telaşla Carol ile Janet'ı dışarı çıkardığında ve Iris'in elini tuttuğunda bebek gelmek üzereydi.

Sonra tüm dikkatini Iris'e vermişti.

Onun o güzel, güçlü Iris'i, Archer'ın ödünü koparan öfkeli bir çığlıkla bebeklerini dünyaya getirmişti.

O sırada Iris saçları terden alnına yapışmış bir hâlde ona bakıyordu. Bebek, yani oğulları göğsünde uyuyakalmıştı.

"Eh, çılgınca bir deneyimdi," dedi Iris çatlak, bitkin bir sesle.

"Neredeyse yetişemeyecektim, özür dilerim."

"Her şey o kadar hızlı olup bitti ki. Herkes ilk bebeğin asla bu kadar çabuk gelmediğini söyledi."

Archer eğilip onun alnını öptü. "Çok iyiydin, tatlım. Harikaydın."

Iris fısıldayarak teşekkür etti. "Onu kucağına almalısın."

"Ben... Ama o çok minik."

"Biliyorum. Ama hemşireler onu minik bir burrito gibi sarıp sarmaladılar. Bu şekilde tutmak daha kolay."

Archer ellerini uzattı, ikinci çocuğu olan sarıp sarmalanmış bebeği aldı. Bebek henüz odaklanamayan iri gözlerini ona dikti.

"Selam, minik adam," diye fısıldadı Archer çünkü boğazına oturan kocaman yumru yüzünden ancak fısıldayarak konuşabiliyordu. Bebek minik elini battaniyesinin içinden çıkardı ve yüzünün önünde çılgınlar gibi sallamaya başladı. Archer parmağını elinin üstünde gezdirince bebek sakinleşti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Iris.

"Ne oldu?" dedi Archer endişeyle. "Hemşireyi çağırayım mı?"

"Hayır," dedi Iris kaşlarını çatarak. "Az önce kitap kulübünün haklı olduğunu fark ettim."

"Kitap kulübü mü?"

"Evet, kucağında bir bebekle çok seksi gözüküyorsun."

"Ben... ne?"

"Boş ver," dedi Iris elini sallayarak. "Bence Olive gelmeden ona bir isim versek iyi olur."

Archer güldü, Olive'in minik erkek kardeşine ne tepki vereceğini merak etti. İki çocuk. Artık bakacağı, seveceği ve endişeleneceği iki çocuğu vardı. Başını kaldırdığında, Iris'in yorgun bir gülümsemeyle hâlâ ona baktığını fark etti.

Artık iki çocuğu ve her şeyi paylaşabileceği bir partneri vardı.

"Owen'a ne dersin?" diye sordu.

"Ben hâlâ Knives olabileceğini umuyordum ama Owen güzel bir isim."

Archer bebeğe baktı. "Sen ne dersin, Owen?" Bebek gözlerini kırpıştırdı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Iris hafifçe güldü. Yorgun, çok güzel ve kusursuz gözüküyordu.

Hemşire kapıdan başını uzattı. "Burada çok heyecanlı bir abla var."

Olive içeri daldı ve doğruca kardeşinin yanına koştu. "Onu görmek istiyorum," diye fısıldadı çünkü o da hissetmişti. Onun yüksek sesle yanında konuşulamayacak kadar ufak olduğunu anlamıştı. En azından o an için.

"Şimdilik diğer ziyaretçilerinizin içeri girmesine izin vermeyeceğim," dedi hemşire. "Ama onları ne kadar oyalayabileceğimi bilmiyorum."

Iris güldü ama Archer; Olive, Iris ve minik Owen'la biraz yalnız kalabildiğine sevindi.

Yatağın kenarına oturdu, Olive de yanına tırmandı.

"Olive, seni Owen'la tanıştırayım."

"Çok minik," diye fısıldadı Olive.

"Büyüyecek."

Olive parmağını kardeşinin elinin üstünde gezdirirken, ufak elleri onunkilere kıyasla kocaman gözüküyordu. Archer'ın boğazına yine bir yumru oturdu ve yanaklarından aşağı bir, iki damla gözyaşı süzüldü. Iris onun sırtını okşayarak "Her şey yolunda, Baba Ayıcık," dedi. Sonra Archer'ın gözlerinden birkaç damla daha aktı.

"Onu sevdim," dedi Olive.

"Güzel, biz de onu sevdik."

"Iris?" dedi Olive yatakta ona dönerek.

"Efendim?"

"Owen sana anne mi diyecek?"

Iris yanıt vermeden önce Archer'a baktı. "Evet, anne diyecek."

Olive bir süre sessizce düşüncelere daldı, ona müdahale etmediler. Bebeği bekledikleri aylarda bunu konuşmuşlardı. Archer artık Olive'in tam velayetini almıştı ve tüm evrak işleri tamamlanmıştı. Ama onun Iris'le olan ilişkisini kendisinin yönlendirmesinin daha doğru olduğuna karar vermişlerdi. Cate'i onun hayatından asla silip atmak istemiyorlardı ama Olive'in yeni bebek kadar bu ailenin bir parçası olduğunu bilmesini istiyorlardı.

"Ben de sana anne diyebilir miyim?" diye sordu Olive birkaç dakika sonra.

"Elbette. İkinizi de seviyorum. Sen de benim çocuğumsun, Olive."

Olive yatağa çıkıp Iris'e sokuldu.

Oğlu kollarında olan ve hayatındaki kızlar yatakta birbirine sokulmuş yatan Archer bundan daha mutlu olamayacağını hissetti.

Sonra Olive ona bakıp gülümsedi. "Baba, akşam yemekte ne var?" diye sordu.

Archer eve dönüp ailesine yemek pişirmek için sabırsızlanıyordu. Aklından bin bir türlü görüntü geçti; okul sabahı kahvaltıları ve aileyle yenilen akşam yemekleri, tatiller ve pazar brunch'ları, çocukları ve ailesi için yemek yapacağı zamanlar. Ailesini sevdiğini göstermek için önünde kocaman bir ömür vardı.

"Benimle yemek pişirmeye ne dersin, Liv?"

"Aşçı yamağın gibi mi?" diye sordu yüzü aydınlanan Olive. Archer bu ifadeyi ona önceki hafta öğretmişti ve Olive buna bayılmıştı.

"Evet, aşçı yamağım gibi."

"Tamam," dedi Olive. "İkimiz, annem ve Owen için yemek pişirelim."

Olive, Iris'e ilk kez anne dediğinde gözleri dolan tek kişi kesinlikle Archer değildi ama gözyaşlarına engel olmadı. Bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

"Bu fikre bayıldım."

Olive mutlulukla ona baktı.

İşte, o gülümseme tüm beş yıldızlı eleştirilerden çok daha değerliydi. Archer çocuğunun gözünde dünyanın en iyi şefiydi ve bu onun için yeterliydi.

Dünyalara bedeldi.

Teşekkürler

İşte, bu zor bir kitaptı! Genellikle pek çok neden yüzünden (seks sahnelerine engel olmalarının yanı sıra) aşk romanlarımda çocuk karakterler olmaz. Benim de çocuklarım olmasına rağmen sonsuza dek mutlu olabilmek için insanın çocuklarının olmasının şart olduğunu düşünmüyorum. Ebeveynlik karmaşık, zor, muhteşem ve kesinlikle herkese göre değil. Dolayısıyla esas aşk hikâyesini bozmadan tüm bunları yakalayabilmek zor bir işti! Uzun lafın kısası, yanımda olduğunuz, dördüncü kitap boyunca beni yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir ve hepiniz benim kadar bu ufak aileyi sevmişsinizdir.

Charlotte'a, Jennie'ye ve One More Chapter ile HarperCollins'teki herkese teşekkür ederim.

Chloe'ye, Christina'ya, Emma'ya ve bu kitap üzerinde çalışan herkese kocaman bir teşekkür etmek isterim! Yine enfes bir kapak hazırladığı için Kelley McMorris'e de. Bu kitapların Amerika'daki kitabevlerinde satılmasını sağladıkları için Harper360 ekibine çok teşekkür ederim. Kitabevlerine girmek ve kendi kitaplarımı raflarda görmek, bir yazarın hayalinin gerçekleşmesi demek. Her seferinde gözlerime inanmakta zorluk çekiyorum.

BookTok ve Bookstagram'daki kitap topluluğuna teşekkür ederim. Bu serinin bu kadar başarılı olmasının büyük bir nedeni, Dream Harbor'a verdiğiniz destek. Sosyal medyayı benim hiç beceremediğim bir şekilde kitaplarımı tanıtmak için kullanmanıza ne kadar teşekkür etsem azdır. Her biriniz harikasınız!

Bu kitabı çocuklarıma ithaf ediyorum çünkü bu hikâyede kullanmak için kesinlikle onlardan bir sürü ayrıntı çaldım! Kızım gerçekten de uyurgezer ve kapımızda her ihtimale karşın gerçekten de Noel çanları asılı (gerçi yatak odamızdan daha uzağa gittiği hiç olmadı). Oğlum trompet çalar (gecenin bir yarısı değil ama uzun bir günün sonunda çaldığı oluyor ve elbette kulağıma çok güzel ve melodik geliyor ama... sessiz olmadığını söylemek gerek). Çocuklarımın ikisi de hastalık semptomlarını dile getirmekte başarılı değiller. Bu yüzden hasta oldukları günler hep gizemini koruyor. Genel olarak beni çıldırtıyorlar, ben de onları çok seviyorum. Ebeveynlik gerçekten de çılgınlık. Ama bunu hiçbir şeye değişmem.

Archer'a ilham veren iki favori kurgu şefime teşekkür ederim: Biri *The Bear*'dan Carmy, diğeri *Emily in Paris*'ten Gabriel. Sanırım Archer karakterini yaratabilmek için temel olarak bu iki karakterin ortalamasını aldım. İşin aslı, bu hikâye Carmy için istediklerimden ibaret. Onun sakin olmasını, Claire'le barışmasını ve kendisine mutlu olma izni vermesini istiyorum. *The Bear*'da çalışan birileri bu satırları okuyorsa, beni arayın da bir araya gelip bir şeyler düşünelim.

Erkek kardeşim Steve'e bir kukla gösterisinden sonra gerçekten de bir Lale Festivali'nde kaybolduğu için teşekkür ederim. Merak etmeyin, onu bulduk.

Bize her pazar günü pankek yaptığı (hazır karışımla) ve yemekler aracılığıyla sevgisini gösterdiği için anneme teşekkür ederim. Kendimi becerikli hissettiğimde, hazır karışım

olmadan pankek yaparken kullandığım tarif için kayınvalidem teşekkür ederim. Ailemin geri kalanına da tüm destekleri için teşekkürlerimi iletiyorum.

Son olarak, her zaman olduğu gibi ama özellikle de harika bir baba olduğu için kocama teşekkür ederim. Ufak ailemizin babası olduğun için çok şanslıyız. Ha, bir de pankeklere kasaba sakinlerinden bazı kişilerin isimlerini verme fikri için teşekkürler. İyi bir fikirdi.

Bu kitapları okudukları için okurlarıma sevgilerimi ve minnetlerimi yolluyorum! Şimdi gidip Annie ile Mac'in kitabı üstünde çalışsam iyi olur (Nihayet geliyor!!)

Ay Işığı
KİTAPLIĞI
@ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP